

ПИТЪР УОТ

САГА

за две фамилии, обединени от кръвта,
но разделени от омразата...

**ЧЕРНИТЕ
ГАРВАНИ**

ПИТЪР УОТ ЧЕРНИТЕ ГАРВАНИ

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

Събитията, описани в „Черните гарвани“, обхващат средата на деветнайсети век — най-вълнуващия период от историята на Австралия. Предизвикателен и еротичен роман, изпълнен с приключения — това е началото на петтомната сага за две семейства, на които е съдено да бъдат врагове и любовници.

Доналд Макинтош не подозира какви последствия ще предизвика решението му да прогони със сила членовете на племето нирамбура, които живеят на територията на имението му Глен Вю. Патрик Дъфи и синът му Том неволно стават свидетели на варварското деяние.

Междувременно Майкъл Дъфи и Фиона Макинтош, които живеят в Сидни, нямат представа за съдбовните събития, разиграваци се в далечната колония Куинсланд, в които главни действащи лица са бащите им. Запознанството на Майкъл и Фиона е белязано от буря, разразила се по време на пътуването им с ферибот, която сякаш е предсказание за предстоящите бурни времена. Защото от този момент насетне фамилията Дъфи и Макинтош са неразривно свързани. Пътищата им се пресичат в любовта, смъртта и отмъщението, докато членовете им са въввлечени в безмилостна битка за завладяване на пограничните територии на Северна Австралия.

Той прикляка, глава на коленете
си обронва,
сред мрака на косата си се
скрива.

За да не вижда дърветата, що
бурята превива,
да не мисли за самотата, която
нищо не прогонва.

„Послед
ният от своето
племе“

Хенри
Кендал

ПРОЛОГ

Това е моето място в Съновидението.

Казвам се Уолъри от клана нирамбура на племето дарамбал. Живял съм сто години по календара на белите. Макар че съм сляп, познавам отлично това място. Знам, че сега седя върху червената земя, точно под голямото евкалиптово дърво — мястото, дето старейшините обичаха да седят и да разказват за Началото, за славните воители на нирамбура и за всичко, което виждаха по време на своето Съновидение.

Сляп съм, но и аз виждам в Съновидението и знам, че духовете на праотците говорят чрез мен. Колко много съм преживял... Тялото ми носи знаците на моето племе и моя клан и белези от куршумите на белите мъже.

Питате ме дали познавам разбойник на име Том Дъфи. Някога бяхме повече от братя. Той ми показа как да яздя конете на белите и да убивам с оръжието им.

Колко бели мъже съм убил ли? (Дълго мълчание.)

Питайте нещо друго.

Какво, какво? Дали вярвам, че духовете на праотците направляват пътя на живите? Искате да ви разкажа за тяхното проклятие, макар че не вярвате в Съновидението.

Ще ви кажа. Ще ви разкажа за две фамилии на белите, които повярваха в живия дух на праотците. Едната фамилия се наричаше Макинтош, а другата — Дъфи. Тогава всички бяхме млади. Историята започна тук преди много, много години, когато черните гарвани долетяха и изкълваха очите на моите хора.

По същото време една нощ долетяха и други гарвани. Те бяха на коне и се появиха малко преди слънцето да огрее нашата червена земя.

Всичко е пред очите ми и аз ще ви го разкажа така, както беше.

РАЗСЕЛВАНЕТО
1862

1.

Първите лъчи на тропическото слънце едва докоснаха скованите от нощния студ ездачи. Скоро щеше да се развидели и сините им униформи да се открият ясно на фона на безкрайната сивота на полусухите бодливи храсти, които се виждаха из цялата равнина. Двамата бели мъже начело на отряд от шестима аборигени язدهа в пълно мълчание и се радваха на ефирните целувки на току-що събудилото се слънце. Към обяд тези целувки щяха да станат жестоки и да изгорят бялата им кожа, но дотогава всичко щеше да е свършило и те щяха да се приберат под спасителната сянка на домовете си.

Язденето за сержант Хенри Джеймс беше мъчително. От време на време той разтриваше коляното си. Старата бойна рана се обаждаше все по-често. Надяваше се топлината на утрото да намали пулсиращата болка, но дотогава оставаше около час, в който отрядът трябваше да изпълни задачата си.

Той пропусна колоната пред себе си, свали крака от стремето и бавно го раздвижи. Ефрейтор Гидеон забеляза това и се приближи.

— Крак боли? — прошепна.

— Боли, мамка му! — изпъшка брадатият сержант.

Ефрейторът цъкна с език в знак на съчувствие и смушка коня, за да настигне другарите си. Аборигените обичаха сержанта. Не беше лесен човек, но пък беше честен и справедлив. Винаги заставаше на тяхна страна срещу онзи бял дявол, лейтенант Морт.

Гидеон и хората му знаеха, че двамата бели мъже не се спогаждат. Често дочуваха разправии и остри думи. Доколкото можеха да схванат, обикновено се караха за неща, свързани с работата, със задълженията на един или друг полицаи. Псувните и заплахите за уволнение, които сипеше Махми — това беше името, с което аборигените наричаха лейтенант Морисън Морт — се чуваха през тънките стени на полицейския кабинет в казармата на Рокхамптън. Но Махми беше достатъчно хитър, за да не изпълни заплахите си. Знаеше, че само сержантът може да организира местните хора и да ги накара да

се подчиняват. Полицаи и така не достигаха. Ако махнеш сержанта, половината от тях щяха да се разбягат по други участъци.

Хенри се опита да сложи крака си на стремето. Като че ли раздвижването беше помогнало и той въздъхна с облекчение. Болката го преследваше вече осем години.

На деветнайсет години Хенри беше изпратен на полуостров Крим като войник на Нейно величество кралица Виктория. Там, на брега на Черна река, близо до малкото градче Инкерман, огромната руска кавалерия, подкрепяна от артилерийски части, засипа англичаните с дъжд от куршуми и топовни изстрели. Хенри още помнеше огнената стена, зад която се показваха разкривените от злоба лица на руснаците, които напредваха към техните позиции. Един шрапнел улучи крака му и го разпра от бедрото до коляното. Агонизиращата болка беше отминала отдавна, но раната го направи негоден за военна служба и напомняше за себе си при най-малкото натоварване.

Хенри беше освободен от армията и оставен на болката и на мрачните мисли. Преди да отиде войник, той работеше във фермата на баща си в Йоркшир. Обичаше земята, но не искаше да тежи повече на родителите си. Новите колонии в Австралия предлагаха необятни пространства, стига да искаш да работиш. Взе заем от брат си, прибави дребните си спестявания от армията и пое към далечния и непознат бряг.

Още със стъпването си на пристанището в Бризбейн разбра, че ще остане тук завинаги. От пръв поглед се влюби във веселите дървени къщи на пограничното градче, в набраздените с железопътни релси пътища. Ярките, осветени от слънцето бои на сградите, сякаш нарочно контрастираха със сивите, студени зидове на каменната столица на Англия. Но най-много го учуди разликата между силните, загорели лица на местните жители, излъчващи здраве и жажда за живот, и бледите, изпити англичани. Хенри не се колеба нито миг. Установи се в града и потърси работа.

Това беше в 1856. Три години по-късно Куинсланд се отдели от Нов Южен Уелс. Бризбейн беше обявен за столица на новата колония, която обхващаше, освен вече населените крайморски райони, около осемстотин хиляди квадратни метра неизследвани земи към вътрешността на континента и множество малки зелени островчета на

север. Там бродеха канибали, ловци на глави и още непознати за цивилизацията диви племена, живели тук векове преди португалци, холандци, англичани и французи да достигнат до тези места. На запад колонията беше оградена от планини, покрити с буйна тропическа растителност — естествена преграда срещу нашественици.

Хенри научи, че Националната конна полиция търси хора. Яви се и успя да убеди командира, че въпреки недъга си има достатъчно опит и знания да изпълнява задълженията си. Демонстрира прекрасна езда и владеене на коня — наследство от работата му в семейната ферма, и беше назначен с чин сержант в отряда на лейтенант Морисън Морт.

Още при първата среща двамата мъже изпитаха неприязън един към друг. Хенри се възмути от грубостта и тиранията на лейтенанта. Безогледната му грубост, с която се отнасяше към подчинените си, не беше характерна за местните колонисти. Въпреки красотата и мъжествената осанка за местните полицаи той беше по-скоро страшен, отколкото привлекателен. Имаше бледи сини очи, които излъчваха студенина и още нещо, което смущаваше и плашеше. Често в тях лумваше налудничав пламък, не, пожар, който напомняше огнените очи на фантастични същества, излезли сякаш направо от ада.

Хенри гледаше да го избягва, но това невинаги се получаваше. Спомни си миналата вечер. Лейтенантът ги беше събрал за инструктаж. Присъстваха още: наскоро заселилият се в Куинсланд шотландец Доналд Макинтош — собственик на огромни стада овце, синът му Ангъс и овчарите, които работеха за тях. Хенри видя как аборигените от конния отряд инстинктивно се отдръпнаха от лейтенанта, докато Морт чертаеше скица на местността върху червената земя. Те също се плашеха от очите на „белия дявол“. С върха на сабята си той отбеляза реката на север и начупения силует на хълмовете, които достигаха до разпръснатите на запад блата.

— Ние сме тук — посочи със сабята си той единственото открито пространство от изток на насъбралите се в полукръг мъже, — черните са тук.

Сабята прободеше червената земя на мястото между речния бряг и веригата от хълмове. Морт вдигна очи към широкоплещестия шотландец:

— Тук е мястото, където последно сте ги видели, нали, господин Макинтош?

Доналд Макинтош кимна. Беше впечатляващ мъж. Въпреки че приближаваше шейсетте, телосложението му беше като на трийсетгодишен. Имаше дълга тъмна брада с лек червеникав оттенък на косъма. Кожата му беше загоряла от дългото излагане на жаркото австралийско слънце. Беше облечен като своите овчари и само pistolетите, които се подаваха от широкия кожен колан, го отличаваха от тях. По нищо не си личеше, че този едър и простоват на вид мъж е патриарх на една от най-богатите фамилии из британските колонии. Започнал с превоз на стоки през океана и търговия със земя, скоро компанията „Макинтош“ станала една от най-мощните търговски фирми в Сидни. Не след дълго се зае да изплаща имението Глен Вю и прилежащите към него пасища. Търговията с овце и вълна утроиха семейното богатство и направиха Доналд Макинтош една от най-влиятелните личности в Бризбейн. Затова, когато заговори, настъпи пълна тишина:

— Ангъс се е натъкнал на тях миналата седмица. По това време на годината те винаги са тук. Едва ли са променили местоположението си.

Морт начерта със сабята линия на изток от предполагаемия лагер на племето.

— Ние ще се разположим тук, на километър от лагера. От вас искам да заградите изхода от тази страна — лейтенантът посочи мястото между залива и хълмовете. — Моите хора ще ги подплашат и те ще се втурнат право към вас. Капанът ще щракне.

Морт погледна доволно към Макинтош. Очите му горяха с пламъка на лудостта и това стресна дори и якия шотландец. После се обърна към мъжете:

— Някакви въпроси?

Огледа всички и спря очи на Хенри. Сержантът се размърда:

— Какво ще правим с жените и децата? Господин Джаксън говореше за разселване. Може би...

— Това е разселването, сержант! — Едва прикри презрението си към мудния и според него нерешителен полицаи. — Ако оставим жените и децата, те отново ще се наплодят и ще продължат да досаждат на господин Макинтош. Не, ще свършим работата както трябва. Ще дам право на полицаите да решат въпроса с жените, както намерят за добре — подсмихна се той, — но ви обещавам, че ще бъде

решен веднъж завинаги. Това отговаря ли на въпроса ви, сержант Джеймс?

Хенри кимна и сведе поглед към кръговете и чертите върху червената земя, които започваха да губят очертанията си във вечерния здрач.

Преди тъмнината да покрие напълно ниските хълмове, Макинтош и дружината му потеглиха с конете си, за да заемат позиции на запад от лагера на нищо неподозиращите негри. Нито европейците, нито аборигените можеха да си представят фаталните последици върху съдбите им, до които щеше да доведе последвалото клане. Последици, които щяха да оказват влияние върху живота на участниците в тези събития, на техните наследници, дори и неродените.

Беше дълга и студена нощ. Морт беше наредил да не се палят огньове. Студът проникваше през дрехите на Хенри и засилваше гложещата болка в крака. Зловещите писъци на дъждосвирците го измъчваха. Макар да знаеше, че ужасяващите вопли идват от малка птичка, която живее в шубраците, кожата му настръхваше от всеки техен писък. Неслучайно аборигените вярваха, че тези птици олицетворяват душите на умрелите им братя и сестри.

— Ефрейтор! Гидеон!

Командата, предадена шепнешком, достигна до дългнестия туземец. Той леко смущка коня си, премина през постовете и безшумно застана до лейтенанта.

— Кажи, Махми?

— Искам да се промъкнеш до заливчето и да потвърдиш местоположението на врага.

Гидеон се намръщи. Белият дявол използваше думи, които му бяха непознати. Като „потвърдя“ например. Дали не искаше да го обърка нарочно? Да го изложи пред хората му. Морт забеляза озадаченото му изражение и изпсува.

— Проклетата чернилка! Искам да отидеш и да видиш дали твоите черни братя са там. После да се върнеш и да ми докладваш какво е положението. Сега ясно ли е?

— Ясно, сър! — отговори ефрейторът, като едва сдържаше гнева си. Рязко се обърна и се шмугна в шубрака. Искаше по-бързо да се

отдалечи от командира си.

Гидеон умееше безшумно да води коня си през бодливия гъсталак. Но сега се налагаше да бъде особено внимателен. Не можеше да отрече, че племената от вътрешността на Куинсланд бяха подбрали умело местата си за живеене. От едната страна сухите, трънливи храсти бяха чудесна естествена защита, от другата назъбените хълмове пазеха съня им. Белите не смееха да се мяркат насам. Тук техните коне и модерни оръжия бяха безполезни. И това не се дължеше само на удобното географско разположение. Мъжете от клана нирамбура бяха смели воители, готови да се бият за земите си. Те бързо се научиха да използват тактическите и психологическите слабости на белите нашественици. Не един колонист, подценил бойните умения на туземците, беше намерил смъртта си по тези места. Затова при провеждането на подобни акции властите предпочитаха да ползват услугите на Гидеон и хората му. Само туземци можеха да излязат в пряк двубой с боядисаните в червено воители на нирамбура.

Гидеон беше нает в Националната конна полиция от самия Фредерик Уокър — Разбойника, както го наричаха всички. През 1848 Фредерик, пияница и ловец на глави, сформира конен отряд от малцината останали живи от южните племена край река Риверина в Нов Южен Уелс. Той нае Гидеон заради внушителната фигура и способността му да схваща бързо. Туземецът се научи да убива като белите — да стреля с техните оръжия и да язди кон.

Той не изпитваше угризения на съвестта за участието си в тези акции. Аборигените в Куинсланд му бяха толкова чужди, колкото и белите колонисти. Неговата родина беше на хиляди километри оттук, по бреговете на река Марумбиджи, където той имаше друго име. То му беше дадено от старейшините на племето и носеше свещения дух на праотците. Не посмя да го каже на белите, когато го назначаваха, за да не предизвика злите сили, и те го кръстиха с едно от техните имена. Казаха му, че Гидеон е древен воин, известен с храбростта си. Способността да ръководи и да организира хората не остана незабелязана и той беше повишен в чин ефрейтор.

Острият му слух долови раздвижването в лагера на туземците. Различи обичайните сутрешни звуци: кашлица на стар човек, който разпалва вчерашен огън, плач на бебе, търсещо майчината гръд, скимтене на подритнато куче. Тихо слезе от коня и пълзешком се

приблѳжи до лагера. Освободи петлето на карабината си и затаи дѳх. Чувстваше се пак воин, дебнещ сред родната джунгла, само че този път враговете бяха непознати.

Нощният мрак бавно отстъпваше пред светлината. Кланът се приготвяше да посрещне новото утринно слънце. Мирните хора не подозираха какво ги дебне сред блатата.

2.

Том Дъфи още се люлееше в нежните обятия на съня, когато голият крак на Патрик Дъфи се заби в хълбока му. Изръмжа сънено и се зави през глава.

— Ставай, Том! Иначе няма да стигнем до Тамбо тази седмица. — Баща му продължаваше да го побутва. — Трябва да помогнеш на Били.

— Ставам, татко — неохотно отговори Том.

Долови аромат на току-що опечен хляб. Върху огъня завираше чаят. Том се прозя и все още сънен, се измъкна изпод тежко натоварената каруца. Посрещна го веселото лице на баща му, който се суетеше около Били. Били беше старият абориген, който им помагаше при прекарването на товарните коли и отговаряше за закуската. Клекнал до огъня, той се усмихна на Том за добро утро разкривайки белите си зъби.

— Най-сетне — изпъшка театрално баща му и завъртя очи нагоре.

Патрик Дъфи беше як ирландец с дълга брада, каквато носеха повечето заселници в колонията. Неговият живот се делеше на две. Този в Ирландия беше изпълнен с борба срещу британските окупатори. За да избегне затвора, една нощ заедно с жена си се качи на кораба, който превозваше емигранти за австралийските колонии. Реши да опита късмета си в златоносните мини и скоро се озова рамо до рамо с хиляди протестиращи миньори в лагера Юрика, отново срещу Короната. Сега нещата се бяха променили. Патрик се промени. Стана пътуващ търговец. Работеше като вол. Искаше да създаде бъдеще за своите деца. Дължеше го на съпругата си Елизабет. Тя не издържа изпитанията и умря от треска на кораба, който ги превозваше до Австралия. Погребах я в океана, близо до бреговете на Куинсланд и Дъфи реши да остане завинаги тук, близо до нея. Сега кръстосваше колонията със сина си Том и незаменимия си помощник Били. Пренасяха селскостопански стоки от фермите към градовете по

източното крайбрежие и обратно. Патрик се надяваше скоро да купи още един волски впряг и да увеличи оборота.

Били беше последният от своето племе. Болестта, донесена от белите, уби повечето от хората му. Шепата оцелели от тежката епидемия бяха отровени от едрите овцевъди. Близо до блатата оставиха брашно, поръсено с арсеник, и прочистиха напълно района, за да освободят място за стадата си. Били беше свидетел на смъртта на близките си. Присъстваше на агонията на жена си и децата си, безсилен да им помогне. Когато умряха, предаде духовете им на праотците и напусна завинаги родната земя. Дълги години се скита из равнината. Изкарваше прехраната си с просия. Краката му го отведоха до малко поселище на белите на име Короуа. Спря се в покрайнините му, за да изкара нещо за вечеря и някоя чашка ром. Тук го откри Патрик. Той превозваше стоки с каруци и се нуждаеше от опитен бушмен за преходите си из вътрешността на колонията. Нахрани стария човек и му предложи работа. Общата участ на самотници ги сближи. Вече няколко години те споделяха вечерния огън, храната и мислите си. Разговаряха за живота в техните толкова различни светове. Постепенно старият туземец осъзна, че не всички бели хора носят злото в сърцето си, и посвети живота си на ирландеца и децата му.

Патрик се отдалечи от клекналия до огъня туземец. Огледа колите, притегна синджирите на вързаните настрани волове. В душата му цареше спокойствие и единствената му грижа беше предстоящият път. Не усети заплахата, която щеше да разбие живота му. Усети я Били. Ясно и безкомпромисно.

Том се чешеше яростно по брадата. Прахта от пътя беше полепнала по него и той с нетърпение очакваше да стигнат до рекичката, за която им бе споменал Били. Миналата вечер старият бушмен внимателно проследи посоката, в която летяха птиците, и откри, че на около два километра на запад има вода, която щеше да отмие напластената по тях мръсотия и да утоли жаждата на животните. Том се обърна към Били, за да го попита кога ще тръгнат към поточето, но това, което видя, го накара да замръзне. Туземецът седеше в транс пред огъня и клатеше тялото си в монотонен ритъм. От гърлото му излизаше тягостен звук, извиращ сякаш от дълбините на душата му.

Черните му очи бяха застинали в една точка. Имаше вид на безумец. Младежът инстинктивно усети опасността.

— Татко! — извика на баща си, който освобождаваше воловете от синджирите.

— Какво има? — провикна се Патрик. Изправи се и огледа с любов търпеливите животни. Нежно потупа широкото чело на Марс, най-едрия от тях.

— Трябва да дойдеш! — Синът му се опита да овладее паниката си, но гласът му го издаде. — Нещо става с Били.

През своите двайсет и пет години Том никога не бе чувствал такъв страх, както сега. Смразяващият кръвта, монотонен звук идваше сякаш от много далече, от друг свят, в който нямаше светлина, а само смърт. Съдбовният зов сякаш дълбаеше право в мозъка му. Той вдигна очи към небето в няма молба: „Боже, нека този вой да спре!“

— Били, стар невернико! — изрева Патрик и се затича към туземеца, който продължаваше да се полюлява, хванал главата си с ръце. — Защо плашиш правоверните християни? Спри, в името на Сейнт Патрик!

Били не отговори. Вдигна глава и прикова поглед в някаква точка над рамото на ирландеца. Да, Вестителят беше дошъл. Беше същият, за който духовете го бяха предупредили във видението му преди няколко нощи. Тогава не беше споменал на белия си приятел. Знаеше, че Патрик няма да разбере. И ето, сега изникна пред него. Огромен гарван с блестящи на слънцето черни пера беше кацнал на евкалиптовото дърво близо до вързаните волове. Призракът, който носеше вести от отвъдното.

Ирландецът проследи погледа на бушмена и тръпки на суеверен страх преминаха през едрото му тяло. Гарванът ги гледаше с горящи от злоба очи, излъчващи някакво древно, апокалиптично зло. Патрик не издържа и отместил поглед. Закрепя едновременно и към Били, и към гарвана, за да прогони страха си:

— Дърт негодник! Дяволска птица!

Гласът му звучеше сърдито, но дълбоко в себе си той се боеше от необяснимите сили, които свързваха туземеца и черния гарван и позволяваха на Били да вижда в бъдещето. Елизабет имаше същите свръхестествени способности, а сега той ги усещаше и в дъщеря им Кейт.

Патрик трескаво затърси камък, за да сплаши черната птица. Не намери и изтръгна сноп суха трева заедно с пръстта. Запрати го срещу нея, но буцата беше лека и не можа да достигне целта си. Гарванът остана невъзмутим, сякаш да покаже, че той диктува условията. После разпери величествените си черни криле. Слънцето премина през тях и ги насити с ярка зелена светлина. Обърна се към Били и изграка злокобно. Патрик усети, че призракът казва нещо, но не можа да разбере какво. Но старият Били разбра. Гарванът ги предупреждаваше, че мястото, на което се намират, принадлежи към царството на смъртта.

Ефрейтор Гидеон се завърна от разузнаването си така тихо, както беше тръгнал. Сержант Хенри се приближи към лейтенанта, който тревожно гледаше към издигащото се слънце. Ако искаха да изненадат туземците, преди мъжете да тръгнат на лов, а жените да се пръснат в търсене на сладки корени, трябваше да побързат.

— Колко са? — обърна се той към ефрейтора.

— Голяма лагер, Махми. Много тузем. Оттук дотук — разпери широко ръцете си Гидеон.

Лейтенантът се обърна за помощ към Хенри.

— Това ще рече — към петдесет — замислено каза сержантът и се наведе от седлото. — Изглежда, кланът е доста голям. От коя страна са младите?

— Далеч от вода, сержант. — Гидеон посочи с ръка. — Към храсти. От друга страна.

Хенри разбра, че воините на клана спяха откъм края на лагера, наредени в полукръг. Те осигуряваха защита на хората от запад, където започваше равнината, а възрастните и децата бяха в най-вътрешната част на полукръга. Планът на Морт да влязат в лагера през обраслата с храсти равнинна част се оказа неудачен. Но имаше още една възможност.

— Конете ще могат ли да преминат реката? — загрижено попита лейтенантът и лицето на Гидеон грейна от удоволствие. Харесваше му да види „белия дявол“ разтревожен.

— Вода... това... дълбока — показа той с ръка и мъжете разбраха, че реката ще покрие едва коремите на животните.

Морт си отдъхна. Шансът все още беше на негова страна.

— Ефрейтор Гидеон! — каза и извади сабята си от ножницата. — Вие ще поемете центъра и ще водите атаката. Аз ще бъда точно зад вас.

След това се обърна към Хенри:

— Сержанте, вие ще подредите хората във верига. Когато наближим лагера, ще останете да пазите конете, а момчетата ще продължат пеша.

Хенри обърна коня си и се върна при останалите, доволен, че не му заповядаха да преследва оцелелите. Неведнъж беше ставал свидетел на дивата жестокост на полицаите при така наречения прочистващ период на операция „Разселване“. Избиването на беззащитни мъже, жени и деца беше част от работата му, която ненавиждаше. След такива акции му идваше да си подаде оставката. Но какво щеше да прави после със сакатия си крак?

Той предаде на хората си промяната в плана и издаде нужните заповеди. Конниците образуваха верига със завидна лекота. Докато следеше маневрите им, сержантът изпита гордост. След безкрайни часове на досадни тренировки дивите туземци се превърнаха в прекрасни кавалеристи, които стриктно изпълняваха заповедите.

— Готови за атака! — се чу първата заповед на лейтенанта.

Полицаите опряха приклада на пушките на бедрата си, изправиха ударника и зачакаха следващата команда. Черните им лица бяха застинали в очакване.

— Напред!

Конниците потеглиха в права линия. Ниските жиливи храсти се огъваха под копитата на конете им. Птиците, скрити в гъсталака, тревожно се разбягаха при вида на огромните зверове. След няколко минути ефрейторът се обърна към командира си и прошепна:

— Стигнахме, Махми.

Бяха съвсем близо до лагера на нирамбура и Морт прекара коня си през редицата, за да заеме позиция до Гидеон. Вдигна сабята си, която ги заслепи с отразените лъчи на утринното слънце, и се обърна по посока на лагера:

— Атака!

Изправи се на седлото и опъна стремената. Конете полетяха в неудържим галоп с развени гривы и огнедишащи ноздри.

Надпреварваха се помежду си, сякаш бяха на състезание. Скоро навлязоха неустрашимо във водата и прекосиха реката. Като надигаща се приливна вълна конниците връхлетяха върху нищо неподозиращите туземци. Вълната се издигна, разля се и помете всичко, оставяйки след себе си хаос и смърт.

Първите тревожни звуци сред утринния покой в лагера приличаха на тътен от задаваща се лятна буря, малко преди да закапят първите дъждовни капки. Кучетата задушиха подозрително въздуха, разтревожени от непознатата миризма. С войнствено вдигнати опашки и изпънати крака, те нададоха яростен вой към неизвестните същества на четири крака, които настъпваха към тях и издаваха ужасяващи звуци. Бебетата заплакаха, усетили страха на майките си, прасетата заквичаха неистово. В първия момент никой не помисли за бягство. Страхът и объркването ги бяха парализирали. Адският грохот на конските копита стана оглушителен и изведнъж пред хората на нирамбура изскочиха чудовища, които никой от тях не бе си помислял, че съществуват.

Конниците връхлетяха върху тях и ги засипаха с дъжд от куршуми и нажежени до червено сажди. Огънят, който излизаше от карабините, беше толкова чест, че в един момент като че ли се сля в един-единствен огромен залп, който помете мъже, жени и деца и запрати разкъсаните и кървящи тела в прахта, под копитата на конете.

Оцелелите най-сетне излязоха от вцепенението си. Първи избягаха кучетата. В лудешки бяг те достигнаха до ниските храсталаци и се шмугнаха в тях. Майките грабнаха децата си и последваха кучетата. Мъжете затърсиха копията, но беше късно. Убийците налетяха с нова сила. За втори път върху беззащитните жертви се изсипа град от олово, огън и смърт.

Когато най-накрая карабините замлъкнаха, лагерът представляваше купчина мъртви тела. Останалите живи воители разбраха, че е безсмислено да се борят с тези огнени чудовища, и побягнаха след жените.

Морт пришпори коня си и навлезе в лагера сред тичащите насамнатам туземци. Сабята му беше извадена от ножницата, готова за сеч. Всред бягащите и умиращите забеляза току-що проходило дете.

Жаждата за кръв завладя болното му съзнание. Той се насочи към хлапето, което стоеше объркано от страх пред тези огромни същества с опашки, които нахлуха в дома му, превърнаха майка му в червена пихтия и стъпкаха играчките му. То вдигна пухкавите си ръчички към лицето си и закри очи. В този момент сабята на Морт прободде гърдите му. Галопирацията лейтенант повдигна малкото телце във въздуха и го понесе като знаме върху сабята си. После с ловко движение на китката подхвърли детето нагоре и то се запремята като парцалена кукла, пръскайки кръв наоколо.

Гледката достави истинска наслада на безумния убиец и той с настървение се огледа за друга жертва. Предпочиташе да е млада жена, но можеше и някой невъоръжен мъж. За съжаление бяха останали само немошните старци. Всички, които намериха сили да се отърсят от сковаващия страх, бяха достигнали до близките шубраци. Но това не разколеба Морт. Той издаде кратка заповед и полицаите мигом се озоваха около Хенри. Слязоха от конете и ловко се освободиха от униформите. Дрехите щяха да спъват придвижването им през заплетените храсти и да ги бавят. Голи, но със заредени карабини, те се впуснаха в преследване на лесната плячка.

Сержант Хенри Джеймс остана сам в лагера на туземците и се огледа. Постепенно над окървавеното и покрито с трупове поле се възцари неестествена тишина. Само далечният пукот на карабините и свистенето на куршумите нарушаваха утринния покой.

По-късно тук щяха да се струпат гарвани, за да напълнят гушите си с крехко месо. Хенри добре познаваше природния ред при такива случаи. Знаеше, че след гарваните ще дойдат кучетата динго и в сред врявата и боричканията нямаше да остане неразкъсан труп. Следваха лешоядите. Те щяха да оголят до бяло костите на мъртвите. После вакханалията продължаваха други, по-малки животни, докато мястото бъде почистено напълно. Но засега само жуженето на безбройни ята мухи, накацали по мъртвите и умиращите, даваше представа за кървавия пир, който щеше да продължи с дни.

Хенри извади пистолета си и тръгна сред мъртвите тела. Не искаше да остави полуживите да се мъчат дни наред и да молят небесата да им изпратят милостива смърт, за да ги освободи от мъките им. Спря се до стар туземец и отпъди мухите, които вече бяха покрили широко отворените му очи. Долната му челюст беше разтрошена от

полицейски ботуш. Хенри не отмести поглед. Беше свикнал със смъртта. Такива гледки често се срещаха по граничните райони. Но днес за пръв път усети, че е поел на плещите си тежък грях. Грях към тези невинни хора и към Бог.

Сержантът заобиколи стария абориген и тръгна към мътната река. Когато се приближи, дочу тих, хълцащ звук. Замоли се да не е чул добре, но картината, която се разкри пред очите му, беше по-страшна и от тази, която предвиждаше. Млада жена седеше във водата до брега, заплетена в собствените си вътрешности. Течението беше подхванало червата ѝ и те отплуваха от нея, точейки се като бледи сини наденички. Тя агонизираше и не забеляза приближаването му. Само за миг, точно преди края, вдигна пълните си с болка очи и видя насоченото към главата ѝ дуло. Хенри хладнокръвно се прицели в челото и стреля. Не му беше за пръв път да спестява мъките на ранени. Нямахше да бъде и за последен.

Куршумът се заби в главата на умиращата. Тя се сгърчи и се килна настрани. Водата около главата ѝ се обагри в червено. Кръвта ѝ образува концентрични кръгове, които бавно се разнесоха и поеха по течението.

— Горкото момиче — измърмори Хенри. Сълзите го задавиха. Той се обърна и побягна от реката, като ругаеше с всички сили: — Проклето момиче! Проклети туземци! Проклета земя!

Уолъри наблюдаваше, скрит в храстите. Целият се тресеше от ужас. Полицаяте бяха минали покрай него, но не го забелязаха. Прикри се в гъсталака и стиснал юмруци в безсилна ярост, гледаше как избиват близките му.

В ужасеното му съзнание се въртяха едни и същи въпроси: Защо избяга? Защо не използва копието си, за да защити клана? Но какво можеше да направи с жалкото си копие? Не би могъл да спре мощната атака на четириногите чудовища, нито да излезе срещу огнедишащите оръжия на белите хора. Воинската му доблест беше жестоко наранена. Страхът, който караше тялото му да трепери като лист, бавно отстъпваше място на дива омраза към убийците. Пред труповете на свидните на сърцето му хора младият воин се закле, че ще посвети всеки миг от живота си, за да отмъсти за клана нирамбура. Щеше да

използва всичките си умения на воин и ловец да се научи да мятга огън като белите и дори да се сприятели с онези четирикраки чудовища.

Сега, скрит в храстите, Уолъри следеше белия човек, който обикаляше мъртвите туземци със зареден пистолет. Стисна копието си, готов да го метне, но белият беше нащрек и ловко лавираше около трупове. Разстоянието не беше голямо, но между двамата имаше стена от гъсти храсти, които лесно можеха да отклонят копието от целта му. Не посмя да се приближи повече. Страхуваше се от оръжието в ръцете на белия. Реши, че е по-добре да се промъкне зад преследвачите, които гонеха оцелелите туземци из храсталака. Увлечени в кървавата игра, те сигурно не очакваха атака откъм гърба си.

Той се обърна и безшумно си проправи път през храстите към хълмовете, където преследването продължаваше. Духът му все още беше долу, в лагера, където лежаха майка му, баща му и братята му, но не се обърна нито веднъж назад. Инстинктът му подсказваше, че тук няма вече място за майолите. Смъртта беше превзела равнината и само духовете на древните воители, които обитаваха свещените хълмове, щяха да бдят над останките на клана.

Младият воин още не знаеше, че той също ще чуе гласа на Праотците, които щяха да го призоват и да поведат душата му по коридорите на времето. Но това щеше да стане по-късно, когато той изгубеше и последната капчица надежда за оцеляване.

Без да усети присъствието на туземеца, Хенри продължи със своята тежка задача. Освен момичето намери още трима тежко ранени и ги освободи от мъките им. След като се увери, че единствените живи същества в лагера бяха неизброимите рояци мухи, той уморено се отпусна под сянката на едно старо дърво. Изтри сълзите си с опакото на дланта. Очите го засмъдяха от барута, който беше полепнал по ръцете му. Войникът въздъхна тежко. Да убиваш въоръжени мъже беше едно, но да стреляш по жени и деца беше задача, която разяждаше душата му.

Утринният ветреца поде дима от пушечните изстрели и подпалените наблизко евкалиптови дървета и го понесе към лазурносиньото небе. „Каква ирония“ — помисли Хенри. Ароматът на

евкалипт беше първото нещо, което го привлече към новия му дом, когато дойде в Австралия. От днес обаче миризмата на горящо евкалиптово дърво щеше да му напомня за смъртта.

Все още загледан в димящото дърво, той заплака с глас за момичето на брега, за стъпкания стар майол с отворени очи и за себе си. Към плача му се присъедини самотен грак на гарван и той разбра, че имаше и друг освен него, който скърбеше за невинните жертви. Но кой щеше да оплаче изгубената душа на Хенри Джеймс? Кой щеше да спре белите хора да заливат тази земя с кръв? Не виждаше ли Бог как неговите чеда се отдалечават все повече от него и се превръщат в хищни птици? Скалистият хълм му отговори с хаотичния звук на стрелящи полицейски карабини.

3.

Призори хората на Доналд Макинтош стигнаха до свещената планина на нирамбура. Хапнаха набързо, без да слизат от конете си. Закуската им се състоеше от сух хляб, полят с вода от манерките. Дъвчеха бавно и чакаха уговорения знак. Наоколо цареше тишина, нарушавана единствено от жалните писъци на дъждосвирците и поскърцването на седлата.

Мислите на Доналд бяха далеч от предстоящата операция. Сухият сезон упорстваше и вместо спасителен дъжд из равнината се вихреха разрушителни, напомнящи торнадо ветрове. Все по-често към небето се издигаха стълбове от червена прах и носеха със себе си камъчета и откъснати парчета от покривите на стопански постройки. Миналата година дъждовете бяха оскъдни и оставиха земята суха. Сега сушата продължаваше. Дори и блатата пресъхваха. Колкото и богат да беше, не можеше да си купи дъжд. Но поне можеше да се справи с туземците, които използваша ценните за овците му източници на вода, и да спаси стадата си от жажда.

Ангъс се наведе, за да види баща си на другия край на конната редица. Очите им се срещнаха и Доналд му се усмихна широко. Младежът му отвърна. Той обичаше баща си. Възхищаваше се на самообладанието му и дори малко му завиждаше. Колко спокойно седеше той на коня си, сякаш чакаше началото на лов за яребици, а не избиването на диваците, които живееха из земите им. Ангъс не беше толкова уверен. Напоследък имаше усещането, че някой непрекъснато го наблюдава. Улавяше нечие невидимо присъствие, сякаш наоколо витаеше същество без плът, но реално и осезаемо като червената прах около тях. Внезапно му прилоша. Ушите му забучаха, зави му се свят и той бавно се свлече от седлото. Баща му забеляза падането и извика с бащинска загриженост:

— Как си, момче?

Гласът достигна до сина му сякаш от много далеч. Ангъс се насили да се усмихне и отговори уверено:

— Добре съм, не се безпокой. Май вчера слънцето ми дойде в повечко.

Но той знаеше, че не е от слънцето. Беше нещо, което се настани в главата му преди няколко дни. Беше осезаемо и го държеше в постоянен ужас.

„Там... в пещерата... Белият воин дебне своята жертва...“

Както винаги видението дойде неочаквано и затрептя в трескавото му съзнание, както трептеше маранята над нажежената червена земя на равнината по обяд. Ангъс отчаяно се опита да прогони образа от себе си, но не успя.

„Белият воин дебне своята жертва с копие, готово да убива...“

Преди седмица Ангъс беше видял Белия воин. Заедно с двама от овчарите тръгнаха да търсят заблудила се овца по древните могили на Глен Вю. Случайно се натъкнаха на пещера. Отворът ѝ беше умело прикрит от голям къс скала, надвиснал над него.

— Исусе! Какво е това дяволско място? — прошепна един от овчарите и плю в пазвата си.

Тесният вход на пещерата преминаваше в обширна зала, на чиито стени бяха издълбани древни рисунки. Тримата застинаха в суеверен страх пред изрисуваните с охра картини. Бяха изображения на живота и смъртта и на живота след смъртта. Имаше ловни сцени със същества, отдавна изчезнали от лицето на земята, страховити чудовища сякаш от друг свят. Имаше и един бял мъж, въоръжен с вдигнато над главата си копие. Древният художник беше уловил мига, преди воинът да хвърли копието си към невидимата жертва. Овчарите се спогледаха, изпълнени с тревога и страхопочитание. Мястото излъчваше някаква примитивна мощ, сякаш картините живееха свой собствен живот извън времето.

Зловещото величие на пещерата го наведе на мисълта, че са попаднали в древно езическо светилище, принадлежащо на племето дарамбал, което живееше в подножието на хълмовете. Въздухът беше изпълнен с напрежение. За миг Ангъс съжали, че е нарушил светостта на пещерата, но после младежката самонадеяност надделя. Та той беше представител на най-могъщата финансова империя в страната. Нямаше да се уплаши от никакви рисунки на диваци. Трябваше да покаже кой е господар на тази земя. Извади остър нож от ботуша си и

се приближи към изрисуваните стени. Насочи се към белия воин и започна да стърже древната рисунка от камъка.

— Моля ви, недейте, господин Макинтош! — нервно се обади един от овчарите. — Ще ни донесе нещастие.

— Прав си, Джак — отвърна Ангъс, като продължаваше да дълбае. — Само че на черните, не на нас.

Скоро ръката му се умори и той прибра ножа в ботуша си. Отдръпна се и огледа резултата от работата си.

— Някой ден ще дойдем с едно буре барут — подсмихна се той, като оглеждаше доволно повредената рисунка — и ще вдигнем във въздуха това дяволско място.

Той изведе хората си от пещерата и тримата с облекчение се върнаха в реалния свят, където нямаше изненади и необясними неща. Но оттогава имаше мъчителни видения. Те нахлуваха в съзнанието му ненадейно и го държаха в постоянен страх и тревога. Здравето му се разклати и той едва успяваше да прикрие следите от безсънните нощи пред баща си.

Напрегнатото очакване взе да изтощава овчарите. Нещата се проточваха и някои от тях започнаха да клюмат на седлата си. Изведнъж върху главите им се посипаха камъни и чакъл. Конете подскочиха, а мъжете обърнаха мускетите си нагоре.

— К'во става, мамка му! — ядосано изруга старият Макинтош. — Да не сте сасънак^[1] женчовци, та се плашите от едно малко пухкаво животинче!

Едва сега овчарите забелязаха дребното скално кенгуру, което подскачаше по склона точно над тях.

Доналд ядосано поклати глава. Той ползваше родния си език само за да разкаже някой сочен шотландски виц или когато беше много ядосан. Наведе се, за да види реакцията на сина си от фалшивата тревога. С дългата си брада Ангъс приличаше на хищен ястреб, готов да полети след жертвата си. Погледът му беше напрегнат, но в него нямаше страх. Бащиното сърце се изпълни с гордост. Един ден този юнак щеше да наследи огромната семейна компания, която той беше създал. С всеки ден Доналд се уверяваше, че синът му ще бъде достоен наследник на всичките богатства на фамилията Макинтош. Той се

замисли за бъдещето, но шумът, който достигна до слуха му, го върна към действителността. Отпред се чува все още слаби писъци на бягащи насреща им хора. Конете наостриха уши и зариха с копита. Овчарите излязоха от дрямката, погледнаха господаря си и зачакаха команда за атака.

— Внимание, момчета! — изръмжа Доналд. — Диваците всеки момент ще се покажат.

Наложи се да чакат двайсет минути, преди да се появи първият майол. Ангъс го посрещна и го повали, за гордост на баща си.

Младият туземец изскочи от храстите, влачейки след себе си щита и копието. Най-последно беше достигнал хълмовете, които според него щяха да му осигурят закрила. Спря се да поеме въздух на десетина крачки от Ангъс.

— Внимавайте, господин Макинтош! — извика един от овчарите. Туземецът се опули. Разбрал, че е в клопка, той се опита да вдигне копието и да го хвърли по конника, но дългото оръжие се заплете в храстите. Ангъс използва забавянето. Насочи пистолета и изстреля четири куршума. Първите два не улучиха, но другите се забиха в гърдите на жертвата и отхвърлиха тялото като топка назад. Дървеното копие — ненужно и жалко оръжие пред дулото на пистолета — изтрака и падна на земята.

— Добро попадение, господине! — поздравиха го овчарите. Той долови уважението към младия господар.

Ангъс гледаше дивака с интерес. Колко лесно било всичко! Наистина, не беше като убийство на истински човек, но все пак беше по-вълнуващо от лов на кенгуру. И по-опасно. Туземецът можеше да го убие, ако копието не се беше заплело.

Не можеше да става и дума за угризения на съвестта. Всички знаеха, че черните нямат душа. Само досаждаха на хората, като тъпчеха и без това оскъдните пасища и изпиваха водата на овцете. Затова трябваше да се изтребят до крак и Ангъс беше горд, че даде пример на хората си. Вдигна глава и потърси с поглед баща си, за да види реакцията му. Получи жест на одобрение и се изчерви от удоволствие. Най-последно беше станал истински мъж.

— Вижте, идват и други — чу се глас и той стисна пистолета, готов за нова схватка.

Един по един от храстите изникнаха оцелелите от клането туземци. Бяха жалка група от куцащи и пълзящи същества, събрали последните си сили, за да попаднат в ръцете на други жадни за кръв убийци. Напред излезе момче, което се олюляваше. То видя редицата от конници и замръзна срещу тях с широко отворени очи. В миг куп оловни парчета засипаха крехкото му телце и то се свлече в прахта, обляно в кръв.

— Не хабете излишно барута! — провикна се Доналд. — Струва пари. По един куршум на парче.

Овчарите обаче бяха озверели и не му обърнаха внимание. Пилееха патроните, без да мислят, забавляваха се да стрелят в краката на нещастниците, които се мятаха отчаяно между насочените към тях пушки и подплашените коне. После се целеха в главите им и те се пръскаха като дини пред очите на останалите жертви. Играта беше увлекателна, но накрая ги умори, а и плячката намаля.

— Оставете ги, идват други! — извика Доналд, като се прицели в тичаща жена с дете на гърдите. Пушката подскочи в ръцете му и той изгрухтя от удоволствие, като видя, че куршумът беше минал едновременно през детето и майката. „Двама на цената на един“ — си помисли шотландецът и огледа бойното поле. Видя кървави купчини от преплетени тела на мъже, жени и деца, които от време на време помръдваха и издаваха хъркащи звуци. Само младите момичета и девойки бяха пощадени. Овчарите ги подкараха с ритници към близкото дърво. Щяха да се върнат по-късно, за да се позабавляват с тях.

Клането продължи с пълна сила. Постепенно изстрелите се разрешиха, докато и последният нирамбура не падна в копитата на конете им.

Увлечен в лова, Ангъс беше загубил представа за времето. Тъкмо презареждаше пистолета, когато зърна млада девойка да се промъква покрай него. Обърна коня и я повали на земята, но подобно на пружина тя се изправи и хукна като подплашен заек. След миг той я настигна и с жесток удар на ботуша я свали на земята. Опита се да я стъпче, но конят отказа да мине през нея. Не беше в природата му да убива без причина. Разярен, младежът насочи пистолета си към жертвата, но като я видя долу, зарила лице в прахта, с гърчещо се, черно като абанос тяло, усети, че в него се надига диво желание.

Яростта отстъпи място на похотта. Момичето, наранено от ботуша му, се напругаше, но не успяваше да се изправи на крака. Ангъс разбра, че жертвата не може да се измъкне. Извади камшика от страничния джоб на седлото, нанесе ѝ жесток удар, за да е сигурен, че скоро няма да се съвземе, и пришпори коня, за да довърши акцията. Въображението му зареди картини, изпълнени с похот и наслада, която щеше да получи от стегнатото ѝ младо тяло, когато всичко утихнеше.

Това беше славен ден за Ангъс. Той се чувстваше велик и непобедим. Никакъв спорт, никакво състезание не можеше да се сравни с удовлетворението, което изпитваше, изстребвайки черните диваци. Английският лов на лисици бледнееше пред австралийските забавления. Младият мъж пак се сети за черното момиче и вълна на сладостно очакване се разля по тялото му.

Краят на тази безумна нощ настъпваше. С кървясали очи Доналд слезе вдървено от коня. Протегна схванатите си крайници и избърса чело с ръкава на ризата си.

— Джак, дай ми пушката си — нареди той на своя работник.

— Празна е, сър.

— Дай ми пушката! — ядоса се Доналд. Грабна оръжието от озадачения мъж и се насочи към стара, стенеща от болка жена, която се опитваше да изпълзи настрана от една купчина мъртви и умиращи туземци. Тя се спъна в ботуша на шотландеца и вдигна поглед нагоре. Видя приклада на пушката точно над главата си и изпищя. Желязото се стовари безмилостно върху темето ѝ. Чу се хрущящ звук и писъкът замря. Но мъжът не спря дотук. Вдигна отново пушката и бавно и методично продължи да нанася удари, докато кървавата маса под него се изравни със земята.

— Продължавайте по същия начин — нареди той, като върна пушката. — Да не остане нито един жив!

Овчарите кимнаха мълчаливо. Зверското убийство разтърси душите им. Въпреки че бяха корави мъже, жестокостта на господаря им ги накара да занемаят. Страхът изпълни душите им и те безропотно слязоха от конете, за да довършат кървавото дело.

Ангъс свърши с гонитбата и побърза да се завърне при девойката, която беше успяла да се съвземе и се опитваше да изпълзи нагоре по хълма. Настигна я и я обърна по гръб с ботуша си. С чувство на вина затърси баща си. Да убиваш черни е едно, да се съвкупяваш с

тях — съвсем друго. Но баща му беше зает с огледа на телата и той въздъхна с облекчение. Разтвори краката ѝ и я притисна с тежкото си тяло. Девойката затрепери неконтролируемо. Мехурът ѝ се изпразни, но миризмата на амоняк го възбуди още повече. С дива похот той я сграбчи за косата. Отчаяните ѝ писъци се понесоха из хълмовете и се смесиха със стонове на умиращите ѝ сестри.

[1] Sassenach — презрително обръщение на шотландци и ирландци към англичаните. — Бел.прев. ↑

4.

Патрик Дъфи се приближи към едно обгорено дърво близо до храсталака, който ги отделяше от опустошения лагер на туземците, и се ослуша. Стрелбата беше спряла.

— Всичко свърши, бос! — тъжно въздъхна Били. — Избиха всички!

Патрик поклати тъжно глава.

— Горките чернилки! — промърмори. — Може би ще срещнем някои от тях, преди да се е развиделило.

Обърна се и се запъти към колите. Синът му го посрещна с питащ поглед.

— Изтрепаха ги — обясни баща му. Надигна манерката и отпи жадно от водата. Беше стояла дълго в съда и имаше вкус на кръв. — Можем да заведем животните към реката, да се напият с вода.

Той засенчи очите си с ръка и погледна към слънцето. То вече беше високо над сивите храсти и пращаше първите си огнени лъчи върху тях.

— Още един ден в ада — промърмори и се обърна към Били, който все още имаше вид на обречен.

Ирландецът нежно потупа стария абориген по рамото.

— Всичко свърши, Били — каза меко. — Проклетникът, който и да е той, приключи делото си. Оцеляхме и този път, приятелю!

Но Били не беше съгласен. В неговото съзнание се появи туземец воин, приближаващ към тях с окървавено лице, и той нервно погледна към свещените могили, обвити в сутрешната омара.

— Не, бос! — отвърна упорито. — Това място боли. Не добре ходи при вода. По-добре върви следващо място.

Патрик въздъхна. Често се съобразяваше с предчувствията на Били, но водата наистина свършваше. Изплезените езици на воловете показваха, че са жадни.

— Трябва да намерим вода, преди да е напекло. — В тона му се прокрадна раздражение. — Сам виждаш, че животните едва се държат

на краката си. Нямам намерение да бутам с ръце колата, ако добичетата предадат богу дух.

— Не, бос! Дяволът е тук! — повтаряше Били, като се взираше в червената земя. — Ще хване нас, ако отидем за вода.

Старецът никога не противоречеше на големия бял мъж. Но този път нямаше да отстъпи. Смъртта ги дебнеше и ако искаше да запази живота им, трябваше да бъде твърд.

Патрик изпъшка от яд, но видя, че Били е изплашен, и реши да потърси компромисно решение.

— Нека оставим Том при товара и да огледаме наоколо. Ако прецениш, че мястото все още е опасно, ще тръгнем веднага. Съгласен ли си?

Били отново се вслуша в себе си. Във видението му Марс, най-големият от воловете, лежеше проснат в локва кръв. Всичко друго, което беше видял, вече се беше случило. Значи и това щеше да се случи, където и да се намираше групата. Може пък да обиколят и да намерят някакъв път за спасение. Имаше надежда да заобиколят мястото на смъртта. Или поне му се искаше да има. Той бавно вдигна глава и погледна сивите очи на господаря си. Кимна в съгласие и видя облекчението в тях.

— Браво на теб. Ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Били кимна. Опита се да се убеди, че видението е било по-скоро предупреждение, отколкото предсказание, но страхът и безпокойството не го напуснаха.

Патрик се върна при сина си.

— Ще стоиш с товара, докато се върнем. Към обяд ще сме при теб.

Но Том се намуси. Не искаше да се отдели от баща си.

— Защо не оставиш Били с товара? Аз мога да дойда с теб.

— Защото Били познава вътрешността по-добре от нас. Така ще бъде по-добре — опита се да го успокои Патрик — Били познава района, а ти познаваш животните.

Том разбра, че думите имаха за цел да оправдаят взетото решение, и не отговори, защото за него баща му винаги взимаше правилни решения.

След минута Патрик и Били тръгнаха на изток. Докато гледаше след баща си, Том изпита необяснимо желание да го спре, да поговори

още малко с него, но се въздържа. Патрик Дъфи не обичаше да показва чувствата си. Те се усещаха в действията му, в постоянната грижа към Том, в нежния му поглед.

Скоро шубраците погълнаха двамата мъже. Младежът остана сам. Единствено подрънкването на звънците нарушаваше тишината. Той остана загледан в мястото, от което двамата се бяха изгубили от погледа му. Когато баща му се върнеше, дори и с риск да го разсърди, Том непременно щеше да му каже колко много го обича.

Той се върна при колите и се излегна на земята. Подпря главата си на колелото на фургона и се унесе в тревожни мисли. Неспокоен беше и сънят му.

Лицето на девойката се отпусна в прахта и Ангъс с последен мощен тласък повдигна главата ѝ и с премерена точност преряза гърлото ѝ. Слабините му още тръпнеха от топлината на черните бедра, когато той избърса изцапаните си от кръвта ръце в гърба ѝ. Надигна се с нежелание, но напълно задоволен, и закопча панталоните си. Съжаляваше, че я уби. Тя можеше да го забавлява още по пътя към дома, но обзелата го в момента на освобождаването неконтролируема страст изведнъж отстъпи място на студена празнина. Ангъс реагира бързо и запълни празнината по най-вълнуващия начин. Без да погледне повече към нея, той се приближи към хората си.

— Искаш ли да погалиш малко черно кадифе, бос? — запита го Мънки, един от овчарите, които се бяха скупчили около младо момиче.

Наричаха го Мънки заради маймуноподобната му физиономия, но той не се обиждаше и само се кискаше на закачките на другите овчари с беззъбата си усмивка. Сега той седеше на главата на момичето, което нямаше повече от десетина години, и притискаше с ботушите си раменете му към земята. Други двама му помагаша, като държаха краката на момичето разтворени, докато четвърти юнак грухтеше от удоволствие между тях. Голите му задни части ритмично се повдигаха и спускаха върху крехкото телце на детето, което скимтеше като кученце под него.

Ангъс се наслади на гледката и с широка усмивка подвижна към работника си:

— Не, благодаря, Мънки! Може да я повредя и да не я искаш после.

Овчарите, които чакаха реда си около момичето, се засмяха на остроумния отговор на шефа си.

Мъжът, който в момента беше върху момичето, нададе тържествуващ вик. Гърбът му се изви като дъга и замръзна така, след което мястото беше заето от Мънки. За разлика от Ангъс те нямаха нищо против да споделят плячката си и искрено се забавляваха от споделеното удоволствие.

Употребата на думата „бос“ от Мънки не убягна от вниманието на младежа. Досега той беше наричан от работниците просто господин Макинтош. За пръв път грубите селяни го наричаха с думата, използвана само за човека, когото единствено признаваха за свой работодател. Доналд също чу как нарекоха сина му и остана доволен.

— Днес се справи добре, момче — обърна се той с гордост към Ангъс. — Човек може да се осланя на теб безрезервно.

Доналд огледа потъналата в кръв земя и спря погледа си на овчарите, заети с наградата си.

— Такива неща сближават мъжете — кимна той към тях, но погледът му се отклони малко надясно и внезапно настроението му се смени.

Ангъс проследи погледа на баща си и видя стария Джими, един от овчарите, който се беше покатерил върху тресящо се от ужас малко момче. Цяло чудо беше как се бе спасило от пушките на мъжете, но съдбата му беше дори по-тежка от тази на братята му. То хълцаше и стенеше от болка, опитваше се да избяга от едрия мъж. Но съпротивата му само усилваше удоволствието на насилника. Лигите на Джими потекоха, а очите му изскочиха от орбитите си. Приличаше на див жребец, който покриваше първата си за сезона кобила.

— Мръсен содомит! — избухна баща му. Погледът и думите му бяха изпълнени с погнуса и отвращение. — Ще го разкарам веднага, щом се приберем във фермата. Това е най-отвратителният акт в очите на Йехова.

Ангъс кимна послушно, но не беше съгласен с баща си. В края на краищата, помисли си той с носталгия, не се ли практикуваше содомия из най-престижните училища в Англия?

— Мисля си дали да не се върна в лагера на черните, преди полицаите да разрушат всичко — каза той с надежда да отклони вниманието на Доналд от стария Джими. — Ще подбера няколко копия и нули^[1] и ще ги закача на стената на библиотеката ни в Сидни. Нещо като бойни трофеи.

Доналд кимна.

— Преди да тръгнеш, виж момчетата. Жените трябва да останат живи, докато дойдат ефрейтор Гидеон и хората му. Обещах им, че ще оставим нещо и за тях. Но момчето трябва да бъде застреляно, след като Джими свърши с него. Не искам служители на Нейно величество да бъдат развращавани по такъв начин. Има достатъчно женски.

Ангъс послушно зареди пистолета си и се отдалечи от баща си. Доналд чу протестния вой на Джими, откъснат от върховното му удоволствие, последван от изстрел. Синът му беше изпълнил точно нарежданията, без никакви колебания. Да, помисли си той със задоволство, момчето си го биваше.

Уолъри последва звуците на смъртта — писъците и стенанията на умиращите и оглушителните експлозии, които му напомняха на страховития трясък на улучени от гръм дървета.

Клането продължаваше нагоре по склоновете. Вече не се надяваше, че някои от хората на нирамбура можеха да се спасят из възвишенията. Обзе го безсилен гняв и обърка мислите му. Озърташе се наоколо и не можеше да реши какво да предприеме, когато до ушите му достигна звук от тропот на копита. Туземецът се прилепи към чепатия ствол на едно дърво, което се издигаше сред храсталака, и съедини духа си с духа на дървото. От шубраците се зададе галопиращ ездач и скоро влезе в обсега на копието му. Уолъри се приготви за стрелба, но конникът беше по-бърз и профуча покрай него, преди да успее да метне копието си. Белият мъж сигурно преследваше някого. Той пристъпи крачка напред и скоро разбра кого гонеха. Беше Мондо — най-малката сестра на майка му. Беше съвсем млада. Оставаше ѝ още една луна до тайния женски ритуал. След церемонията Мондо щеше да стане жена на един от старейшините на клана, Кана. Но той беше мъртъв. Уолъри видя в лагера при рекичката как в гърба му се

отваря огромна черна дупка. Кана рухна по очи като изсъхнал евкалипт, за да не стане никога вече.

Мондо беше млада и пъргава. Гъвкавото ѝ голо тяло се виеше и усукваше, за да избегне конника, който крещеше някакви неразбираеми ядовити думи всеки път, когато тя успяваше да се изплъзне. Белият мъж извърташе коня си, опитвайки се да прегради пътя ѝ, но тя успяваше да отгатне уловките му и да се приближи към просеката, която щеше да ѝ даде възможност да избяга. Там имаше висока суха трева, която щеше да затрудни пътя на коня и да ѝ даде преднина.

Дървото, зад което се криеше Уолъри, беше точно на границата между трънливите храсти и просеката. Това беше добра възможност да спаси момичето и да повали един от белите зверове. Копието сякаш само помръдна в ръката му, готово за действие. Ако Мондо се приближеше още малко към него, преследвачът щеше да влезе в обсега му и той би могъл да го прободне или поне да го свали от четирикракото чудовище.

Но гонитбата изтощи Мондо. Многобройните завои и лавирането между храстите изчерпаха силите ѝ. Само страхът и волята все още я крепяха. С един последен отчаян напън тя побягна към противоположната страна на склона. Уолъри изстена отчаяно. Без да знае, Мондо беше загърбила спасението и побягна към смъртта си.

Морт нададе тържествуващ вик, галопирайки след нея. Излъга малката кучка и победи в надпреварата с Ангъс. Широките гърди на жребеца му връхлетяха върху крехката ѝ фигура и тя се изтърколи по сухата трева. Опита се да стане, но не ѝ достигна въздух. Морт дръпна силно юздата и застави коня да спре. Със свиреп удар на ботуша си строши ребрата ѝ. В следващия миг беше готов да вземе наградата си. Спечели си я честно, изпреварвайки хлапето на Макинтош. Уолъри гледаше от прикритието на дървото, прехапал до кръв устните си, но ненадейно пред него се появи нова заплаха. Видя Ангъс и с бързината на змия се извъртя така, че да застане пред стъписания ездач. Конят се подплаши, зацвили и се изправи на задните си крака.

Ангъс беше изцяло погълнат от преследването на девойката и не забеляза веднага появяването на черния воин. С отчаяни викове се

опита да овладее подплашеното животно. Конят усети страха на господаря си и вместо да спре или да завие, хукна право към Уолъри. Ангъс разбра, че е обречен, и затвори очи. В съзнанието му проблеснаха като светкавици рисуваните образи от пещерата, докато копието на Уолъри летеше към него със смъртоносна точност.

С писък, който премина в болезнено хъркане, единственият наследник на империята на Макинтош се свлече от седлото и рухна върху спечената земя. Дръжката на копието се счупи и падна на земята с трясък. Останалата част грозно завибрира в гърдите му. Ангъс задърпа с всички сили острието, докато болката стана непоносима. Последното, което остана в съзнанието му, беше тропотът на коня, препускащ в галоп някъде надалеч от това място и от ездача си.

Морт чу агонизиращите писъци и моментално забрави за момичето в краката си. Видя черния мъж до дървото, видя и коня без ездач и с кристална яснота осъзна своята уязвимост. Препускащият жребец на Ангъс можеше да подплаши неговия кон и да го постави в безизходно положение.

Отчаяно се метна на коня, готов да отлети оттук, но животното под него се запъна, объркано от страх. В този момент някой извика. Морт не можа да различи гласа, но безпогрешно разпозна отчаяните нотки на умиращ човек. С крайчеца на окоото си мерна черната сянка на туземеца, която се размърда и се шумугна в храстите. Светкавично извади пистолета. Натисна спусъка и стреля, докато не изпразни пълнителя.

— Помощ! Боже, помогни ми!

Жалните писъци смразиха кръвта на Морт. Трескаво се огледа наоколо и най-накрая забеляза жертвата. На границата на сечището, в началото на обширното пространство, обрасло с висока трева, се виждаше гърчещото се тяло на младия Макинтош, сграбчил с две ръце стърчащо от гърдите му копие. Морт се сепна. Дали копието беше на избягалия туземец, или имаше и друг. Колко още от проклетите диваци се мотаеха наоколо? Изпсува, ядосан на себе си, че беше позволил гонитбата на момичето да го отдалечи от дружината му. Може би в храстите го дебнеше цяла банда. Чакаха да се приближи към умиращия, за да го нападнат вкупом. Той се взря в сенките между сухата растителност с надежда да открие опасността. Съобрази, че единственият шанс да оцелее е да седи по средата на сечището, далеч

от обсега на скрити в храсталаците копия. Прати по дяволите умирация Ангъс и с треперещи пръсти се опита да зареди пистолета и ловната пушка. Първо барут, после хартия, сачми. Шомполът под цевта... Кратките и ясни заповеди му подействаха като мантра.

— Помощ! Помогнете!

— Млъкни, тъпако! — провикна се той към стенещия мъж от другата страна на просеката. — Затвори си устата и умри като мъж!

Но Ангъс не можа да чуе циничния съвет на лейтенанта. Духът му вече пътуваше към небитието. Жалкото и примитивно копие на Уолъри бе отнело живота на наследника на фирмата „Макинтош“, която диктуваше икономиката на Австралия и имаше сериозно влияние в Европа. Тя разполагаше с най-модерното оръжие в света, но то се оказа недостатъчно, за да опази безценния си наследник.

Морт не обърна внимание на тишината, която обгърна местността. Беше зает със собственото си оцеляване. Не забеляза и изчезването на момичето, което беше намерило сили да се спусне надолу по трънливия склон. Мондо бе събрала последните си сили, за да избяга, и беше тичала, докато духът я напусна и тя падна в безсъзнание върху червената земя. Но тя знаеше, че е спасена. Един глас, сякаш от отвъдното, ѝ го прошепна, преди мислите ѝ да потънат в мрак.

Уолъри чу плющенето на куршумите от безразборната стрелба на белия полицаи. Хукна към високата трева, но изведнъж тялото му избухна в болка. Беше като ужилване на оса, помисли той, докато се мъчеше да си поеме въздух. Изстена и се свлече на земята. Куршумът го улучи малко над хълбока. Той и преди беше виждал такива рани, причинени от невидимите копия на туземните полицаи и белите дяволи. Имаха ги и някои от белите, наранени от техните собствени хора.

Откъсна с усилие малко трева, за да запуши раната, и изпъшка. Тялото му се сгърчи от допира на сухата трева. Не можа да спре нито болката, нито кървенето. Трябваше да стане и да продължи, преди да отпадне съвсем. Надигна се с мъка и се затътри напред. Краката му го водеха незнайно къде, но дълбоко в себе си знаеше, че пътува към своята смърт. Беше въпрос на време черният гарван да го открие и да

изпие очите му. Нямахме смисъл да крие следите си. Там, където отиваше, никой не би искал да го последва.

[1] Nullah (австр.) — бойна къса дървена тояжка, използвана от някои австралийски племена като оръжие. — Бел.прев. ↑

5.

Били замръзна на място.

— Черен човек, бос. Ей натам — прошепна той, като хвана на мушка лежащия в безсъзнание туземец.

— Мъртъв ли е? — попита Патрик.

— Не, бос, жив е — предъвка през зъби Били, без да сваля поглед от Уолъри. — Но не дълго.

Ирландецът се приведе над голия варварин и разгледа входната и изходната рана, която беше станала черно-лилава. Вече не кървеше, но личеше, че раненият е изгубил много кръв. Внимателно натисна подутата тъкан около тях. Излезе лепкава течност с ярък червен цвят. Все още нямаше гной. Това даваше някаква надежда за ранения. Личеше, че е жилав мъж в разцвета на силите си. „Може пък да прескочи трапа“ — помисли Патрик и огледа още веднъж тялото. То блестеше от пот, която се стичаше на вадички и образуваше езерце във вдлъбнатината на гръдния кош. Кожата беше осеяна с камшикообразни белези, свидетелство, че раненият беше уважаван член на племето си.

Патрик намери манерката си и я долепи до устните на умиращия. Водата се стече по пресъхналото гърло и Уолъри раздвижи устни. Клепачите му трепнаха и той с мъка отвори очи, които веднага се изпълниха с тревога. Истина ли беше това, което виждаше? Дали не беше преминал от другата страна на Съновидението?

Над него се беше надвесил бял човек със загрижен вид, а по-назад стоеше абориген, облечен като враговете му, насочил заплашително желязно оръжие към главата му.

— Успокой се, приятелю — каза мило белият и макар че Уолъри не разбра думите, тонът им беше мек и дружелюбен.

— Да зарежем това черен, Пат! Не добре да помагаме — промърмори Били, като страхливо се взираше в шубраците, за да улови и най-малкия знак от други, криещи се туземци. — Тузем донесе лош късмет, бос.

Патрик не обърна внимание на мърморенето му.

— Горкият! Прострелян и оставен да умре като куче от раните си! — Продължаваше да придържа главата на ранения, за да му даде възможност да поеме достатъчно вода. — Сигурно няма да го бъде, но поне да не иде на оня свят жаден.

Той хвърли успокоителен поглед към стареца и продължи мило:

— Погледни го, Били. Та той едва диша! Мислиш ли, че може да бъде някаква заплаха за нас?

Въпреки успокоителните му думи старият абориген продължаваше да държи пушката си насочена към главата на ранения. Той не вярваше на черните от централната част на Куинсланд. Смяташе ги за страхливи и лукави предатели. Ирландецът подозираше, че зад тази омраза се крие личен мотив, но не любопитстваше. Когато преценеше, Били сам щеше да му разкаже.

Студената вода утоли жаждата, която мъчеше тялото му, и Уолъри изпъшка облекчено. Колкото и нелогично да изглеждаше, белият мъж му помагаше. Но сърцето му все още беше изпълнено със страх. Нямаше обяснение защо бял мъж му помага, докато всички останали негови братя избиват клана му. Той с мъка извъртя глава и премести поглед към туземеца. Страхът и враждебното отношение на стария човек към него беше друга неразрешима загадка.

— Познаваш ли майолския диалект, Били? — попита Патрик.

— Не, бос. Този черен, проклет дивак! — плю Били с отвращение. Според него всеки туземец, който не беше от неговото племе, беше боклук. Патрик беше спорил много с него, дълго беше обяснявал, че всички хора са равни пред Бог, но не постигна нищо. Били си знаеше своето и се държеше враждебно към всички непознати — и бели, и черни.

— Няма значение, ще се оправим и така — промърмори Патрик и се помъчи да изправи ранения на крака.

— Проклето губи време! — избухна Били. — Мръсник ще умре и негов дух виси над нас.

Патрик не отговори. Прихвана Уолъри през кръста и се опита да го накара да пристъпи. Двамата бавно поеха напред, а Били ги последва със сърдита физиономия — нещо, което много рядко си позволяваше пред своя господар. Бяха направили само няколко крачки, когато старецът долови обезпокоителен звук. Не успя да определи

веднага дали беше само по-силен повей на вятъра или нещо друго. Но звукът се засили и ушите му ясно различиха заплахата.

— Конне! Конне идва, бос! — тихо предупреди той.

Патрик притеснено попита:

— Насам ли идват?

— Насам — отговори Били, като гледаше в западна посока.

Патрик инстинктивно напипа пистолета, който висеше на кръста му. Нямаше обяснение защо изведнъж почувства нужда да стисне оръжието в ръката си. Приближаващите конници не можеха да бъдат други освен бели мъже или черни полицаи. Нямаше причина да се страхува за себе си. Но разумът му подсказа, че те търсеха някого. И той не можеше да бъде никой друг освен ранения, когото подкрепяше в момента през кръста. Ако беше прав, никой от тях не беше в безопасност. Патрик усети как по тялото на младежа премина силна тръпка, сякаш беше разбрал, че идват за него.

Ирландецът неволно си припомни времето, когато той самият беше в подобна ситуация, в самото начало на пребиваването си в затворническия лагер „Юрика“. Полицаяте и някои от войниците с наслада измъчваха ранените каторжници и унижаваха тези ирландци, които се бяха предали, глупаво вярвайки в справедливостта на британското правосъдие. Беше непоносимо както за изтезаваните, така и за останалите, които мълчаха и гледаха, защото знаеха, че ако протестират, същото може да сполети и тях. Патрик не искаше да става още веднъж безмълвен съучастник на убийци и разбра какво трябва да прави.

Ефрейтор Гидеон виждаше следите от ранения туземец, без да се налага да слиза от коня си. Отпечатъците ясно показваха, че беглецът беше зле ранен и скоро щяха да го открият край някой храст.

Морт и Доналд Макинтош яздеха след него. Овчарите също бяха тук, с изключение на двамата, които останаха, за да подготвят тялото на Ангъс Макинтош за транспортирането му до Глен Вю.

Групата яздеше през просеката и следваше стъпките на този, който по думите на лейтенант Морт беше пронизал с копието си сина на Доналд. Появата на братията ирландец и стария абориген на пътя

им ги изненада. Изненадата премина в шок и гняв, когато видяха черния воин, подкрепян и обгрижван от тях, сякаш беше бял човек.

Морт вдигна ръка, за да спре групата.

— Сър, виждам, че сте хванали човека, когото преследваме. Той уби хладнокръвно един от най-уважаваните заселници в околността и трябва да си плати. — Синият поглед се беше насочил единствено към ирландеца и напълно пренебрегваше черните му придружители.

Патрик усети засилващото треперене на тялото на Уолъри и го прегърна още по-здраво, за да му вдъхне кураж.

— Не сме го хванали, лейтенант — отговори. Тонът му показваше, че не е особено впечатлен от поста и чина, който Морт заемаше. — Опитваме се да му помогнем. Изглежда, вашата шайка продължава със старите си номера. Тълкуват инструкциите на разселването както си искате, нали, лейтенант?

Морт не отговори веднага. Отношението на ирландеца го вбеси и той му хвърли дълъг, изпълнен с презрение поглед. Този кучи син помагаше на убиец и на всичкото отгоре се държеше арогантно с представителите на властта, а той не можеше да направи нищо. Прочисти бавно гърлото си:

— Съветвам ви настоятелно да отстъпите от този убиец и да ни оставите да го арестуваме. Заповядвам ви в името на Нейно величество, господин...

— Дъфи. Патрик Дъфи. Нямам намерение да ви дам този нещастник! — отвърна той, загледан спокойно и решително в униформения мъж пред себе си. Имаше нещо познато в очите му, в студения поглед, който гледаше в него с презрение и погнуса, но не можеше да се сети откъде.

Морт онемя. Беше недопустимо бял мъж от пограничните райони да не се подчини на представители на кралската власт, които преследваха убиец.

Доналд също беше потресен от наглостта на непознатия. По дяволите, нямаше да позволи някакъв ирландец да застане между него и бруталния убиец на сина му.

— Отдръпнете се, господин Дъфи — просъска с убийствен тон, — или ще ви застрелям! Отдръпнете се от проклетия убиец!

Патрик видя как дулото на пистолета се насочва към главата му. С крайчеца на окото си зърна Били, който обърна пушката си към якия

шотландец. Със светкавична бързина ирландецът изпревари реакцията на овчарите, извади своя колт и го насочи към Морт.

— Може и да ме застреляте, господине, но бъдете сигурен, че двамата ще достигнем земята едновременно. Пардон, тримата заедно с вашия лейтенант.

Думите му прозвучаха спокойно, но погледът му ясно показваше, че не се шегува. Морт погледна към големия мъж, насочил пистолета срещу него, и се възхити на твърдостта и силата, с която държеше тежкото оръжие, насочено право към гърдите му, без да трепне дори. „Жалко, че няма такива хора при нас“ — помисли той.

Доналд също почувства уважение към гордия ирландец. Но гневът и желанието за отмъщение надделяха и той се опита да сплаши мъжа с любезно изречени заплахи:

— Надявам се, осъзнавате, че действията ви ще се тълкуват като престъпление към Короната, господине. Помагате на опасен престъпник да избяга от закона и ако сега ви застрелям като предател, ще получа благодарности от губернатора. А колкото до оръжията, които държите, моите работници също са се прицелили във вас. И предвид обстоятелствата без угризения ще застрелят вас и маймуните, с които сте обграден.

Патрик трябваше да признае, че шотландецът беше прав. За втори път се изправяше срещу Британската империя. Първият път се отърва. Но сега нямаше да има пощада нито за него, нито за двамата туземци до него. Той се втренчи в Морт, сякаш полицаят можеше да му подсказва как да постъпи. Налудничавият блясък в очите му говореше, че няма да има милост за ранения младеж. Това го накара да вземе решение. Искаше да даде още един шанс на туземеца. Може би беше глупаво да рискува живота си и този на стария си приятел заради умиращ дивак, когото познаваше от няколко минути. Но жребият беше изтеглен. Патрик облиза пресъхналите си устни. Почувства се уморен. Ръцете му потрепериха от тежестта на колта, но той се стегна и отвърна:

— В думите ви има логика, сър. Искам да ви предложа сделка, която ще удовлетвори и двете страни.

— Без сделки, господин Дъфи! — просъска Морт. — Един представител на Нейно величество няма да прави сделки с престъпници...

— Казах, че аз ще ви предложа сделка, не вие на мен! — прекъсна го Патрик. — Ще пусна този майол да си върви. А вие ще му дадете половин час да се отдалечи. Виждам съм вашето правосъдие в действие през петдесет и четвърта, в мините на Баларат. Зная, че чакате да го освободя, за да го застреляте без съд и присъда. Хайде, лейтенанте, съгласете се! Групата ви е голяма, имате достатъчно коне и оръжия. Една умираща чернилка на половин час път няма да ви затрудни.

— Вие сте били в затвора „Юрика“? — попита Морт с интерес.

— Да — отговори мъжът.

— Може би сме се виждали и преди — подметна полицаят и се приближи, за да разгледа ирландеца по-отблизо. Оправдаването на онези размирници, които се опълчиха срещу намесата на британците в района на златните мини, и обявяването им за герои от хилядите, които се бяха насъбрали пред съда, винаги го беше измъчвало. Женчовците от Министерството на правосъдието не се отнасяха сериозно към размирниците в колониите. Те позволиха на такива разбойници, като американския негър Джон Джоузеф и други чернилки, да се превърнат в национални герои. Вместо да ги окачат на бесилката, те ги обявиха за защитници на националните интереси.

Тогав Морт беше сержант в конната полиция на кралица Виктория. Следеше с нарастващ гняв процеса и когато всичко свърши, си тръгна, като се закле, че никога няма да забрави провала на кралския съд. При всяка възможност щеше да изпълнява присъдите, които според него тези предатели заслужаваха.

Сега един от тези престъпници стоеше пред него с насочен към гърдите му пистолет. Изгаряше от желание да пръсне мозъка му, но трябваше да се съобразява с другите. Половин час не беше много време, помисли си той, особено ако си чакал осем години такъв шанс.

Морт се огледа и разбра, че всички чакат неговото решение. Прочисти гърлото си и погледна лукаво ирландеца:

— Предложението ви е справедливо, господин Дъфи. Но вие също трябва да изпълните коректно моите условия. След като измине половин час, ще трябва да хвърлите оръжието си и да се предадете.

Патрик се вгледа в бледосините очи на лейтенанта и подозрението, което изпитваше от известно време, се превърна в увереност. Този безумен блясък не беше продиктуван само от

напрегнатата ситуация. Той издаваше лудостта на убиец и садист. Отмести поглед и обмисли ситуацията.

Половин час беше много малко време, за да може тежко раненият воин да избяга от преследвачи на коне, особено когато сред тях имаше и аборигени, които умееха да откриват следи, оставени дори преди дни. Все пак беше по-добре от нищо. След това полицаят щеше да пусне копоите си след туземеца, а самият той щеше да арестува Патрик и да го предаде на съда. Всъщност, съобрази той, това беше малко вероятно. Морт нямаше да рискува един процес, в който щяха да се разкрият ужасните зверства на полицаите при операциите по разселването във вътрешността на страната. Държавата не беше склонна да толерира избиването на коренните жители на колонията. За Морт беше много по-лесно да се разправи с него на място.

Патрик осъзна безнадеждното положение, в което се намираше, но нямаше избор и се съгласи:

— Приемам предложението ви, лейтенант. Давам ви думата си, че след като изтече половин час, ще се предам.

Той се обърна към Били, който не изпускаше фермера от поглед нито за миг, и прошепна:

— Опитай се да кажеш на майола да бяга оттук.

Били кимна и без да отклонява вниманието си от своята цел, затърси думи, общи за всички племена на континента.

Уолъри разбра думата „бягай“ с помощта на Патрик, който го побутна насърчително към храстите. Отначало се поколеба. Беше объркан от събитията, които се развиваха пред очите му. Но после осъзна, че това е единственият му шанс. Събра сили, обърна се и се запрепъва между бодливите треви нагоре към хълма, съпроводен от изпълнения с омраза поглед на Доналд.

Господин Макинтош прие споразумението между непознатия и Морт без коментари. Нямаше избор, освен това прецени, че за половин час раненият не можеше да избяга. Още половин час и убиецът най-после щеше да падне в ръцете му. Представи си как смъква смрадливата кожа на още живия мръсник. Искаше да го чуе как моли за милост, как се гърчи в краката му и вие като куче. Но милост нямаше да има. Този гнусен червей щеше да бъде подложен на бавна смърт, белязана от най-унизителната, най-извратената болка, която можеше да се измисли на този свят.

— Молете се да хванем копелето, господин Дъфи! — изсъска той към ирландеца. — Молете се да успея да закача неговата кожа на стената си, в противен случай...

— Ако искате да одерете моята, първо трябва да ме убиете, господин Макинтош. Повярвайте ми, това не е толкова лесна задача. Много хора преди вас са пробвали, но както виждате, още съм жив — промърмори Патрик.

Морт извади сребърния си часовник, отвори го и започна да отброява минутите. Това сложи край на разговорите. Всички затихнаха в очакване.

Слънцето надвисна над просеката и щедро посипа жар върху чакащите мъже. Рояци сърдити мухи жужаха около плувналите в пот коне и правеха чакането още по-мъчително. Раменете на Патрик изтръпнаха от усилието, но пистолетът в ръката му продължаваше да сочи гърдите на Морт. Цареше пълна тишина — плътна и лепкава като потта, която се стичаше по лицата на мъжете. Минутите се нижеха бавно.

Най-после Морт щракна капачето на часовника, оголи зъби в хищна усмивка и наруши мълчанието:

— Времето изтече, господин Дъфи. Чакам да изпълните уговорката ни.

Патрик кимна. Неохотно свали пистолета и го насочи надолу.

— Арестувам ви за възпрепятстване на изпълнение на имперския закон и опит за укриване на престъпник. Ще бъдете окован във вериги и отведен в Рокхамптън. Ще останете там, докато магистратите се произнесат по обвиненията. Ефрейтор Гидеон, донесете веригите! — Лейтенантът подкани с поглед туземеца, без да крие удоволствието си.

Скоро веригите издрънчаха в ръцете на ефрейтора. Били се приготви за стрелба и погледна към господаря си за разрешение.

— Остави пушката, Били — уморено каза Патрик. — Сключих честна сделка и ще изпълня обещанието си.

Старият абориген поклати примирено глава и подаде пушката на стоящия до него овчар. Той пое оръжието, намигна на останалите с дивашка усмивка и с всички сили стовари приклада върху лицето му. Носът на Били изхрущя и кръвта шурна като река. Той залитна от

удара, но успя да се задържи на краката си. Като по даден сигнал, останалите овчари го наобиколиха и започнаха да го ритат и да хрчат върху него. Бликналата кръв опръска ухилените им лица.

— Куче, няма негър цели господин Макинтош! Проклет въглен! Ти черен дивак! — закрепяха те, като продължаваха да сипят удари върху него.

Патрик се спусна да помогне на приятеля си, но гласът на Морт го застигна:

— Още крачка и приятелчето ти ще получи малко олово в главата.

Ирландецът видя пистолета в ръцете му и спря:

— Ако нещо се случи с Били... — вдигна юмруци той, докато Гидеон се опитваше да му сложи тежките окови, — ще си имаш работа с мен. Не ме интересува, че си имперски служител.

Морт избухна в смях. Окован с белезници и синджир, Патрик наистина изглеждаше безпомощен и жалък.

— Съдбата ти е в моите ръце, кучи сине! Набий си го в главата! — скръцна със зъби лейтенантът. Очите му зашариха из просеката, докато откриха това, което търсеше.

— Ефрейтор, заведете арестанта и негъра при ей онова дърво. — Посочи близкото евкалиптово дърво, което се издигаше самотно сред ниските сивкави храсти.

Гидеон изпълни заповедта мълчаливо, макар че беше объркан. Нещо не беше наред. Защо да ги връзва, като беше време да тръгват за Рокхамптън? Заповедта беше лишена от смисъл, освен ако... Но страхът от безумния лейтенант беше толкова голям, че той не помисли да задава въпроси.

Ефрейторът ги завърза така, че двамата приятели се оказаха лице срещу лице. Били се вгледа в тревожните очи на ирландеца и се усмихна успокояващо:

— Добре съм, бос. Не притеснявай.

Но и двамата знаеха, че не беше добре. Нито той, нито господарят му. Старият абориген усети, че е дошло време да каже „сбогом“ на мъжа, който през последните години бе станал за него най-близкият човек. Скоро Патрик щеше да отиде в неговия си рай и да види Исус. Той му беше разказвал за рая на белите и за Исус, който бил дърводелец, когато живеел на земята преди много, много луни.

Били знаеше, че дърводелците са хора, които строят къщите и градовете, където белите хора живеят — места, в които ти забраняват да ходиш свободно от място на място и да следваш естествения живот на племето си. В такъв град беше живял и господарят му, преди да дойде тук. Били съчувстваше на Патрик заради живота, който е трябвало да води в неговата си родина. Сигурно и раят на белите не беше цвете за мирисане. Там сигурно ще трябва да живее с дърводелеца Исус и да строи градове. По-добре щеше да бъде, ако приятелят му дойдеше с него отвъд Съновидението. Там двамата щяха да могат отново да скитат свободно по пътищата, които толкова добре познаваха, и да слушат нежните мелодии на птиците, докато сутрешният чай завира на огъня. Или, излегнати до каруците, да се любуват на мощните разперени криле на някой скален орел на фона на лазурното небе. Може пък Исус да пусне Патрик в рая на Били. Ако наистина е толкова добър, колкото разправят...

Морт направи последни уточнения с Доналд Макинтош, който вече беше организирал хората си за път. Той приближи коня си към лейтенанта и двамата се отдалечиха от останалите, които с нетърпение очакваха да започне ловът на ранения нирамбура.

— Очаквам от вас да се оправите с тия двамата, лейтенант — властно каза Макинтош. — Не искам нещо да се обърка и да попречи да отмъстя за Ангъс. Ясен ли съм?

— Напълно, господин Макинтош. Сигурен съм, че справедливостта ще възтържествува днес и за вас, и за мен.

— Уверен съм в това! — Доналд обърна коня си и се присъедини към хората си.

Морт се върна при Гидеон и му нареди:

— Искам да тръгнеш по следите на убиеца на Ангъс Макинтош. После ще се върнеш с овчарите в Глен Вю. Там ще се присъединиш към отряда.

Гидеон кимна смутено. Беше сигурен, че това, което става, е нередно. Зачуди се дали да не каже на сержант Хенри за двамата арестанти, но се сети за бледосините очи на шефа си и реши, че ще е най-благо разумно да изпълни заповедта.

Морт изчака, докато следотърсачите изчезнат в храсталаците, слезе от коня си и се приближи към окованите затворници. Извади сабята. Лицето му се изкриви в отвратителна усмивка. Патрик видя блясъка в очите на лейтенанта. Дали светеха така от отразен лъч, пречупен през острието на сабята, или горяха от безумен вътрешен огън? Разбра, че това е краят, и вдигна поглед към небето в безмълвна молитва. Молеше се гарваните да не открият Том. Ако го намереха, синът със сигурност щеше да последва баща си в отвъдното.

6.

Димът се издигаше на тънки сиви струйки към яносиньото небе. После се разсейваше и образуваше тъмен облак, който се спускаше над лагера на нирамбура наместо траурен покров. Полицайте събираха на купчини покъщнината на туземците. Копията, бумерангите и нулите горяха на кладите, каменните съдове се трошаха и разпиляваха по земята. Ненужни вещи на несъществуващ народ. Тази земя на смъртта вече никога нямаше да бъде населена. Тя ставаше табу за местните живи. Оставаше дом на духовете на мъртвите, който щеше да всява страх сред аборигените поколения наред.

Сержант Хенри Джеймс се взираше в горящите дървени оръжия и инструменти. Въпреки горещината на огъня усещаше студ в сърцето си. А може би ужасите на разселването бяха убили душата му?

— Свършихме, сержант.

— Добре, полицай Мадгий — отвърна Хенри. — Събери хората ей там, към реката. Всички да си облекат униформите, после можете да хапнете. Аз ще изчакам господин Морт и ще го информирам за местоположението ви. Ти ще организираш хората и теб ще държа отговорен, ако момчетата се разлудуват. Ясно?

Полицаят забърза към групата да предаде нарежданията на началника си. Мисълта за закъснелата закуска ги правеше неспокойни и те се разбързаха. За минути се организираха, прибраха трофеите и разни вещи, които решиха, че ще представляват интерес за жените и децата им, и пришпориха конете си към указаното място. Брегът се огласи от дрезгави мъжки смехове и груби закачки на неразбираем диалект. „Като ученици в междучасие“ — помисли си Хенри, заслушан в безгрижното им бърборене.

Щом се скриха от погледа му, той се приближи към реката и седна на обраслия с трева бряг точно над тялото на застреляната от него млада жена. Дългата ѝ коса се влачеше из мътната вода. Наведе се и заби празен поглед във водата. Така го намери Морт, когато най-сетне се върна в опустошения лагер.

— Хората слязоха ли от могилите, сержант?

— Да, сър — отговори Хенри, като се изправи. — Всички без ефрейтор Гидеон.

— Той е с господин Макинтош. Преследват убиеца на Ангъс Макинтош.

— Какво? — стресна се Хенри. — Какво се е случило с младия господин?

— Един проклет негър... не знам как сме го пропуснали при разселването... го проследил и го пронизал с копието си. Горкият младеж! Бях наблизил, но не успях да му помогна. Обаче стрелях и раних копелето. Няма да стигне много далеч!

Хенри поклати глава:

— Голямо нещастие за господин Макинтош. Сигурно ще има нужда от съдействие за залавянето на убиеца. Не трябва ли да насочим целия отряд по петите му?

Морт разгони с ръка рояк мухи, който се вдигна от лежащия наблизил детски труп, и отговори раздражено:

— Не е нужно. С него са ефрейтор Гидеон и личната му група. Ще се справят. Ние хапваме и тръгваме към казармите. Приключихме за днес.

— Разбрано, сър! — чинно отговори Хенри. — Момчетата са нагоре по реката и приготвят храната. Ще пристигнем тъкмо за закуска.

Но не стана точно така.

Морт и Хенри настигнаха отряда много преди уреченото място. Мадгий беше спрял колоната и оглеждаше товарните коли и впрегнатите в тях волове.

Мъжете се трупаха зад него и плахо се оглеждаха наоколо.

— Изглежда, че няма никого наблизил — изрази общото мнение Хенри.

Морт неспокойно се размърда на седлото си.

— Мисля, че знам къде са собствениците на товара. Когато се връщах, видях нагоре по пътя труповете на двама мъже, прободени от копие. Клетни нещастници! Убиецът на Ангъс сигурно е убил и тях.

Проявената от лейтенанта загриженост изненада Хенри:

— Не ми споменахте за това преди, сър.

— Така е — отговори Морт, без да погледне към подчинения си. — Мислех да включа убийството им в доклада си, като се върнем в казармата. Тогава щяхте да научите подробностите.

Той се вторачи във впрегнатите волове. Стомахът му се сви и му прилоша. Ама, че лош късмет! Да се натъкнат на товара на оня проклет ирландец. Реши, че трябва да даде още някакви обяснения, за да предотврати други въпроси от страна на сержанта. Прочисти гърлото си и придаде на гласа си подходящ съчувствен тон:

— Бях разстроен от смъртта на младия Макинтош и забравих всичко останало.

Но проклетите каруци стояха пред тях като доказателство за извършеното убийство. Как трябваше да постъпи с тях, за да предотврати евентуално разследване?

Полицай Мадгий слезе от коня и се надвеси над следите около колите.

— Тук били трима мъже, Махми. — Посочи отпечатъците в прахта и продължи: — Единият е от туземците.

Сякаш нож се заби в корема на Морт. Трима!?! Ирландецът не спомена за трети човек. Кой би могъл да е той и къде е сега?

— Сигурен ли си, че са били трима? — попита Хенри.

— Тъй вярно, сержант Хенри — уверено отговори Мадгий. — Един стар абориген, един стар бял и един по-млад бял.

Хенри се обърна към Морт:

— Вие казахте, че сте намерили два трупа, сър. От думите на Мадгий излиза, че някъде наоколо трябва да има още един мъж, жив или мъртъв.

Морт вдигна глава и изрече през зъби:

— Аз видях два трупа. Третият, който и да е той, сигурно също се валя наоколо в прахта, прободен от копието на мръсния убиец.

— Редно е да претърсим околността. Може все още да е жив — настоя Хенри.

С нарастващ гняв Морт се приближи към сержанта. Нямахше да позволи по-нататъшно разследване.

— Аз вземам решенията, сержант Джеймс, не вие! И ясно казах — няма да си губим времето да търсим човек, който вероятно е мъртъв поне от час!

— Можем поне да го погребем по християнски, ако го намерим... сър — едва чуто се обади Хенри.

— Това, което ще направим, е да унищожим всичко тук и да убием воловете. Така ще лишим оцелелите от провизии. Когато се съберем отново с господин Макинтош, ще му разкажа за третия мъж. Неговите овчари познават местността около Глен Вю много по-добре от нас и ще намерят тялото му по-лесно.

— Сър, аз...

— Ако бях на ваше място, сержант — прекъсна го Морт, — щях да си държа устата затворена. В противен случай ще приема държанието ви като неподчинение и ще пусна рапорт срещу вас.

Хенри кипна. Годините в служба на кралицата го бяха научили да изпълнява заповедите на началниците си, независимо колко неприятни или глупави бяха те. Но да оставиш бял мъж без подкрепа в пустошта беше против всички писани и неписани закони на граничните райони. За съжаление един прост сержант нищо не можеше да направи. Командването не толерираше оплаквания срещу по-високостоящи чиновци. Беше с вързани ръце.

Скъпият товар на каруците потъна в пламъци. Карабините изтракаха и воловете се сринаха, повличайки дрънчащите вериги със себе си. Марс, най-едрият от тях бавно подгъна коленете си и се опита да задържи главата си вдигната, но силите му скоро го напуснаха и той се килна настрани.

Полицайте свършиха със задачата и продължиха пътя си. Не след дълго черен гарван закръжи над пепелището и кацна на пожълтялата трева до Марс. С два скока се намери върху главата му, лакомо изсмука големите невиждащи очи и отлетя.

— Черен изчезна, гос'ин Макинтош. Няма повече следа. Черен излетя.

Доналд свъси вежди и гневно изгледа Гидеон, който се въртеше нервно около разпилените трупове на нирамбура в подножието на могилиите.

— Изчезнал!? — повтори невярващо.

Туземецът потвърди думите си и разпери ръце в знак на примирение.

Доналд скръцна със зъби. Как можеше един ранен кучи син да изчезне? Сякаш се беше разтворил във въздуха. Само преди минути ефрейторът ги уверяваше, че няма никакъв проблем да проследи убиеца и изведнъж — изчезнал.

Той тръсна глава. Клокочещата ярост му пречеше да мисли логично. Имаше нещо странно в тази работа, нещо, което подушваше около нервния ефрейтор. Дали не лъжеше за изчезването на следите? Но защо, по дяволите? Каква полза щеше да има от това? Доналд си припомни готовността на туземеца да тръгне след майола и отхвърли съмненията. По-скоро беше некадърен следотърсач, отколкото лъжец.

Но Гидеон не беше изгубил следата. Дори и в момента я виждаше и знаеше накъде води. Излъга, като разчиташе, че никой от групата не притежава неговите умения на следотърсач. И успя. По озадачените им лица разбра, че никой не усети измамата, и фермерът беше принуден да приеме думите му.

— Аз мисли, черен умрял някъде. Го'син Макинтош не тревожи — погледна той към Доналд, чието лице приличаше на огненочервена маска на гнева. — Може някой ден намери умрял черен и свали кожа.

Шотландецът рязко обърна коня си в посока към хълмовете и втренчи поглед в тях. Беше безсилен, лишен от възможността да отмъсти за смъртта на сина си. Въздъхна дълбоко и въздишката му приличаше повече на ръмжене на ранен звяр, отколкото на човешки стон. Гидеон сигурно беше прав. Тежко раненият дивак нямаше шанс да оцелее в пустошта.

— Спрете търсенето! — даде команда той. — Връщаме се в Глен Вю. Ефрейторе, вие сте свободен. Върнете се при отряда си и предайте моите благодарности на лейтенант Морт за съдействието.

Гидеон кимна смутено и се отдръпна от овчарите. Знаеше, че не заслужава благодарности. Изчака да остане сам и се взря в древните възвишения. Погледът му се спря върху сянката под висящата скала. Стори му се, че раненият воин го наблюдава оттам, защото Гидеон знаеше, че той вече е достигнал входа на пещерата.

Потръпна в суеверен страх и отклони поглед от страховитите скали. Воинът на Дарамбал беше достигнал до светилището, чийто покой никой не можеше да наруши безнаказано. Това беше свещеното място на хората на нирамбура, но също и място, уважавано от всеки абориген. Белите не разбираха неговата сила. Не чува гласа, който се

разнесе от сърцето на пещерата. Мощен глас, който му нареди да спре и да се върне в равнината. Сякаш беше достигнал до невидима преграда, която пазеше свещената могила. Гидеон разбра, че черният воин няма да умре днес. Праотците го закриляха. Той беше техен избраник, трябваше да извърши нещо, което беше от съдбовна важност за клана нирамбура. Но не бе писано Гидеон да знае какво е то.

Ефрейторът пришпори коня, нетърпелив да се върне в отряда си. Имаше места, където човешки крак не биваше да стъпва, и той бързаше да избяга далеч оттук.

ЕХО ОТ МЪРТВАТА РАВНИНА

7.

Вятърът дуплеше сините води и те образуваха блестящи сребърни полукръгове, които се разширяваха и преливаха, за да отстъпят място на нови. Белите платна на малките лодки подскачаха върху нежните вълни и сякаш се надсмиваха над тромавите, тежкоподвижни кораби, чиито мачти се издигаха като гора от тънки и крехки дървета, гордо извисили голата си снага. Пристанищните работници товареха и разтоварваха големите търговски кораби. От палубите се разнасяха смехове и подвиквания, а доковете гъмжаха от хора и товарни коли.

Младежът се беше разположил на ръба на естествена тераса от пясъчник, издадена над кристалночистите води на залива. Пред очите му се ширеше едно от най-големите пристанища в Австралия и той обмисляше как най-убедително би могъл да нарисува великолепната гледка. В едната си ръка държеше скицник, а в другата — молив. До него лежеше кожена чанта, в която съхраняваше скиците си.

Беше горещ слънчев ден и ръкавите на ризата му бяха навити над лактите. Под зачервената от слънцето кожа се очертаваха добре оформени бицепси, мускулите на атлетичната му фигура играеха. Гъстата кестенява коса беше слепнала от горещината и къдриците около красивото, гладко избръснато лице се спускаха чак до яката на бялата колосана риза.

Родината на двацет и една годишния син на Патрик Дъфи беше Ирландия. Но споменът за нея носеше на младежа само тъга и той все по-рядко мислеше за нея. Всеки път, когато се сетеше за Ирландия, сърцето му се свиваше от мъка по майка му, починала от треската, върлуваща сред имигрантите на кораба, с който пътуваха към Британската колония. Още го преследваше мъчителният спомен на онази сутрин, когато увитото в покров тяло на майка му потъна в тъмните води на Южните морета. Тя не остави гроб след себе си и единственият спомен от детството, който Майкъл ревниво пазеше, беше мекият и любящ глас на жена, която му пееше нежно в дългите студени нощи по време на пътуването им през океана. Сега той имаше

нова родина и се любуваше на една от най-пленителните гледки в живота си.

Зад него стоеше братовчед му Даниъл, който можеше да мине за негов брат, ако не беше разликата в телосложението им. Майкъл беше едър и мускулест, с широки рамене, докато Даниъл беше слаб и леко прегърбен. Двамата бяха връстници. Раснаха заедно, ходиха в едно и също училище и често се забъркваха в неприятности, пак заедно. Обикновено Майкъл беше инициатор на лудориите. Той знаеше как да използва високия ръст и мускулите си, за да оцелее из населените предимно с ирландци улици на Редфърн. Лицето му само говореше за буйния характер на младежа. Над лявата вежда се виждаше голям белег, а леко изкривеният нос му придаваше свиреп вид. Въпреки белезите нежните сиви очи омекотяваха лицето му и го отличаваха от уличните хулигани. На моменти той ги премрежваше замечтано, а друг път те ставаха тъмни и дълбоки и от тях вееше студ. Тихата усмивка и дълбокият тембър на гласа привличаха жените, които се чувстваха защитени. Мъжете също го харесваха и го смятаха за стабилен, заслужаващ доверие млад мъж. Майкъл не осъзнаваше какво оръжие би могъл да бъде неговият чар. Беше обикновен младеж, който мечтаеше да стане велик художник. За съжаление никой не го възприемаше като такъв. Хората го знаеха като състезател по юмручна борба. Носеше му се славата на един от най-добрите в тази дисциплина.

Даниъл хвърли поглед на скицата на братовчед си. Майкъл рисуваше крайбрежната ивица до пристанището на Сидни. На листа бяха изобразени големи зелени туфи, от които се издигаха високите копиевидни стебла на тръстиковидни растения. Около тях се виждаха красивите фуниеvidни цветя на крайбрежните храсти.

— Мислех, че рисуваш пристанището — отегчено изрече Даниъл. — Растителността тук не е кой знае какво.

Той би предпочел сега да се разхожда по главната улица на Менли, „Корсо“, и да обсъжда с братовчед си дамите, които бавно кръстосваха площада по двойки и се правеха, че не се вълнуват от любопитните погледи на младежите. Майкъл вдигна поглед от рисунката си и се обърна към него:

— Не си прав, Дани! Това място има своя красота. Не е като сладникавата хубост на европейския пейзаж.

— Ти откъде знаеш за европейския пейзаж, Майк? Та ти не си бил в Европа.

Майкъл се намръщи:

— Добре де... Но съм виждал картини с европейски пейзажи. Очевидно е, че светлината там е различна. Природата им е скучна. Нашата е разнообразна, кипяща от енергия. Виж колко светлина и живот има тук!

Даниъл поклати глава и се усмихна. За природата не знаеше, но братовчед му наистина беше изтъкан от контрасти — силна физика и романтичен дух.

— Като говорим за светлина, мисля, че нашата се изгуби. Виж, задава се буря — каза и посочи тежките сиво-черни облаци, които се трупяха над пристанището.

Майкъл погледна нагоре и се възхити на препускащите из небето облаци, които заемаха най-различни фантастични форми, докато затъмниха всичко под себе си. За съжаление нямаше време за нова рисунка, трябваше да побързат. Летните бури над Сидни бяха забележителни, ако ги гледаш от прозореца на дома си. Те носеха прохлада, отмиваха прахта и боклуците, които причиняваха чести епидемии от холера и жълта треска и прочистваха въздуха от въглищния прах и миризмата на кожи. Но тежко на този, който остане навън в такъв момент.

Майкъл бързо прибра скицника в чантата и двамата поеха надолу към Менли, село, което бе станало популярно като място за разходки и едnodневни екскурзии за тези, които искаха да избягат поне за малко от градския шум. За да достигнеш Менли от юг, трябва да се качиш на ферибота, което беше атракцията на разходката до малкото селце. То отделяше Тихия океан от спокойните води на пристанището. Парният ферибот прекосяваше пристанището от юг на север. Хората слизаха и се разхождаха по главната улица, правеха си пикник сред храстите и обикаляха из плажа. Но сега приближаващата буря подгони всички към малкия кей.

Когато приятелите стигнаха до „Корсо“, облаци вече покриваха Сидни като черно одеяло. Бурята щеше да се разрази всеки момент. Майкъл се изкуши да се отбият в хотел „Стейн“ за по един малък ром, но Даниъл, винаги по-благоразумен, му напомни, че трябва да стигнат до кея в шест без петнайсет, когато тръгваше фериботът. Ако го

изпуснеха, щяха да закъснеят за вечеря и трябваше да се оправдават пред Франсис Дъфи, което не беше лека задача.

Франк Дъфи, бащата на Даниъл, беше въвел строги правила в дома си, с които трябваше да се съобразяват. Днес беше неделя и жена му Бриджит приготвяше празнична вечеря. Всички очакваха младежите да са там, когато се чете молитвата.

На кея беше пълно с хора, нетърпеливи да се качат на ферибота, преди да е започнала бурята. Мъже с тесни панталони, жилетки и високи цилиндри носеха кошници за пикник, подредени от дамите, които ги придружаваха. Жените в рокли с кринолини и с пъстроцветни шапки, кокетно придържаха слънчобраните си.

Бурята идваше от юг и предлагаше ново предизвикателство на туристите. Дамите говореха развълнувано. Чуваха се нервни смехове и груби подвиквания от страна на мъжете, които бяха успели да обърнат по някоя чашка портвайн, бордо или шери. Напрежението растеше. Хората чакаха с нетърпение бурята да връхлети в напечения от слънцето град.

Чуваха се гръмотевици. Светкавици раздираха опушеното небе и показваха, че поройният дъжд е съвсем наблизо. Тътенът се засилваше. Изисканите дами и техните поизнервени кавалери напрегнато гледаха как дървеният кей вибрира, сякаш удрян от гигантски чук. Майкъл също гледаше нагоре и чакаше реда си, за да се качи на ферибота. Изведнъж мускулите му се свиха в болезнен спазъм. Първата мисъл беше, че наблизо е паднал гръм и върху него пада отломък от някаква разбита конструкция. Но болката в рамото беше придружена от изохване. Той се обърна и видя нежния профил на красиво, бледо лице с разтворени от страх устни, които разкриваха бисернобели зъби. Красива девойка гледаше с широко отворени очи към небето, разкъсвано от острите горящи тризъбци на светкавиците. Те бяха изумруденозелени и паметта му светкавично изрисува отдавна забравената картина на ирландските зелени поля в ясен летен ден. Това бяха най-красивите очи, които беше виждал. Млечната белота на кожата ѝ контрастираше с гарвановочерната коса, разделена на две и стегната на тила ѝ. Въпреки че беше по-ниска от него с една глава, тя беше висока за жена.

— Нека ангелите ви закрилят! — каза той унесено, без да може да откъсне поглед от очите ѝ. Нямаше представа откъде му беше

дошла тази фраза, която леля му Бриджит често използваше. Просто не намери какво друго да каже.

— О, много съжалявам! Сигурно ви заболя. — Девојката смутено пусна ръката му и той съжали. Искаше му се допирът между тях да продължи.

— Не се безпокойте, нищо не усетих — излъга. — Поласкан съм, че избрахте моето рамо за подкрепа.

Майкъл беше неспособен да откъсне поглед от лицето ѝ. Момичето също беше привлечено от мекия сив блясък в очите му. По бледата ѝ кожа изби руменина. Почувства се привлечена от контраста между нежността в очите и гласа и грубите белези по лицето му. Припомни си колко твърди бяха мускулите му под нежните ѝ пръсти и стомахът ѝ се сви от сладостна тръпка.

— Фи, добре ли си? — чу се женски глас, който развали магията.

— Добре съм, Пенелопе. Аз... аз просто се изплаших от гръмотевиците — отговори тя, без да сваля очи от Майкъл.

Той изпита силна неприязън към натрапилата се приятелка, въпреки че тя беше също толкова млада и хубава, колкото момичето с гарвановите коси.

Фиона изведнъж осъзна, че е прекалено близо до високия младеж, и отстъпи назад. Една до друга, двете жени представляваха зашеметяваща картина. Пенелопе имаше коприненоруса коса, нежни лунички на изящния си нос и високи скули. Очите ѝ бяха два големи сапфира. Излъчваше силна чувственост, която се забелязваше лесно от всички мъже. Другата беше с тъмна коса и имаше невинен поглед на дете. Двете жени бяха изискано облечени, носеха тънки муселинени рокли, богато украсени с дантели и панделки.

Дискретният, изучаващ поглед на Майкъл беше посрещнат от открито провокативното изражение на Пенелопе, която безсрамно показваше интереса си към младия мъж и приканваше към близост. Но той демонстративно се обърна и заговори на момичето с тъмните коси:

— Бих могъл да остана с вас, докато фериботът пристигне... за да бъдете по-спокойна... — промърмори Майкъл, опитвайки се да я задържи още малко.

Фиона се усмихна и погледна с надежда към русата девојка. Но очите ѝ бързо потъмняха и тя отговори нерешително:

— Предложението ви е много любезно, но трябва да остана с братовчедка си. Все пак искам да ви благодаря, господин...

— Майкъл. Името ми е Майкъл Дъфи.

— Аз съм Фиона Макинтош. А това е моята братовчедка, госпожица Пенелопе Уайт.

Пенелопе кимна и каза на Фиона:

— Фи, трябва да отидем при Гренвил. Той ни чака ей там, на края на кея.

После се обърна към младия ирландец:

— Моля да ни извините, господин Дъфи. Благодаря ви за помощта, която оказахте на братовчедка ми.

С любезна усмивка хвана Фиона под ръка и я поведе през тълпата към другия край на кея.

Майкъл продължаваше да гледа след двете дами и беше възнаграден за упоритостта си. Фиона се обърна. Той грейна от удоволствие и се почувства като глупак. Дали не се хилеше прекалено широко? Не приличаше ли на нахалните пияници, които се навъртаха около камериерките в хотела на чичо му?

Даниъл проследи сцената с жив интерес. Забеляза привличането между братовчед си и Фиона. Красивата девойка така очарова Майкъл, че без да мисли, той каза името си. Дъфи беше честно име, но не говореше нищо на богатите, към които очевидно спадаха двете жени. „Глупчо“ — поклати глава той.

— Това е най-красивата жена в целия свят, Дан! — развълнувано изрече Майкъл, когато се върна при него. В гласа му се долавяха детски възторг и преклонение.

— Голям глупак си, Майк. Че е хубава, това е ясно — каза Дани, — но не е от нашата черга. Само един поглед е достатъчен, за да разбереш, че е от момиченцата, които се къпят в розова вода и дантели. Сигурно е дъщеря на някой голям търговец или собственик на земя.

— Откъде го измисли това, Дан? — опита се да възрази Майкъл. Макар да не искаше да си признае, той също бе усетил разликата между тях. — Може пък да е като нас, дъщеря на работещи родители.

Даниъл направи гримаса. Братовчед му беше едно голямо дете:

— Не е нужно да съм ясновидец, за да забележа очевидното. Само погледни как е облечена. Осанката ѝ, маниерите ѝ, всичко говори за благородния ѝ произход. По-добре забрави за нея.

Но Майкъл не беше уверен, че прекрасната девойка е толкова недостъпна, колкото я представяше Дани. Може и да принадлежеше към висшето общество, но в крайна сметка беше жена, която му беше показала, че го харесва.

— Някой ден ще се ожения за нея, Дан! Само гледай!

— Да, бе. Как не! — поклати глава братовчед му.

Майкъл не му обърна внимание. От устните му не слизаше глуповатата усмивка, но очите му грееха с метален блясък. Знаеше, че няма да е лесно, но решението беше взето. Беше сигурен, че ще срещне отново момичето със зелените очи, и вече обмисляше план за действие.

Хванала братовчедка си под ръка, Фиона се отдалечаваше от младежа. Знаеше, че е детинско, но не можеше да спре да мисли за сивоокия атлет.

— Не е ли изключителен, Пени? Прилича на гръцки бог!

Пенелопе беше съгласна, но не искаше да подхранва у нея напразни надежди.

— Определено е красив по свой си, ирландски начин. Привлекателен, но груб и първичен.

Погледна към Фиона и разбра, че думите въобще не докоснаха съзнанието ѝ. Безсмисленото бърборене продължи, прекъсвано от невъздържан смях и въздишки. Пенелопе безпогрешно разпозна признаците на любовта и изпита тревога и съчувствие към влюбеното момиче. Тази връзка нямаше бъдеще. Любовта на жена от висшето общество с мъж от работническите среди можеше да донесе само нещастия.

— Да беше видяла очите му! Толкова нежни и дълбоки...

Пенелопе също ги беше забелязала. Но видя и широките рамене, тесния ханш и очертаните мускули на ръцете и краката. „Да — помисли си тя, — точно като гръцки бог.“ Представи си силното му тяло, притиснато до голата ѝ снага в еротичен унес, и потръпна от желание. Каква разлика само! Този красавец разпалваше в нея страстта, докато непорочното съзнание на Фиона го свързваше с романтична, възвишена любов.

Пенелопе познаваше мъжете и не хранеше илюзии относно Майкъл Дъфи. Той беше опасен за жените, а както личеше от белезите по лицето му, и за мъжете. Би дала много да го има в леглото си, молещ за нейните милувки, макар че това беше трудно осъществимо. Младежът не беше от техните социални кръгове и вече сигурно нямаше да се видят. „Голяма работа — помисли с пренебрежение тя. — Още един хубав ирландец от бедните квартали на Сидни.“ Но ѝ стана жал за Фиона, която сигурно щеше да бълнува за своя гръцки бог дни наред.

До тях се чу мъжки глас:

— Мислех, че съм ви изгубил, дами.

Гренвил Уайт, братът на Пенелопе, се приближи и хвана Фиона за лакътя, като поведе дамите към края на платформата. Жестът му беше повече собственически, отколкото любезен. В другата си ръка държеше плетена кошница за пикник. Говореше на изискан английски, какъвто ползваха само добре образованите англичани. Това беше логично — Гренвил беше прекарал целия си живот в Англия и преди две години дойде в колонията, за да се грижи за фамилните имоти. Беше три години по-голям от сестра си и очите му бяха сини като нейните. Само оредяващата кафеникава коса го загрозяваше. Иначе Гренвил представляваше това, което навсякъде в цивилизования свят наричат „аристократ“ — слаб, с издължено и бледо лице и деликатни ръце с дълги пръсти. Жените от неговата класа го намираха за изгодна партия не само заради богатството му, но и заради изисканите му маниери на истински джентълмен.

— Уплаших се от гръмотевиците — обясни Фиона, — но един джентълмен ми се притече на помощ и ме спаси.

Гренвил се подразни от детинския тон на девойката и от симпатията, която тя вложи в думата „спаси“. Но сдържа яда си. Не можеше да си позволи непочтителен тон като някой прост работник.

— И кой беше този джентълмен, който те спаси? — язвително, но сдържано попита той. — Познаваме ли го?

— Не, не сме го виждали досега. Ей онзи господин там — каза тя.

Гренвил проследи погледа ѝ и видя високия младеж. Нямаше начин да сгреша, тъй като Майкъл се беше обърнал към тях и

изпиваше Фиона с поглед. Когато тя вдигна очите си, той ѝ се усмихна. Девойката сведе срамежливо поглед.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, скъпа, но видът на този човек ясно показва, че той не е никакъв джентълмен. Сигурно е някой недодялан ирландец.

— Той наистина е ирландец — обади се Пенелопе. В гласа ѝ се долавяха закачливи нотки. — Но не е недодялан. Дори е по-чаровен от много мъже, които познавам. Бих казала — изтънчен и привлекателен мъж.

Гренвил погледна намръщено сестра си. Не очакваше, че тя ще застане срещу него. Ирландецът наистина притежаваше чар, призна неохотно той и това го настрои още повече срещу младежа.

— Ирландците са груби хора, лоялни единствено към тяхната църква! — продължи да упорства той, едва сдържайки гнева си. — Трябва да прочетете за пиянските им оргии през дните на Сейнт Патрик. Тогава ще разберете на какво ниско ниво е тяхната интелигенция. Те са като онези маймуни в Африка, за които сме чели.

Той злостно нападаше ирландците, но всъщност искаше да унизи мъжа, който беше привлякъл вниманието на двете жени. Възмущаваше го мисълта, че дами, които стоят на най-високото стъпало в социалната стълбица, могат да харесват човек, чието положение е малко по-добро от това на животните. Освен това недоумяваше как такива нежни същества показват открито плътска похот. Това беше позволено само на мъжете.

— По-тихо, братко — пошегува се Пенелопе. — Кой ще те спасява, ако ирландецът те чуе?

Гренвил се наежи, но не отговори на подигравката. Обърна се и измери още веднъж с поглед „спасителя“ на Фиона.

Майкъл също гледаше към тримата. Зачуди се кой е този добре облечен мъж с тях и коя от двете жени всъщност придружаваше. Бързо се ориентира, когато съзря убийствения поглед, който му изпрати непознатият. Измери го от глава до пети и прецени, че хилавият мъж не може да бъде заплаха за него.

Бурята се разрази с пълна сила. Тътенът на гръмотевиците се смеси с тропота на тежките дъждовни капки, които покриха нажежената повърхност на пристана. Фериботът „Фантом“ се зададе

откъм Мидъл Хед. Черната струя дим, която се носеше от него, донесе успокоение и надежда за подслон от поройния дъжд.

Едрите капки шибаха по морската повърхност. Обикновено ясносини, сега водите около пристанището изглеждаха покрити със сиво-черен чаршаф. Застанали под навеса, покриващ голямата палуба на ферибота, Майкъл и Даниъл зъзнеха, втренчили поглед в изчезващия зад завоя бряг на Менли. Двамата се свиваха под напора на вятъра, който набиваше фини облачета от капчици под платнището над тях. Докато чакаха да се качат на борда, дъждът ги измокри до кости. Бурята рязко понижи температурата и хората заровиха в чантите и кошниците за сухи дрехи.

Майкъл извади скицника си и се опита да намери някаква опора. Най-накрая успя и заработи с молива, като пазеше с тялото си рисунката от пръските. Свърши бързо и разбута плътно застаналите пасажери, за да си пробие път. Братовчед му го проследи с поглед, разбра накъде отива и загрижено поклати глава. Майк щеше да стане за смях пред надутите богаташи.

— Госпожице Макинтош, бих искал да ви покажа нещо.

Фиона се сепна от гласа му и сърцето ѝ замря.

— О, господин Дъфи, това сте вие! — възкликна тя.

— Моля ви да приемете тази рисунка за спомен от днешния излет! — каза Майкъл и постави листа в ръката ѝ. — В действителност сте много по-красива, но все пак се надявам да я приемете.

На няколко места хартията беше намачкана от водните капки, но рисунката беше непокътната. Фиона я погледна и ахна. От листа я гледаха нейните очи. Той я беше нарисувал така, както я беше видял, преди дъждът да развали прическата ѝ и да измачка красивата ѝ бледосиня рокля. В ъглите на листа бяха нарисувани малки ангелчета, които пърхаха около косата ѝ, а в долния край беше изписано: „Нека ангелите винаги ви закрилят.“ Фиона беше толкова развълнувана, че в първия момент не намери думи да благодари. Никога не ѝ се беше случвало нещо толкова прекрасно и романтично. Тя погледна

възторжено високия младеж, който стоеше толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му, и свенливо се усмихна.

— Пени, виж какво е нарисувал господин Дъфи! — развълнувано се обърна към братовчедка си и Пенелопе нямаше друг избор, освен да изрази възхищението си.

— Много е хубава, господин Дъфи! Художник ли сте?

Той поклати глава и скромно отговори:

— Това е моята мечта... но има много още да уча. Надявам се един ден да отида в Европа и да се запиша в най-добрия колеж по изкуствата.

— Аз мисля, че европейците също имат какво да научат от вас — каза любезно Пенелопе, силно впечатлена от портрета. Трудно ѝ беше да си представи, че един обикновен работник може да рисува толкова хубаво. Освен това забеля, че начинът му на изразяване е като на високообразованите мъже. Наистина, той беше много интересен мъж.

— Ела да видиш какъв портрет на нашата Фиона е нарисувал господин Дъфи — обърна се със зла усмивка към брат си тя и добави: — Доста добре за такъв индивид, какъвто ни описа преди малко.

Гренвил се размърда неспокойно от забележката на сестра си и горещо се замоли тя да млъкне.

Майкъл забеляза напрежението между двамата. Имаше нещо враждебно и в същото време загадъчно в отношенията им.

— Не е лош — неохотно призна Гренвил.

— Извинете ме, господин Дъфи, не ви запознах с брат си, Гренвил Уайт. Гренвил, това е господин Майкъл Дъфи.

Никой от двамата мъже не протегна ръка към другия. Антипатията беше взаимна и видима.

— В града ли работите, господин Дъфи? — попита Пенелопе. — От външността ви бих заключила, че сте писар или секретар в някоя кантора или нещо подобно.

Майкъл се засмя меко. Дамата беше доста агресивна и самоуверена, дори леко безсрамна.

— Ласкаете ме, госпожице Уайт, но няма нищо подобно — отговори любезно той. — Моят братовчед Даниъл се обучава в една адвокатска кантора в града. Аз работя за вуйчо ми в хотел „Ерин“ в Редфърн.

— Не вярвах, че работите такава работа. Не и при вашия талант.

— Такъв вид работа, госпожице Уайт, се радва на покровителството на много знатни личности в Сидни — отговори той, като даде да се разбере, че думите ѝ са го засегнали. — Нека ви кажа, че господата от висшите кръгове често посещават хотела ни, за да обърнат по някоя чашка и да се повеселят. Много от тях си тръгват пияни като прасета и без наша помощ едва ли биха стигнали до домовете си.

Тя пламна:

— Не исках да кажа, че вашата работа не е достойна. Съжалявам, ако съм ви обидила.

— Знам точно какво искахте да кажете, госпожице — усмихна се Майкъл, — но приемам извинението ви.

Кръвта на девойката закипя. Почувства се унижена. Този прост работник я беше накарал да му се извини, нещо, което никога не бе правила. „Някой ден ще те накарам да се гърчиш в краката ми и да молиш за милост, господинчо. Каквото и да ми коства това“ — закани се тя.

— Трябва да се връщам при братовчед си, дами — каза скромно Майкъл, но в гласа му се усещаше задоволство.

Той видя как гневът изопва лицето на девойката и това му хареса. Виж ти, значи и аристократите можели да изгубят присъствие на духа, също както плебеите. Удовлетворен, той се обърна към Фиона:

— Надявам се да имам удоволствието скоро да ви срещна, госпожице Макинтош — каза смирено и нежно я погледна.

— Не ми се вярва, господин Дъфи. Сидни е голям град — хладно отговори Пенелопе.

Той рязко се обърна и я погледна право в очите:

— Такива красиви дами като вас лесно се забелязват дори и в най-голямата блъсканица на някой пазар.

Русокосата красавица занемя. Това беше прекалено. Брат ѝ също усети обидата и се притече на помощ:

— Сър, думите ви преминават границата на добрия тон! Настоявам веднага да се извините на дамите и да си вземете думите назад!

— Защо? Нима думите ми не са истина?

Майкъл се засмя, но очите му светеха със сив метален блясък, който накара Гренвил да се облее в студена пот.

В същия момент, без да разбере какво става между двамата мъже, Фиона се обади и това отслаби напрежението:

— Господин Дъфи, вземете си рисунката. Прекалено е хубава, за да я приема.

Момичето сложи скицата обратно в ръката му, но той я притисна към дланите ѝ:

— Портретът е ваш, госпожице Макинтош. Правете с него каквото искате, само не ми го връщайте, защото го нарисувах специално за вас.

Фиона осъзна, че освен скицата той беше сложил в дланта ѝ и сгънато листче. Бързо го стисна, за да не го забележат останалите.

— Благодаря ви, господине! — промълви засрамено тя. — Ще го пазя, за да ми напомня за мъжа, който ме спаси от гръмотевиците.

Двамата се усмигнаха. Майкъл ѝ пожела лек ден и се запъти към другия край на ферибота.

Когато пристигна при Даниъл, беше на седмото небе от радост. Приличаше на ученик, който неочаквано е получил похвала.

— Виждам, че задълбочаваш запознанството с младата дама, глупако — отбеляза братовчед му.

— Точно така, Дан! — въздъхна щастливо той.

Дан се намръщи и се загледа в дъжда, който продължаваше да се излива като из ведро. Братовчед му отново се забъркваше в неприятности, само че този път здравите юмруци нямаше да помогнат.

Майкъл застана до него и двамата се загледаха във водата. Колелата на кораба разпенваха мътното сиво море и оставяха след себе си две бели следи, които очертаваха пътя им и ги приближаваха към южната част на пристанището на Сидни.

Майкъл се замечта за предстоящата среща с Фиона, която бе уговорил в бележката, а Даниъл продължаваше да се притеснява за него. Братовчед му беше посещавал училището на ордена на йезуитите „Свети Игнаций“, едно от най-добрите в света, и беше много по-добре образован от всеки благородник в колонията. Но това не му даваше никакъв шанс да спечели ръката на богатата дама. Той беше младеж, богат на мечти, но с празни джобове. Семейството му успяваше да посрещне нуждите си, но дори и насън не можеше да достигне несметните богатства на класата, към която принадлежеше това

момиче. Не, Майкъл трябваше да осъзнае, че връзката му с Фиона Макинтош нямаше бъдеще.

Дъждът беше престанал, когато „Фантом“ се приближи към катерите и търговските кораби, закотвени на пристана. Техните екипажи чакаха бурята да отmine, за да продължат работата си. На изток от Куейл се виждаха резиденциите на колониалния елит. Майкъл се взря в най-голямата от тях — имението на Макинтош. Великолепието на къщата го накара да притаи дъх. Приличаше на дворец, а живописните му цветни градини се спускаха чак до пристанището. Запалените свещници вътре бяха толкова много, че отдалече сградата грееше като коледна елха.

Фиона също гледаше натам, но грандиозната сграда предизвикваше съвсем други чувства у нея. Тя виждаше само една самотна къща, в която рядко се чуваше смях. Това не беше нейният дом, а по-скоро затвор, в който властваше лейди Инид Макинтош, майка ѝ. Тя управляваше с желязна ръка несметните богатства на финансовата империя Макинтош. По същия начин управляваше многобройните слуги и децата си. Ако баща ѝ си беше тук, може би домът нямаше да бъде толкова мрачен, въздъхна девойката. Но той беше заминал за Куинсланд, за да ръководи лично фермата им в Глен Вю. И беше зарязал близките си самотни и нещастни.

8.

Нещо не беше наред в хотел „Ерин“.

Майкъл и Даниъл оставиха мокрите си палта на закачалката на вратата на кухнята и се спогледаха недоумяващо. Гласът на Франсис Дъфи къртеше из тесния коридор, който водеше към трапезарията. От време на време гневната му тирада беше прекъсвана от мекия, успокояващ глас на жена му Бриджит, но после избухваше с нова сила.

Макс Браун, който отговаряше за винарската изба, седеше до кухненската маса и топеше голям зальк пресен хляб в чиния със сос, който навярно Бриджит беше приготвила за печеното месо. Като ги видя, той измуча за поздрав и избърса потеклия по брадичката сос с възлестата си ръка. Изглеждаше напълно глух за свадата в трапезарията.

Огромният германец беше забележителен. На ръст беше колкото Майкъл. Някъде дълбоко под тлъстите възглавнички се криеха яки мускули, но логичният резултат от вкусните и обилни ястия на Бриджит го беше превърнал в огромна топка лой. Лицето му беше нашарено от белези и бръчки, а вратът му беше толкова дебел, че образуваше едно цяло с главата му и сякаш директно се залепваше за раменете.

— Какво става тук, Макс? За какво беснее чичо Франк? — попита Майкъл и протегна над печката премръзналите си ръце. От мократа му риза излезе пара и изпълни кухничката, която беше толкова малка, че едва побираше тясна маса с шест стола, натъпкани толкова близо до печката, че имаше опасност от пожар.

— *Schlechte Neuigkeiten* — отговори Макс на родния си език. После мина на английски, макар че Майкъл говореше прекрасно немски. — По-добре не влизайте там.

Макс се оригна шумно, избута стола настрани и се изправи на крака.

— *Die kleine Katie ist geschwangert* — обърна се отново на немски към Майкъл, за да обясни деликатното положение на сестра му.

Кръвта нахлу в лицето на Майк. Кейт — бременна! Та тя беше само на шестнайсет. Беше още момиченце.

— Кой... кой е бащата? — попита той и измърмори: — Не ми казвай, че е оня хаймана О'Кийф.

— Я. Ще му извия врата, проклет *svinehund*.

Майкъл знаеше, че заплахите на Макс не бяха празни приказки. Като нищо щеше да откъсне главата на всеки, дръзнал да оскверни честта на неговата любима Кейт или пък да закачи Майкъл. Обичаше ги като свои деца. Обичаше всичко, свързано с баща им. Патрик Дъфи беше спасил живота му в онзи ужасен ден, когато искаха да ги избият като пилци в лагера „Юрика“. Оттогава Макс го следваше като кученце и всички вкъщи го приемаха като част от семейството. Помагаше с каквото можеше и се грижеше за децата му като за свои. Майк и Кейт го наричаха „чичо“.

— Няма да му извиваш врата, чичо Макс! — Майкъл стисна юмруци. — Аз ще му го извия! И ще продължавам, докато не започне да моли по-бързо да се ожени за Кати.

Макс кимна:

— Правилно! Тя е твоя сестра. Трябва да защитиш честта ѝ.

Въпреки предупрежденията на Макс младежите решиха да рискуват и да влязат в устата на лъва. Трапезарията също беше малка. Няколко масички бяха наблъскани една до друга, за да има място за разминаване между тях. Но това, което пленяваше новите посетители на хотела, беше приятната миризма на восък, която се разнасяше от полирания под и огромния кедров бюфет, украсен със спретнати редици от шишенца за оцет и зехтин. Масите бяха покрити със скъпи ирландски ленени покривки и лъскави прибори за хранене, заредени за сутрешната закуска. Макар и малък, ресторантът на „Ерин“ имаше славата на едно от най-изисканите заведения в околностите на Сидни. А добрата кухня и безупречното обслужване в столовата и на бара привличаха все повече клиенти.

Пламъчетата на свещите на големия полилей, който висеше над централната маса, се разлюляха, когато младежите отвориха вратата и тихо се вмъкнаха в салона. На централната маса седяха трима души, чиито лица изразяваха различни емоции, подсилени от сенките, които свещите хвърляха върху тях. Бриджит Дъфи седеше кротко и лицето ѝ изразяваше загриженост, докато това на мъжа ѝ беше почерняло от

яроост. Третата беше Кейт. Изражението ѝ беше повече предизвикателно, отколкото разстроено. Тя стоеше зад стола на леля си, здраво стиснала облегалката му. Кейт беше стройна и силна. Имаше черна къдрава коса; лъскавите къдрици се спускаха свободно чак до кръста ѝ. И тя като Майкъл имаше изразителни сиви очи, които променяха цвета си в зависимост от чувствата, които изпитваше. Като неин брат Майкъл не можеше да определи дали сестра му е хубава, но според приятелите му тя беше зашеметяваща.

Сърдитите гласове секнаха и тримата се обърнаха към Майк и Даниъл. Майкъл погледна ядно към Кейт, после към чичо си и промърмори:

— Макс ни каза какво е станало.

— А каза ли ви кой е бащата? — изгърмя Франсис Дъфи. — Каза ли ви за този хубостник Кевин О'Кийф?

— Сам се досетих, чичо. Кой друг би могъл да бъде!

— Ха! — избухна Кати. — Откъде сте толкова сигурни, че Кевин О'Кийф е баща на детето ми? Дори не сте ме питали!

Вбесена, че мъжете се държат така, като че ли не е в стаята, тя продължи нападателно:

— Може пък да е китаецът, дето ни носи зеленчуците.

Мъжете замълчаха и впиха погледи в нея, сякаш зад стола на Бриджит не стоеше тяхната Кати, а отровна змия. Тя им се усмихна лукаво. Най-сетне беше привлякла вниманието им:

— Спокойно, не се вълнувайте. Кевин е бащата.

Но Франсис Дъфи не беше спокоен. Може би китаецът от магазина за зеленчуци беше по-подходящ от сина на бивши каторжници. Въпреки че бяха осъдени само защото защитаваха правата вяра от хищните англиканци, това не ги оправдаваше в очите на хората и те стояха на най-ниското стъпало на социалната стълбица. Новосъздаденото общество проявяваше истински снобизъм и делеше колонистите на доброволно дошли и екстрадирани от правителството. Франк Дъфи беше един от най-непримиримите към тези, които идваха, за да изтърпят наказанието си тук.

— Кати, знаеш много добре, че родителите му са бивши каторжници. Как можа да се захванеш с един от тях? Би могла да влезеш във всяка почтена фамилия на Сидни, но не, ти предпочете да опозориш доброто ни име!

Горчивият смях на Кейт отекна в празната трапезария:

— А някога да си се замислял, че може би обичам Кевин О'Кийф? И не се интересувам от неговите родители. Знаеш, че произходът няма голямо значение. Някои от най-богатите и уважавани граждани на Сидни са дошли тук като каторжници. И никой не смее да каже и дума против тях. Какво щеше да говориш сега, ако англичаните бяха заловили баща ми заради размириците, които организираше в Ирландия? От коя страна на чертата щяхме да стоим ние сега, ако татко беше докаран тук като затворник? Щях ли тогава да съм различна?

Франсис се закашля. Кати беше права. Патрик често беше на косъм от затвора. Много свестни мъже попадаха там по прищявка на английските управници. На гърбовете на някои от най-добрите клиенти на „Ерин“ още личаха червени резки. Те често разказваха как кучетата са си устройвали пиршества с месото, което камшикът на палачите свалял от тях. Но Франк беше вече стар, за да преодолее предубеждението си към такива като О'Кийф.

Той погледна към жена си, която с майчина загриженост държеше ръцете на Кейт, и гневът му се стопи. Бриджит беше на страната на племенницата му от самото начало. Какво можеше да направи един мъж срещу такъв съюз?

— Какво мисли О'Кийф? Ще се ожени ли за теб? — попита той пресипнало.

Кейт усети, че чичо ѝ е готов да се предаде, но знаеше и още нещо. Той щеше да се бори докрай, за да запази семейната чест и да ѝ осигури достоен живот. Отговорността падаше върху него, тъй като баща ѝ беше някъде по пътищата на Куинсланд и не се знаеше кога щеше да се върне. Момичето въздъхна. Да вдигат пара за глупости от рода на чест и достойнство беше типично мъжки начин да изразят любовта към семейството си и тя трябваше да уважи усилията на чичо си.

— Не знам — върна се тя на въпроса. — Той още не знае за бебето.

— Исусе, Дева Марийо и... — Майкъл се спря, преди да изрече богохулство, но леля му усети и светкавично реагира:

— Майкъл!

— Извинявай, лельо! — Той смирено сведе глава и продължи към сестра си: — О'Кийф ти е напомпал корема и дори не знае за това? Кати, осъзнаваш ли с какъв човек си имаш работа?

— Знам какво говорят хората. Но също знам, че Кевин е добър човек, който има нужда от жена, за да се грижи за него и да го обича. Ще видите, че ще се промени, като се оженим! — отвърна тя, като се мъчеше да не обръща внимание на нетактичните въпроси на близките си.

Да, тя беше чула какво се говори за Кевин О'Кийф, но това бяха думи на ревниви жени, които искаха да го оклеветят, защото ги беше зарязал.

Кевин беше започнал работа в хотел „Ерин“ преди година. Кейт все още си спомняше първия път, когато го видя. Той стоеше, облегал на рамката на вратата на кухнята, и държеше шапката си в ръце. Когато погледите им се срещнаха, тя помисли, че ще припадне. Кевин ѝ се усмихна топло и тя разбра, че това ще бъде мъжът на живота ѝ. През следващите месеци основното ѝ занимание беше да си намира работа около най-чаровния мъж, когото беше срещала. Той умееше да я разсмива и да намира нежни думи, за да засвидетелства вниманието си към нея. Забавляваше я и я караше да се чувства желана и обичана. Напомняше ѝ за Майкъл. Също като брат ѝ беше красив, нежен и силен.

Скоро не можеше да мисли за нищо друго освен за него. В тялото ѝ започнаха да се надигат неясни желания, които караха кожата ѝ да настръхва само при мисълта за неговите устни. Един ден се озова насаме с него в избата. Гол до кръста, Кевин преместваше тежко буре с бира до стената и нямаше представа, че тя го наблюдава. Мускулите на ръцете и раменете му се напрягаха от усилието да повдигне бурето. Усетил присъствието ѝ, той се обърна и погледите им се срещнаха. Чувствата ги завладяха. Изпълнени с копнеж, те се приближиха, без да могат да откъснат очи един от друг. Най-накрая той се пристраши, целуна я, а Кейт се притисна към него. Когато усети възбудата му, вместо да се смути, тя го погледна право в очите и се усмихна. Кевин зашепна нежни любовни думи в ухото ѝ и започна бавно да я съблича. Хипнотизирана от гласа му, тя затвори очи и прие целувките му.

Това, което се случи после, беше по-красиво от всичко, което си беше представяла. Кевин ѝ призна, че е влюбен в нея. Срещите им

зачестиха, а това, което се случваше между големите бъчви, изпълваше живота им с прелест. За нея споделянето на страстта беше знак, че любовта им ще трае вечно. Бог също мислеше така, щом ги беше благословил с детето, което растеше в корема ѝ.

Майкъл гледаше сестра си и си припомняше думите на баща им, че Кати е упорита и своенравна като майка си. Той знаеше, че заради баща му покойната им майка беше нарушила всички правила на обществото, към което принадлежеше. Беше избягала с младия католически бунтовник и го беше дарила с двама сина и една дъщеря.

Патрик Дъфи и Елизабет Фицджералд бяха скандална двойка. Тя беше дъщеря на едър земевладелец протестант, чийто род водеше началото си от френската аристокрация, а той — син на добре образован ирландски католически свещеник, който водеше синовете си по опасния път на борбата срещу английската църква и корона. И ето, че сега историята се повтаряше с решението на Кейт да се омъжи за човек, чието потекло беше обида за клана Дъфи.

Майкъл разтърси глава, ядосан от тези мисли. Патрик Дъфи беше мъж, който се бореше за благородна кауза, докато О'Кийф беше развейпрах. Единствената му цел бяха жените и хазарта. Иначе беше симпатяга. Майкъл не можеше да отрече чара му. Не можеше да отрече също, че когато се наложеше, Кевин не се страхуваше да защити честта си с юмруци. Въпреки репутацията си на женкар беше мъжко момче и той го уважаваше за това.

В хотела често се обсъждаше организирането на юмручен бой между двамата. Те бяха еднакви на ръст и тегло и се славеха с уменията си в този спорт. Може би сега беше моментът да премерят сили.

— Е, въпросът е решен — каза Франк и затършува из джобовете на жилетката за лулата си. — Ще пишем на Пат и Том в Куинсланд. Баща ти ще е доволен да научи, че скоро ще става дядо. Макар че зет му е каторжник.

— Стига, Франсис. Кевин О'Кийф не е каторжник! — обади се ядосано Бриджит. — Той е свободен мъж, като всеки Дъфи. И детето на Кати ще бъде свободен австралиец.

— И ирландец — възрази остро Франк. — Родителите му са ирландци, нали?

Усетил, че облаците се разсейват, Даниъл също реши да се намеси:

— Мама е права. Моят племенник ще бъде истински австралиец. Кевин е роден в Нов Южен Уелс, а детето е такова, какъвто е баща му — гражданин на Нов Южен Уелс.

Франсис се намръщи. За него Ирландия си оставаше единственият дом, а тази страна беше само нейно продължение.

— И двамата грешите — прекъсна спора им Кейт. — Моето дете ще бъде гражданин на Куинсланд.

— Какво? — подскочи Франк и зяпна племенницата си, която развълнувано се разхождаше между масите.

— Реших с Кевин да заминем за Куинсланд, след като се оженим. Там можем да започнем бизнес с парите, които татко е определил за мен.

Тази втора за вечерта новина втрещи всички, дори и леля й. До този момент тя беше сравнително спокойна. Но Куинсланд!? Всички знаеха, че в новата колония имаше свирепи диви племена и много малко цивилизовани кътчета. Нали точно по тези места диваците намушкаха с копията си изследователя Кенеди? Ами Лейхард и експедицията му? Колко хора изчезнаха във вътрешността на новата колония! Не, свъси вежди Бриджит, тази пустош не беше подходяща за бременна жена, която не е напускала уюта на бащиния си дом дори и за кратко пътуване. И освен това, продължи да се тревожи възрастната жена, Кевин О'Кийф не познаваше вътрешността на континента. Той си беше градско чедо. Бриджит потръпна, като си представи Кейт в дивите погранични райони на Куинсланд. Време беше да я вразуми. За женитбата й с Кевин я подкрепи, макар и неохотно, но Куинсланд беше друга работа.

— Кати, не бива да мислиш за пътуване в твоето състояние — обади се тя тихо, но решително.

— Всички жени следват мъжете си, лельо — възрази момичето. — Защо аз да не мога?

— Защото в този случай мъжът ще последва жената — вметна остро Майкъл. — Доста необичайна ситуация, сестричке.

Но Кейт не мислеше така. Не й беше минавало през ума, че Кевин трябваше да взема решенията за бъдещето на новото семейство. Тя беше преценила, че той е здрав и силен мъж и новите земи са добър

шанс за него да изгради приличен дом за семейството си. И така щеше да стане.

— Няма да ставаме земеделци, лельо! Мисля да построим голям хотел, най-добрия в Куинсланд. Следователно ще се настаним в някой голям град, където ще има всички условия за детето и за нас.

— Какъв хотел? Кевин няма понятие от тази работа — възрази Франк.

— Аз ще го науча! — отсече Кейт. — Израснах в хотела и мисля, че съм понаучила нещо от вас. Знам как се води документацията, как се управлява бар. Знам за бизнеса повече от Майк и Дани.

Франсис трябваше да признае, че е права. Даниъл не проявяваше никакъв интерес към хотела. Амбициите му бяха насочени към правото. А Майк си рисувахе картините и мечтаеше да стане художник. Но чичото не се предаваше:

— А помислила ли си, че мъжете не обичат да ги поучава фуста? Твоят съпруг може да се уплаши от такава амбициозна и образована жена.

— Може и така да е — отговори Кейт замислено, — но аз съм сигурна, че той ще се научи и ще бъде добър хотелиер. Кевин е умен и ще се справи.

Франк въздъхна. „Истинска дъщеря на баща си“ — помисли си той, загледан в блесналите от ентузиазъм очи на племенницата си. Нямахше съмнение, че ако беше израсла в Ирландия, щеше да застане рамо до рамо с Патрик в борбата му срещу британските войници.

— Знаеш, че баща ти ме определи за попечител на вашите дялове от семейния капитал, но те трябва да останат под опека, докато навършите двайсет и една години. Ти си на шестнайсет, Кати.

— Но скоро ще бъда съпруга и майка, чичо! Мога да напиша писмо на татко и знам, че той ще се съгласи да освободи моя дял, когато му обясня за какво ми трябва. Но има ли смисъл да протакаме? Ти можеш да решиш въпроса вместо него. В противен случай... ще замина за Куинсланд със или без пари — решително тръсна тя глава. — И ще построя най-хубавия хотел в колонията. Това е! Решавайте!

Кати скръсти ръце и погледна твърдо към Франк.

„Мили боже — помисли Франк, — все едно, че Елизабет стои пред мен!“ Също като майка си тя нямаше да отстъпи. Никой не

можеше да разколебае Ели, когато си наумеше нещо. Единствен Патрик успяваше да я убеди, но невинаги.

— Ще пиша на баща ти и тогава ще говорим — каза той с надеждата да отложи решението. — Знаеш, че това ще отнеме много време. Последните новини от него бяха, че се намира някъде из вътрешността на колонията и е натоварил стока от градче на име Рокхамптън. Сигурно вече са на път. Може да мине и месец, преди да стигне до населено място и да получи писмото.

— Ами нали точно за това говоря, чичо! Искам да построя дом за Том и татко, да има къде да си починат между две пътувания. Защо трябва да губим още време и да го чакаме? Аз искам да родя детето си в новия ни дом!

Ядосан от упорството ѝ, Франк извика:

— За Бога, защо държиш детето да се роди там?

— Защото искам татко да бъде до мен, когато раждам. Защото искам той пръв да хване ръчичката на детето ми, когато то се появи на белия свят. — Кати погледна чичо си и тихо продължи: — Искам да му подаря малко от щастието, което го напусна заедно със смъртта на мама. Моля те, чичо! Това е много важно за мен.

Бриджит избърса сълзите си. Тя разбираше и съчувстваше на бедното сираче. Кати си имаше само баща, който поради непрекъснатите си пътувания остана чужд за децата си, но постепенно се превърна и в техен герой. В очите на дъщеря си Пат беше най-милият, най-нежният и любвеобилен баща, който я обсипваше с целувки, носеше я на конче и ѝ разказваше приказки по време на редките си посещения. Бриджит мечтаеше да държи в прегръдките си детето на Кати, но виждаше, че тя жадува за баща си. Подсмръкна, обърна се към мъжа си и тихо каза:

— Дай ѝ парите, Франк! Патрик също щеше да постъпи така.

Франсис погледна изненадано жена си. Мислеше, че тя ще застане на негова страна в усилията му да предпази Кати от това рисковано и необмислено според него начинание.

— Не разбираш ли, че диваците могат да убият и нея, и детето? — отчаяно изрече той. — Може никога вече да не я видим. Как можеш да искаш такова нещо от мен!

Бриджит знаеше, че мъжът ѝ е прав. Но тя беше жена и разбираше Кати така, както никой мъж не можеше да я разбере.

— Тя ти каза вече, че няма да ходят из вътрешността, а ще построят хотел в някой голям град — опита се да го успокои. — Сигурна съм, че двамата ще бъдат в безопасност там. Ще намерят приятели и скоро ще ни поканят на гости.

Франсис напълни лулата си, за да спечели малко време. Запуши и замислено измърмори:

— Бог да ни пази от деня, в който жените се намесят и в политиката. — После въздъхна примирено: — Ще ти дам проклетите пари, Кейт!

Тя се спусна към чичо си и се хвърли на врата му, като несвързано заговори:

— Благодаря ти, чичо, благодаря ти... Лельо Бриджит... Ще видите, че ще имам най-хубавия хотел в Куинсланд! Ще се гордеете с мен! Ще дойдете да живеете с нас. Татко казва, че климатът там е чудесен, целебен и...

— Да, да, знам — изръмжа Франк, като се опитваше да не се поддава на вълнението, което го обземаше. — Искам да знаеш, че ако не се получи така, както си го замислила, или пък просто ти домъчнее, ще намериш стаята си непокътната, моето момиче. „Ерин“ винаги ще бъде твой дом! А сега трябва да намерим Кевин О'Кийф и да му съобщим, че ще става съпруг, баща и съдържател на хотел. — Франсис се обърна към всички, като се опитваше да се освободи от прегръдките ѝ: — На всичкото отгоре, хлапакът трябва да научи, че това ще стане на другия край на света, сред диваци, бушмени и изчезнали експедиции.

Кати прегърна брат си, после Бриджит и накрая Даниъл. Лицата на всички бяха мокри от нейните сълзи. Франк възвърна сериозния си вид. Имаше още работа да се върши:

— Някой знае ли къде е О'Кийф? Би трябвало да дойде и да поиска ръката на Кати.

Майкъл се намръщи:

— Мисля, че знам къде е. Ще отидем с Дани да го доведем.

Братовчед му повдигна веждите си в недоумение. Майкъл го забеляза и го отведе в другия край на стаята, далеч от Кейт, която вече обсъждаше подробностите по сватбата с леля си.

— Всяка неделя Кевин е в „Героят от Ватерло“.

Даниъл отстъпи, сякаш беше видял отровна змия:

— Да не мислиш да пресичаме през „Скалите“ по това време на нощта? Луд ли си?

— Ще вземем Макс с нас — успокой го Майкъл.

Даниъл обаче продължаваше да трепери от ужас. „Скалите“! По-добре тук да си прережат гърлата. Поне щяха да си умрат вкъщи. Но Майкъл вече се обличаше и той трябваше да тръгне с него. Все пак присъствието на Макс беше някакво утешение. Даниъл въздъхна дълбоко и тръгна след братовчед си.

9.

Бурята продължаваше да вилнее. Сините отблясъци на светкавиците шареха по лицата на хората, които седяха на каменната веранда на красивата къща и гледаха към мастиленотъмните води на пристанището, бучащи под тях. Студеният морски бриз изгони горещия въздух и даде глътка свежест на всички живи същества по брега. Той хвана свободно падащите къдрици на лейди Инид, която седеше на огромната си веранда и се любуваше на природната стихия, и ги оформи в тъмен облак около лицето ѝ.

На четирийсет и четири години, Инид Макинтош още можеше да се нарече красива жена. Не беше трудно човек да види от кого беше наследила Фиона изящния овал на лицето, финия нос и големите зелени очи. Инид седеше на един от плетените столове, поставени на широката тераса, за да могат гостите да се наслаждават на величествената гледка на морските води, опасващи като изумрудена огърлица залива. Навъсеното небе правеше пристанището невидимо, но мигащите светлини на рибарските лодки се отразяваха върху черните води и свидетелстваха, че работата в морето продължава. Сега бе златно време за рибарите, помисли си Инид, докато отпиваше деликатно от кафето със сметана.

Дейвид Макинтош седеше до майка си и държеше кристална чаша, пълна наполовина със сотерне. Виното беше местно производство от избата на Макатур и той си помисли, че плодовият му аромат може да съперничи и на най-изисканите френски вина, които беше опитвал през студентските си дни в Оксфорд.

Той приличаше на братовчед си Гренвил, но за разлика от братовчед му неговата коса беше гъста и буйна. Беше на двайсет и две години и съвсем наскоро се завърна от Англия след дипломирането си като бакалавър на класическите науки. Той харесваше живота в Оксфорд, който отговаряше на неговата натура, и прие завръщането си в Австралия като наказание.

Дейвид беше съвсем различен от по-големия си брат, грубия и прагматичен Ангъс. Той не се интересуваше от бизнес. Затова, когато

се прибра у дома, беше щастлив да види, че брат му е поел управлението на компанията. Отдаде се на дегустацията на местните сортове вина и на преследване на красавиците от колониалното общество.

Гренвил Уайт стоеше зад майката и сина, пушеше кубинска пура и отпиваше от мадейрата — специален внос от Португалия. Макар че мисълта му беше заета с това, което щеше да им предложи, той все още изпитваше удоволствието от изисканата вечеря, поднесена в дома на Макинтош тази вечер.

Храната беше смесица от европейски вкус и местни деликатеси. Първото блюдо беше гореща супа от опашка на кенгуру и желе от френско грозде, примесено с няколко капки портвайн. После поднесоха голяма добре опечена риба, залята със сос от стриди. Третото ястие беше пай с пълнеж от месо на гълъб със зеленчуци и винен сос. Храната беше придружена с прекрасни вина, от които Гренвил избра местното сотерне. Десертът беше ябълков пай с планини от яйчен крем отгоре.

Сега, потънали в собствените си мисли, тримата се наслаждаваха на свежестта на прочистения от бурята нощен въздух. Инид наруши мълчанието:

— Фиона беше много тиха тази вечер. Да не се е случило нещо по време на разходката ви до Менли?

Гренвил отпи голяма глътка мадейра, преди да отговори:

— Един нахален ирландец се изпречи на пътя й точно преди да се качим на ферибота за връщане.

— Какво имаш предвид под „изпречи се“? Да не я е наранил?

— Не, не физически — отвърна той и изтръска пурата си в розовите храсти. — По-скоро я разстрои с просташкото си държание.

Дейвид се заинтересува от разговора. Беше с пет години по-голям от сестра си, но беше много по-близък с нея, отколкото с брат си.

— Какво точно стана? — попита.

— Натрапи присъствието си на Фиона и Пенелопе — изсумтя Гренвил.

— Засегна ли ги с нещо или просто разговаря с тях? — загрижено продължи с въпросите братът.

— Разговаря с тях — неохотно промърмори братовчед му, — но беше много нагъл. Някакъв дрипльо, който работи в хотел „Ерин“,

доколкото можах да схвана. Успя да задържи доста дълго вниманието им.

Дейвид си отдъхна и се ухили:

— Ясно. Сигурно е бил доста симпатичен.

Гренвил зяпна срещу братовчед си:

— Това пък откъде го разбра?

— От изражението на сестра ми. Имаше вид на влюбена ученичка, която току-що е срещнала своя Ланселот — отговори той.

Гренвил се намръщи:

— И ти се смееш на факта, че сестра ти се е поддала на чара на един католик от измета на обществото?

— Не поощрявам такива запознанства — поклати глава Дейвид, — но е малко вероятно двамата да се видят отново, ако произходът му е такъв, какъвто казваш. Но не виждам нищо лошо младо момиче да получи няколко комплимента. Доколкото познавам Фиона, тя не би допуснала някой да се държи с нея непочтително. Нека помечтае малко, докато се яви друг прекрасен рицар. Някой син на земевладелец или пък офицер.

Гренвил не можеше да не признае логиката в думите на братовчед си, но се чувстваше засегнат. Той твърдо беше решил един ден да се ожени за Фиона. Това щеше да му позволи да се добере до огромното богатство на Макинтош. Фамилия Уайтови винаги са били бедните роднини на Макинтош. Но когато Инид Уайт се омъжи за Доналд, нещата се промениха. Следващата стъпка беше неговата женитба с Фиона.

— Сигурно си прав, Дейвид. — Гренвил побърза да приключи темата и да мине на тази, която го вълнуваше цяла вечер. — А сега бих искал да обърна вниманието ви върху идеята, за която ви загатнах преди вечеря. Идея, която би могла да ни донесе много пари.

Инид изискано постави изящната чашка в чинийката, която държеше в скута си.

— Ах, да — каза тя. — Отглеждането на памук и наемането на работници от островите. Доста интересно предложение. Предполагам, че ще ни трябва помощта на господин Макинтош, за да вземем конкретно решение.

В такива случаи тя винаги се позоваваше на съпруга си. Използваше името му като щит, когато обсъждаше бизнеса дори и със

семејството си.

— Да, разбира се... Ще имам нужда най-малко от един кораб за тази цел — развълнувано започна Гренвил, — бих предпочел това да е „Морски орел“. И... ще се наложи да купим или наемем още земя по крайбрежието на Куинсланд.

Дейвид отново напълни чашата си от гарафата с вино.

— Всъщност къде се намира „Морски орел“ сега? — попита той.

— Извършва курсове между Сидни и Бризбейн — бързо отговори братовчед му. — Не е зает пряко с бизнеса на Макинтош и спокойно може да се използва за новата работа.

Дейвид познаваше кораба. Беше пригоден за плаване в плитчините около бреговете на Нов Южен Уелс и Куинсланд. Но можеше да превозва хора и товари и на по-дълги разстояния из Тихия океан.

— И ти искаш да го използваш, за да превозваш черни работници от островите към Куинсланд? — попита той и изпи на един дъх виното в чашата, която проблесна в тъмнината с отразената светлина от свещите в трапезарията. После продължи: — Как си представяш негри от островите да отглеждат памук в полетата на Куинсланд? Забравяш ли американците, Гренвил? Те имат толкова много памук, че могат да облекат целия свят. Щом разрешат вътрешните си проблеми, ще се върнат на пазара и ще ни залееят с памук.

Гренвил беше подготвен за този аргумент:

— Войната ще продължи още дълго време. Докато свърши, ние вече ще имаме контрол над пазара. И ще го задържим!

— Откъде имаш тази информация? — попита Инид. Тя беше умна жена и никога не взимаше прибързани решения в бизнеса. Оглеждаше внимателно всеки детайл, докато се увереше, че успехът е сигурен.

Гренвил насочи вниманието си към нея. Знаеше, че когато Доналд го няма, всичко зависеше от нея.

— Чел съм много за войната и съм разговарял с хора във Виктория, които следят военните действия отблизо. Въпреки че повечето от тях симпатизират на конфедератите, те са разтревожени от големите възможности на Севера да попълва хранителните и военните си запаси. Северняците имат много заводи, които работят за тях.

— От това, което съм чел, оня янки, Ейб Линкълн, е подплашил сериозно конфедератите — подхвърли Дейвид, като не може да скрие симпатиите си към южняците. — Но това е временно! Силна индустрия или не, южняците ще победят. Да не говорим, че господин Палмерстън май се кани да се намеси във войната на тяхна страна. Това ще им осигури така необходимата им подкрепа и ще пробие блокадата.

Гренвил поклати глава:

— Съмнявам се, че британците ще се намесят. Сигурен съм, че съветниците на Палмерстън ще му напомнят за миналите неуспехи, които американците донесоха на Короната. Освен това остава въпросът за робството. Английските политици не са склонни да подкрепят държава, която признава официално използването на робски труд. Дори си мисля, че биха били по-склонни да подкрепят правителството на Линкълн.

— Обаче южняците жънат победа след победа — упорстваше Дейвид.

— Моите съветници по военните въпроси смятат, че конфедератите печелят битките, но не могат да попълнят загубите на хора и снаряжение — настойчиво продължи Гренвил. — Капитулацията им е само въпрос на време. Предполагам, че ще ми говориш за храбростта и воинската доблест на южняците. Само че храбростта и достойнството не помагат срещу модерната техника, парите и добрия транспорт. Така че — заключи победоносно той — войната ще се проточи поради липсата на стабилна продоволствена система на Юга.

Инид слушаше внимателно племенника си и беше впечатлена от дълбочината на познанията му в областта на политиката и развоя на военните действия.

— Имаш ли предложение за някаква друга култура, с която можем да заменим памука, ако начинанието се провали?

Гренвил се усмихна победоносно:

— Да, захар. — Изчака да види ефекта от думите си и продължи: — Захарта се нуждае от топъл климат. Ще се развива прекрасно по земите, за които господин Макинтош пише. Условието в Куинсланд са подходящи.

Инид отпи от кафето си:

— Доналд наистина пише, че Куинсланд има горещ и влажен климат.

Сега беше моментът Гренвил да извади и последния си коз:

— Куинсланд съвсем наскоро одобри закон, който разрешава използването на наемници от съседните острови. В австралийския клуб се говори, че Робърт Таунс вече набира негри от Пасифика, за да замени индийските наемници, които работят сега из плантациите му. Всички знаем, че Таунс знае какво прави. Добре ще е да го последваме по-бързо.

Споменаването на името на богатия и хитър италиански търговец на кораби накара Инид да наостри уши. Капитан Роберт Таунс беше известен бизнесмен, който рядко допускаше грешки в работата си. Щом той беше решил да използва работници от островите, може би имаше смисъл в предложението на Гренвил.

Инид остави празната чаша върху малка плетена масичка и взе от там красиво китайско ветрило. С утихването на бурята отново беше станало задушно. Разтвори го и бавно го раздвижи. Отново премисли всичко, което бе чула от племенника си, и макар че имаше власт да решава сама, си призна, че би била по-спокойна, ако и Доналд беше тук. Но той беше обсебен от идеята да направи от Глен Вю ферма, която да съперничи на най-богатите стопанства в Австралия. Инид не можеше да разбере любовта на мъжа си към тази сурова земя, за която говореше с гръмки думи. Наричаше я Райската градина тук, на земята. Идеята да живее в пограничните райони, както той искаше, никак не я привличаше.

— „Морски орел“ е на твое разположение — каза тя бавно. — Поверявам новия бизнес на теб.

Гренвил се усмихна победоносно и допи мадейрата си. Сега оставаше следващата стъпка — да спечели Фиона и да стане равноправен член на управителния съвет на финансовата империя.

— Имаш невероятната способност да взимаш ползотворни решения, лелю — тържествуваше той. — След няколко години този бизнес ще се превърне в най-големия диамант в короната на „Макинтош къмпани“. Обещавам ви го!

— Забравих ли да спомена — вметна Инид, като го погледна лукаво, — че ти поверявам напълно управлението на бизнеса, но

Дейвид ще наглежда работата от мое име. Той ще управлява финансите.

Усмивката на Гренвил замръзна. Щом Дейвид държеше парите, на практика той щеше да ръководи цялото мероприятие. Проклетите Макинтош. Нищо не изпускаха от ръцете си. Дори и леля му, някога Уайт, и тя беше станала като тях. Но той нямаше да позволи да се радват на неговото огорчение. Разтегна устни в широка усмивка, за да изрази удоволствието си от факта, че ще работи с братовчед си.

Настъпи тишина. От пристанището се дочуваха дрънченето на шамандурите и подвикванията на рибарите. Небето се изясни и тримата се загледаха в изгряващия Южен кръст, който освети небето над тях.

Докато Гренвил уговаряше леля си, Пенелопе и Фиона седяха в гостната и си бърбеха. Пламъчетата на свещите хвърляха приглушена светлина около тях — подходяща атмосфера за интимния им разговор, който отново се въртеше около Майкъл Дъфи.

— Сериозно ли мислиш да се срещнеш с този мъж, Фи? — тревожно попита Пенелопе. — Та той е прост работник.

Фиона държеше смачканата бележка в скута си и препрочиташе за кой ли път: „Ще те чакам следващата неделя в Хайд Парк.“

— Може и да е прост работник, но не можеш да отречеш, че има маниери на истински джентълмен, Пени. После какво лошо има да се видим пак и да поговорим? — оправдаваше се Фиона.

Пенелопе се намръщи. Братовчедка ѝ беше още дете и не знаеше нищо за мъжете. Въпреки че беше само две години по-голяма от нея, тя беше двеста пъти по-опитна по отношение на мъжете. Може би беше дошло времето да ѝ разкрие истинската им природа:

— Мъжете очакват от нас нещо повече от празни приказки, мила. Истинското им намерение е да ни вкарат в леглото си. Колкото и да е възпитан, господин Дъфи иска същото. Това не бива да става, Фи! Знаем, че ти се иска, но просто не бива!

— Какви ги говориш, Пени! — изкикоти се Фиона. Тя знаеше, че братовчедка ѝ е опитвала от забранените удоволствия на любовта, но това беше тайна, за която знаеше само тя. Двете бяха по-близки от сестри и си споделяха всичко.

Пенелопе се усмихна.

— Фи, повярвай ми. Този мъж не ти подхожда. Той носи в себе си „онова“.

— Какво имаш предвид с „онова“? — любопитства Фиона.

— Онова! То се чувства в погледа му, в гласа му — тихо изрече Пени, заковала поглед в пламъчето на мъждукащата свещ. — Начинът, по който мъжете застават като горди жребци пред кобилата.

Фиона пламна. Тя беше видяла веднъж как пъстрият кон на баща ѝ яхаше една от техните кобили и споменът още я изгаряше. Всеки път, когато си представеше жребеца върху кобилата, я обземаха безпокойство и вина.

Пенелопе продължаваше да философства:

— ... тяхната арогантност. И ти си като агне пред вълк. Напълно безпомощна.

Фиона разбираше какво има предвид братовчедка ѝ. Беше го почувствала днес на ферибота, когато се опитваше да откъсне очи от Майк и не успяваше. Усети колко слаба е нейната воля пред желанията на красивия ирландец.

— Въпреки всичко ще се срещна с Майкъл Дъфи! — предизвикателно заяви тя. — Не се безпокой, обещавам ти, че ще контролирам напълно чувствата си.

Пенелопе се усмихна на наивността ѝ, че може да контролира страстта, наведе се и я прегърна.

— Ти наистина можеш да контролираш мъжете. Запомни го! Те се бият в гърдите и се надуват като петли, но женското тяло винаги ги прави кротки като агънца. Ако се научиш да управляваш желанията на тялото си, ще можеш да контролираш и мъжете.

Трепкащите пламъчета засилиха израза на отчаяна настойчивост, който бе завладял хубавото лице на Пенелопе. Ръцете ѝ сякаш неохотно освободиха раменете на Фиона от прегръдката, плъзнаха се към скута ѝ и едва тогава се отделиха от тялото на братовчедка ѝ.

— Разкажи ми как беше първия път — запита Фиона, която не усети напрежението у приятелката си. И друг път двете бяха обсъждали любовните авантюри на Пени. В салоните и приемните на образцовите колониални семейства около Сидни интимният живот на Пенелопе Уайт беше една от най-скандалните теми. Говореше се, че имала дори протиестествени любовни връзки с жени, но Фиона не

вярваше на тези злонамерени слухове, макар че в нея нарастваше нездраво любопитство как една жена може да достави удоволствие на друга жена.

— Първия път? — Лицето на Пенелопе потъмня. — Бих искала да забравя за първия път.

— О, Пени, извинявай! Не исках да те разстройвам.

Фиона разбра, че е отворила някаква рана, и съжали за въпроса си, но братовчедка ѝ ненадейно заговори, като измести разговора към по-малко болезнена тема:

— След първия път с другите мъже беше хубаво. Не, „хубаво“ не е точната дума. Беше... всепоглъщащо. Усещаш как тялото и умът ти експлодират. Потапяш се в удоволствие, докато мъжът пръхти върху теб като животно. Всичко, което е изпълвало съзнанието ти със сладък, но забранен копнеж... изведнъж се случва. Реалният свят загубва значението си. Забравяш коя си и къде си. Значение има единствено удоволствието, което изпитваш. Съжалявам, но не мога да ти го обясня по-ясно.

Фиона слушаше внимателно. Обясненията на Пенелопе звучаха толкова различно от това, което тя усещаше, когато мислеше за Майкъл. Представяше си го наполовина мъж, наполовина жребец и фантастичният образ караше тялото ѝ да трепери в сладка премала.

Свещите в стаята изведнъж припламнаха и двете жени погледнаха към вратата.

— Мислех, че сте включили газовото осветление — избърбори Гренвил. — Човек не може да ви открие в тази тъмница.

Нахлуването му в стаята прекъсна задушевия разговор и Фиона беше разочарована. Но това, което я озадачи, беше погледът на Пенелопе. Той беше насочен към брат ѝ и изпълнен с горчива болка, която Фи никога преди не беше забелязвала у братовчедка си. Реши да поеме разговора в свои ръце:

— Свещите са по-подходящи за една неделна вечер. Толкова са романтични!

Гренвил се олюля и се подпря на вратата. Лицето му изразяваше едновременно радост и тъга. Но когато очите му свикнаха с приглушената светлина и се обърна към Фиона, сенките му изиграха лоша шега и той доби вид на търговец на добитък, преценяващ някоя дореста кобила.

— Надявам се, че разговорът с леля Инид и Дейвид е бил ползотворен?

Пенелопе знаеше за плановете на брат си да започне работа с „Морски орел“. Бяха обсъждали възможностите миналата седмица.

— Да, много ползотворни — излъга той. — Леля Инид прие предложенията ми. Скоро „Морски орел“ тръгва на път.

— Моите поздравления — каза Пенелопе.

— Аз ще ви пожелая лека нощ. — Фиона стана и оправи измачканата си рокля. — Ще се видим на закуска.

Двамата изпратиха с поглед девойката и останаха мълчаливи, докато не чуха стъпките ѝ на втория етаж.

Гренвил се отпусна на стола, на който допреди малко беше седяла Фиона, и подпря брадичката си с ръце.

— Май не е минало толкова добре, а? — попита сестра му. Познаваше го много добре, беше се научила да улавя безпогрешно настроенията му.

— Не мина — горчиво отговори Гренвил. — Аз ще организирам всичко, но последна дума ще има Дейвид.

Той беше планирал всичко. Изхарчи купища пари, за да се сприятели с полицаите от поделението във Виктория, изучи тънкостите на отглеждането на памук и захар, разпита точно какъв кораб ще му свърши работа за транспортирането на негрите. Дори изслуша разказите на моряци, които някога са превозвали роби от Африка за Новия свят. И всичко това му беше отнето с едно махване на ветрилото на тази надута кучка леля му.

— Не се ядосвай — каза съчувствено Пенелопе. — Сигурна съм, че ще успееш да убедиш Дейвид и Инид след време. Знам колко добре умееш да манипулираш хората.

Гренвил погледна сестра си. Беше усетил раздражението ѝ. Но тя си замълча и той не попита нищо, зает със собствените си мисли.

— Инид е костелив орех. Тя е истинският проблем. Дейвид не е пречка. Не разбира нищо от семейния бизнес, а няма и желание. Не знам защо не го оставиха в Оксфорд. Щеше да си прекара живота в четене на Аристотел или който и да било от ония умници и щеше да бъде по-щастлив. И той, и аз.

— Защото Дейвид е синът на Инид — простичко обясни Пени.

— Синът на Инид! Нали и Ангъс ѝ е син?

— Ти не разбираш, нали?

— Сигурен съм, че ти ще ми обясниш — тросна се Гренвил и закова поглед в догарящите свещи.

— Дейвид винаги е бил слабостта на Инид — спокойно обясни Пенелопе, — докато Ангъс принадлежи на баща си. Винаги е било така. Инид иска да задържи Дейв до себе си. Тя вижда в него мъжката си проекция.

Гренвил изсумтя презрително към сестра си:

— Мила, ти наистина имаш странни идеи за хората. Не усещаш ли, че ставаш смешна, като говориш такива нелепици?

— За тебе може и да са нелепици, но на всеки е ясно, че Инид Макинтош обича безумно Дейвид. Не казвам, че не обича Ангъс, но Дейвид е смисълът на живота ѝ.

— А къде се вмести Фина в твоята схема? Тя на кого принадлежи? — Тонът на Гренвил още беше язвителен, но се усещаше и уважение към способността на сестра му да преценява хората. Той също беше усетил това деление между децата на Макинтош, но не се беше замислял.

— На Моли О'Рурк.

В първия момент Гренвил не схвана какво му казва сестра му, но когато разбра, избухна:

— Моли О'Рурк! Но Моли О'Рурк е една стара впиянчена бавачка! Платена слугиня!

— Може и така да е — бавно заговори сестра му, — но Фина е по-привързана към нея, отколкото към майка си. Тя и досега тича при нея, когато има някакъв проблем. Моли е човекът, с когото Фи споделя всичко важно в живота си. Милото ми братче! — саркастично подметна тя. — Може да си много добър в бизнеса, но не знаеш нищо за женската природа.

— Тогава ще разчитам на твоите съвети, мила ми сестричке.

Гренвил се отказа от игриво-подигравателния тон, който Пенелопе подхвана. Имаше още много работа, за да спечели Фина за своя жена, и предпочиташе да има сестра си на своя страна. Тя щеше да се противи, Гренвил беше сигурен в това, но той знаеше нейната слабост и щеше да я използва.

10.

Даниъл се бореше със страха да навлезе в бандитския квартал. „Скалите“ не беше място за хора като тях, мислеше си той и подтичваше след Майкъл и Макс.

Дъждът беше спрял. Луната озаряваше улиците и алеите с нездрава светлина, както пот по изгарящото от треска тяло на болен. „Скалите“ беше краен квартал на града, изоставен от властите да се самоунищожи, като се залее със собствените си нечистотии. Из района се валяха полуразложени трупове, жертви на пиянско сбиване, гниещи остатъци и всякакви други боклуци. Бандите от крадци и убийци се множаха непрекъснато и налагаха жестоките си правила. Окаяни проститутки от всички възрасти предлагаха услугите си в смърдящи бордеи или пък направо в сенките на мръсните задни дворове. Улиците гъмжаха от хлапета, които ловко пребъркваха джобовете на минувачите под зоркия поглед на майсторите в бранша, които чакаха отстрани да получат дела си. А безскрупулните кръчмари наливаха в питиетата каквото им падне и често уискито имаше дъх на пикня. Те бяха в комбина с бандите, които отвличаха пияни клиенти и ги продаваха на корабите за попълване на екипажи. Въпреки лошата слава или именно заради това мястото беше пълно с моряци, привлечени от евтиния грог и лесните жени. Освен това тук човек винаги можеше да намери свободно легло за преспиване.

Миризмата на бедност се носеше из въздуха. Даниъл се задущаваше от вонята на кисело зеле, хорски фекалии и разлагаща се плът. Имаше чувството, че се намира в някаква сюрреалистична версия на Ада. Но за Макс тази картина беше добре позната и малко се различаваше от бедните квартали на други пристанищни градове, които добре помнеше от моряшкия си живот. Същата смрад се носеше зад пристанищата на Хамбург или Сан Франциско.

Най-после стигнаха до странноприемницата, която беше разположена на ъгъла на две по-големи, но също толкова мръсни улици. Още отвън личеше, че заведението е свърталище на бандити. Макс влезе пръв, като разбута наблъсканите плътно един до друг

посетители. Даниъл и Майкъл го последваха. Отвътре ги блъсна миризма на евтин тютюн и нечисти, пропити от пот тела.

Кевин О'Кийф ги съзря пръв. Облегнат на стената, той беше увил ръце около раменете на една проститутка с големи уморени очи. Едва ли имаше повече от дванайсет години. Мръсното ѝ лице можеше да бъде хубаво, ако не бяха раните около подпухналите ѝ устни и насиненото око, последица от скорошни жестоки забавления на пияни клиенти. Тя притискаше мазната си коса към О'Кийф с надеждата да го замъкне на гъмжащия от бълхи сламен дюшек в бърлогата си, срещу някой долар, разбира се.

— Джентълмени — провикна се пиянски Кевин, — какво ви води в моята неделна резиденция?

Момичето стрелна с очи Майкъл. Той беше несъмнено хубав и приличен на вид и тя наведе глава, за да прикрие белезите от скорошния побой.

— Майкъл, Макс и Дани, запознайте се с... по дяволите! Забравих ѝ името. Все едно, запознайте се с тази дама, която се надява да ме опознае по-отблизо тази нощ.

Момичето свенливо се усмихна на Майкъл, но той не ѝ обърна внимание. Не се засмя и на шегата на Кевин.

Кевин О'Кийф беше як и красив мъж с големи, блестящи очи, които като че ли винаги се смееха. Притежаваше характерния ирландски акцент, в който се долавяше и кокни. Този нов диалект беше много разпространен сред младежите в Австралия и коментиран от туристите, които идваха от Англия.

— Дойдохме да те вземем с нас в „Ерин“ — кресна Майкъл, за да надвика пияната тълпа около тях. — Имаме да обсъждаме важни неща.

О'Кийф присви очи и изгледа тримата мъже. Надушваше някаква неприятност. Защо иначе те ще предприемат тази рискована разходка до „Скалите“? Надали беше само за да си поговорят с него.

— Какви неща, Майкъл?

— Няма да говоря тук. Нещата са лични — отговори Майк и избута настрани една стара, беззъба проститутка, която се опитваше да се залепи за него.

— Не мога да тръгна сега. Трябва да се видя с Джак Хортън. — О'Кийф гаврътна чашката си. — Джак не е човек, който можеш да

подминеш, ако искаш да завъдиш приятели на място като това.

Като по някакъв знак дебеловрат мъж, малко по-нисък от Майкъл, но много по-едър, се приближи и изрева:

— Нали ня'а си тръгваш, момчето ми?

Майкъл усети вонята на гнило, която излизаше от устата на мъжа, и тактично се отдръпна. О'Кийф се надяваше Джак да не забележи новопристигналите, но те се открояваха от тълпата, най-малкото, защото бяха трезви.

— Извинявай, брат. Майкъл Дъфи е дошъл да ме отведе в „Ерин“ за някакво събрание... — опита да се извини той.

— Майкъл Дъфи? — На издраното от чести побоища лице се появи подигравателна усмивка. — О, Майкъл Дъфи, големият пич от „Ерин“! Чух за теб, красавецо — подхвърли насмешливо, като завря лицето си в Майкъл. — Бил си ня'къв шампион по юмручен бой? А на мен ми се чини, че си един пикльо.

Хортън се опитваше да го предизвика и вторачи немигащите си жълтеникави очи в него. Но отговорът дойде от другаде:

— Приятелю, искаш ли да си поговорим?

Това беше Макс, който пристъпи към бияча и отправи към него спокоен, но изпълнен със заплахата поглед. Хортън усети острието на нож да преминава през мръсната риза и да докосва дебелия му корем. Обърна се и срещна ледената усмивка на германеца.

Кевин изтрезня. Хортън не беше човек, който щеше да свие страхливо знамената, и той се изплаши, че Майкъл и Даниъл можеха да се окажат в центъра на кървава баня. Ако Кати разбереше, че той е причината за това, никога нямаше да му проговори. Знаеше колко много обича тя брат си. Реши да действа:

— Джак, чуй ме! Вземи... как й беше името... за тази нощ. Позабавлявай се. И ще смятаме въпроса за приключен, а?

Джак погледна към момичето и омекна. Тя беше много млада, а той ги обичаше такива. Обичаше да ги слуша как крещят от болка и молят за милост, преди да ги яхне.

— Добре, момчето ми. Ще взема това гълъбче, а ти мо'еш да тръгнеш с красавеца и приятелите му — изръмжа и облиза нетърпеливо устните си. Добре се получи — хем получаваше безплатен десерт, хем се измъкваше с чест от хватката на германеца.

Момичето инстинктивно се отдръпна от него. Джак беше известен със садистичните си наклонности и колежките ѝ често се оплакваха от извращенията и жестокостта му. Но Кевин решително я бутна към Хортън. Дебелакът я сграбчи за гърлото и грубо я целуна по изранените устни. От болка очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се опита да извика, но от устата ѝ не излезе и звук. Той продължаваше да я държи здраво и да я души с мечешката си лапа. Повдигна роклята ѝ и плъзна свободната си ръка между бедрата ѝ. Натисна силно и се ухили гадно, когато пръстите му проникнаха в нея. Тя изстена и се опита да се освободи от дебелиите му като наденица пръсти.

— Ето я истинската любов — подхвърли весело Кевин, като спря с ръка Майкъл, който искаше да помогне на момичето. Той знаеше, че Джак има винаги под ръка нож, и поведе двамата братовчеди към изхода.

С крайчеца на окото си Хортън забеляза реакцията на Майкъл и се провикна:

— Хей, красавецо! Следващия път искам да разбера колко си добър в борбата, преди да те убия. — После се обърна към Макс и изскърца със зъби: — А ти, шваба такава, смятай се за мъртъв!

Макс не му обърна внимание. Много хора го бяха заплашвали и повечето от тях вече не бяха между живите. Но Майкъл изтръпна. Мъже като Джак Хортън не отправяха напразни заплахи и той реши да не се мярка вече из „Скалите“.

Четиримата напуснаха кръчмата и Даниъл въздъхна с облекчение. Закрачи бързо по обратния път към „Ерин“, където клиентите предпочитаха да разрешават споровете си с юмруци, а не с ножове. Те помахаха на настигналия ги трамвай, теглен от две мършави кобили, и той ги откара до покрайнините на Редфърн.

Оттам продължиха пътя си пеша в пълно мълчание. О'Кийф потъна в догадки относно изненадващото появяване на тримата мъже в „Героят от Ватерло“. Нещо му говореше, че всичко това е свързано с Кати. Дали не го е натопила пред брат си? Да е казала, че той я е подмамил и е отнел честта ѝ? Подмамил! Тя беше тази, която го прелъсти в избата.

Когато стигнаха до „Ерин“, Макс изблъска Кевин към задния двор на хотела. Мъжете го наобиколиха мълчаливо. Инстинктът на О'Кийф подсказваше, че нещата не са в негова полза, и той застана

нащрек. Скоро опасенията му се потвърдиха. Майкъл съблече палтото си, подаде го на Дан и зае позицията за борба.

— Знаеш, че те харесвам, О'Кийф — заговори приятелски. — Не приемай нещата лично. Всъщност — спря се той, докато гледаше как приятелят му се приготвя за схватката — трябва да го приемеш съвсем лично.

Двамата мъже заеха позицията.

— За какво е всичко това, Майк? Правиш голяма грешка — каза Кевин, като междуременно дебнеше за възможност да нападне. Но Майкъл беше по-бърз. Замахна с всички сили и докосна ухото му.

— Боже, Майк! Това беше много добре! — извика той и отговори с бърз троен удар, който разцепи долната устна на приятеля му. Главата на Майк експлодира, но той си наложи да остане прав въпреки пулсиращата болка. Зърна пролука в защитата на Кевин, стисна зъби и нанесе две последователни крошета право в лицето на противника. Носът на Кевин изхрущя. Кръвта рукна върху двамата и изпръска Даниъл, който стоеше до натрупаните дървени щайги в желанието си да избегне някой удар. Размахвайки ръце, той изпусна палтото на Майк. То се заплете в краката на Кевин и младежът изгуби равновесие. Майкъл веднага усети предимството си и нанесе три бързи удара. Лице, корем, лице. Кевин се препъна и се стовари върху високата дървена ограда, която поддаде с пукот. Майкъл се отдръпна от противника си, готов за нова атака. О'Кийф се надигна с мъка. Изплю кръвта, която напълни устата му.

— Божичко, Майкъл! — Плю още веднъж и повдигна глава в недоумение. — За какво е всичко това?

— Ще се ожениш ли за сестра ми? Или да кажа на Макс да се заеме с теб?

Майкъл едва изричаше думите. Въздухът му беше свършил и той жадно го поемаше между две думи. Кръвта от разцепената устна се стичаше по бялата риза и тя изглеждаше черна на жълтеникавата светлина от близката уличната лампа. Боят беше отнел всичките му сили и той се молеше Кевин да не бърза със ставането.

— Кати!? Защо ще иска Кати да се жени за мен?

Майкъл не му отговори и се приготви за нова атака. Червената мъгла се разсея и Кевин успя да види свитите юмруци на противника си. Прицели се и нападна.

Двубоят продължи и скоро прерасна в последователна размяна на тежки единични удари между стенещи и задъхващи се мъже. Макс ги следеше отстрани и крещеше напътствия към Майкъл, но той беше толкова зает да се задържи на краката си, че не му обръщаше никакво внимание.

Изтощени от взаимната размяна на юмруци, мъжете се откъснаха един от друг и закръжаха в отбрана.

— Защо Кати иска да се ожени за мен, ирландско псе? — О'Кийф продължаваше да замахва към Майкъл, но ударите му приличаха по-скоро на отпъждане на мухи.

— Защото ще има дете от теб, глупако! — изсъска Майкъл и размаха ръце, опитвайки се да достигне лицето му.

Кевин отпусна юмруци и зяпна невярващо. Добре знаеше отношението на Франк към него и произхода му. Той никога нямаше да позволи да бъде с Кати. А сега Майк му казваше, че трябва да се ожени за Кат, защото тя очаква дете от него.

Майкъл видя отпуснатите му ръце и инстинктивно замагна. Кевин се строполи на земята. Мъглата пред очите му този път беше наситеночервена, с големи черни петна, които кръжаха наоколо. Изтри кръвта от брадичката си и изфъфли:

— Искаш да кажеш, че се бием, за да ме накараш да се ожения за Кати?

— Не — изхриптя Майкъл, като още стискаше юмруци, — заради честта на клана ни. Заради това, което си направил със сестра ми.

Кевин се опита да се усмихне, но лицето му се сгърчи от болка. Странен начин да станеш член на фамилията Дъфи. Но можеше да бъде и по-лошо.

— Е, предполагам, че аз съм този, който трябва да почерпи за случая. Ако ми помогнете да стана и да се добера до хотела — протегна ръце към приятеля си, — сигурен съм, че ще накарам старият Франк да извади една бутилка от специалните пратки.

— Я, Майки! Редно е О'Кийф да почерпи — намеси се Макс, като забеляза, че Майкъл гледа протегнатите ръце на Кевин с подозрение. Германецът се наведе и вдигна палтото на младежа, което имаше ужасен вид. Както и лицата на двамата съперници. Това даде край на мача. Майкъл най-сетне отпусна юмруци и подаде ръка на

бъдещия си зет да се изправи на крака. О'Кийф сложи ръка на рамото му и каза:

— Никога нямаше да ме победиш, ако не беше споменал Кати. Тогава се сетих, че ако те натупам, както аз си знам, тя ще ми го върне тъпкано.

— Никакъв шанс! — ухили се другият младеж. — Никой не може да победи Дъфи. Особено пък някакъв си О'Кийф.

Те се засмяха и Даниъл въздъхна с облекчение за втори път през тази вечер.

Но доброто им настроение изчезна, щом вратата на кухнята се отвори и четиримата се озоваха пред строгия поглед на Кейт. Ръцете ѝ бяха на кръста, а красивите ѝ очи пламтяха. Мъжете инстинктивно се свиха като провинили се деца, предусещайки какво ще се случи:

— Майкъл Дъфи! Даниъл Дъфи! И ти... чичо Макс! Какво сте направили с Кевин?

Брат ѝ започна:

— Ние... виж, Кати... — Замълча, когато унищожителният поглед на сестра му се премести върху него.

Кати обаче съзря кръвта по лицето му и сивите ѝ очи омекнаха. Все още изгаряща от гняв, тя се опита да потисне притеснението си:

— Какво ще кажа на леля Бриджит сега? Знаеш, че тя мрази да се биеш.

— Аз ли се бия? — заоправдава се Майкъл. — Ами той...

Острият поглед на Кати го накара да замълчи. Той наведе глава като ученик. Какво можеш да направиш, когато сестра ти фучи като харпия?

Даниел реши да защити братовчед си и да се опита да обясни на ядосаната жена логиката на боя, но още щом си отвори устата, разбра, че е сгрешил. Кати се завъртя към него като хала и това бързо го убеди, че логиката може и да почака.

Мъжете кротко последваха девойката в кухнята. Тя наля в легена гореща вода от чайника, който седеше винаги на печката и взе чисти парцали от шкафа. Майкъл и Кевин седнаха един до друг и зачакаха смирено момичето да се погрижи за тях.

Макс и Дани се спогледаха, измъкнаха се от стаята и оставиха кървящите носове на приятелите си на грижите на Кати.

— Трябва да държиш парцала така, докато кръвта спре — нежно посъветва тя Кевин. Но когато се обърна към брат си, не беше останала и капчица нежност.

Майкъл отстрани напоения с кръв парцал от разцепените си устни и с надеждата да умилостиви сестра си, обясни:

— Кевин каза, че ще се ожени за теб, Кати.

Сестра му изплакна парчетата в легена и остро изрече:

— Кевин сам ще ми го каже, когато реши! Не мисля, че роднините трябва да научават първи тези неща. Освен това не съм сигурна, че ще се омъжа за първия младеж, който ми поиска ръката.

Майкъл се сконфузи. Чудеше се какво да прави, когато забеляза сестра му да се обръща към него и да мърда беззвучно устните си. Вгледа се и различи: „Остави ни!“ Кимна и тръгна към вратата. Преди да затвори, успя да чуе как Кевин мънка:

— Кейт Дъфи, ще ми окажеш ли честта да станеш моя жена?

Той се усмихна и изохка едновременно, тъй като беше разтегнал наранената си устна. Замисли се колко различни са мъжете и жените. Сестра му беше по-загрижена за течащия нос на Кевин, отколкото за брат си, който беше защитил честта ѝ. „Жени“ — помисли си. Но въпреки своите прищевки и нелогични постъпки те бяха удивителни създания, за които си заслужаваше да изтърпиш няколко крошета.

11.

Като снежна вихрушка чайките се издигнаха над жълтеникавите пясъци на плажа в Менли. Майкъл Дъфи стоеше бос и разгърден точно там, където вълните се втурваха да целунат брега и после с тих шепот се отдръпваха. Запленен от грацията на морските птици, той проследи полета им. Щом достигнаха определена височина, те се отпуснаха във въздуха и подобно на безплътни бели облачета заплуваха сред небесната шир. После рязко смениха посоката и отново се нахвърлиха върху изхвърлените на брега от скорошната буря умрели сепии. Взе шепа раковини и ги запрати към тях, за да се наслади още веднъж на красивата гледка, но не успя да ги достигне.

— Остави ги на мира, Майкъл! — нежно му се скара Фиона. — Те не ти пречат.

Младежът ѝ се усмихна с любов. Панталоните му бяха навити до коленете, а обувките, вързани една за друга, висяха праметнати през врата му. Момичето също беше събуло сандалите си и ги носеше в едната си ръка. В другата държеше пъстър слънчобран. Следобедният ветрец развяваше бялата ѝ памучна рокля. Краищата на полите бяха мокри от играта на девойката с морските вълни. Тя тичаше към морето и се смееше предизвикателно, а после пискаше от удоволствие и хукваше към Майкъл, за да избяга от тях. Няколко пъти океанът се оказа по-бърз. Последния път Майкъл се притича и я вдигна на ръце малко преди вълната да я залее. Когато водата с грохот се разби в краката му и се върна назад, той внимателно я остави на земята и плъзна ръцете си около тънката ѝ талия. Фиона притвори очи от удоволствие. О, ако можеше денят никога да не свършва, помисли си тя, омаяна от прекрасното време и от близостта на красивия ирландец. Но най-прекрасното от всичко беше, че двамата бяха сами за пръв път откакто се бяха запознали.

След първата им среща в Хайд Парк винаги се виждаха в присъствието на придружител — или Моли О'Рурк, или Пенелопе. И двете жени бяха обещали да крият за тези срещите, особено пред лейди Инид. Те участваха в тази конспирация по коренно различни

причини, но едно ги обединяваше. И двете не желяеха да оставят влюбените без надзор.

За Моли Фиона беше като дъщеря. Тя се тревожеше за нея и за доброто ѝ име. Но подобно на истинска майка познаваше детето си много добре и знаеше, че забраната да се вижда с Майкъл нямаше да помогне. Момичето щеше да намери начин да се среща с него. Като се съгласи да я съпровожда, Моли се надяваше да контролира близостта между младите. Но и тя бързо се предаде пред чара на младежа.

В Ирландия Моли беше виждала мъже като Майкъл. Те бяха силни, смели и красиви. Умееха да се шегуват, да пеят тъй хубаво, че да те заболи сърцето, и да обичат силно. Тогава тя беше млада и красива. Очите ѝ бяха пълни със смях, а не с горчивина. Родителите ѝ повярваха на тези мъже, канеха ги у тях и застанаха рамо до рамо с тях срещу британските управници. Родителите ѝ загинаха за правата вяра. Тя беше арестувана и изпратена в Австралия като каторжница. Още първата нощ моряците от кораба на Нейно величество я довякоха на палубата, съблякоха я и я изнасилиха подред. Оттогава Моли се промени. Нещо в нея се пречупи. Имаше късмет, че семейство Макинтош я харесаха и я наеха за бавачка на децата им. Тя им се отдаде напълно и заживя отново заради тях. За двацет години вярна служба Моли беше малко повече от слугиня в дома на Инид Макинтош, но това не я тревожеше, щом имаше възможност да е до любимите си същества Фиона и Дейвид.

Когато Майкъл се появи в живота на Фиона, тя веднага разбра какво я бе привлякло в него. Той носеше в себе си непокорния дух на Ирландия, див и завладяващ като тяхната родна земя. Но между тях съществуваха социални различия, които винаги щяха да ги разделят. За момента Моли не можеше да направи нищо, за да предпази своята любимка от разочарование, и реши да я остави да изживее увлечението си. Беше уверена, че скоро ще се умори от тази невъзможна любов и ще зареже бедното момче. Когато това станеше, тя щеше да е наблизо, за да я утеши, както правеше винаги.

Мотивът на Пенелопе беше по-егоистичен. Тя просто не искаше да остави братовчедка си да има нещо, за което самата тя копнееше. Но дълбоко в нея тлееше още едно желание, което не смееше да признае дори и пред себе си. Пени не можеше да устои на влечението, което изпитваше към своята братовчедка, и изгаряше от ревност, като си

помислеше, че някой мъж може да целува тези невинни устни и да има власт над тялото ѝ. Присъствието ѝ като трети човек ѝ даваше гаранция, че нейната Фиона ще си остане чиста и неопетнена. Поне засега.

Каквото и да правеха Майкъл и Фиона — екскурзия до Хайд Парк, за да послушат военния оркестър, пътувания до Сидни за безкрайни обиколки из магазините или посещения на новооткритата библиотека — винаги бяха под зоркия поглед на Моли или на Пенелопе. След всяка среща момичето се завръщаше вкъщи и прекарваше неспокойни нощи, изпълнени със странни еротични видения, които я плашеха и караха тялото ѝ да тръпне от копнеж. Той беше толкова силен, че ѝ причиняваше физическа болка и хвърляше тялото ѝ в огън, който не гаснеше чак до сутринта. Тя сподели вълненията си с Пени.

Братовчедка ѝ се усмихна загадъчно и я успокои. Това, което измъчваше девойката, беше събудената ѝ женственост. Обясни ѝ, че моминското легло е място, където жената може да се отдаде на еротичните си фантазии, без да се страхува, че ще бъде съдена от обществото или пък че ще бъде опозорена. Нощем тя можеше да си позволи да достигне до онова удоволствие, което те кара да забравиш коя си и къде се намиращ. Внимателно и подробно ѝ обясни как да успокои болката и страстта, които изгаряха тялото ѝ.

Фиона слушаше напътствията на приятелката си със смесено чувство на срам и възхита. И една нощ, когато мислите ѝ отново полетяха към Майкъл, се предаде на желанието. Повдигна края на дългата си нощница и бавно спусна ръката си надолу. Достигна меката коприна между краката си и замря. Образът на Майкъл се замъгли и се сля с внушителната фигура на черен жребец с разширени и изпускащи огън ноздри и гордо издигната мъжественост. Опита се да отблъсне видението, но то заживя свой собствен живот. Сърцето ѝ заби лудо и тя почувства, че мястото под пръстите ѝ се изду и намокри. Жребецът беше Майкъл, а безпомощната кобила под него — самата тя. Той се издигна на задните си крака и я прониза с огромния си орган. Очите му се обърнаха навътре в орбитите и той бясно заора в нея. Фиона изви тялото си в дъга и се предаде на животинските инстинкти, които я разтърсваха. Жребецът изсипа семето си в нея с мощни импулси. Тя несъзнателно извика точно преди да потъне в бездната на сладкото

безвремие, което те кара да забравиш за реалния свят, и горещо се замоли този момент да продължи вечно. После бурята в тялото ѝ бавно започна да утихва. Още усещаше присъствието на черния жребец, макар че силата на страстта беше отстъпила място на нежността. Сякаш сега между краката ѝ се намираще не членът, а влажният му език, който продължаваше да я дарява с удоволствие. Фиона заспа неусетно и сънят ѝ беше дълбок и спокоен.

И ето, че се беше появила неочаквана възможност двамата с Майкъл да се срещнат насаме. Сър Джон Мерл и съпругата му лейди Сузана поканиха Фиона да им гостува във вилата им в Пенрит. Майка ѝ с радост даде съгласието си. Двете семейства имаха общи финансови интереси и бяха близки приятели. Сър Джон притежаваше огромно имение, известно с прекрасните си цветни градини, където през уикендите се събираше цветът на аристократичната младеж. Семейство Мерл нямаха деца и бяха особено привързани към Фиона, която беше израснала пред очите им. Щеше да бъде чудесно да им погостува за известно време.

Инид и Пенелопе решиха да използват времето, за да отскочат до вилата на семейство Макинтош в Сините планини. Там се строеше модерна вилна зона, по която колониалната аристокрация просто полудя. Планината предлагаше прохлада и чист въздух с аромат на евкалипт и полски цветя. Той освобождаваше деликатните им носове от смрадта, която се носеше из Сидни през летните жеги заради примитивната канализационна система. Беше въпрос на престиж да се посети комплексът през сезона поне за няколко дни.

Фиона веднага измисли план, за да си осигури един ден насаме с Майкъл. Не каза нищо на Моли. Знаеше, че тя никога няма да се съгласи да я прикрие. Единственият човек, на когото се довери, беше Пенелопе. Помоли я да измисли някаква лъжа пред семейство Мерл за еднократно ѝ закъснение и братовчедка ѝ не можа да ѝ откаже.

Фиона организира всичко до най-малки подробности и сега се наслаждаваше на свободата. Тя хвърли тайно поглед към Майкъл, който шляпаше във водата с небрежно праметнато сако през рамо, и се възхити на силата, която излъчваше тялото му. Широките рамене, тънката талия, танцът на мускулите под загорялата му кожа, нежността, с която я повдигна, за да я спаси от прииждащата вълна — всичко това извика в съзнанието ѝ забранения образ на черния жребец

и Фиона се смути. Каква глупачка беше само! От всички мъже наоколо да избере точно този, когото родителите ѝ щяха да отхвърлят само като чуват ирландското му име.

Майкъл се обърна и тръгна към нея. Тя му се усмихна, но усмивката ѝ беше замислена и тъжна.

— Каква е тази меланхолия, госпожице Макинтош? — опита се да се пошегува той, но гласът му беше мил и внимателен. — В такава прекрасна вечер дори и ангелите слизат между нас, за да си поиграят на брега, а вие се цупите!

— О, нищо важно... Добре де — колебливо отговори тя, — мислех си колко различно изглежда всичко сега, когато сме сами. Само ти и аз. И няма нищо, което да ни разделя, нито семействата ни, нито въпроси като коя съм аз, кой си ти.

Той се приближи към нея и хвана ръката ѝ:

— Кой съм аз, Фиона? — Взря се той в пълните ѝ със сълзи очи.

— Не знам. Познавам те отскоро — отговори тя и се опита да отклони поглед. Не искаше да издаде тревогата си.

Той отправи поглед към океана, чиито води сега изглеждаха гранитносииви, пронизани от златистите отблясъци на залязващото слънце, и тихо каза:

— Има неща в живота ми, които не бих искал да са се случвали. Но нито за миг не съжалявам, че те срещнах! Знам, че връзката ни е обречена в общество, което презира ирландците и затваря вратите си за хора като нас... Когато те видях за пръв път, заявих на братовчед си, че един ден ще се ожения за теб, но това беше необмислено желание. Ние, мъжете в рода Дъфи... — После внезапно се обърна към нея и продължи: — Не е нужно да ми казваш какво те безпокои. Мисля, че знам!

— Дали? — прошепна тя, като изтри сълзите си. — Знаеш ли наистина или само предполагаш?

— Мисля си... искаш да ми кажеш, че повече не бива да се срещаме.

— Да, прав си. Мисля, че наистина не бива да се виждаме повече — пророни тя след кратко мълчание. — Не знам защо исках да те видя днес. Прекалено съм уплашена, за да ти призная какво чувствам. Обърках и теб. Пенелопе и Моли ми повтарят, че често обърквам мъжете с държанието си.

Майкъл я погледна и осъзна, че за пръв път я вижда разстроена и дори разгневена. Отиде при нея, повдигна брадичката ѝ и се вгледа в големите зелени очи:

— Искаш да ми кажеш, че ме обичаш — тъжно изрече той. — Но когато се върнем в града, всичко ще се промени. Ти ще станеш отново госпожица Фиона Макинтош, а аз... ще бъда един от многото ирландци в града. Знаеш ли — възкликна и очите му заблестяха — има места по света, където социалното положение не е толкова важно и ние бихме могли да бъдем равни.

— Не вярвам, че съществува такова място — тъжно поклати глава Фиона.

— Бихме могли да отидем в Америка — разпалено заговори той. — Там не познават изкуствените правила на английската система. Америка ще ни приеме такива, каквито сме, а не такива, каквито са нашите родители.

Сърцето ѝ се сви. Америка беше толкова далече! Хората там бяха груби и недодялани и се избиваха помежду си в някаква безсмислена гражданска война. Внезапно осъзна какво щеше да загуби, ако заявеше открито любовта си към Майкъл. Ако се наложеше да избира, тя не би пожертвала сигурността и комфорта в живота си за нищо на света. И за никого.

— Какво ще правиш в Америка, Майкъл? Нали казваше, че искаш да отидеш в Европа и да учиш рисуване?

Той се смръщи. Досега не беше мислил сериозно да замине. Просто търсеше някакъв изход за любовта им:

— Не знам. Знам само, че там бихме могли да сме заедно. Аз съм силен! Мога да работя всичко...

Той погледна към нея и гласът му замря. В широко отворените ѝ очи се четеше ужас, като че ли беше някакво безпомощно зайче, подгонено от кръвожаден вълк.

— По дяволите! — ядоса се сам на себе си. — Не ми обръщай внимание! Ще измислим нещо друго.

По лицето на Фиона се изписа облекчение. Страхът ѝ изчезна, но в сърцето ѝ се прокрадна чувство на вина. Майкъл беше готов да зареже всичко заради нея, а тя беше отказала. Не издържа теста. Колко слаба беше любовта ѝ! Стана ѝ жал и за него, и за себе си.

Помъчи се да вземе решение поне за другото, което я измъчваше. Дали да му се отдаде, както смяташе, или да се раздели веднага с него и да си тръгне? Да приеме естествения край на връзката им или да изживее момента докрай? Желанията ѝ надделяха.

— Мисля, че трябва да се връщаме във вилата — нежно каза тя, като го хвана за ръка. — Грибс ни е приготвил вечеря. Не бива да го разочароваме, трябва да уважим усилията му.

Младият ирландец я последва. Какво ли знаеше той за уловките на женското сърце?

Вилата беше на самия бряг и с нищо не отстъпваше на хубавите градски къщи в столицата. Беше направена от пясъчник, имаше широка веранда и добре поддържана цветна градина. Пътека, очертана от разцъфнали розови храсти, водеше до входа ѝ.

На най-горното стъпало на широката стълба ги посрещна съсухрен възрастен мъж. Кожата му беше набръчкана като широкия кожен колан на кръста му. Личеше си, че полага огромни усилия да се държи на крака. За това беше виновен джинът, с който Фиона го подкупи, за да си държи устата затворена за посещението ѝ тук с младия ирландец. Беше му наредила да приготви вкусна вечеря и го освободи за нощта. Доволен от възможността да отиде на нощен риболов, старецът си затвори очите за явната нередност.

— Добър вечер, госпожице — поздрави той, като старателно избягваше да погледне към Майкъл. Това беше неговият начин да покаже, че може да бъде дискретен. — Оставих вечерята в кухнята. Не е кой знае к'во, но всичко е прясно. Уловено е вчера.

— Благодаря ти, Грибс. Оценявам грижата ти — отговори мило Фиона и старият човек грейна от щастие. Той помнеше младата господарка още като дете и я обичаше от сърце. Но един бегъл поглед беше достатъчен, за да разбере, че мъжът до нея не е джентълмен. Нашареното с белези лице издаваше, че принадлежи към бедняшките квартали на Сидни, а не към изисканите приятели на господарите му. „Защо момиче като госпожица Фиона води тук такава измет — запита се той, — когато всеки един от изисканите господа в града би бил щастлив да целува прахта под краката ѝ?“ Икономът сви рамене.

Никога нямаше да разбере прищевките на богатите, а и не му влизаше в работата.

— Ако сичко е наред, ще ида да погледна дали се е хванало нещо в мрежите. Заложил съм ги от снощи — обясни той, поклони се почтително и се заклатушка към брега.

Майкъл усети враждебността на пазача и се почувства зле. Помисли дали да не си тръгне, но Фиона изтича към него, хвана го под ръка и го поведе по просторното стълбище към входната врата.

Още с влизането го завладя неуловимия мирис на разкош, който се излъчваше от всеки ъгъл на вилата. Вътрешността беше облицована с тъмно кедрово дърво, донесено специално за целта от северните тропически гори на колонията, а мебелировката беше едно от последните творения на европейските дизайнери. Персийски килими покриваха подовете. Тук-там се виждаха скъпи китайски вази, а по стените висяха прекрасни образци на европейската живопис. Той плахо последва Фиона по коридора. Стъпваше на пръсти, за да не изцапа идеално полирания дървен под. Ако това беше вила, как ли изглеждаше къщата им?

— Брат ми сигурно ще поживее тук за известно време, когато се върне от Куинсланд. Тук ще му е по-удобно да води приятелките си — изкикоти се Фиона.

— Такава ли е практиката? — попита Майкъл, но очите му продължаваха да изследват изисканата обстановката и картините по стената.

Тя се разположи удобно на един диван, тапициран с кадифена дамаска на цветя и отговори със сестринска гордост:

— Гренвил казва, че брат ми е неотразим с жените. Едва не го изгонили от Оксфорд, понеже завел някаква дама в стаята си. Избухнал голям скандал. Но накрая му простили. Казали, че и без това не са очакват нещо по-добро от колонистите.

Тя се пресегна и придърпа Майкъл до себе си на дивана.

— Не знаех, че брат ти е бил в Оксфорд — каза младежът, колкото да поддържа разговора. Към смущението от луксозната обстановка се прибави и притеснението от близостта им. Неспособен да удържи на предизвикателството, той плъзна ръце по раменете ѝ и докосна с устни меката коприна на кожата ѝ.

— Дейвид замина точно преди Коледа — обясни тя и се притисна до него. — Не беше виждал татко и Ангъс от пет години и реши да отиде до Глен Вю. Очакваме да се върнат следващия месец, когато татко привърши с работата си там. Той иска да разшири владенията ни в Куинсланд и да отглежда говеда. Според него земята била по-подходяща за говеда, отколкото за овце. Ангъс ще се грижи за фермата, докато татко се занимава с новия бизнес.

Майкъл се откъсна от нея и се заслуша. Знаеше доста за семейство Макинтош. Фиона му беше разказвала за тях надълго и нашироко по време на срещите им и той беше добил впечатление, че отношенията между тях не са много сърдечни. Поне не така, както между членовете на неговия клан. Богатите плащаха дан за разкоша, в който живееха, помисли си той, докато слушаше оплакванията на Фиона как бизнесът не дава възможност на семейството ѝ да се събере и колко самотна се чувства в онази голяма къща в компанията единствено на майка си. От нейните думи заключи, че тя е най-близка с трима души от къщата: брат ѝ Дейвид, старата бавачка и Пенелопе. Макар че не познаваше Дейвид, той чувстваше, че младежът няма да се държи така надутото като Гренвил Уайт, когото ирландецът намрази веднага заради арогантността му.

— Надявам се Дейвид да прекара хубава Коледа с брат си и баща си — тъжно рече Майкъл. — Ние също очакваме баща ми и моят брат да се върнат за празника, но вече два месеца нямаме никаква вест от тях. През октомври получихме последното им писмо, в което пишеше, че трябва да направят доставка до място, наречено Тамбо, и после се прибират в Рокхамптън.

Фиона нежно стисна ръката му и каза:

— Сигурна съм, че са добре. Татко ни писа, че по това време на годината там много вали и те често са откъснати от брега за седмици. Щом баща ти и брат ти са търговци, няма да гладуват. В товара им все ще се намери нещо за ядене.

Майкъл се загледа в кедровия панел на стената. Сърцето му беше натежало от страх за тях и въпреки опитите на Фиона да го разсее, не можеше да се успокои. Имаше ужасното чувство, че повече никога няма да види баща си. Усещаше същата тревога и у чичо си Франк.

— Ще погледна какво ни е приготвил Грибс. — Фиона скочи от мястото си. — Когато поиска, той може да бъде превъзходен готвач.

Погрижих се да му осигуря някои специалитети. Само виж какъв аромат се носи от кухнята... Ох! — възкликна. — Дано не е изпил портото, което бях донесла за нас.

Тя изтича към кухнята и се огледа. Страховете ѝ се потвърдиха. Но като извинение за изпитото вино старият иконом беше изпекъл две диви патици, уловени в близката лагуна. С този специалитет той горещо се надяваше да умилостиви господарката си заради липсващото порто. И успя. Когато видя апетитната коричка на запечените патици, ядът ѝ се стопи и тя реши, че усилията на Грибс заслужават бутилка порто.

Масата беше подредена като за скъпи гости. Бяха сложени сребърни прибори и свещи. Чиниите бяха от скъп китайски порцелан, а кристалните чаши искряха на светлината на свещите. Ароматът на печено се разнасяше из трапезарията. Фиона реши да не мъчи повече изгладнелия си гост и внесе вечерята. Седнал удобно на един от масивните столове с високи облегалки около масата, Майкъл наблюдаваше Фиона, която сервираше блюдата с преднамерена церемониалност. Първо се появиха печените патици, пълнени със стриди (плод на кулинарната фантазия на Грибс). След това последваха зелен грах, обилно поръсен с джоджен, задушени сладки картофи и накрая — праскови, печени с карамфил и карамел.

— Вие сте първокласна готвачка, госпожице Макинтош! Освен това сте най-красивата сервитьорка, която съм виждал — засмя се той и отрязва две порции от крехкото тъмно месо, откъм гърдите на печената птица. — Трябва да заминем за Америка и да отворим ресторант. С такива ястия и с неотразимия ти чар несъмнено ще забогатеем.

— Знаеш, че не аз съм приготвила вечерята — намръщи се Фиона, — а и не е задължително тази храна да е ресторантска.

Тя отпи от виното си, което засия като рубин на фона на меката светлина на свещите, и сви недоволно устни. Потресен от чутото, Майкъл не обърна внимание на промяната в настроението ѝ:

— Да не искаш да кажеш, че у вас се сервират такива деликатеси всеки ден? — В гласа му се долови нотка на страхопочитание.

— Майкъл! Говориш като прост селянин! Разбира се, че всеки ден се храним с такива неща. — В отговора ѝ се долавяха надменност и лека досада.

— Е, за един прост ирландец, свикнал със зеле, картофи и от време на време свинско, такава храна е като сън — промърмори той.

— Ти наистина си селянин — повтори тя и това го накара да вдигне поглед. Арогантният ѝ тон силно го подразни.

— Така е, госпожице Макинтош! — студено каза той. — Само че именно ние, селяните, осигуряваме тези деликатеси за вашата трапеза. И вие знаете това не по-зле от мен!

Настъпи неловко мълчание. Атмосферата се изпълни с напрежение. Но Фиона нямаше намерение да спре. В нея се обади надменният дух на една истинска Макинтош:

— Изглеждаш ядосан, Майкъл, но аз не мисля, че това ти дава право да коментираш начина, по който си изкарваме парите!

— Да, ядосан съм, защото си мисля, че без скъпите дрехи и парите ти не се различаваш по нищо от жените, които познавам! — извика той.

Тя пламна. Как смееше този мъж да я сравнява с онези повлекани от неговата класа? Да я оприличава на простите селянки с техните парцаливи дрехи! Колко права беше Пенелопе, като се опитваше да я накара да прозре, че този невежа не беше за нея. А тя се остави да бъде прелъстена от чара му като глупава ученичка, която се влюбва в учителя си по пиано. Сега, когато най-последно бяха сами, тя видя истинската му същност. Но не можеше да не признае, че въпреки лошото си възпитание Майкъл беше един дяволски привлекателен мъж. Именно това я възпря да продължи спора.

Двамата продължиха да се хранят в напрегнато мълчание. Фиона ровеше в чинията си и очакваше той да каже нещо, което да разтопи леда между тях. Искаше ѝ се да не беше реагирала така остро на думите му. Трябваше да го успокои и да го приласкае отново. Погледна крадешком към него и с изненада установи, че той спокойно поглъща хапка след хапка. Божичко, как можеше да се храни, когато тя беше толкова разстроена?

Майкъл също беше разстроен, но патицата беше толкова вкусна, че сърце не му даде да я остави. Когато привърши, избърса устните си с колосаната салфетка и стана.

— Благодаря за вечерята, госпожице Макинтош — официално каза и тръгна към вратата. — Желая ви всичко най-добро!

— Къде отиваш? — Скочи от стола тя, изплашена, че той ще си тръгне и ще я остави сама. Внезапно осъзна, че няма никаква власт над него. Как стана така, обърка се Фиона. Не виждаше ли той каква жертва правеше тя за него? Беше решила да го дари с тялото си, да му принесе в жертва своята невинност? Не, това не можеше да се случва с нея! Някакъв си прост работник да ѝ обърне гръб... Та тя беше дъщеря на великия Доналд Макинтош!

— Не знам — сви рамене Майкъл. — Сигурно ще потърся хотел да пренощувам.

— Не можеш да ме оставиш тук сама, Майкъл! Всичко може да се случи през нощта — изплака Фиона, като се бореше с обхваналата я паника.

— Ти беше права — горчиво каза той. — Нашата любов няма бъдеще тук. Може би, ако се беше съгласила да заминем за Америка... Но това беше глупава идея!

Девојката закова поглед в него. Алкохолът нахлу в главата ѝ и тя не долови смисъла на последните му думи. Усети същата гореща вълна, която я заливаше през нощите, в които образът на черния жребец идваше в леглото ѝ. Беше настъпил моментът да усети силата на жребеца наяве. И искаше този жребец да бъде Майкъл. Не беше сигурна дали любовта я тласкаше към него или желанието да възвърне контрола си над него, но това сега нямаше значение. Единственото, което имаше смисъл, бяха силните му ръце, ароматът на кожата му и големите топли, сиви очи.

— Не, Майкъл! — прошепна тя. — Не решаваш ти. И аз имам да кажа нещо. Искам те, Майкъл! Искам те толкова силно, колкото и ти мен!

Тя стана бавно от стола си и постави парещ длан върху лицето му. Топлината на гладката ѝ кожа го накара да настръхне от възбуда. Майкъл се сконфузи. Не знаеше какво да мисли. В един момент тя беше студена и недостъпна, а в следващия — нежна и податлива. Но страстта замъгли съзнанието му и той отхвърли всичките си предубеждения.

— Аз също, мила моя! — промълви. — Желая те както не съм желал никоя друга жена.

Тя повдигна лицето си към неговото и леко разтвори устни, сякаш го приканваше да опита техния вкус. Той ги покри със своите — отначало нежно, а после все по-настойчиво — докато тялото ѝ усети как се слива с неговото в едно огнено кълбо от страст. В този момент останалият свят загуби значение за тях.

Фиона смътно осъзна, че той я взима на ръце. Прегърна го и се притисна към гърдите му. Майкъл я понесе през стаята и нежно я положи на двойното легло в спалнята.

— Почакай — прошепна дрезгаво тя и коленичи на леглото. Бавно започна да сваля дрехите си. Смъкна дългата бяла рокля, след това бавно разкопча корсета. После свали камизолата и долната си риза. Дрехите падаха на пода една по една, докато останаха само долните ѝ панталони.

Очакваше, че ще се засрами, но не почувства нищо подобно. Застана пред него и го притегли към леглото, сякаш голотата ѝ беше най-естественото нещо на света. Той я взе в прегръдките си и плъзна ръката си по вътрешната страна на бедрото ѝ. Пръстите му достигнаха ръба на панталонките. Фиона затвори очи, отдавайки се на всяко животинско усещане, което предизвикваше докосването на ръцете му. Когато пръстите му нежно навлязоха в нея, тя разтвори бедрата си и застана от удоволствие. Всичките ѝ съмнения и тревоги изчезнаха. Двойното легло стана тяхната вселена, а животът им се заключи в пространството между телата им.

Нежно и внимателно Майкъл проникна в нея. Острата физическа болка, която бе почувствала за миг, се разсея сред нежните целувки, с които той я покри, нашепвайки мили, успокояващи думи. Устните му достигнаха до всяко скрито кътче на тялото ѝ и я накараха да се почувства безволева и преливаща от блаженство. Мъжествеността му я пробуждаше и предизвикваше у нея удоволствие, за което не беше подозирала и в най-сластните моменти на своите еротични видения.

Любовната им игра продължи цяла нощ. Отначало тя беше бурна, наситена със страст. Но скоро похотта премина в нежност и взаимно желание да доставят наслада на любимия. И стана точно това, за което ѝ беше говорила Пенелопе. Фиона потъна в непознати за нея кътчета на съзнанието си, водена от Майкъл. Не знаеше коя е и къде се намира. Сетивата ѝ бяха отворени единствено за него и тя не се отдели от ръцете му, докато не засити с любов всяка клетка от тялото си.

Постепенно ударите на сърцето ѝ се сляха с шума на морските вълни, които блъскаха брега в безкраен ритъм, и двамата влюбени се унесоха в дълбок сън.

Малко преди разсъмване Фиона отвори очи и се вгледа в мъжа до себе си. Лекото похъркване, което идваше от счупения му в една улична битка нос, беше приятно и успокояващо. Докосна лицето му толкова леко, сякаш пръстите ѝ бяха крила на пеперуда. Потръпна от възбуда, но ѝ се стори, че ако го събуди, ще развали магията в душата си. Неохотно отдръпна ръката си и се загледа в играта на златистите слънчеви отблясъци, които навлизаха през прозореца и пълзяха по пода. Те ѝ напомниха, че с настъпващия ден ще трябва да се раздели с любимия, може би завинаги. Радостта от нощта отстъпи място на тъгата.

Тя се отдалечи от Майкъл и се загледа в тавана. Слънцето все още не беше достигнало дотам и мястото изглеждаше като особен водораздел между деня и нощта. Съзнанието ѝ се поддаде на зрителната измама и тя изпадна в полусънно състояние. Затова не можа да определи към кое място принадлежеше тревожният вик, който дочу. Дали беше от съня ѝ, или идваше от реалността? Приличаше на отчаян зов на загубена душа, витаеща някъде из космоса. След него стаята се напълни с тревожен шепот, но Фиона вече беше в прегръдките на съня и не можа да го чуе.

Майкъл се събуди от настойчиво тропане по външната врата, придружено от силни викове:

— Фиона! Отвори! Аз съм, Пенелопе. Трябва да те видя веднага!

Фиона изплува от тежкия сън и бавно седна на леглото със закрито от косата лице. Изтощена и все още замаяна от съня, тя се надигна и бавно затърси разпилените си по пода дрехи. Майкъл я погледна въпросително, но тя само поклати глава, не по-малко озадачена от него. Сложи ризата си и се отправи към коридора.

Щом отвори вратата, видя измъченото лице на братовчедка си. Нещо се беше случило.

— Пенелопе, какво правиш тук? — изплашено попита тя. — Мислех, че си с мама и Гренвил.

— Бях — отговори Пенелопе и зашари с поглед из стаята, — но Дейвид се върна рано сутринта от Куинсланд. Всички се прибрахме в Сидни. Чакаме само теб. — Пристъпи и хвана Фиона за ръката. — Стана нещо, което не мога да ти кажа. Трябва да го чуеш от майка си. Или от Дейвид. Иди и се приведи в приличен вид. Трябва да сме в Сидни със следващия ферибот. Каретата на майка ти ни чака в Куйей.

Стомахът на Фиона се сви на топка:

— Мама е научила за Майкъл?

Братовчедка ѝ по-скоро разбра въпроса, отколкото да го чуе.

— Мисля, че не — излъга, — но знае, че не си при семейство Мерл. Подложи Моли на разпит, но тя каза, че нищичко не знае. Спокойно, не това е причината да дойда дотук и да те отведа у дома — избърбори бързо, за да предотврати по-нататъшни въпроси.

— Да не е станало нещо с татко? — извика Фиона и с ужас зачака отговора на Пени. Да не би баща ѝ да беше пипнал жълтата треска, която върлуваше на север? Или пък нещо още по-лошо?

— Не, не! Баща ти е добре, като се имат предвид обстоятелствата... — уклончиво отговори приятелката ѝ. — И стига си ме разпитвала! Всичко ще разбереш, като се приберем.

Пенелопе дочу стъпки и се обърна. Напълно облечен и сресан, Майкъл излезе от спалнята и поздрави любезно:

— Добро утро, госпожице Уайт.

— Добро утро — отвърна ледено тя. — Както виждам, прекарали сте една вълнуваща нощ.

Никой не ѝ отговори. Тя също млъкна демонстративно и се обърна към него едва когато Фиона излезе от стаята:

— Доколкото си спомням, вашият баща беше някъде из Куинсланд. Патрик се казваше, нали?

Лицето ѝ беше каменно. Майкъл учудено се вгледа в нея и сърцето му се сви. Защо беше използвала минало време, когато попита за баща му? И трябваше ли да говори сега за баща си, като се имаше предвид, че го беше сварила почти в леглото на братовчедка си?

— Да, баща ми се казва Патрик Дъфи. Откъде знаете името му, госпожице?

— Предполагам, че съм го чула от Фиона по някакъв повод — отговори разсеяно тя. — Бих искала да попитам още нещо. Освен стария абориген, който се наричаше... Били, имаше ли някой друг, който пътуваше с баща ви?

— Да, брат ми Том. Не си спомням някога да съм споменавал на Фиона за стария Били — прошепна. Безпокойството му прерасна в страх и той остро се обърна към нея: — Вашите въпроси ме навеждат на мисълта, че знаете нещо за баща ми!

Пенелопе отговори със студена и арогантна усмивка.

— Вие наистина знаете нещо за баща ми — извика той — и аз настоявам да ми кажете какво е то! Не вярвам, че този разпит е бил само за да запълним времето.

— Разбира се, че не, господин Дъфи — изсъска злобно Пенелопе, — не бих си запълвала времето в празни приказки със сина на човек, който прикрива и помага на убиец на бял човек!

Думите ѝ го накараха да подскочи. С няколко крачки той се намери до нея, сграбчи я за раменете и я разтресе като кукла.

— За какво говориш, по дяволите — изкрещя, — за какво говориш!?

— Майкъл!

Викът на Фиона го отрезви и той пусна Пенелопе. Тя отстъпи няколко крачки назад и изстреля право в лицето му:

— Баща ти е мъртъв! Надявам се, и брат ти! Били са пронизани от копие на негър при Глен Вю през ноември.

Лицето на Майкъл посивя. Раменете му се отпуснаха и едрата му фигура сякаш се смали.

— О, за малко да забравя. Този... старият Били, както го наричаш, също е убит — добави злобно и се обърна към братовчедка си: — Ела, Фиона! Сигурна съм, че господин Дъфи ще намери изхода и сам.

Доволна от болката, която му причини, тя даде вид, че е забравила за присъствието му. „Това заслужава всеки, който посегне на нещо, което принадлежи на Пенелопе Уайт“ — помисли победоносно. Хвана ръката на Фиона и нежно каза:

— Ела, мила! Трябва веднага да тръгваме!

Тя се подчини машинално. Всичко, което чу от братовчедка си, я доведе до състояния на пълно вцепенение. Кошмарът от сутрешния

сън се върна с нова сила и замъгли спомена за любовната нощ.

12.

Дори в черни траурни дрехи Инид Макинтош излъчваше елегантност и величие. Тя контролираше напълно майчината мъка и спокойно проследи влизането на дъщеря си и Пенелопе в библиотеката. Кимна ѝ сдържано и за кой ли път Фиона усети едва прикритата враждебност на майка си. Отвърна със същото кимване и пристъпи навътре в помещението. Обичаше тази стая. Повечето от спомените за баща ѝ бяха свързани с нея. По рафтовете на стените бяха подредени книги, заключени зад стъклени врати. Имаше списания, алманаси, атласи и религиозни издания. На бюрото лежах отворени наръчници по скотовъдство и земеделие, любимото му четиво напоследък. Тя огледа рафтовете и срещна очите на Дейвид. В тях се четеше дълбока печал. Той се приближи и я прегърна под неодобрителния поглед на Инид.

— Ангъс го няма вече, Фи! — тихо изрече и погали косата ѝ. — Местните аборигени в Глен Вю го убиха. Татко го е погребал в имението.

Фиона искаше да заплаче, но сълзите не идваха. За нея Ангъс беше непознат. Той живееше при баща ѝ, докато тя и Дейвид бяха в Англия и израснаха заедно. Почувства се виновна, задето изпитва облекчение, че убитият е Ангъс, а не нейният обичан баща, и наведе глава, за да не подразни останалите.

— Има и още нещо — подхвана майка ѝ с леден тон. — Както се разбра, този Майкъл Дъфи, с когото се виждаш тайно, е син на човека, помогнал на убиеца на брат ти да избяга.

Тя погледна изненадано към нея. Откъде майка ѝ знаеше за Майкъл? Отговорът дойде веднага:

— Пенелопе потвърди, че твоят любовник е син на Патрик Дъфи. Баща ти е казал на Дейвид, че този човек е попречил на полицията да изпълни задълженията си и да арестува убиеца. Иронията тук е, че негърът се е отплатил за грижата, като е убил ирландеца и черния му приятел. Господ го е наказал за греха, който си е навлякъл с тази постъпка.

Фиона хвърли към Пенелопе укоряващ поглед, сякаш ѝ казваше: „Как можа да ме предадеш? И защо?“ Да, непременно трябваше да разбере защо.

Братовчедка ѝ сведе поглед. Тя беше разказала всичко на Инид с пълното съзнание, че предава Фиона, но сега погледът на момичето я накара да изпита вина и жал.

— Не вярвам бащата на Майкъл да помага на убийци — се опита да защити любимия си Фиона. Нейното тяло още потръпваше от спомена за ласките му и умът ѝ не можеше да допусне, че някой от семейството на любовника ѝ може да извърши такова престъпление. — Сигурно има и още нещо, което не ми казвате.

— Лейтенант Морт от конната полиция разказа всичко на брат ти. Нали не мислиш, че служител на кралицата лъже? Не, единственият човек, който лъже тук, си ти. Само ти заговорничиш зад гърбовете ни и се увърташ край този мръсен католик като някоя долнопробна курва!

В тези отровни думи Инид изля цялата си омраза към непростимото падение на дъщеря си. Дъщеря, която беше загърбила задълженията си към семейството и беше опозорила името Макинтош.

Гренвил, който досега стоеше мълчаливо до прозореца и гледаше как градинарят почиства главната алея, се обърна и се заслуша с интерес в разговора. Всяка казана дума сега беше важна за неговото бъдеще.

Със смъртта на Ангъс цялото богатство на фамилията отиваше в ръцете на Дейвид. Трябваше да си признае, че не му стана приятно. С Ангъс се работеше много по-лесно отколкото с лицемерния Дейвид. Оксфордският възпитаник имаше глупави и опасни идеи за социална реформа и класово равноправие.

Но после Гренвил погледна събитията от друг ъгъл и реши, че за него премахването на един наследник е голямо улеснение. И ако нещо се случеше с Дейвид, единствен наследник на несметните богатства на Макинтош оставаше Фиона. Но Дейвид беше млад и здрав. Нямаше вероятност да умре от естествена смърт. Само извънредни обстоятелства можеха да променят съдбата му. Гренвил се опита да пропъди изкусителната мисъл, но амбициозен и безскрупулен мъж като него не пренебрегваше така лесно находчивите идеи. Младежът се насили да мисли за друго и насочи вниманието си към положението, в

което беше изпаднала Фиона. Тя се задушаваше в яростни сълзи, но стоеше безмълвна и безпомощна пред майка си.

— Нека да отведе госпожицата оттук, госпожо Макинтош — притече ѝ се на помощ Моли О'Рурк. — Момичето страда достатъчно за днес.

Бавачката пристъпи към Фиона и нежно обгърна треперещите ѝ рамене. Двете жени — слугинята и господарката — впиха погледи една в друга.

— Не съм искала услугите ви, госпожице О'Рурк — студено изрече Инид, — така че, моля ви, напуснете незабавно стаята! Това е семеен проблем и вие нямате работа тук!

Моли не помръдна. Тя беше люляла на ръце Фиона като бебе, после замина за Англия, за да се грижи за нея в дома на семейство Уайт. И сега беше винаги край нея. Не, нямаше да напусне и да я остави да страда. Щеше да излезе само с детето си. Нежно побутна Фиона към вратата и запристъпва назад под тежкия поглед на Инид.

— Дърта ирландска вещица! — изруга Гренвил, когато двете излязоха. — Трябва да я изхвърлите на улицата! Там ѝ е мястото.

— Само през трупа ми! — неочаквано се обади Дейвид. — Докато съм жив, никой няма да закачи и с пръст Моли! Тази жена отдаде живота си на мен и на Фи и заслужава уважението ни.

Гренвил изгледа братовчед си. После потърси Инид за подкрепа.

— Въпросът ще се реши от майка ти, Дейвид. Ти нямаш думата!

Инид усети погледа на сина си. Беше по-скоро питащ, отколкото нахален и изискващ. „Такъв си е — въздъхна тя, — кротък и деликатен.“

— Въпреки че не я харесвам, Дейвид е прав — заговори тихо. — Моли обожава Дейви и Фиона и им е предана. Няма да я оставим на улицата.

„Преданост — помисли горчиво Дейвид. — Това е просто любов.“ Но тази дума беше непозната в дома на семейство Макинтош. Отношенията в семейството се характеризираха с думи като „задължения“, „лоялност“, „позиция“. Младежът се помъчи да си спомни дали някога е чувал „обичам те“ от майка си, но не можа.

В това време Гренвил си мислеше, че присъства на поредната проява на солидарност в това семейство. И поредната проява на

властта, която лицемерният Дейвид имаше върху Инид. Както каза Пенелопе, младежът ставаше много опасен.

— Ако нямате повече въпроси към мен, бих предпочела да си тръгна, лельо — обади се Пенелопе и прекъсна словесната схватка. Умът ѝ беше зает с предстоящото обяснение между нея и Фиона.

— Бих искала да убедиш Фиона да забрави за ирландеца, Пени — каза строго леля ѝ. — В противен случай ще се наложи да предприема строги мерки.

— Ще се опитам. Но се страхувам, че тя е влюбена в него.

— Само си въобразява, че е влюбена — раздражено каза Инид. — Припомни ѝ коя е и какви са задълженията ѝ към фамилията. И ѝ обясни ирландската представа за любовта — пълна къща с мръсни пищящи деца, воня на зеле и съпруг, който прекарва цялото си време в кръчмата. Ти знаеш как да ѝ го кажеш, нали?

Момичето кимна и измърмори:

— Сигурна съм, че като чуе всичко това, ще забрави, че е влюбена.

После се обърна и бързо напусна библиотеката.

Гренвил се опита да обърне на шега саркастичната забележка на сестра си:

— Пенелопе държи на Фиона. Може би затова изпитва някаква симпатия към онзи простак, Дъфи.

Нито майката, нито синът възприеха извинението. От това, което беше чувала за Майкъл, Инид нямаше да се учуди, ако Пенелопе наистина харесва ирландеца. Тя познаваше племенницата си и беше чувала за скандалните ѝ сексуални връзки. Но въпросът за морала на Пени и влиянието ѝ върху Фиона можеше да почака, докато научат къде може да е другият син на Патрик Дъфи, Том. Тя се обърна към сина си:

— Та значи този Том е бил там, когато са убили баща му?

— Да... и не. Изглежда, че синът е останал при стоката, която са пренасяли. След време лейтенант Морт намерил изоставените коли с впрегнати волове. Един от местните полицаи е открил наоколо отпечатъци от ботуши на трети човек, който, сега вече знаем, че е бил Том Дъфи. Според Морт дните му са преброени. Никой не може да издържи дълго сам сред пустошта.

Името Дъфи се беше превърнало в ирландско проклятие за тях. Първо в Куинсланд, където един Дъфи беше осуетил отмъщението за убийството на Ангъс. После в Сидни един от синовете му... Инид потръпна. Не искаше да допусне мисълта, че дъщеря ѝ може да е спала с този мъж. А сега научаваше, че има още една издънка на този род в Куинсланд. Разумът ѝ подсказваше, че младежът най-вероятно е мъртъв и съпругът ѝ няма от какво да се бои. Но някакъв ирационален страх се загнезди в душата ѝ и тя разбра, че няма да има покой за семейството ѝ, докато не изтребят тези проклети ирландци.

— Биди, ела бързо! — извика Франк от кухнята.

Жена му остави на леглото старата броеница с розови мъниста, която пазеше още от Англия, наметна шал върху дългата си нощница и забърза надолу по стълбите. Беше доловила тревога и раздразнение в гласа на мъжа си, а сега вече можеше да чуе и бумтящия глас на полицай Фарел, когото добре познаваше като клиент на „Ерин“. Той често се отбиваше през задната врата за едно питие, когато се случеше на смяна.

— Мили Боже! Майкъл! — изохка тя, когато влезе в кухнята. Хвана се за главата и потърси обяснение от мъжа си. Но той стоеше намръщен и мълчеше.

— Какво е станало с Майки? — попита с майчинска загриженост тя. — Ранен ли е?

— По-лошо — изръмжа Франк, — пиан до козирката. И точно днес, когато трябваше да помогне на Макс в избата. Добре, че полицай Фарел беше така добър да го доведе тук, а не в полицейското управление, където му е мястото.

Бриджит погледна отпусналия се на стола младеж и въздъхна:

— Боже, Майки! Какво е станало с теб, момчето ми?

Нежно повдигна кървящото му лице и го огледа. Дрехите му бяха разкъсани, а около него вонеше на пот и алкохол. Беше повече от ясно, че се е бил с някого.

— Извинявай, лельо — изломоти той, — малко се сбих...

— Донеси топла вода! Не гореща. И чисти дрехи — нареди тя на мъжа си. Не за пръв път виждаше Майкъл в такова състояние, но

никога с толкова дълбоки рани. Очевидно схватката не беше завършила в негова полза.

— Ако бях на твое място, нямаше толкова да го жалья — гърмеше Франк, докато пълнеше легена с вода. — Господинът е предпочел да пийне едно-две и да си поупражнява юмруците, вместо да свърши някоя работа. И не е пил бира, а силни питиета. Е, това не го беше правил досега.

— Сигурно си има причина! — защитаваше го Бриджит, докато оглеждаше внимателно раната на главата му.

— Добре съм, лельо, не се безпокой! — продължаваше да се извинява Майкъл.

— Не си добре, Майки! — нежно занарежда тя. — Имаш сериозна рана на главата и Бог знае още колко синини. Нека те измия, за да мога да те огледам по-добре и тогава ще преценим дали да викаме доктор Хюз.

— Не искам доктор! Добре съм! Просто свалих гарда си малко по-ниско...

— Какво те докара до това състояние, Майки?

Той я погледна отчаяно, после наведе глава и прошепна:

— Татко е мъртъв. Също и Били. Том е изчезнал, но най-вероятно и той не е между живите.

— Велики Боже! — Франк изстена и за малко не изпусна пълния леген. — Откъде знаеш?

Майкъл погледна към чичо си през мъглата от кръв и алкохолни пари:

— Знам, чичо! Не мога да ти кажа откъде, но трябва да ми повярваш! Татко и Били са убити от местни диваци по пътя си към Тамбо. Не знам подробности, но е станало през ноември. За Том не се знае нищо. Ето защо не сме получавали писма от тях.

Франк се свлече на стола. Лицето му се сгърчи. „*Пат — мъртъв. Том — изчезнал!*“ Внезапното спиране на писмата им най-накрая получи логично обяснение, макар че имаше нещо нелепо в това, което казваше Майк. Не можеше да си представи, че брат му, който неведнъж се бе измъквал от клопките на служителите на империята, ще загине от примитивните копия на аборигените. Горката Кати! Тя беше някъде там, в пущинака и очакваше да се срещне с баща си.

— Горката Кати, остава съвсем сама в Куинсланд — обади се Бриджит, сякаш прочела мислите на мъжа си. Тя пренебрегна факта, че племенницата ѝ беше омъжена. Нямаше вяра на О'Кийф. Никога не го беше харесвала и го смяташе за женкар и комарджия, но не се противопостави на брака им, за да не застане срещу любовта на момичето.

— Майки, трябва да заминеш на север и да намериш сестра си! Сега тя има нужда от теб — занарежда тя.

— Мислих за това — отвърна младежът. — И реших, че трябва да дадем възможност на Кевин да се погрижи за нея. Той е неин съпруг!

— Значи искаш да изоставиш сестра си в такъв момент? — повиши тон Бриджит.

— Лельо, Кейт е по-силна от много мъже, които познавам — защити се Майкъл. — Може да е само на шестнайсет, но в нея има достатъчно от желязната воля на Фицджералд и упоритостта на Дъфи. Ако нещо... познаваш Кати, винаги ще се оправи.

Бриджит не можеше да не се съгласи с племенника си. Дъфи бяха силни хора. Обичаха промяната и риска. Никога не се замисляха за последиците. Гледаха само напред и търсеха приключенията. Такива хора си имаха име — пионери. Сега Кати беше пионер на дивия север. Но тя беше също и бременна жена, придружавана от мъж със съмнителен морал.

— Да, да, може и да си прав. Аз съм като онези майки, дето не искат да признаят, че малкото им момиченце е вече голяма жена — занарежда Бриджит.

— Кейт сигурно ще научи какво се е случило. Когато разбере, тя сама ще реши какво да прави — опита се да я успокои Майкъл.

— Мислиш ли, че ще се прибере вкъщи?

Той поклати глава:

— Мисля, че ще остане там и ще построи своя хотел... с помощта на съпруга си.

Франсис въздъхна:

— Щом баща ти и Том ги няма, няма защо да остава там.

Но дълбоко в себе си знаеше, че Кейт ще остане. Тя беше наследила неспокойния дух на баща си. Мечтаеше като него да покорява нови земи и да изпробва човешките си възможности. Том

беше същият. Само Майкъл приличаше на майка си Елизабет. От нея беше наследил любовта към красотата и умението да рисува.

Бриджит приключи с почитването на раните и изми кръвта от лицето на младежа. Погледна го и импулсивно притисна главата му към пълните си гърди, сякаш той беше малко момче. Майкъл се сгуши и събитията от деня се завъртяха в замаяното му съзнание като калейдоскоп.

След като научи какво е станало с баща му, той напусна вилата на Макинтош и тръгна из улиците без посока. Седна в първата кръчма, която се изпречи на пътя му. Трябваша му точно две чашки ром, за да се забърка в свада с тримата английски войници. Дочу обидния коментар на един от тях за простотията на ирландците и скочи със свити юмруци. Получи много удари, но и той не им остана дължен. Даде воля на мъката и яростта, които го задушаваха от сутринта. После повикаха полиция и беше цяло щастие, че попадна на ирландския полицаи, който добре познаваше семейството му. Това го спаси от лапите на закона.

Бриджит се увери, че Майки няма нужда от лекар, и реши да го подкрепи с чаша чай. Той ѝ благодари и се умълча. Леля му усети, че момчето има нужда да остане насаме с мислите си, и направи знак на Франк. Двамата тихо излязоха от кухнята.

Дървеното буре изтрака надолу по релсата и се изгъркаля на пода с глух звук. Майкъл се напъна и с пъшкане го прекара към другия край на избата. Синините от скорошния бой още личаха по голото му до кръста тяло. Потта се стичаше по лицето му, въпреки че помещението беше хладно.

— Трябва ни нещо за пиене, майн френд — изгърмя гласът на Макс и се протегна. — Да опита тази бира?

Майкъл избърса потта от лицето си с края на ризата и седна до германеца, който вече вадеше две емайлирани канчета. Наклони бурето и внимателно ги напълни с кафявата течност. Младежът подуши питието и сбърчи нос от отвращение:

— Не ти го препоръчвам.

Макс отпи и бързо изплю течността на земята.

— Отвратително, майн френд! Тази страна никога няма има добра бира.

Местната бира наистина беше със съмнителен състав и се правеше от отпадъчни продукти. При това положение не беше чудно, че хората предпочитаха вносната английска бира, независимо от високата ѝ цена.

— Най-хубавата бира е в Хамбург, я! — млясна Макс. — Това ѝ трябва на тая страна — хубава бира. Трябва дойде един баварец да научи вас да правите бира.

Като по даден знак двамата мъже се спогледаха и изляха съдържанието на канчетата на земята.

— Имам две бутилки английска бира. — Майкъл бръкна зад дървените щайги.

— Пфу, конска пикня е твойта английска бира!

Майкъл, който тъкмо му подаваше бутилката, я дръпна обратно към себе си, но Макс бързо я грабна. Младежът му се ухили:

— Я по-добре не я пий. С всеки ден ставаш все по-дебел. Скоро дори и аз ще започна да печеля рундове от теб.

Макс потупа дебелия си корем:

— Не съм виновен. Госпожа Дъфи е великолепа готвачка.

Майкъл се засмя. Когато си с Макс е лесно да се смееш. Какъв по-добър лек за мъката му от тежка работа и малко смях.

— Ти хвалиш леля Бриджит, но почакай да опиташ от деликатесите на чичо Франк. Решил е да ги включи в менюто. — Той надигна бутилката. Беше топла, но въпреки това му достави удоволствие.

— Имаш предвид като в онези хотели, дето хората плащат за храна — изсумтя Макс.

— Да, чичо иска да опита. Със сигурност ще бъде нещо различно от това, което обикновено предлагаме в бара. Говори за заешка супа, патица с маслини, бъбреци в шампанско... Нещо подобно опитах само преди две вечери... — Гласът му секна, когато се сети за нощта във вилата на Макинтош.

— Доста разкошно за постоянните клиенти на „Ерин“, майн френд. Няма да платят по три шилинга за такова ястие. Те са прости ирландци и ядат картофи като теб — закачи го германецът, но Майкъл не му обърна внимание. Мислите му бяха на друго място, с друг човек.

Макс забеляза отнесеня поглед на младежа и го сръга в ребрата:

— Тъп ирландец!

Майкъл се сепна:

— Извинявай, Макс. Замислих се за нещо.

— За баща си и брат си, нали момче? — меко изрече Макс. — Патрик беше най-добрият мъж, дето познавам. Той спаси живота ми от британците в Баларат. Никога няма да забравя това!

— Не, Макс. За друго мислех.

— Какво те мъчи, майн френд? — Макс загрижено погледна към него, но преди Майкъл да му отговори, в избата нахлу Даниъл. Слезе по стълбите и се намести с пухтене на щайгите до тях.

— Имаш ли още някоя скрита бутилка, Майк? — попита вместо поздрав.

Братовчед му порови зад щайгите и извади нови три бутилки. Отвори ги и подаде една на Дан. Той жадно отпи. По това време на деня трябваше да бъде в кантората на Съливан и Леви. Да напусне работното място беше нещо нечувано. Освен ако някой от семейството не беше умрял.

— Ако съдя по вида ти и това, че си тук — обърна се Майкъл към него, — мога да се обзаложа, че си разбрал нещо.

Мястото, на което работеше, даваше възможност на Дани да има много познати и да научава много неща.

— Да — отвърна той, като отпи от шишето. — Мъжът, който е бил убит от туземеца, се казва Ангъс Макинтош.

— Ангъс?! — сепна се Майкъл. — Братът на Фиона! Божичко! Пенелопе казваше, че татко е защитавал някакъв убиец на бял човек. Ако това е бил брат й, мога да разбера, защо Фи не иска да ме вижда.

— Това не е всичко — продължи братовчед му. — От доклада на лейтенанта, който е ръководел разселването, се разбира, че тялото на Том не е намерено. Лейтенантът предполага, че и той е убит, но всъщност няма доказателства.

— Как разбра всичко това?

— Не питай, за да не те излъжа! — заговорнически се усмихна Дан.

Майкъл кимна. Братовчед му си имаше свои начини на действие. Нали точно уменията му да развързва езици и да пази тайна го бяха направили адвокат.

Всъщност работата не беше толкова сложна, колкото си мислеше Майк. Даниъл подкупи секретаря на юридическата фирма, която обслужваше Макинтош. Двамата обядваха заедно и цялата информация по случая беше разменена за няколко долара и две-три питиета.

— Какво друго научи? — попита нетърпеливо Майк. Надеждата, че брат му може да е жив, подобри настроението му.

— Изглежда, наистина чичо Патрик е държал полицаите на мушка, за да даде възможност на някакъв негър да избяга. Сигурно същият, който е убил Ангъс Макинтош. Лейтенантът пише, че е оставил чичо и Били сами и е тръгнал след убиеца. След малко чул викове за помощ. Когато се върнал, намерил двамата, убити от копие. По-късно се натъкнали на товара на чичо Патрик и взели решение да унищожат всичко, за да не попадне в ръцете на диваците, които обикаляли наоколо.

Майкъл се намръщи:

— Тука има нещо гнило, Дани. Нещо не се връзва.

Даниъл кимна в съгласие. Макс цъкна с език:

— Смешки! Полицията никога няма да остави ненаказан човек, който препятства закона. Би трябвало да арестува, не да пуска да си ходи.

— Абсолютно си прав! — Даниъл също беше открил измамата. — Кучият му син, сигурно ги е убил, а Том е успял някак си да му се изплъзне.

— Мамка му! — изпсува Майкъл. — Запомни ли името на този полицай?

Братовчед му се замисли:

— Монт... не!... Морт! Лейтенант Морисън Морт от Националната конна полиция. Това е проклетото име.

Майкъл попита:

— А какво е правил през това време бащата на Фиона? Дали е бил наблизно?

— Бил е заедно с Морт, когато баща ти е насочил пушката си към тях — отговори братовчед му и повтори всички подробности, които беше научил.

— Значи и той носи отговорност за смъртта на татко — каза тихо младежът и в очите му лумнаха пламъци.

Дейвид сви рамене:

— Съмнявам се, че можем да докажем нещо. В съда ще бъде нашата дума срещу тази на офицер от полицията и на уважавания Доналд Макинтош. И...

— Знам това! — прекъсна го Майкъл. — Но има и съд на честта.

— Забрави тези глупости! — извика братовчед му, изплашен от думите му. — Опълчиш ли се срещу такива силни мъже, ще завършиш на бесилката. Че ще повлечеш и мен.

Но Майкъл вече кроеше планове за отмъщение.

— Има и още новини — додаде Даниъл в желанието си да отклони Майк от опасните му планове. — Госпожица Фиона Макинтош е напуснала Сидни заедно с братовчедка си. Дори и адвокатите на семейството не знаят къде са отишли. Говори се, че е изпратена някъде от майка си заради любовна история с един ирландец. — Като видя изражението на младежа, той побърза да каже: — Не се безпокой. Името ти не е замесено.

Майкъл имаше намерение да се види по някакъв начин с Фиона тази вечер. Но тя беше заминала бог знае къде. Като че ли всичко беше нагласено от самия дявол. Не че знаеше защо иска да я види или какво щеше да й каже. Но чувстваше, че трябва да се срещнат още веднъж, преди да замине за Куинсланд. Искаше да поговорят за смъртта на баща му и стария Били. Може би беше научила от брат си нещо повече за трагедията в Куинсланд.

— Благодаря ти, Дан! — каза, като се изправи. — Трябва да говоря с чичо Франк, момчета.

Даниъл и Макс се спогледаха.

— Не заминавай, майн френд! Имам нужда от теб — каза Макс и прехвърли мечешката си ръка през рамото на младежа. — С кого ще пия тая английска пикня?

Майкъл се усмихна:

— Трябва да изясня някои неща, Макс — каза тихо. — Когато свърша, ще се прибера у дома.

13.

Къщата на семейство Уайт не беше луксозна като тази на Макинтош, но все пак си личеше, че принадлежи на богат човек. Притежаваше оригинална архитектура и се намираше в един от най-скъпите квартали на Сидни. Бащата на Гренвил и Пенелопе Джонатан Уайт я беше купил с парите, спечелени в Индия, където семейството живя дълги години. Къщата беше първата им собственост след решението му да се установи в новооткритите колонии.

Неговата съпруга Сара Уайт предпочете да остане в Англия. Тя не обичаше Австралия и никога не пожела да ги посети. Децата последваха баща си в далечния Нов Южен Уелс. Сара не беше склонна да ги пусне, но скандалите около сексуалните похождения на дъщеря ѝ я накараха бързо да промени решението си. Едно пътуване до Австралия щеше да даде възможност лондонското общество да забрави за скандалното ѝ поведение.

Другата причина да се съгласи беше амбицията на сина ѝ да обедини парите на фамилията Уайт и Макинтош. За тази цел той трябваше да бъде по-близо до семейството на снаха ѝ. Много отдавна съществуваше негласно споразумение за женитбата му с Фиона, което имаше за цел да скрепи финансовия съюз между тях.

Библиотеката, в която седеше Гренвил, говореше за връзката на семейството с Индия. На бюрото от тиково дърво стоеше малка, но тежка медна статуя на хиндуистко божество. На стената бяха окачени различни традиционни за Индия саби, извити ножове, щитове. Над тях висеше дълго екзотично копие, част от бойната екипировка на специалния индийски полк, чийто почетен член беше баща му. Джонатан Уайт обичаше Индия, но метежът на Бенгалската армия през петдесет и седма и крахът на източноиндийската компания, за която работеше, го принудиха да потърси по-стабилен район за инвестиции. Той избра Австралия по съвета на сестра си Инид Макинтош. Започна бизнес с покупко-продажба на земя и ценни книжа и назначи Гренвил за управител. После реши да замине за кратко в Англия, за да се види с жена си. Това беше последното му пътуване. По ирония на съдбата

човекът, който беше оцелял в дивата джунгла на Индия сред змии, тигри и други свирепи животни, падна от коня си по време на лов на лисици около Лондон и умря. Синът му наследи всички предприятия в Нов Южен Уелс, а майка му остана да се грижи за имотите в Англия.

Сега Гренвил седеше на бюрото в библиотеката, отпиваше от превъзходното порто и обмисляше последствията от трагичните събития в дома на Макинтош. Сега най-важното беше да запази Фиона като своя бъдеща съпруга. Но тази глупачка се захласваше по онова ирландско нищожество. Дейвид Макинтош и Майкъл Дъфи — това бяха мъжете, които му пречеха да завладее огромната финансова империя на „Макинтош и Уайт“. Дейвид можеше да почака, но ирландецът трябваше да изчезне час по-скоро от живота на Фиона, и то завинаги.

Гъстият дим от пурата се виеше около главата на Гренвил. Нощните пеперуди се тълпяха около пламъчетата на запалените свещи. В стремежа си към светлина някои от тях падаха на пода с опърлени от пламъка крила.

— Огън — тихо каза той, загледан в една пеперуда с обгорени крила, която безпомощно се мятеше в краката му. — Огънят ще те изгори, господин Дъфи. А аз ще утеша твоята любима.

Преди няколко дни първият помощник-капитан на „Морски орел“ го беше посъветвал да не наема човека, който кандидатстваше за място в екипажа. Предупреди го колко опасен може да бъде този мъж. Носеха се слухове, че е замесен в убийства. Гренвил беше впечатлен, че такъв престъпник е успял да се измъкне от лапите на закона и досега никога не е попадал в съда. Ето такъв човек му трябваше. Как ли му беше името? Джак, Джак Хортън!

Гренвил знаеше, че се заема с опасна задача, която може да го доведе до бесилото. Но ако всичко станеше така, както го планираше, той щеше да премахне основната пречка между него и Фиона. Протегна ръце и несъзнателно обхвана медната статуя, която служеше за преспание. Погледна я и за пръв път осъзна, че това е статуята на Кали, богинята на разрушението, дълбоко почитана в Индия. „Това е поличба“ — реши Гренвил. Боговете му даваха знак, че е на прав път. Трябваше да вербува този Джак Хортън, колкото може по-скоро.

Но първо се налагаше да поговори със сестра си и да организира по-нататъшните си действия. Дъфи можеше да бъде отписан. Той

щеше да бъде грижа на този Хортън. За Гренвил оставаше по-приятната задача — да спечели ръката на Фиона. А за това му беше нужна Пенелопе. Излезе от библиотеката, бързо изкачи стълбите и без да чука, отвори вратата на стаята ѝ.

Гола до кръста, Пенелопе стоеше пред огромно стенно огледало и държеше в шепи големите си, стегнати гърди. Тя не забеляза брат си и подскочи, като чу гласа на неканения гост:

— Ти си станала много красива жена, Пени — каза той, оглеждайки възхитено гърдите на сестра си.

— Как смееш да влизаш тук без покана?! — гневно извика тя. Бързо се обърна с гръб и потърси нещо, за да покрие гърдите си. Пресегна се и плътно се уви с метнатия на леглото шал. Но вместо да скрие голотата ѝ от нахалните очи на Гренвил, той очерта още по-ясно сексапилната ѝ фигура.

— Не забравяй, че това е моят дом, сестричке — рече той и продължи да я оглежда. — Не го забравяй! Освен това не за пръв път те виждам гола.

— Това беше много отдавна, Гренвил — ледено отвърна тя, — и се кълна, че ще те убия, ако ми посегнеш пак.

Брат ѝ разбра, че тя не се шегува. Сестра му не беше човек, с когото можеш да си играеш. Умееше да отмъщава, както всеки Уайт.

— Самичка ли се забавляваш? — жегна я той. — Доколкото си спомням, аз бях този, който се забавляваше самичък. Ти винаги предпочиташе да си играеш с моя...

Очите на Пенелопе го изпепелиха с омразата си. Никога нямаше да му прости това, което ѝ направи, и това, което я принуждаваше тя да прави. Никога нямаше да забрави унижението, на което я подлагаше, когато бяха деца. Той я беше превърнал в това, което беше. Но с времето тя се научи да контролира мъжете. Знаеше как да вземе своето и да укроти лъва в тях. И беше сигурна, че един ден ще отмъсти на брат си за загубената невинност. За разбитите си мечти. Само чакаше подходящ момент. Засега търпеше дебелашките му шегички и го оставяше да си мисли, че още я държи в ръцете си. Но все пак можеше да му даде един урок:

— Оттогава ли си падаш по момиченца? — подметна с престорена невинност тя, но на устните ѝ играеше зла усмивка.

Гренвил пребледня. Когато заговори, Пенелопе със задоволство усети страха му:

— Какво искаш да кажеш с това?

— Тази къща не е достатъчно голяма, за да пази мръсните ти тайни, братко. Стените ѝ не са достатъчно дебели, за да заглушат писъците на онова момиченце, дъщерята на градинаря. Как ѝ беше името... ах, да, Дженифър. Тя е само на осем години. На колкото бях и аз, когато ме поквари.

Гренвил се вкамени. Как бе научила сестра му за неговите нощни забавления в библиотеката? Той беше сключил тайна сделка с Харис, бащата на момичето. Градинарят знаеше какво прави господарят с детето, но джинът, който Гренвил щедро му доставяше, приспиваше съвестта му и той предпочиташе да се напие до безсъзнание, за да не вижда трагедията на момичето. Още повече, мислеше си той, дори майката казваше, че от нея може да стане само уличница. Детето имаше огромен ягодноподобен белег на едната си буза, наказание от Бог за греховете на майката, и никой свестен мъж нямаше да я поиска за жена. Тази сделка ѝ осигуряваше всичко, от което имаше нужда — хубави дрехи и богата трапеза.

— По-добре забрави за това, което каза преди малко, сестричке! — заплашително пристъпи Гренвил. — Хайде и двамата да забравим миналото и да помислим за бъдещето си. Нашето бъдеще. Мисля, че мога да ти предложа нещо, което би те зарадвало.

— Какво е то? Какво можеш да ми предложиш ти? — Гласът на Пенелопе все още беше натежал от горчивина, но в него се доловиха и нотки на любопитство.

— Тази къща и всичко, което е в нея — протегна ръце Гренвил.

Думите му възбудиха интереса ѝ. Тя винаги беше обичала къщата и страдаше, че баща им не я завеща и на двамата. Но Джонатан Уайт вярваше, че собствеността трябва да бъде в ръцете на мъжете, а жените бяха само разменна монета за увеличаване на богатството.

— И какво трябва да направя в замяна? — попита тя и брат ѝ се усмихна победоносно.

— Да убедиш Фиона да се омъжи за мен. Ако го направиш, ще ти припиша къщата и солидна сума пари, която ще осигури живота, на който си свикнала.

Пенелопе приседна на ръба на леглото. Златистата ѝ коса покри раменете ѝ и очерта нежната, почти ангелска красота на лицето. Предложението на брат ѝ я разстрои. Искаше къщата, но чувствата, които изпитваше към братовчедка си, я караха да се противи на възможността този изверг да я притежава.

Гренвил усети колебанието ѝ, но търпеливо изчака решението. Видя как изведнъж на устните ѝ разцъфна усмивка, сякаш беше получила божие прозрение, и се обезпокои.

— Ще ти помогна, макар че няма да бъде лесно. Тя е влюбена в Майкъл Дъфи.

Гренвил дари сестра си със самодоволна усмивка, която ѝ напомни облизващ се котарак, който току-що е лапнал мишка.

— Гарантирам ти, че тази любов няма да продължи още дълго, сестричке.

Пенелопе се намръщи. Знаеше на какво е способен брат ѝ и заподозря нещо нередно. Дали не бе решил да премахне съперника си по някакъв начин? Но сега не беше време да умува. Имаше по-важна задача. Тя се отпусна по гръб на леглото, като позволи коприненият шал леко да се плъзне по бедрото ѝ и невинно да открие меката ѝ плът. Гренвил похотливо се вгледа в нея. Лицето му почервения от възбуда. Тя се усмихна, доволна да установи, че все още има власт над него. „Ако знаеш само какво ти готвя, скъпи братко, много щеше да внимаваш за какво ме молиш“ — мислеше тя, като наблюдаваше как брат ѝ се бори с желанието си.

Беше решила как да отмъсти на брат си за всичко, което ѝ беше сторил. Тя знаеше слабото му място и щеше да го настъпи точно там.

— Мисля, че трябва да напуснеш стаята ми — каза тя и скромно закри оголеното си бедро. — Току-виж ме сбъркаш с Фиона, а това не бива да става, нали? По-добре се върни в библиотеката и потърси сам облекчение. Доколкото знам, малката Дженифър ще дойде тази вечер.

Гренвил разбра играта ѝ и побесня. В главата му се заредиха спомени от Англия и техните сексуални забавления във всички възможни скрити кътчета на къщата им. Тогава тя беше негова играчка. Как стана така, че сега тя контролираше положението? Той изхвърча от стаята и остави сестра си да се наслаждава на победата.

14.

„Морски орел“ стоеше на котва в пристанището. Корабът се люшкеше и се отъркваше в страничната греда на кея. Скрибуцащият звук от дъските му наподобяваше скимтенето на куче, оставено на верига прекалено дълго.

Платната на кораба бяха свити, но почивката нямаше да бъде дълга. Ремонтните работи и огледът на помещенията вече приключваха и след някой ден „Морски орел“ щеше да е готов за новата си задача. Скоро щеше да се отправи към островите в Южния Пасифик, за да търси наемници сред местните жители за работа в новата колония.

Един мъж стоеше на кея и нервно се вслушваше във всеки съмнителен звук. Ръката му беше напъхана в джоба на палтото, където беше скрит малък пистолет.

Гренвил се проклинаше, дето се беше съгласил да се срещне с Джак Хортън през нощта, но, от друга страна, късният час му осигуряваше прикритие и анонимност. Хортън закъсняваше. Уговорката им беше за четири часа, а вече минаваше и петнайсет. Гренвил се прозя и му се дощя да запали цигара.

— Закъснях, за да те огледам.

Гласът дойде съвсем отблизо. Гренвил се стресна и стисна пистолета в джоба си.

— Божичко, човече! Едва не те застрелях — възкликна той, след като се увери, че мъжът, измъкнал се зад големия плакат, на който пожелаваха победа на конфедератите в гражданската война в далечна Америка, е сам.

— Не фащай вяра на никого и главата шъ остане на раменете ти — логично заключи Хортън. — Исках да се уверя, че си сам.

Гренвил огледа крадешком новодошлия и забеляза, че онзи също го преценява с поглед.

— Сигур имаш патлак в джоба си, ако стана непослушен. Нали, гос'ин Уайт?

— Откъде знаеш кой съм? Може пък да не съм същият Уайт, за когото си мислиш.

— Позна'ам те. Не е нужно да си факир, за да позна'аш Уайт, един от най-богатите мъже в Сидни. Ти беше тоя, дето не искаше да ме вземе на работа на онова корито... „Морски орел“. Сега си казал на помощник-капитана, че искаш да се видим, ама да не ми казва кой си. Скрих се ей там, отзад, и зачаках да видя дали не е някоя клопка. После те познах и реших, че всичко е наред.

Гласът на Хортън беше мек и приятен въпреки мечешката му фигура. Беше тъмно и Гренвил не можеше да види добре лицето му, но заедно с миризмата на ром от него се излъчваше и неприкрита заплаха. Да, Джак Хортън беше добър избор. Действията му показваха съобразителност и интелект, независимо че английският му беше отчайващ.

— Значи ти си Джак Хортън!

— Така поне ми викаше майка ми, лека й пръст. — Мъжът шумно се изплю.

— Е, господин Хортън, първо, трябва да забравите кой съм аз. Искам да ви предложа работа, която е... съответства на вашите способности. И ще ви се плати добре.

— К'во означава т'ва?

— Предполагам, че можете да премахнете една личност...

— Значи трябва да утепам някого. Хм, не знам дали ще ми е в... способностите беше думата, нали? Зависи к'во предлагате.

— Сто паунда.

— Сто гвинеи и можете да разчитате на моите... способности.

Гренвил се намръщи, но не можеше да не признае уменията на Хортън да се пазари.

— Сто гвинеи са много пари, господин Хортън — въздъхна той, като че ли сумата щеше да го разори.

— За сто гвинеи можеш да ме наричаш Джак — ухили се мъжът и оголи жълтите си зъби.

— Добре, а-а... Джак. Сто гвинеи.

— Хубаво. Сега ми кажи кого трябва да пречукам.

— Мъж на име Майкъл Дъфи. Той...

— Тоя от „Ерин“ ли?

— Да не ти е приятел? — разтревожи се Гренвил. Не беше предвидил такава възможност.

— Не приятел, но... той е доста известен в Сидни. Ако знаех, че ста'а дума за него, щях да искам мно'о повече пари. За да се оправя с него, шъ ми тря'а помощ.

Гренвил внимателно прецени ситуацията. Мъжът се опитваше да му измъкне още пари.

— Защо господин Дъфи е такъв проблем за теб? — попита.

Хортън сви рамене и пъкна палци в широкия си колан:

— Човекът е мно'о бърз с юмруците. Не че ме е страх, но шъ се чувствам по-добре с някой зад гърба си. За всеки случай, нали разбираш?

— Добре де — смънка Гренвил, — още петдесет гвинеи за другарчето ти. Но моето име да не се споменава! Не желая да присъствам при обсъждането на убийството.

— Не убийство, само използване на моите способности. Обаче има още нещо.

— Какво повече? — Гренвил едва успяваше да сдържа раздражението си.

— Шъ тря'а да изчезна от града след тая работа. Можеш да ме назначиш на „Морски орел“.

Гренвил не се поколеба:

— Имаш ли някакъв опит?

— Бързо уча. И ако работата, както чувам, е да се разпра'яме с чернилките, шъ ви тря'ят мъже кат мен, дето знаят да си държат езика зад зъбите.

— Прав си, Джак. Сигурен съм, че имаш бъдеще в компанията — засмя се Гренвил. — Сега да ти кажа как и кога ще се срещнеш с Майкъл Дъфи.

Той сподели грижливо обмисления си план и със задоволство видя, че Хортън беше впечатлен. Беше изпипал всеки детайл до най-малки подробности и бандитът трябваше само да следва указанията.

Работата беше уговорена и Гренвил побърза да се прибере с каретата, която го чакаше при „Куюей“. Но мъжът го задържа:

— Преди да се разделим, гос'ин Уайт, искам да си стиснем ръцете.

Той видя, че Хортън му подава лявата си ръка и застана нащрек. Но беше късно. С дясната си ръка убиецът допря голям касапски нож до чатала му. Гренвил видя блестящото острие и сърцето му замря.

— Виждаш колко лесно може човек да умре, шефе. Докато се здрависваш. — Хортън оголи зъбите си в усмивка. По страха в очите на Гренвил разбра, че посланието му е достигнало до богаташа. Бавно, мъчително бавно прибра ножа в колана си и приятелски каза: — Но аз знам, че си джентълмен, гос'ин Уайт, и няма да се отметнеш от сделката.

Гренвил не посмя да помръдне, докато Хортън не се скри в тъмнината. Краката му трепереха и той жадно пое въздух. Пред лицето на смъртта беше забравил дори да диша. Затича се към каретата си, все още тресейки се от ужас. Дори мисълта за малкото момиченце, което го очакваше в леглото му, не го успокои.

Дейвид стоеше до прозореца в кабинета си и гледаше към пристанището. „Морски орел“ беше готов за път. Младежът се взря в него, сякаш искаше да види какво става вътре, в каютите, и свъси чело. После рязко се обърна и се върна при писалището. Имаше още работа и не трябваше да се отпуска. В другата стая Джордж Хобс, секретарят му, нахвърляше списък на местата, които представляваха интерес за разрастващата се корабна търговия на компанията. Трябваше да прегледа и него.

На вратата се почука леко и той вдигна глава:

— Влез, Хобс!

Секретарят отвори. Въпреки че беше само на двацет и осем години, плешивината го състаряваше поне с десет години.

— Госпожа Макинтош иска да ви види, сър — изрече той с отработена усмивка, запазена специално за членовете на семейството, когато посещаваха офисите на „Макинтош и синове“. Макар че сега беше останал само един син, фирмата продължаваше да се нарича така. Това объркваше Джордж. Той не знаеше как да подписва официалните документи: „син“ или „синове“. Проблемът беше сериозен, но той не смееше да попита какво да прави.

— Благодаря, Хобс — каза Инид и отвори широко вратата. Секретарят се поклони учтиво. Той се възхищаваше на лейди Инид, която ръководеше бизнеса не по-лошо от мъжа си.

Той затвори вратата зад себе си и госпожа Макинтош се приближи към сина си. Носеше елегантна черна рокля от сатен с

подходяща шапка, която контрастираше с млечнобялата ѝ кожа и я правеше още по-привлекателна.

— Здравей, мамо! — Дейвид я поведе към разкошно тапицирания диван отляво на бюрото му. — Приятно ми е да те видя.

— Говорих с Хобс — започна майка му без всякакви предисловия — и той ми спомена, че имаш проблеми с екипажа на „Морски орел“.

Дейвид изсумтя.

— Не с целия екипаж. Само с първия помощник-капитан Бил Грифин. Пресрещна ме, докато правех инспекция на кораба тази сутрин. Недоволства от решението на Гренвил да му назначи помощник, който първоначално е бил отхвърлен именно по препоръка на Грифин.

— Кого ще назначи или отхвърли, е решение на Гренвил. Уговорката беше той да има пълен контрол над работния процес — каза Инид.

Дейвид се приближи отново към прозореца и стисна ръце — сигурен знак, че нещо го тревожи:

— Господин Грифин заплашва, че ще напусне, ако избраният от Гренвил мъж се качи на борда. Казва, че онзи имал лоша репутация и не можело да му се вярва.

Инид повдигна веждите си. Търсеше обяснение защо племенникът ѝ е назначил такъв човек, въпреки че е предупреден за него.

— Какво смяташ да правиш?

Дейвид се поколеба. Знаеше, че не би трябвало да се меси в подготовката, освен ако не бъде застрашено доброто име на фамилията.

— Може би ще поговоря с господин Грифин и ще се опитам да го успокоя — въздъхна той. — Мъжът, когото Гренвил иска да наеме, всъщност няма досие в полицията. Ще трябва да му дадем възможност да се докаже.

— На твоето място щях да взема същото решение. Забрави за случая — посъветва го майка му.

Дейвид остана доволен от подкрепата ѝ, но продължаваше да се чуди защо братовчед му е наел този Джак Хортън.

— Сега това не е важно — продължи Инид и той долови весели нотки в гласа ѝ — нещо, което не се бе случвало от трагичната загуба на Ангъс. — Дойдох да те поканя на обяд. Казват, че новият ресторант на Пит Стрийт имал чудесна френска кухня.

— Много ми се иска да я опитам — извини се Дейвид, — но след час имам среща с bankerите. Става дума за решението на татко да разширим бизнеса в Куинсланд.

— Добре тогава — съгласи се Инид, макар да се чувстваше, че е разочарована. — Налага се да поговорим тук. Трябва да обсъдим предстоящата сватба на Фиона.

Дейвид примигна:

— Това го чувам за пръв път. За кого, по дяволите, ще се омъжва?

— Мислех, че ще се досетиш. За Гренвил, разбира се!

— Гренвил!? Фиона знае ли за това? И въобще на кого му хрумна тази идея?

— Гренвил говори с мен тази сутрин — отговори Инид. — Е, хайде, знам, че не го харесваш много, но, повярвай ми, има основателна причина за решението ми. И тя засяга и теб.

— Мен? — Той учудено погледна майка си. — Как може женитбата на Фиона да има нещо общо с мен? Освен това не вярвам, че Гренвил обича Фиона. Неговата единствена любов е финансовата компания „Макинтош“.

— И точно затова смятам, че Гренвил е правилният избор за Фиона — каза меко Инид. — Не можеш да скриеш от мен, че не си щастлив да управляваш фамилията бизнес. Знам, че са ти предложили работа в Оксфорд. И знам, че това те вълнува много повече от работата ти в този офис.

Дейвид се смути. Наистина, да работи в Оксфорд за него беше мечта. Той беше чудесен студент и се надяваше да продължи с научните си изследвания, след като се дипломира. Сводестите коридори и прохладните библиотеки на колежа му бяха по-близки от лукса на семейната им къща. Никога не беше помислял, че ще му се наложи да се занимава с бизнес. Това беше работа на Ангъс. Но копието на диваците промени всичко.

— Права си, мамо. Но аз знам задълженията си! — твърдо отговори.

— Знам, знам, Дейвид. Но ти не си роден за тази работа. Трябва да правиш това, което можеш най-добре, да се занимаваш с наука. Гренвил ще се погрижи за компанията. Сигурна съм, че ще я направи по-богата и по-мощна, след като баща ти си отиде.

— Искаш да ми кажеш, че предаваш интересите на фамилията в ръцете на Гренвил? — попита той, объркан от факта, че един алчен и безскрупулен човек като братовчед му ще получи толкова много власт.

— Не — тихо отвърна тя, — запазвам компанията за внуците, които очакваме от теб и Фиона. Ти винаги ще бъдеш много богат, Дейвид. А също и децата ти.

Дейвид погледна невярващо към майка си. Колко измамно крехка и деликатна изглеждаше тя. Току-що го изрита от бизнеса само за да разшири и съхрани „Макинтош Къмпани“ и дори окото ѝ не трепна. Желязна жена беше майка му и безмилостна.

— Говориш така, сякаш моите синове *може* да наследят нещо, но *може* и да не наследят. Така ли е майко?

— Ами ако и те тръгнат по твоите стъпки, Дейви? Ако предпочетат науката? Не исках да го казвам, но моята кръв направи рода Макинтош най-влиятелния род в тази страна. И женитбата на сестра ти ще бъде още един съюз между двете фамилии, които ще изградят най-великата империя.

Потресен, Дейвид поклати глава.

— Всичко си обмислила, нали? Сякаш говориш за отглеждане на коне или крави. Как ще реагираш, ако Фиона откаже да се омъжи за Гренвил? Имаш ли под ръка друг расов кон?

— Не бъди груб, Дейвид! Фиона ще се омъжи за Гренвил. Бъди сигурен в това — отсече Инид. Тя беше уверена, че в крайна сметка дъщеря ѝ щеше да изпълни задълженията си към семейството. Вече беше получила от нея обещание да не се вижда с ирландеца.

Значи сестра му щеше да бъде дадена за разплод, помисли си Дейвид и въздъхна. Реакцията му не остана незабелязана:

— Сега си разстроен, синко. Но аз съм сигурна, че накрая ще разбереш, че всичко е в твоя полза. Осигурява твоето и бъдещето на Фиона.

— Не за нейното бъдеще става въпрос, а за твоето, нали?

— За бъдещето на всички ни — тихо отговори Инид. — Сега ще те оставя, за да помислиш за всичко това. Надявам се, че ще останеш

лоялен към семейството.

Тя стана и излезе, без да каже „довиждане“ на сина си. Когато се качваше в каретата си, очите ѝ бяха пълни със сълзи. „Дейвид, правя всичко това заради теб — мислеше с горчивина. — Ти си толкова добър и наивен. Мъже като Гренвил Уайт ще те глътнат на една хапка. Не, сине, обичам те твърде много, за да те оставя на акулите! Ах, ако Ангъс беше жив...“

— На Пит Стрийт ли отиваме, госпожо? — попита кочияшът.

— Не, Харолд. Предпочитам да се прибера у дома — каза тя и обърна глава, за да скрие сълзите си.

15.

Моли О'Рурк не беше в хотел „Крал Джордж“.

Майкъл седна на ъгъла и зачака търпеливо, но времето минаваше, а нея все я нямаше. Той получи писмото ѝ днес следобед в хотела. В него на хартия, украсена с герба на семейство Макинтош, тя го молеше да се срещнат във фойето на този хотел. Намекваше му, че може би знае къде се намира Фиона.

Писмото дойде тъкмо когато Майкъл си купи билет за кораба, който заминаваше за Куинсланд следващата седмица. Той се зарадва, че ще може да види Фиона, преди да замине, и от нетърпение отиде на срещата половин час по-рано. Но оттогава беше минал час, а Моли не идваше. Разочарован, той огледа наоколо за последен път и реши да си тръгне.

Пътят му минаваше през плетеница от тъмни улички, които нощем гъмжаха от сводници, мошеници и бандити. Майкъл обикновено избягваше тази част на града, но сега искаше да се прибере час по-скоро и реши да рискува.

Вървеше предпазливо и оглеждаше всяко кътче от слабо осветената улица, когато една мисъл го накара да замръзне на място. Как не разбра по-рано измамата! Моли не можеше да чете и да пише. Значи писмото не беше от нея. Някой му беше устроил капан.

— Хей, красавецо! Май ти вързаха тенекя.

Майкъл се обърна светкавично и видя Джак Хортън да излиза от сянката на безлюдната улица. До него изскочи още един мъж, също толкова противен като първия. Той се ухили и показа изпочупените си зъби. И двамата бяха боси и Майкъл разбра защо не ги беше чул.

— Тя не дойде, но ние с братчето ми... е, добре де, полубратчето ми, шъ тъ изпратим до вкъщи, за да не ти се случи нещо. Аз например никога ня'аше да мина оттук сам. Мно'о опасно е тук — нареждаше Хортън и бавно се приближаваше към Майкъл.

Нямаше съмнение, че и двамата бандити са въоръжени. Младежът се обърна с лице към тях, като следеше всяко тяхно движение. Хортън напредваше с котешки стъпки към него. Майкъл зае

позиция в очакване на атаката. Това нямаше да бъде обикновен юмручен бой. Сега трябваше да използва всичките си умения, за да остане жив. Припомни си мръсните номера, на които го беше учил Макс.

— Отдръпнете се! И двамата! — извика с всички сили той.

Агресивната реакция обърка бандитите. Те очакваха, че младежът ще се уплаши и ще побегне, а те ще нападат в гръб. Но Хортън бързо се окопоти:

— Аз и братчето ми ня'аме намерение да ти сторим зло. Чувал съм за тебе. Голяма работа си! Бени разпра'я: „Джак, искам да стисна ръка на гос'ин Дъфи, той е голя'а работа.“

Бени пристъпи напред с протегнатата дясна ръка, като се усмихваше невинно. Отначало Майкъл се поддаде на измамата. Видя, че ръката на бандита е празна, но после си спомни наставленията на Макс. Бени сигурно беше левичар, затова ножът не беше в дясната му ръка.

— Нямам нищо против.

Майкъл се опита да придаде безгрижност на гласа си, макар че страхът го изгаряше. Осъзна, че следващите няколко секунди ще бъдат решаващи за изхода на схватката.

— Чудесно, всички шъ бъдем приятели! — лукаво подметна Хортън. Бени пристъпи още малко и двамата убийци застанаха един до друг.

Атаката на Майкъл беше яростна и неочаквана. Той се пресегна уж да му стисне ръката, но внезапно извъртя главата си и се изплю в лицето на Хортън. После бързо хвана лявата ръка на Бени, която стискаше ножа, и я изви неистово.

Храчката, накара Хортън да забие нокти в лицето си, за да го очисти. Внезапно дочу изхъркване и се обърна към другите. Дръжката на големия нож, който Бени стискаше в ръката си, стърчеше от гърдите му. С бързината на хиена Хортън извади собствения си нож и замахна към Майкъл. Острието пропусна мишената си и се заби дълбоко в гърлото на брат му, който все още се опитваше да извади оръжието от гърдите си.

Майкъл не изчака повторна атака на Хортън. Засили се и стовари тежката си обувка в слабините му. Двамата главорези рухнаха едновременно в локвата от кръвта на Бени.

Майкъл хукна по улицата. Шумът и гласовете от съседните алеи му напомниха, че всеки момент някой може да свърне по уличката, да види кръвта по ризата му и да извика полиция. Напрегна всички сили и не престана да тича, докато не достигна вратата на „Ерин“. Изтощен и изплашен, той почти легна на нея и заудря с всички сили, докато прозорецът на втория етаж не се отвори.

— Кой идиот блъска така? — яростно закрепця отгоре чичо Франк и се надвеси, за да види кой стои на вратата.

— Аз съм, чичо... Майкъл.

След миг вратата се отвори и той падна в коридора.

— Исусе, дева Марийо и Йосифе — завайка се Франк. Хвана го за яката и го изправи на крака. — Какво става, Майкъл? Целият си в кръв! — Но той нямаше сили да отговори. — Биди! Събуди Дани и Макс и им кажи да дойдат веднага.

Франк довлече младежа до кухнята и запали газената лампа. Макс и Дани също пристигнаха. Още сънени, по нощни ризи, те се засуетиха около Майкъл. Всички чакаха обяснения.

— Джак Хортън и... брат му... ме причакаха — опита се да обясни младежът, но дъхът не му достигаше. — Не знам защо... но искаха да ме убият. Нападних пръв... и намушках брата на Джак със собствения му нож.

— Уби ли го?

— Май че да. Ножът се заби дълбоко. После Хортън ме пропусна и уцели гърлото на брат си.

— Ако те обвинят — потупа го по рамото Франсис, — ще кажеш, че е било самозащита. Ще отидем в полицията и ще им разкажем всичко. Нека се позанимаят с този Хортън.

Но Даниъл възрази:

— Ами ако Джак Хортън отиде също и им каже, че Майкъл е убил брат му умишлено? На кого ще повярват?

— Какво трябва да направи Майки според теб — попита майка му.

— Не знам. Най-добре да се скрие, докато ние с Макс отидем в участъка и обясним ситуацията.

— Няма ли да питат защо Майкъл не е с вас?

— Ще кажем, че е ранен и не може да дойде веднага. Това ще ни осигури малко време, за да разберем накъде духа вятърът.

Франсис кимна в знак на съгласие. Даниъл беше най-вещ в тия работи и знаеше какво трябва да се прави.

— Ще направим каквото трябва, Дани. Ще заведе Майкъл в избата, докато се върнете. И без това има нужда от една голяма глътка бренди. Да си прочисти главата.

— Първо ще му почистим раните и ще си смени дрехите — разфуча се Бриджит.

— Ще свършим и двете работи — успокои я Франк и стана бързо да стопли вода.

Майкъл се отпусна от топлината в кухнята и се унесе. Той ли уби оня мъж? Не можеше да прецени. Всичко стана толкова бързо.

Докато водата завираше, Франк наля една чашка от най-хубавото си френско бренди и я бутна в ръцете на дремещия младеж. Майкъл отпи с благодарност и се почувства по-добре.

Макс и Даниъл се показаха на вратата, готови за излизане. Дани потупа братовчед си по рамото и каза успокоително:

— Ще тръгваме, Майки! Ще видиш, че всичко ще се нареди.

Майкъл му се усмихна. Тъкмо бяха стигнали до външната врата, когато по нея се разнесоха настоятелни удари. Очите на Бриджит станаха кръгли като топчета. Тя погледна уплашено към мъжа си.

— Аз ще отворя! — каза той, като се опита да изглежда спокоен.

Направи знак към Макс и германецът кимна. Сграбчи Майкъл за ръцете и без да се церемони, го избута към вратата на избата.

Франк отвори вратата.

— Полицай Фарел! — възкликна той, щом позна своя приятел. — С какво мога да ви бъда полезен по това време на нощта? Да ви предложа една бира?

— Добра идея, господин Дъфи — отговори ирландецът. — Минавах отгук и реших, че мога да си разделя една бутилка с вас. Искам да ви разкажа за една улична битка, която се случи тази нощ.

Франк се взря в очите му и разбра, че знае всичко. И те подхванаха игра, достойна за най-добрите театрални салони в Сидни.

— Заповядайте, полицай! Ще пийнем в кухнята — учтиво го покани домакинът.

Фарел последва кръчмаря в кухнята. На масата стоеше бутилка с бренди и празна чаша. Франк проследи погледа на полицая и каза:

— Брендите е добра напитка за този, който не може да заспи. Ще пийнете ли и вие с мен?

Постави чиста чаша до госта и я напълни. После попита невинно, като внимаваше да не разлее питието с треперещите си ръце:

— И какво е станало тази вечер, че полицията е обезпокоена?

— Намерихме убит на „Хаймаркет“ преди около час. Позната птица. Не съм учуден, че го намирам мъртъв. Мисля си, че рано или късно щеше да се случи.

Фарел отпи от брендите и млясна от удоволствие.

— Да — въздъхна Франк, — в днешно време улиците гъмжат от престъпници. Хората в Сидни не разбират колко е тежка вашата работа. Тежка и важна. Ако мога да дам...

— Не съм дошъл, за да ми дадете нещо, господин Дъфи! Дошъл съм да отведа Майкъл Дъфи.

Франсис отвори уста да протестира, но големият ирландец го спря с жест:

— Преди да кажете нещо, искам да ви предупредя, че съм задължен да претърся хотела и да намеря гореспоменатата личност. Но мисля, че няма смисъл да търся в избата, понеже само глупак би се скрил там.

Франк стрелна с очи полицая и разбра всичко.

— А защо търсите момчето?

Фарел отпи отново от брендите и заговори:

— Правя обиколката си тази вечер, понеже съм дежурен. Срецам Джак Хортън. Спирам го, защото ми се вижда странно да се мотае наоколо. Той рядко напуска „Скалите“. И решавам да го попитам, какво търси насам. И той започва да пелтечи за някакъв негов брат, който бил заколен от Майкъл Дъфи. Казва, че племенникът ти ги нападнал без причина. Аз оставям всичко да мине през ушите ми, но той ми показва трупа. Така че аз го завеждам в участъка да разкаже всичко на детективите. А те вземат, че му повярват. И тръгват да арестуват Майкъл. Аз им казвам, че знам къде да го намеря и да го заведа. И... ето ме тук.

— Сам ли си — попита Франк.

— Да. Детективите знаят, че аз винаги хващам моите хора. Е, това е всичко. Но ти разбираш, че трябва да изпълня задълженията си и да претърся хотела.

— Разбирам, полицай Фарел. — Домакинът отново стана официален. — Професионалните задължения, дори и ако са в името на английската корона, трябва да се изпълняват.

Големият ирландец гаврътна останалата част от брендите. Уж беше сериозен пияч, пък силният алкохол успя да замае и неговата глава.

— Ако бях на мястото на младия Дъфи — каза и надигна тежкото си тяло от стола, — още тази нощ щях да се скрия на борда на някой кораб и да изчезна за малко. Поне докато случаят се изясни.

— Мислиш ли, че случаят ще се изясни скоро? — с надежда попита Франк.

— Сигурно! — отговори Фарел и последва стопанина в трапезарията. — Няма никаква логика в твърдението, че Майкъл е нападнал двама души без причина. Но законът е нещо неясно и невинаги справедливо. Нека Майкъл се посъветва с Даниъл, преди да се появи отново.

Те обикаляха от стая в стая в безплодно търсене и когато найсетне стигнаха до заключената врата на избата, Фарел благодари на кръчмаря, кимна и се запъти към изхода:

— Ще кажа на момчетата, че Майкъл се е отправил към южните колонии. А кой знае, може пък да е отишъл на север, при сестра си. Тази страна е достатъчно голяма.

Франсис проследи полицаия, който с отмерени крачки се отправи към участъка. Скоро щеше да докладва за изчезването на Майкъл и хотелът щеше да се напълни с униформени. Нямаше време, трябваше да се бърза.

Да си съдържател на хотел и бар си има и своите добри страни. Особено ако един от клиентите ти е капитан на кораб, който напуска Сидни рано на следващата сутрин. И ако случайно си разбрал, че този капитан е янки от ирландски произход, който симпатизира на републиката и ненавижда властта на британската корона, тогава ти си истински късметлия.

Нямаше значение, разбира се, накъде ще се отправи корабът, но Майкъл се надяваше да стигне до Америка, където щеше да диша спокойно, докато нещата тук се уталожат. С разрешение на капитана на шхуната моряците го качиха на борда. Екипажът беше наясно с

положението. Не за пръв път измъкваха колонисти, преследвани от закона. Затова никой не зададе въпроси.

Призори американският кораб напусна пристанището. Заклатушка се върху неспокойните вълни и бавно се насочи към открито море. Младият мъж не откъсваше поглед от брега, който гореше в оранжеви пламъци под лъчите на изгряващото слънце. „Днес ще бъде горещо — помисли тъжно той. — Чичо Франк ще има много работа в бара.“

— Капитанът ви кани на кафе — чу зад себе си той.

Обърна се и срещна беззъбата усмивка на един от моряците.

— Благодаря — отвърна Майкъл и хвърли последен поглед към чезнещия бряг. — Към Америка ли плаваме?

— Не, господине. Отиваме в Нова Зеландия.

— Нова Зеландия — повтори като ехо той.

— Да, господине. Но ако бях на ваше място, нямаше да остана там — словоохотливо поде морякът. — Там има канибали. Наричат ги маори. Бр-р-р! Много са страшни, господине. Водят люта борба с англичаните и мога да се обзаложа, че няма да им се дадат лесно. Ако ги видиш в битка, ще кажеш, че не хора, а дяволи се бият. Така че не се застоявайте там.

Старият моряк се отдалечи със скърцащ смях и Майкъл отново остана сам. Погледна към забуления в утринна мъгла хоризонт. Там някъде съществуваше непознатият за него остров Нова Зеландия, където го чакаше неясно бъдеще. Зад него оставаха Австралия и миналото му. Миналото на един безгрижен младеж, какъвто той вече никога нямаше да бъде.

Джак Хортън дотича още преди разсъмване в къщата на Уайт и разбуди и брата, и сестрата с думкането си по вратата. Прислужницата също отвори очи и се спусна по стълбите да отвори. Тя посрещна неканения гост с кръсъци, готова да повика полиция. Но Хортън я избута и влезе навътре.

Гренвил успя да наметне домашния си халат и се показа на горната площадка на стълбата. В ръцете си държеше 32-калибров пистолет и прислужницата въздъхна с облекчение. Но вместо да стреля по натрапника, той го покани с жест да се качи и да го последва в

библиотеката. Старата жена поклати глава, цъкна няколко пъти с език и се затътри обратно към леглото. Чакаше я тежък ден и трябваше да се опита да поспи още малко. Ако господарят ѝ канеше в дома си такива бандити, това не беше нейна работа.

Докато Гренвил затваряше вратата на библиотеката след госта си, Пенелопе бързо наметна един шал на раменете си и се промъкна като котка в коридора. Прилепи ухо до вратата и успя да чуе гласовете на двамата мъже. Разправията между тях беше кратка, но достатъчно бурна, за да може да разбере какво е станало тази нощ и най-важното — по чия поръчка. Девојката успя да се скрие в стаята си миг преди разговорът да свърши и вратата да се отвори.

Хортън излезе от дома на Уайт и се запъти към „Скалите“. Беше напълно изтощен от разпита. Полицаяте го въртяха на шиш часове наред, преди да го пуснат. Той докладва всичко на Гренвил и настоя сделката да бъде изпълнена докрай. Трябваше да се качи на „Морски орел“ и да отплава. Прерязаното гърло на Бени беше още пред очите му и той бързаше да избяга далеч отгук.

На закуска Гренвил беше необичайно тих. Пенелопе се настани срещу него в отлично настроение. Държеше го в ръцете си и можеше да си позволи да позлорадства. Отпи с наслада от ароматния сутрешен чай, взе препечена филийка и я намаза с масло и конфитюр:

— Моли се Майкъл да не разбере кой му е погодил този номер, братко — подметна насмешливо тя.

Гренвил пребледня от страх. Мръсницата пак беше подслушвала. Още от малка правеше така и после го издаваше на баща им.

— Няма кой да му каже, освен ти, сестричке — процеди през зъби Гренвил. — А ти ще си затваряш устата, ако държиш на тази къща!

— Бъди спокоен. Ако ти спазиш своята част от уговорката ни, аз ще свърша моята работа. — Тя забеляза как лицето му се отпусна.

— Помогни ми за Фиона — повтори той, като стана от мястото си — и аз ще изпълня всичко, което съм ти обещал.

Тя остави филийката и го изпрати с поглед, изпълнен със злоба: „Скъпи братко, ако знаеше какво ти предстои...“

ШЕПОТЪТ НА ВЯТЪРА
1863

16.

До командващия
Националната конна полиция
Участък Рокхамптън
22 февруари 1863

Сър,
Докладвам Ви...

Ръцете на Морт оставяха мазни петна по хартията и размазваха мастилото. Потта се стичаше на вадички под дебелия му униформа и той псуваше ядно лепкавия зной. В прилив на ярост захвърли перото по дървената стена. Мастилото потече по нея и образува тъмносиво петно на пода. Това го вбеси още повече и с едно движение на ръката той помете листовите от рапорта от бюрото си.

Лейтенант Морисън Морт се чувстваше зле. Жегата, задушливата миризма от запалените тропически храсти и съществуването на Том Дъфи тровеха нощите и дните му и той проклинаше деня, в който реши да напусне колония Виктория, за да дойде в Националната конна полиция в Куинсланд.

След завръщането си от западната граница научи името на сина на Патрик Дъфи. Разбра, че съществува и друг син, някъде в Сидни. Информацията дойде след щателно проучване на всички източници по негово нареждане. Морт предпочиташе да събере данните и тогава да оформи рапорта. Така стигнаха до Соломон Коен, съдържателя на складовете, от които Дъфи бяха натоварили стоката за Тамбо. Евреинът им даде описанието на Том и полицията му направи портрет. Но това не помогна. Том Дъфи сякаш се беше изпарил.

Морт стана от стола и се разкърши. Приблужи се до прозореца и се загледа навън. Далечният хрусталак тлееше с жълти меки отблясъци и той се загледа в отражението си на стъклото. Беше хубав мъж. Жените го харесваха. Освен това заемаше добър пост в полицията и умееше да води разговор.

— Тъпи кучки! Майната им! — изкряска той към отражението си. Усещаше пристъпа на треската. Болката вече пълзеше около слепоочията и скоро щеше да взриви мозъка му. Трябваше му жена! Само плътта на жена можеше да спре адския огън, който обземаше тялото и душата му по време на такива пристъпи. Къде ли се бавеше Мадгий?

Колко малко знаеха всички за неговата болка! Трийсет години вече я носеше в себе си. Трийсет години живееше с предателството на собствената си майка. Беше предаден още от първия ден на раждането си.

Морт се обърна и погледна към сабята, която висеше на стената зад бюрото му. Беше сабя на пехотинец, която спечели на карти от свой подчинен няколко дни преди атаката на лагера в Юрика. Взе я със себе си в битката при Баларат и оттогава не се разделяше с нея. Тя сякаш беше продължение на неговото собствено „аз“. Когато пронизваше с нея жертвите си, изпитваше особена наслада, сякаш притежаваше някаква страховита сила на велик езекутор. Освен това му даваше възможност да ги гледа в очите, докато умират.

Морт се върна на бюрото си и отново се настани на стола зад него. Навъсено погледна към разпилените по пода листове. Може би утре щеше да опита да приключи с рапорта. Треската отнемаше волята му. Тя беше неговото проклятие. Владееше го още от детството, от тъмното му минало и щеше да го измъчва чак до гроба.

Морт израсна в „Скалите“. Майка му беше проститутка, както повечето жени там. Когато беше на шест години, тя го продаде на един пиян моряк за бутилка джин. Мръсникът го зарази със сифилис. О, как се смееше тя, докато той крещеше от болка и я молеше да му помогне, да накара огромният мъж да спре да го наранява. Но тя продължаваше да се смее в пиянския си ступор и подвикваше окуражително към оня изверг. Морякът идваше редовно във вонящата на гнило и алкохол стаичка и всеки път майка му прибираше парите и бутилката, и се забавляваше наравно с насилника. Понякога се присъединяваше към тях и тогава той трябваше да изтърпява такива неща, че за някои от тях съзнанието му още беше заключено. Кошмарите изскачаха оттам само нощем и той се будеше обезумял, без да може да си ги спомни.

Но дойде ден, в който повече не можеше да търпи. Онази вечер тя не престана да се смее. Кискаше се така, че цялата стая ехтеше.

Когато морякът си отиде, той стана от мръсния под, отиде при нея и я накълца на кайма. Кръвта ѝ заля смърдящата стая и нашари сивите стени с едри червени петна. Тя запищя, замоли за милост, но той продължаваше да мушка и да крещи, докато и двамата притихнаха.

Полицията приписа убийството на пиян клиент и въобще не обърна внимание на десетгодишното момче, което стоеше в ъгъла и наблюдаваше всичко с каменно лице. „Изключително жестоко убийство — отбеляза един от полицаите, които оглеждаха трупа. — Убиецът е използвал нещо много остро.“ Морт не чуваше какво се говори в стаята. Тържествуваше при мисълта, че майка му никога повече няма да му се смее. Нито пък някоя друга жена.

Той постъпи във флота. След няколко години се премести в полицейския участък на златоносните мини близо до Баларат. Натрупа цяло състояние от рушветите, които вземаше от златотърсачите и превозвачите. Познанията му за морето и пътя на златото бяха възнаградени и той беше повишен в чин. Началниците му го познаваха като умен и безкомпромисен служител, който умее да ръководи хората в трудни ситуации.

След касапницата в лагера „Юрика“ той се прехвърли във Виктория, а по-късно дойде в Куинсланд като лейтенант. Преместването се наложи от обстоятелствата. Трябваше да изчезне от Мелбърн, преди колегите му да открият обезобразеното тяло на момиченцето, което зарови набързо, след като си поигра с него.

Колебливо почукване на вратата го извади от мрачните му спомени.

— Влез — извика той и зад откренатата врата се показаха полицай Мадгий и малко момиче от аборигените. Мъжът го блъсна навътре и то се оказа пред бюрото на лейтенанта. Беше облечено с мръсна памучна рокля, която висеше на мършавото му телце и едва покриваше коленете му. Не беше на повече от десет години.

— Намери момиче за теб, Махми — каза Мадгий и застана мирно.

— Много добре, полицай! — отвърна Морт, без да отмести очи от треперещото дете, навело главата си. — Ако си мълчиш за момичето, аз ти обещавам, че до една година ще заемеш мястото на ефрейтор Гидеон. Но ако чуя нещо, няма да остане здрава кожа по гърба ти. Разбра ли ме?

— Тъй, верно, Махми! Моя дума, полицай Мадгий няма каже нищо — кимна той отривисто. Наясно беше, че белият дявол можеше да го повиши, уволни или дори да го убие, ако поиска.

— Много добре, полицай! Свободен си!

Полицаят козирува, завъртя се и излезе от канцеларията.

Морт се надигна и пристъпи към изплашеното момиче. С отнесен поглед повдигна роклята му и я издърпа през главата му. Детето толкова беше изплашено, че не смееше да мръдне. Полицаят го беше предупредил за ужасяващия гняв, който обземаше Махми, ако му се противиш.

Роклята падна на пода до треперещото дете. Морт застана зад него и плъзна ръката си между краката му. То се опита да избегне допира на потните му ръце.

— Не мърдай! — изръмжа в ухото й Морт. — Нищожество!

Със свободната си ръка разкопча панталоните си и ги смъкна надолу. После прерови чекмеджето на бюрото си, за да намери парцал. Напипа го и под него видя два листа от рапорта си, които се бяха загубили и това беше му попречило да завърши задачата си. Морт се ухили диво. Всичко се нареждаше идеално.

Момичето продължаваше да трепери като лист. Той затъкна парцала в устата му и с отработени движения завърза китките с кожения си колан. Блъсна го да легне на бюрото с лице към плота. Несъзнателен милостив жест, който не му даде възможност да види, че се пресяга да свали сабята от стената.

Потта обля лицето на Морт. Той се вторачи между краката му и безумието нахлу в извратеното му съзнание. Успокоението щеше да дойде само след като утоли жаждата си за кръв. Той стисна сабята и острието й навлезе дълбоко в детската плът. Напъханият в гърлото парцал заглуши писъците.

Такова нещо досега не се беше случвало в казармите на Рокхамптън. Първо откриха, че един полицай е дезертирал, а после намериха труп на десетгодишно дете, захвърлен в храсталаците до реката.

Сержант Хенри Джеймс гледаше обезобразеното тяло на черното момиче и разбираше защо беше избягал полицай Мадгий. Това

отвратително престъпление със сигурност нямаше да остане ненаказано. Туземецът щеше да увисне на въжето.

Ефрейтор Гидеон, който стоеше малко зад него, плю с отвращение.

— Лош кучи син, ще кажа, сержант! — извика той, като видя отворената уста на момичето, пълна със съсирена кръв.

— Изглежда, че е използвал нож — предположи Хенри и се опита да обърне окървавеното тяло. Рояк мухи зажука сърдито около него.

— Божичко, виж това! — извика той.

Вагината на момичето беше обезобразена и нарязана с остър нож.

— Черен хванал бял дявол в себе — промърмори Гидеон.

— Прав си, Гидеон. Може би полицай Мадгий е бил твърде дълго около белите и е прихванал техния дявол — тъжно прошепна Хенри.

Според лейтенант Морт Мадгий бил последният, който е видял момичето живо. Като се прибави и изчезването му, като че ли нямаше съмнение кой е виновен за това ужасно престъпление. Трябваше да издадат заповед за арестуването му и да го издирят.

— Вземи няколко от жените и погребете тялото — нареди Хенри. — Тя е от момичетата, които докарахме от разселването миналата година, нали?

— Тя от друго клан, сър.

— Няма значение — сви рамене сержантът. — Просто я погребете достойно.

Лейтенант Морт остана доволен от доклада на Хенри за случая с убитото момиче. Беше кратък и ясно посочваше Мадгий като извършител на престъплението. Глупав туземец! Беше пиян като мотика, когато Морт го извика да изнесе тялото и да го хвърли на крокодилите в реката. Но той не свърши работата както трябва и затова щеше да си плати.

Но Мадгий не беше глупак. Не можа да хвърли трупа в реката, защото се уплаши да не се подхлъзне в тъмното и самият той да стане храна на крокодилите. Остави го наблизко и реши да довърши работата

на другия ден. Когато обаче на сутринта една от жените намери убитото момиче, той си даде сметка, че лейтенантът щеше да си измие ръцете с него. И да разкажеше истината, кой щеше да повярва на прост полицаи, и то абориген? Затова изчезна.

След като всичко се нареди така добре, Морт реши да се заеме с рапорта за разселването на майолите в Глен Вю. Седна зад бюрото, затананика някаква мелодия и започна да подрежда разпилените от снощи, вече изписани листа. Отвън сержант Хенри Джеймс провеждаше занятия с отряда. Любопитни черни деца се бяха скупчили около тях и закачаха полицаите, като им правеха смешни гримаси. Хенри следеше всяко движение на хората си. Никой не трябваше да излиза от строя дори и на милиметър. И момчетата се справяха отлично.

Гласът на Морт достигна до ушите на Хенри и изведнъж една ужасна и нелогична мисъл го накара да замръзне на мястото си. Полицаите бяха изпълнили „Мирно“ и чакаха по-нататъшните му команди. Но сержантът сякаш беше онемял. Не, не можеше да бъде. Не можеше началникът му да е убил момичето. Защо тогава полицаи Мадгий ще бяга?

Той поклати объркано глава и се опита да прогони тези мисли. Издаде следващата команда и полицаите с готовност я изпълниха.

17.

Огромното ему примига с оцъклените си като на влечуго очи и протегна дългата си шия над изсъхналата трева. Предпазливо пристъпи към странните черни неща, които шаваха в шубраците.

Скрит зад високата суха трева, Том Дъфи наблюдаваше огромната безкрила птица, която поклащаше глава и гледаше към тях.

— По-близо — промърмори той, без да изпуска плячката от поглед. До него по гръб лежеше малкият Били. Той беше подал черните си крака на открито и бавно мърдаше пръсти. Малко по-назад беше приклепнал Уолъри, готов да забие копието си в птицата.

— По-близо — изсъска отново Том. Емуто направи две малки крачки към мършавите крачета на Били, които продължаваха да раздвижват бавно горещия въздух. В този момент Уолъри се надигна и метна копието си. Простреляната птица се олюля и се свлече на сухата земя. Аборигенът се метна светкавично върху нея с дървената си нула, като внимателно избегна огромните ѝ крака. Един техен удар щеше да строши костите му, сякаш са от захар. Нулата довърши работата.

— Прекрасно, мамка му! — извика Том и скочи на крака. — Уолъри, кучи сине, ти си велик ловец!

Високият майол доволно се ухили. Дотича и Били, който щеше да се пръсне от гордост заради участието си в лова. Двамата аборигени заговориха развълнувано на техния си език. Том упорито го учеше и вече можеше да схваща основните думи. Напрегна се и можа да разбере, че емуто е символ на подрастващо момче, и затова Уолъри употреби израза „твоята птица“. Трябваше да го запомни.

Туземецът благодари на духа на птицата, който им беше дарил плътта си, за да има с какво да се хранят довечера и утре. Обеща, че ще извърши съответните ритуали, преди да посегне към месото му. После измъкна копието от трупа и метна емуто на раменете си. Дългата шия се поклащаше ритмично, когато групата закрачи в западна посока. Там ги очакваха малцината оцелели от клането на рода дарамбал.

Том вървеше и си мислеше за предстоящия пир. Стомахът му негодуваше срещу обичайната храна на майолите — гущери, сладки корени и билки. Видът на тлъстата птица му напомни за богатата трапеза, която леля Бриджит приготвяше за Коледа, и устата му се напълни със слюнка. Но онова време беше останало в далечното минало. Сега животът му беше тук, из сухите и трънливи шубраци на Куинсланд, а неговото семейство — шепата оцелели майоли.

Групата се състоеше от седем души. Том беше най-близък с Уолъри и малкия Били, но се разбираше добре и с жените. Те бяха две — оцелялата благодарение на Уолъри Мондо и една възрастна жена, която се грижеше за оскъдното им домакинство. Тя му напомняше на леля Бриджит и затова я кръсти Черната Биди. Имаше и двама възрастни воители — Тока и Кондола. Те го приеха най-трудно.

След като избяга от цивилизования свят, Том заживя на открито и кожата на лицето и гърдите му изгоря до кафяво под лъчите на безмилостното тропическо слънце. Отдалеч не се различаваше от спътниците си. Още повече, че европейските дрехи бяха станали на парцали, докато се промъкваша през бодливите храсти все по на запад, където и тази нищожна растителност отстъпи място на черна полупустинна равнина.

Единственото, останало от света на белите, бяха шортите, които си направи от скъсаните панталони, и тежките кожени ботуши. Запази колта си, малко патрони и смазка за пистолета. В големия кожен колан, който придържаше шортите, беше затъкнат и острият нож на баща му. Дългата коса и брадата бяха изцапани с животинска мас и прах. Макар че беше отслабнал от принудителната диета, раменете му все още бяха широки, а ръцете и краката — здрави и мускулести.

През целия път към лагера Били не млъкваше. Говореше му на диалекта на нирамбура и той не разбираше почти нищо. Това обаче не пречеше на момчето, което се привърза към Том още от първия ден. Уолъри беше воин и водач и не се интересуваше от малкия. Предпочиташе да седи с двамата стари воители и да си говорят за славните отминали дни на клана. Том се чувстваше изолиран и приемаше с благодарност компанията на Били. Всеки говореше на собствения си език, но въпреки това разговорът им вървеше.

Докато се движеха по спечената гола земя, мислите на ирландеца се върнаха назад към деня, в който се превърна в беглец.

Когато се събуди, слънцето вече прежуряше, а баща му и старият Били все още ги нямаше. Том се обезпокои и реши да ги потърси. Скоро се натъкна на обезобразените им тела. Коленичи до тях и плака с глас, докато мъкната отстъпи място на хладна решителност. Избърса сълзите, които се стичаха по лицето му на кални вадички, и се опита да анализира трезво нещата. Забеляза, че раните по телата са от сабя или байонет. После внимателно взе да „чете“ следите, както го беше учил Били. Земята наоколо беше отъпкана от конски копита. Различни и отпечатъци от полицейски ботуши. Видя наранената кора на дървото и синините около китките и краката на убитите. Всички следи водеха до едно-единствено заключение: баща му и Били бяха убити от полицаите. Нямаше представа за причината, но осъзна, че убийците скоро ще разберат за съществуването на трети човек и ще се опитат да убият и него.

Том разрови пръстта с ножа си и изкопа два плитки гроба. Положи телата на близките си едно до друго и ги погребя. После премести няколко големи камъка върху купчините червена пръст и благослови душите им. Молеше се богът на Били да се погрижи и за двамата, понеже старият абориген разказваше, че когато някой от техните умре, на небето се появява нова звезда. Младежът се надяваше тази вечер на черното кадифено небе да заискрят две нови звезди и да направляват пътя му.

После се изправи и забеляза тънките струйки дим, които идваха от мястото, където беше оставил колите и воловете. Чу глухото тракане на карабина и разбра, че няма смисъл да се връща при тях. Полицаите унищожаваша неговия малък свят. За час превърнаха Том в безроден скитник. Той седна до гробовете и зачака да падне вечерта, за да потърси път за бягство.

Тъмнината бавно покри окървавената земя и въздухът се изпълни с лая на кучетата динго, които започнаха кавга за месото на избитите негри. Трупите покриваха мястото оттук до реката, но въпреки изобилието псетата се дърлеха за всяко парче. „Като хората“ — помисли Том и се огледа наоколо. Някои от телата се бяха издули от дневната топлина и приличаха на огромни черни балони. Утре, когато слънцето напечеше, те щяха да се спукат и цялата местност щеше да

замирише на смърт. Докато местеше очи от храст на храст, му се стори, че вижда тъмна фигура зад една суха драка. Но видението беше толкова кратко, затова реши, че му се привижда.

Призори тръгна да търси вода, като внимателно заобикаляше разлагащите се тела. Разбираше, че е опасно да остане в района. Полицаяте сигурно го издирваха. Но ако съществуваше и най-малка надежда да открие нещо за убийците на баща си и Били, тя беше тук, в тази равнина.

Том се насочи към хълмовете. Внезапно усети някаква необяснима вътрешна тревога, сякаш беше наблюдаван от някого. Дали наистина духовете на умрелите нирамбура имаха очи? Потръпна от суеверен страх. Приказките на Били за призраците на аборигените го бяха впечатлили повече, отколкото искаше да си признае. Прилепи се до едно дърво и реши да поогледа наоколо, преди да продължи. Навсякъде личаха следи от жестокото избиване. Отвратен, Том продължи да оглежда с надежда да открие нещо конкретно. Вниманието му се спря на разпилените гилзи. Познаваше добре патроните на полицията. Но по земята имаше и такива, които не бяха изстреляни от полицейско оръжие. Тези бяха от револвери, често използвани от скотовъдите по тези места. Значи за смъртта на баща му и за касапницата в лагера на туземците не бяха виновни само полицаяте. Местните овчари бяха помощници в злоещото начинание. А това означаваше, че няма нито един човек наоколо — бял или черен, — на когото можеше да се довери.

Младежът набеляза пътя си към билото на хълма и тръгна полека нагоре. Закатери се по склона. Чувството, че е наблюдаван, се засили. Когато най-накрая достигна върха, една необяснима тъга завладя духа му. Замисли се за трагедията, която преживя през последните няколко часа. Баща му, Били, собственото му безнадеждно положение... Отчаян, Том зареди пистолета и го допря до главата си. Беше глух за божия глас, който учеше, че самоубийството е грях. Само смъртта щеше да го избави от самотата, скръбта и страха. Но точно преди да натисне спусъка, един вътрешен глас му напомни за душите на баща му и стария Били, които чакаха възмездие. Имаше какво още да свърши Том Дъфи на този свят. Не можеше да ги остави неотмъстени. Това беше последната му мисъл, преди да потъне в неочакван, сякаш наложен от някаква тайнствена сила, дълбок сън.

Мина време, докато сетивата му се разбудят отново и доловят сянката, която падна върху лицето му. Отвори очи и инстинктивно посегна към пистолета си. Оръжието беше изчезнало. Вдигна поглед и срещна тъмните, като че ли опушени с факла очи на висок чернокож воин. Той с любопитство въртеше пистолета на Том в ръцете си. На крака му се виждаше голяма, все още незаздравяла рана от куршум. Освен колана от човешка коса, навита около кръста му, и бойното копие, той беше напълно гол. Зад него надничаше млада туземка и му се усмихваше срамежливо. Тя беше облечена по същия начин.

— Внимавай! Това нещо е заредено. Можеш да получиш още една рана — заговори спокойно Том, като се увери, че аборигенът няма намерение да го нарани.

Уолъри чу думите, но не разбра нищо. Гласът обаче му се стори познат. Приличаше на гласа на мъжа, който спаси живота му. Ако това беше синът на неговия благодетел, то тази среща не беше случайна, помисли си той. Праотците направляваха пътя им и говореха чрез устата на Мондо, която го убеди да се разкрият пред белия мъж. Тя следеше отдавна Том. Видя как погребва баща си и стария абориген, видя сълзите му и инстинктивно усети, че той е жертва като тях. Нейната сянка беше мярнал той в нощния сумрак. Тя се скри бързо и изтича при Уолъри. Разказа му всичко. Увери го, че белият мъж има нужда от помощ. И той реши да се срещне с него, като се надяваше преценката ѝ да е вярна.

— Ти си бял, аз, туземец — опита се да установи някакъв контакт воинът. — Ние имаме едни и същи врагове.

Том не разбра нищо, но повярва на жеста на доверие, когато черният мъж му върна пистолета.

— Не знам кой си, приятелю, но ти благодаря — каза той, протегна ръка и стисна черната десница на туземеца.

Уолъри погледна озадачено дланта си, но бързо схвана, че това е някакъв ритуал на белите за приятелство. Вгледа се в сивите очи на мъжа и се усмихна. После го покани с жест да ги последва. Инстинктът на Том му подсказа, че тези хора са единственото му спасение, и тръгна след тях.

Докато вървяха, момичето често поглеждаше към него и му се усмихваше свенливо. Той също ѝ се усмихна и тя му отговори със закачлив кикот. Том се загледа в стройната фигура и красивите ѝ очи,

но бързо си припомни думите на Били, че жените при тях са определени за нечии съпруги още с раждането си.

Привечер достигнаха малка долчинка, скрита между стръмни скали, и ирландецът за пръв път видя малцината оцелели от нирамбура. Това бяха едно момче, застанало пред двама възрастни воители, и стара жена, която седеше с кръстосани крака до малко огнище.

Като го видяха, майолите настръхнаха. Наскачаха и развълнувано заговориха, като сочеха към него. Уолъри извика нещо и всички се умълчаха. Воините носеха белези от скорошната битка с белите. Единият от възрастните мъже имаше рана на главата, а другият беше прострелян в прасеца.

Уолъри говори дълго. Явно се опитваше да омилостиви гнева на хората от появяването на бял мъж в лагера им. Но старата жена не се успокояваше. Тя изсипа порой от думи върху младия воин. После упорито тръсна глава и му обърна гръб. Уолъри повдигна рамене безпомощно, но Мондо, младото момиче, му се притече на помощ. Тя отиде при старицата и зашепна нещо на ухото ѝ. Неочаквано Черната Биди се обърна, пресегна се и хвана Том между краката, преди той да се усети какво става. После каза нещо на останалите и всички се засмяха. Мондо срамежливо наведе глава. Дори и Уолъри се ухили. Том се изчерви. Той осъзна, че старата жена коментираше мъжествеността му. Явно я беше одобрила, защото продължаваше да се кикоти и да клати глава одобрително доста след като се отдръпна от него. Младият мъж скоро щеше да разбере, че майолите притежават отлично чувство за хумор.

Отношенията между туземците не бяха много по-различни от тези в семействата на белите. Черната Биди беше свадлива и опака. Често дразнеше двамата възрастни аборигени и успяваше да си изкара по някой пердах. Тя харесваше Том и отделяше за него най-вкусните корени, които двете с Мондо събираха по цял ден. Той ѝ благодареше на английски, я тя се кискаше и се отдалечаваше, накуцвайки с кривите си крака. После подвикваше нещо към Мондо и момичето скриваше лицето си в шепи и се смееше срамежливо.

Кондола и Тока се държах настрана от него. Кондола беше уважаван воин, участвал в много битки. Тялото му беше нашарено от бойни белези и пера от различни хищни птици. Тока майстореше

оръжия. Казваха, че може да разговаря с духовете на копията и нулите, които дълбаеше.

После идваше Мондо. Първоначално Том мислеше, че тя е жена на Уолъри, но постепенно изучи обичаите им и разбра, че майолите никога не се събират с жени от същия клан.

И накрая беше Били. Том прецени, че е на около девет години. Момчето отчаяно искаше да порасне и да стане ловец и воин като Уолъри. Но засега се задоволяваше с компанията на ирландеца.

Сега двамата с Том крачеха към лагера на майолите след Уолъри и не откъсваха погледи от кръвта, която капеше от раните на птицата върху раменете му. Чу се далечен гръм, но дъждът беше все още далече. Откакто се бяха установили тук, на границата между тяхната бивша родина и земите на племето каяна, не бяха срещали бели хора. Нямаше следи от копита, нито от волски каруци. Все още това късче земя беше на законните му собственици, но Том знаеше, че скоро и тук ще нахлуят безбройните стада от овце и крави. Ще нападнат хилавите жълтеникави пасища и ще замърсят чистите поточета, които бълбукаха весело наоколо. Щеше да се наложи да потърсят нови места за живеене, за да оцелеят.

Ирландецът въздъхна. Вечно ли щеше да живее като скитник? Да броди безкрайно из тези непознати земи с хора, чийто живот беше разбит както неговия? Но меланхолията отлетя, щом чу познатото кикотене на Черната Биди, която ги приветстваше за донесената плячка.

Уолъри пусна птицата до огъня в специална дупка, подготвена от старицата. Тук беше нейната кухня и тя беше оградила владенията си с няколко кръгли камъка и клони от евкалиптово дърво.

Двамата воители, които седяха под сянката на един голям храст, станаха и се приближиха към емото. Опипаха трупа с одобрителни възгласи и се опитаха да си откъснат нещо, но Биди бдеше като орлица и ги прогони с викове и ритници. Мондо се завъртя около Том и го дари с една от усмивките си. Той й отвърна и тя бързо се скри зад старата жена.

Уолъри се зае с приготвянето на месото. Били сновеше между хората и гордо разказваше за майсторлъка, с който си беше мърдал

краката, за да подмами емуто. Когато на всички им дотегна да слушат хвалбите му, той се огледа за Том. Видя го да чисти револвера си, присламчи се и завря главата си в неговата, за да не пропусне нещо от интересната процедура.

Двамата майоли се приближиха към Уолъри и Кондола каза:

— Племето каяна ни наблюдават.

— Знам — отвърна Уолъри. — Видях ги, докато бяхме на лов.

— Ако не ловуваме в тяхната територия — обади се Тока, загледан в разпределянето на месото. — Те няма да ни закачат.

— Ако останем по нашите земи, ще умрем от глад. Овцете прогониха животните — възрази Уолъри.

Старите воители кимнаха. Те разбираха много добре положението. Гладна смърт или конфронтация с каяна, което означаваше пак смърт. Лесно можеше да се предвиди изходът от схватка между едно племе и прегладнели воители, които можеха да се преброят на пръстите на едната ръка. Тока се опита да ги ободри:

— Сезонът на Дъгата ще дойде скоро. Дъждът ще привлече емуто и кенгуру и на нашата земя.

Оптимизмът му не можа да зарази групата. Кондола се подпря на копието си и каза:

— Но ако дъждът не дойде скоро, сме загубени.

Уолъри слушаше мълчаливо. Налагаше се да вземе решение, преди хората му да отпаднат съвсем от глада. Каяна бяха страховити воители, които държаха дарамбал извън пределите на земите си откак се помнеше. Майолите много рядко бяха печелили битки срещу тях. Трябваше да мисли бързо. Усещаше, че разузнавачите на съседите вече дишат във врата му.

Сезонът на Дъгата най-сетне дойде. Но дъждът, който се изсипа, не беше благодатен и освежаващ. Заредиха се поредица разрушителни гръмотевични бури, които донесоха студ и кал. Хората на Уолъри пренебрегнаха традицията мъжете и жените да спят отделно и нощем се скупчваха един до друг, за да се топят. Пороят ги държа няколко дни в пределите на лагера. Пътят им беше блокиран от водата и от наизлезлите смъртоносни змии, които се изкачиха при тях, за да избягат от мътните реки, залели по-ниските земи. Те бяха опасни, но

осигуряваха храна за прегладнелите. Бодливият мравояд, който отдавна обикаляше лагера, също се намери един ден на трапезата им. Поне проблемът с храната беше решен за известно време. Гадинки сами идваха при тях и нямаше нужда да обикалят с дни за прясно месо.

Скоро обилните дъждове преминаха в леко ръмене. Но водата беше заляла междинната земя, която разделяше владенията на двете племена. Реките, които я ограждаха, бяха придошли и сега образуваха огромно езеро. Трябваше да изчакат още ден-два, докато водата се утаи. Уолъри разбра, че е време да направи своя избор. Той знаеше, че сладката вода ще привлече много диви гъски, костенурки и риби в бащината му земя. Тя щеше да се напълни с храна, както в детството му, когато духовете на животните и дърветата с радост отдаваха плътта си, за да нахранят децата на нирамбура. Те даваха сили на жените от племето да раждат всяка година хубави, здрави деца. Нима не се бе чувствал най-защитен именно там? И не беше ли това земята, където праотците живееха в Съновидението? Ако трябваше да умре, помисли той, по-добре духът му да почива сред своите, отколкото да се лута из чужди земи.

Решението на Уолъри да се върнат в земите на дарамбал повдигна духа и на Том. Само там можеше да намери убийците на баща си и после да се придвижи незабелязано до Рокхамптън. Полицията сигурно беше прекратила търсенето му и имаше шанс да се добере до някаква информация. Единственото, за което съжаляваше, беше, че щеше да се наложи да изостави новото си семейство, но това беше неговата съдба и той трябваше да я следва.

18.

Малкият витлов параход се насочи към главния канал на река Фитцрой. Едва успя да се пребори с приливната вълна от речна вода, която връхлетя върху океана и загрози синьо-зелените му води с мръсни кафеникави петна. Придошлите води на реката влачеха тиня, трупове на животни и пясък. Капитанът със свито сърце следеше да не удари коритото в откършен от пороищата клон или в трупа на някой пеликан.

Една млада жена в напреднала бременност се държеше за страничния парапет на палубата и наблюдаваше с интерес пеликаните, които грациозно се плъзгаха по вече утихналите води на крайбрежието. С детинска радост следеше как крият големите жълти клюнове в бялата перушина на гърдите си, сякаш бяха срамежливи колежанки.

Кейт О'Кийф, по баща Дъфи, се наслаждаваше на красивата гледка, но мисълта ѝ беше насочена към предстоящата среща с баща ѝ и брат ѝ. Как ли изглеждаха те сега? Том сигурно бе станал голям мъж и вече закачаше момичетата. Ами баща ѝ! Колко щеше да се радва той на първото си внуче! Представи си как ще зяпнат и двамата от изненада, като я видят тук. Знаеше, че ще започнат да сумтят неодобрително и да философстват, че толкова млада жена, и бременна при това, не бива да се заема с големи планове.

Корабът настигна труп на кенгуру, което се носеше по течението, и Кейт усети жал към подутото животно, което се полюляваше като балон върху сивите речни води. Изведнъж на повърхността се подаде страховитата глава на крокодил. Той отвори огромната си паст и кенгуруто изчезна в мътните води, завлечено на дъното на реката от ужасното чудовище. Кати изхлипа от ужас.

— Няма нищо страшно, госпожо. Това е алигатор. Няма да ви нарани.

Кейт чу дълбокия мъжки глас и се обърна. Не познаваше високия чужденец, но го беше забелязала, когато се качваше на борда в Бризбейн. Стоеше на кея, встрани от тълпата изпращачи, и

единственият му багаж бяха малка торба и рогозка за спане, праметната около рамената му. Нещо веднага я привлече към него. Около трийсетте, с гъста, рошава брада и небесносини очи, той не беше красавец. Според Кейт беше малко старичък. Дрехите му я накараха да го причисли към легендарните хора от Кенеди, за които беше чела в едно списание. Кенеди беше районът, западно от Рокхамптън, който се разпростираше на север — дива и необработена земя. Хората, които се заселваха там, бяха сурови, дори опасни мъже. Те живееха за мига, язدهа с пушка на рамо и камшик до тях на седлото и търсеха злато и приключения. Техният начин на живот заплениваше умовете на бледите млади служители в опушените малки канцеларии из Сидни. Да, този човек приличаше на авантюрист, мислеше си Кати, като оглеждаше мускулестото му тяло и небрежното облекло. Тя вдигна поглед към лицето му и с изненада установи, че той също я оглежда. Когато погледите им се срещнаха, сините му очи се оживиха. Тя наведе смутено глава. Беше забелязала дългия белег, който прорязваше лицето му от дясното око до космите на буйната брада. Чудно, но той не загрозяваше лицето. Напротив, придаваше му загадъчност. Позна, че е американец по напевния говор, който често бе чувала в хотела на чичо си.

— Алигатори? Не са ли крокодили?

Той ѝ се усмихна топло и тя поруменя.

— Права сте. Но тук малко хора ги наричат с истинското им име, госпожо...

Кейт се ядоса на начина, по който непознатият ѝ се натрапи. Но той ѝ се усмихна мило и това прогони раздразнението ѝ.

— Госпожа О'Кийф — каза тя и той докосна шапката си в знак на уважение:

— Люк Трейси, госпожо. Предполагам, че мъжът, с когото имах нещастieto да играя карти снощи, господин О'Кийф, е ваш съпруг.

Тя кимна тъжно и се загледа в мътните води на реката.

През цялото време на престоя им в Бризбейн беше седяла сама в стаята си, докато мъжът ѝ играеше карти по баровете. Връщаше се късно през нощта и от него се носеше миризмата на евтин парфюм и ром. Ако загубеше, настроението му ставаше ужасно и макар че никога не ѝ беше посягал, в такива моменти тя се страхуваше от него. Ако спечелеше, при нея се връщаше същият мил и любящ Кевин, на когото

тя бе дарила сърцето си преди около година. Кати се зарадва, когато напуснаха Бризбейн, и горещо се молеше Кевин да осъзнае задълженията си като съпруг и бъдещ баща.

— С колко ви оскуба съпругът ми, господин Трейси?

— Не можеш да изкопчиш много от закъсал златотърсач — пошегува се той с невесела усмивка. — Тръгнах си, преди залозите да скочат. Единствената игра, на която залагам, е търсенето на злато.

Без да иска, тя отново огледа мъжа. Ръцете му бяха силни и мазолести, като на човек, който цял живот се е занимавал с тежък физически труд.

— Към Рокхамптън ли сте се насочили? — попита любезно той.

— Може и там — отвърна тя. — Искаме да построим хотел на подходящо място по брега. Вие в Рокхамптън ли живеете?

— Живеех преди петдесет и осма, когато всички се втурнахме към Кануна, за да търсим злато. Пет години не съм се прибирал. Тогава заминах като много други глупаци и работих като вол само за да открия, че златото там е изкопано много преди аз да отида. Откакто напуснах Баларат през петдесет и четвърта, все търся късмета си, но засега безуспешно.

— Аз бях в Баларат за малко през петдесет и четвърта с татко и брат му, чичо Франк — оживи се Кати, — но бях малка и не си спомням много. Татко и чичо бяха сред щастливците, които успяха да съберат някой килограм злато и построиха хотел. Но татко реши, че не става за кръчмар, купи волове и коли и дойде тук да прави търговия в новата колония. По-големият ми брат е с него. А вие чували ли сте за хотел „Ерин“ в Сидни?

— Съжалявам, госпожо — поклати глава той, — не познавам добре Сидни.

— Татко и Том сега са някъде из района на Кенеди — гордо каза тя. — Баща ми е един от миньорите в златните мини, които се биха в Юрика.

— Аз също бях там, когато британските войски дойдоха — каза тихо той. Споменът за онази неделна сутрин, когато британската армия и полицията нахлуха и смазаха бунта в лагера, го връхлетя, както ставаше винаги, когато се споменеше този район. — Как се казва баща ви, госпожо?

— Патрик Дъфи — отвърна тя. Не се надяваше този янки да познава баща ѝ. Миньорите, които въстанаха при Юрика, бяха хиляди.

— Той беше с нас! — засия Трейси. — Як ирландец, който беше с германския си приятел...

— Макс Браун! — извика развълнувано Кейт. — Макс работи при чичо в хотела.

— Баща ви се би рамо до рамо с нашата Калифорнийска военна бригада. Мислех, че англичаните са го хванали... — Люк се засмя от радост, че големият ирландец и приятелят му са избегнали сабите на войниците.

Кати се почувства щастлива като дете, че можеше да разговаря с човек, който познава баща ѝ:

— Татко и Макс избягаха — каза тя и погледна към белега на американеца. — Там ли се случи това?

— Получих го от един британски байонет — сбърчи чело той и докосна белега си.

Люк си припомни онази гореща утрин в колония Вирджиния. Миньорите се биеха под флага на Южния кръст срещу несправедливото събиране на такси от страна на британското правителство, което всъщност нямаше свои представители в златоносния район. Работниците от най-различни националности се оплакаха пред губернатор Хофман, но не получиха отговор. Тогава грабнаха оръжието. Жестокото поражение на миньорите и клането, което последва в Юрика, насочи вниманието на обществеността към тях. Таксите бяха премахнати и хората, които намериха смъртта си, не загинаха напразно.

Докато говореха, Кевин О'Кийф се приближи към тях с несигурна крачка и недоспал вид. Видя, че жена му разговаря с високия мъж, който седеше на игралната маса срещу него миналата вечер, и това го ядоса. „Гаден янки“ — помисли той и почувства ревност, като видя как сияеше жена му, докато разговаряше с него.

Кейт го съзря и прекрати разговора. Двамата мъже си кимнаха съдържано, а младата жена развълнувано взе да разказва на Кевин всичко, което ѝ се беше случило сутринта.

— Господин Трейси е живял в Рокхамптън и може да ни даде полезна информация за тази част на Куинсланд — завърши тя.

Люк погледна с презрение към О'Кийф и се зачуди как може мъж да оставя бременната си съпруга сама през нощта. Вечерта беше забелязал, че флиртува с жените в бара, и му дожаля за Кейт.

— Не мога да ви помогна много — провлече той. — Когато напусках града, той представляваше няколко бараки от южната страна на реката. Казаха ми, че копачи от Кануна се заселили тук и градът придобил малко по-цивилизован вид.

— Вие по работа ли сте тръгнали, господин Трейси?

— Ще опитам да изкарам някой долар и после продължавам на запад.

— И какво ще правите там? — О'Кийф съзнаваше, че се държи нахално, но не беше в настроение да любезничи.

— Ще търся Големия късмет.

— Големия късмет?

— Да. Ще открия най-доходоносната златна мина и светът ще заговори за това! Като Дънлоп и Регън през петдесет и първа в Баларат.

— Вижте, вижте! Не е ли красиво! — възкликна Кейт. Ято диви патици се издигна над лагуната и се насочи към обраслата с трева долина, нашарена с тъмнозелените корони на разпръснатите из нея чаени дървета. Тя насочи блесналия си поглед към Кевин и той трябваше да признае красотата на гледката, въпреки че предпочиташе мръсните улици из Сидни.

— Красива земя — обади се Люк, повече заради Кейт, отколкото заради гледката.

— Наближаваме ли града? — попита тя и повдигна към него сияещите си очи.

— Малко остана.

— Тогава — намеси се О'Кийф — трябва да слезем и да приготвим багажа си. — Той хвана жена си за ръката и едва промърмори: — Може да се срещнем из града, господин Трейси.

— Може би — кимна Люк без ентусиазъм. Обърна се към Кейт и почтително свали шапката си.

Те си тръгнаха, но американецът продължи да гледа загрижено след тях. В очите на младата жена видя нещо, което го разтревожи. Познаваше добре симптомите на жълтата треска и разбра, че състоянието ѝ скоро ще се влоши. Но, от друга страна, госпожа

О'Кийф не беше негова грижа. Имаше си съпруг, който да се грижи за нея.

Той се загледа напред и скоро позна бреговете на Рокхамптън.

Пъстрата тълпа на брега приближи към слизащите пътници. Посрещачите подвикваха радостно към новопристигналите и се опитваха да се доберат до тях. Посредници се блъскаха напред и търсеха кандидати за работа из фермите. Жени оглеждаха пасажерите и предлагаха помощ в домакинството на тези, които изглеждаха по-заможни.

Кевин и Кейт с мъка си пробиваха път сред тълпата. Горещият въздух ги удари и Кати имаше чувството, че се намира пред отворена врата на огромна фурна. Дебелите дрехи, с които тръгнаха от Сидни, бяха неподходящи за това място, точно над Тропика на Козирога.

О'Кийф се върна, за да се погрижи за багажа, а Кейт се отдалечи от брега и навлезе навътре, където жегата беше още по-нетърпима. Изведнъж въздухът пред нея затрептя и след миг сякаш всичко наоколо се обагри в кървавочервено. Тя загуби съзнание и се свлече на земята. Тълпата я погълна, но след миг се раздели на две, за да даде път на едни силни ръце, които я поеха.

Когато се раздели със семейство О'Кийф, Люк не можа да прогони тревогата за болната жена и реши да ги последва. Кевин О'Кийф явно не познаваше симптомите на жълтата треска. Видя, че Кейт остава сама, и реши да я следва плътно. Оказа се съвсем наблизо, когато тя припадна. Спусна се да ѝ помогне и се огледа за съпруга ѝ. Скоро го видя да бута количка с багаж.

— Насам, О'Кийф! — провикна се той през тълпата с бременната жена на ръце.

— Какво стана? — В гласа на Кевин се долови паника.

— Има треска. Трябва да я занесем на хладно и да извикаме лекар.

Кейт се размърда и заговори как щяла да се оправи, ако свали тези дрехи от себе си, и Люк разбра, че тя бълнува.

— Намери някакъв превоз, аз ще остана при жена ти! — нареди той на объркания Кевин. Не беше сигурен, че точно той трябва да остане при Кейт, но съпругът не възрази.

Кевин намери една каруца. Като чу, че клиентът не знае къде иска да отиде, кочияшът отказа, но младият мъж го заплаши, после му бутна шепа монети и най-накрая осигури услугите му.

Люк нежно положи Кейт в задната част на колата. О'Кийф взе главата ѝ в скута си и успокоително я залюля. Американецът седна зад кочияша и попита:

— Знаеш ли магазина на Соломон Коен?

— Онзи, евреинът ли?

— Същият.

— Знам го. Там ли да ви откарам?

Люк кимна и кочияшът шибна конете. Те се втурнаха из прашните улици и принудиха обливащите се в пот пешеходци да се отдръпнат от пътя. Люк се огледа и мимоходом забеляза колко нови магазини и големи къщи са изникнали през времето, докато беше отсъствал. Но остави разходката из града за по-късно. Сега трябваше да настани удобно младата жена и да ѝ осигури лекар.

Когато спряха пред магазина на Соломон, той с изненада видя, че на мястото на малката колибка се издига голям магазин със стени от дебели трупи и красив дъсчен покрив. Отпред имаше витрина, на която бяха изложени най-различни стоки: тигани, паници, такъми за риболов и други любопитни неща. Явно златната треска се отразяваше добре на търговията в Рокхамптън.

Евреинът чистеше витрината, когато колата спря пред магазина. Той погледна към тях и веднага позна Люк, който тъкмо слизаше. Соломон щастливо се усмихна, захвърли метлата и пристъпи към госта с протегнати ръце.

— Трейси, приятелю! — весело подвижна той и сграбчи Люк в прегръдките си. — Колко съм щастлив, че те виждам! Сети се, значи, за старите си приятели.

Люк се освободи от прегръдката на приятеля си и любопитно го огледа. Соломон изглеждаше променен. Беше гладко избръснат и на носа му се мъдреха кръгли очила. Костюмът му беше нов. Беше се превърнал в солиден, закръглен мъж на средна възраст. Тези, които не

го познаваха, нямаше как да предположат, че достойният господин носи по гърба си печата на каторжник.

На младини Соломон беше уличен във фалшифициране на банкови документи. Присъдата му беше екстрадиране в колонията в Нов Южен Уелс. Но дребният човечец скоро спечели уважението на началството, като се зае да сложи в ред архива на лагера и добросъвестно водеше документацията на невежите надзорници. Освободиха го предсрочно. Когато разбра, Джудит прекоси океана заради него и двамата се ожениха тук, в новата колония. Тя имаше усет към търговията и скоро младото семейство беше готово да върне заемите, които направи, за да отвори магазина.

Като ги заливаше с порой от радостни думи, Соломон отвори вратата, за да внесат Кейт. Мъжете я настаниха и Люк предложи Кевин да потърси лекар, и после да се погрижи за багажа на семейството, който беше останал на пристанището. Увери го, че жена му е на сигурно място тук. Кевин се поколеба. Дали да остане с Кейт, или да се погрижи за покъщнината, която мъкнеха със себе си чак от Сидни? В този момент се появи Джудит Коен. Бързо намери работа на всички, погледна спокойно към О'Кийф и му нареди:

— Трябва да побързате. Имаме нужда от лекар веднага!

Той реши, че Кейт е в добри ръце, и се качи отново в каруцата, за да изпълни задачите си.

Соломон и Люк се втурнаха да изпълнят поръчките на Джудит. Студена вода, чисти чаршафи и тишина за Кейт.

Джудит беше по-млада от Соломон с осем години. На пръв поглед те бяха неподходяща двойка. Тя беше висока красавица с гарвановочерни коси и смугла кожа, което говореше за испанската кръв на дедите ѝ. Соломон беше нисичък и топчест, със светла кожа и руса коса. Беше шегаджия, за разлика от жена си, която гледаше сериозно на живота и вечно се тревожеше за нещо. Но въпреки това се разбираха чудесно и още се обичаха.

Джудит влезе в стаята при Кейт, а мъжете останаха да чакат лекаря. Евреинът постави пред Люк чаша и я напълни с най-хубавия си ром. Много вода беше изтекла, откакто не се бяха виждали.

— Докога ще ходиш самичък? Няма ли да се ожениш?

Соломон зададе въпроса на шега и не очакваше отговор, но Люк тъжно изрече:

— Бях женен.

Приятелят му не попита нищо и тактично смени темата:

— Ами тази красавица, която ни доведе? Момчето, което изпрати за лекаря, е неин съпруг, нали?

— Да — отговори Люк, загледан в кехлибарената течност. — Дъщеря е на един човек, с когото се бихме рамо до рамо в Баларат. Свестен мъж! Госпожа О'Кийф казва, че бил пътуващ търговец по тия места.

— Как се казва? Познавам много, които разнасят стока из Кенеди.

— Патрик Дъфи — отвърна Люк и отпи от чашата си.

— Имаше един Патрик Дъфи — загрижено го погледна Соломон. — Беше пронизан от копията на майолите в края на миналата година. Брат му май държеше хотел в Сидни. — Малкият човек се намръщи: — Момичето сигурно не знае за смъртта му.

— Божичко, не! — уплашено поклати глава Люк. — И мисля, че сега не е времето да разбере!

19.

Орелът разпери мощните си криле и се понесе към безбрежната синева. Седнал на една скала, Том Дъфи следеше с възхищение птицата, която се издигаше все по-нагоре, докато се превърна в малка черна точка на фона на синия лазур.

Той обичаше орлите заради величието на полета им и чувството на свобода и независимост, които будеха у него. Сравни ги с тежките и трудно подвижни волове, с които обикаляха по пътищата, докато баща му беше жив. Устремът на орела не можеше да бъде спрял от придошла река, стръмни наклони или пък от гъсти, понякога непроходими храсти. Сам си беше господар и можеше да отиде, където си поиска.

Орелът се скри от погледа му и той отново се замисли за решението на Уолъри да се върнат по старите земи. Това беше опасен ход. С всяка крачка навътре в колонията се натъкваша на доказателства, че сега земята им беше населена с бели мъже и техните многобройни стада овце. Навсякъде се виждаха следи от коне, празни тенекии от храна и пепел от огньовете. Още по-тревожни бяха отпечатъците от краката на аборигените, които работеха за фермерите наоколо. Уолъри знаеше, че това бяха хора от други племена, които умееха да четат следи не по-зле от него. Скоро щяха да ги надушат.

Когато стигнаха до земите на дарамбал, Тока и Кондола влязоха в свещената пещера, за да изрисуват предсмъртните мигове на хората от клана нирамбура. С някаква смес от жълтеникава пръст и смола те изобразиха мъж, възседнал кон, а пред него група от майоли с високо вдигнати копия. Изображението не беше реално. Всичко беше станало толкова бързо, че черните не успяха да защитят рода си. Картините показваха по-скоро желанието на художника да съхрани спомена за нирамбура като смели воители, изправени пред един по-силен и неразбираем за тях противник.

Том не беше поканен на церемонията, макар че воините започваха да го ценят. Вече се справяше добре с езика им. Майолите

свикнаха с него и не го изключваха от вечерните разговори около огъня.

Младият мъж се протегна и разкърши схванатото си тяло. Почеса заплетената си брада. С носталгия си помисли, че би било чудесно, ако сега седеше на бръснарския стол в Рокхамптън, но мигом забрави всичко, когато погледна надолу към равнината. Стори му се, че тънките струйки дим са съвсем близо до техния лагер, и сърцето му се сви. Един ден наистина щяха да се приберат и да намерят лагера празен.

Изведнъж застина и се ослуша. Беше дочул нещо. Не точно звук, но... Ловуването с Уолъри беше изострило сетивата му и той вече можеше да разчита звуците в природата като истински абориген. Усещаше отчетливо присъствието на някого зад себе си. Едно малко гущерче, което се припичаше на слънце до него на скалата, бързо се шмугна в близката цепнатина. Мускулите му се напрегнаха, но преди да успее да се обърне, почувства острие на копие до врата си.

— Много си бавен — чу зад себе си подигравателния глас на Уолъри.

— Знаех, че си ти — ухили се Том, — иначе щеше вече да си мъртъв. И с един куршум по-тежък.

Воинът приклепна до него и се загледа в издигащия се дим.

— Нямах да ти дам време да гъкнеш. Щях да те понижа, както правя с всички бели мъже, които срещам по пътя си — процеди тъжно той. Посещението на свещената планина отново изпълни сърцето му с мъка от загубата на обичните му хора и желание за мъст. Знаеше, че белият му приятел изпитва същото. Потупа го приятелски по гърба и каза: — Утре се прибираме в лагера. Трябва да намерим прясно месо. Стягай се, ловецо!

Том сбърка в преценката си. Димът, който беше видял, се виеше точно над техния малък лагер. Той образуваше къдрави стълбове, които се завихряха от вятъра и пълнеха очите на овчарите с лютив пушек и прах. Те кихаха, кашляха и псуваха. Когато вятърът поутихна, Мънки изтри очите си и примигна към най-стария от тях:

— Не пикай в огъня, глупак!

— Защо? Нали трябва да го загасим, преди да тръгнем — възрази старият Джими с крива усмивка.

Двамата мъже се изгледаха кръвнишки.

— Мой чаша чай точно там — озъби се Мънки. — Знам къде била твоя патка. Не искам с нея пикаеш мой чай.

Гневът му предизвика смеха на по-младите, които стояха настрана. Те бяха започнали работа в началото на годината, веднага щом слязоха от емигрантския кораб. Още с пристигането си в Глен Вю младият Джо беше предупреден за предпочитанията на Джими към млади момчета. Той старателно отбягваше компанията му, но обичаше да слуша задявките и шегите между „старите кучета“.

Пиянските хвалби на овчарите за битките им, както те наричаха избиването на майолите, заплениха въображението на младежа. Той слушаше с отворена уста живописните описания на несъществуващите кръвави схватки на „смелите“ овчари, геройски изправени срещу вълните от кръвожадни, боядисани в жълто дивашки орди. Колко вълнуващо беше всичко това! Ах, ако можеше и той да се нареди до смелите си другари в битка с жестоките диваци! Щеше да има какво да разказва на своите внуци, когато остарее. Да им даде достоен пример за подражание.

Овчарите хапнаха студено овнешко и хляб. После старателно загасиха огъня. Наводненията и пожарите бяха двете проклетия на тази земя. Пороища, пожари, змии и майоли. Всичко можеше да те убие, ако не си отваряш очите на четири.

Мънки се метна на коня и заслони очите си, за да погледне към далечните хълмове.

— Хей, момче — ухили се той на Джо, — може намерим нещо младо забавлява тебе през нощта. — Намигна към другите и продължи: — Или искаш старият Джими дундурка тебе довечера.

Джими хвърли похотлив поглед към момчето и измърмори някаква мръсотия. Джо се намуси. Шегата на Мънки не му хареса, но това беше стар номер на тукашните овчари да плашат „зайците“ и да ги вземат на подбив. Младежът се качи на коня си и намръщено изчака да спрат смеховете по негов адрес.

Том и Уолъри се върнаха в лагера малко след като слънцето се показа над близките скали. Уолъри носеше на раменете си младо кенгуру, което щеше да им стигне за два-три дни. Първото нещо, което ги накара да изтръпнат, беше загасеният огън. После видяха гарвана.

Зловещата птица изпляска безочливо с черните си лъскави криле, без да се притеснява от двамата мъже, които се приближиха колебливо към обезобразеното тяло, проснато до облите камъни, дето делеха огнището от местата за спане. Продължи да разкъсва с остриите си нокти плътта на мъртвата жена, изкривена в гротескна поза върху червената земя. Едва когато Том и Уолъри стигнаха до него, гарванът подскочи и полетя към небето с грозен грак на протест. Разкъсаната старица още стискаше в ръката си пръчка като смешна защита срещу пушките на белите. На мястото на очите ѝ зееха празни дупки. Гарванът беше отнесъл душата ѝ в свещената планина.

Уолъри захвърли убитото кенгуру на земята и двамата се спуснаха към лежащия в тревата труп. Том коленичи пред Черната Биди. Покри с клепачите кървавите дупки и вдигна очи нагоре.

— Боже! Защо позволи това да се случи! — изстена той и в мъката си започна да се кара на старицата, сякаш тя можеше да го чуе: — Ах, Биди, стара вещице! Защо им се даде? Не се ли бори поне малко?

Повдигна сбръчканата ѝ ръка и започна нежно да я гали. Същата ръка го беше засрамила, като го хвана между краката при тяхната първа среща. И пак тази ръка беше подбирала за него най-сочните треви и корени. Нямаше вече да чуят кискането ѝ около огъня. Никога вече нямаше да ги подкача с приказки за това, че не са истински мъже. В очите на Том се появиха сълзи. С какво им беше попречила старата жена? Не се ли наситиха на кръв? Не им ли стигаше разселването?

Отговорът беше пред него. Простреляното тяло на старицата беше живо доказателство за безсмислената жестокост на убийците. С извратените си мозъци те бяха взели главата на Биди за мишена по точна стрелба. Бяха стреляли в нея за удоволствие.

Том усети ръката на Уолъри на рамото си, избърса сълзите и се изправи. Двамата напуснаха последното убежище на племето нирамбура и бавно си запробиваха път из храстите. Внимателно оглеждаха всяка тревичка с надеждата да открият някакви следи. В

главите и на двамата се въртеше един и същ въпрос. Къде бяха останалите?

Том с мъка потисна пристъпа на гадене и погледна отчаяно към Уолъри, който също отклони очи от зловещата гледка. Умът му не можеше да възприеме това, което виждаше. Рязко се обърна и отиде до храстите. Загреба шепа прах и посипа главата си с него. От гърдите му се изтръгнаха разкъсващи сърцето звуци. Той оплакваше духовете на своите мъртви.

Ирландецът остана при трупа. Опита се да възстанови последните мигове от живота на Тока. Мършавото му тяло е било набодено на шиш и въртяно на огъня, както се пече агне. Усети физическа болка, когато си представи на какви мъки е бил подложен старият воин. Отначало кожата му се е сгърчила над пламъците, подклаждани от извергите. После мазнината е зацвърчала, докато е оголила мускулите и сухожилията. Накрая всичко се е превърнало на въглен. Смъртта е идвала бавно и мъчително. Разкъсващата болка е присъствала във всеки един момент в гърчещото се и пищящо тяло на стария майол. Том затвори очи. Нямаше вече сълзи. Този път сърцето му беше изпълнено с ярост към зверовете, които можеха да причинят такова нещо на човешко същество. Пожарът в него можеше да бъде потушен само с кръв.

— Трябва да намерим останалите — задъхано каза той. — И да открием тези...

Том не можа да намери думи за престъпниците. И макар че във вълнението си беше говорил на английски, Уолъри разбра всичко.

Момчето и Кондола липсваха, но Том не се надяваше, че ще ги открият живи. Молеше се смъртта им да е била по-лека от тази на Тока. Но му се щеше да вярва, че съдбата на Мондо може да е по-добра. Имаше надежда убийците да са я откарали в лагера си, за да се позабавляват. Тогава все още имаше шанс да я спасят.

След щателния оглед на мястото ирландецът откри три различни отпечатъка от ботуши. Посочи ги на Уолъри. Без да губят повече време, тръгнаха по следите. Скоро се появиха и ясните вдлъбнатини от копитата на три коня, примесени със следи от боси крака. Стъпките бяха оставени от двама души и дори и Том се досети, че принадлежаха

на Мондо и Били. Това откритие върна енергията им. Поне двама от приятелите им бяха живи и те щяха да направят всичко, за да ги спасят.

Но от Кондола нямаше и следа. За пръв път Уолъри беше объркан от липсата и на най-малко доказателство за смъртта или бягството му. Том усети страх, като видя намръщаното лице на приятеля си. Дали пък старият воин не се бе превърнал в дух, за да избегне преследвачите си?

Той погледна към слънцето, което преваляше зад остриите сиви зъбери на планината. Трябваше да побързат, защото вечерният здрач скоро щеше да скрие следите пред тях.

Мъжете се затичаха по следите на конниците. Прескачаха направо през бодливите храсталаци и единствената им грижа беше да не стъпят в някой термитник. Том се задъхваше и гледаше със завист как мускулестото тяло на туземеца преодолява с лекота всички препятствия по пътя им. Той ловко използваше копието, за да балансира при подскоците. Почувства се несръчен и тромав с тежкия колт и пълната манерка, която се удряше в хълбока и спираше движенията му.

Уолъри спря едва когато слънцето се скри зад близките хълмове. Том го настигна и се просна на земята, отправяйки молитви приятелят му най-сетне да се е уморил и да останат тук през нощта. Отпи жадно от манерката и предложи и на туземеца. Той само накваси устните си и докато се взираше в издължените сенки на сухите драки, прошепна:

— Продължаваме. Знаем къде ще разположат лагера си белите.

Идеята му беше проста. Като всички живи същества хората щяха да се установят близо до вода за през нощта. Единственият източник наоколо беше поточе в северна посока, което той знаеше добре. Ако искаха да спасят Мондо и Били, трябваше да стигнат до него преди разсъмване.

Том изпъшка и с мъка се изправи на краката си. Направи гримаса към Уолъри, за да му покаже, че е готов. Поне не тичаха вече, утешаваше се той, като закрета след голия туземец. Изтощението си казваше думата и единствено мисълта, че Мондо и Били може да са още живи, го държеше буден.

Точно преди разсъмване дочуха хъркането на овчарите и видяха светлинките от догарящия огън, които осветяваха листата на близките

дървета наоколо. Навлязоха тихо в лагера точно когато и последната звезда напусна нощното небе.

Атаката беше бърза и неочаквана. Копието на Уолъри изсвистя и се заби в гърлото на младия Джо, преди момчето да се събуди и да отметне одеялото. Острието излезе от другата страна и прекъсна писъка. Той успя да се надигне, отвори очи и най-сетне видя това, за което мечтаеше, откакто беше стъпил на австралийския бряг — туземен воин. После тежко се стовари върху спящия до него Мънки. Старият овчар се събуди, готов да наругае младока. Отвори очите си и се озова точно срещу ужасените изпъкнали очи на Джо. Мънки нададе вой. Сграбчи револвера си, но изведнъж замръзна на място. Пред него стоеше странен майол с тъмни сиви очи, който беше насочил към главата му револвер. Зад него се виждаше друг висок туземец, който му заприлича на призрак с издигнатата над главата си каменна брадва и святкащи от отблясъците на жаравата очи. Острието ѝ проблесна в нощта и се стовари върху черепа на Джо. Овчарят ясно чу ужасяващия звук и стисна очи.

Странният сивоок майол каза нещо на чист английски и Мънки осъзна, че говори с бял човек.

— Има два начина да умреш — дочу той. — Да те застрелям в главата и да си отидеш по цивилизован начин или да оставя приятелят ми да те убие, а той не е много цивилизован.

Мънки усети странна топлина в панталоните си. Том запуши носа си от страшната воня, която се разнесе. Страхът беше провокирал изпразването на червата. Но старият овчар не обърна внимание. Сега той се бореше за живота си:

— Моля, приятел, моля! Не убивай! — Застана на колене и запълзя към Том. — Нищо не направил! Никой...

Том насочи дулото на колта към лицето на мъжа. Той падна назад и се сви безпомощно. Виеше и скимтеше като бито куче:

— Не убивай! Не удрай...

— За последен път те питам — повиши тон ирландецът. — Искаш ли бърза и достойна смърт или... А може пък да те опечем като стария Тока, а? Библията казва: „Око за око, зъб за зъб.“

За пръв път през ужасеното съзнание на Мънки мина мисълта, че има нещо по-страшно от смъртта. Въпросът беше как ще умреш.

— Ти, приятел! Искам ти убие — изхриптя той, като въртеше налудничаво очите си в търсене на някаква пролука за бягство. Но металносивите очи пред него му казваха, че молбите и увъртанията са празно губене на време.

— Добре — каза Том, — но имам някои условия. Ще ти задам няколко въпроса. Ако отговориш честно, ще уважа желанието ти.

Мънки приседна и се приготви да отговаря, въпреки че тялото му продължаваше да се тресе неистово.

— Първо — поде ирландецът и прониза овчаря с поглед — искам да знам къде е третият човек, който яздеше с вас до вчера.

— Тая отрепка Джими! — ядно просъска Мънки. — Снощи взе момиче. Заведе някъде.

— Къде? — изгърмя Том.

— Балаклава. — Овчарят отговаряше, но цялото му внимание беше насочено към туземеца, който стоеше зад него с брадвата. — Шеф, гос'ин Босток търси младо черно момиче за игра. Този момиче... хубаво — премлясна Мънки и Том едва се въздържа да не го удари заради отношението му към Мондо.

— Какво знаеш за разселването на тукашните майоли преди около година?

Мънки се поколеба за миг. Но после реши — така или иначе ще се мре:

— Бях там — каза и наведе глава. Не можеше да издържа острия поглед на мъжа срещу него.

— Спомняш ли си за белия търговец и стария абориген, който пътуваше с него?

Очичките на овчаря се разшириха от внезапното прозрение:

— Ти... Том Дъфи! Познавам теб.

Том се сепна. Откъде знаеше това нищожество кой беше той?

— Гос'ин Макинтош казва, ти може жив — бърбореше Мънки. — Каза, даде награда за теб, дори... — поколеба се той.

— Дори какво?

— Дори ако занесе мъртъв — прошепна мъжът.

— Исусе! — възкликна Том. Беше прав да отбягва всички бели мъже по пътя си. — Значи ви е дал задача да ме убие. Защо? Казвай, негоднико!

— Ти помагал на черни, когато ние прочиствали земя от тях. Те убили гос'ин Ангъс.

Том се обърка. Защо беше обвинен, че помага на майолите? И защо беше преследван от човек, когото не беше и чувал?

Мънки се опита да му обясни:

— Твой стар човек държал нас заложници заради черен, който убил Ангъс. Пуснал да избяга. Ние отишли да гони черен, а той се върнал и убил твой стар човек и негър с него.

— Лъжеш! — избухна Том. — Баща ми е убит от бял човек!

Мънки се смути. Той знаеше, че има нещо гнило около тази история. В Глен Вю се носеха слухове, че всъщност Морт е убил ирландеца. Но никой не смееше да каже такова нещо гласно и да си навлече гнева на лудия дявол. Мънки мислеше трескаво. Сега Морт изглеждаше много далеч, а той се бореше не да живее, а да умре бързо.

— Ако убит от бял, това лейтенант Морт.

— Кой е този Морт?

— Морисън Морт от Национална конна полиция. Той убиец.

Том забеляза, че Уолъри се раздвижи. Приблужи се към заблатената местност и замръзна, като впери поглед към дърветата. Изглежда, беше открил нещо и Том изтръпна в лошо предчувствие. Овчарят проследи погледа на туземеца и отново се затресе от страх. Том се обърна към него. Очите му се бяха превърнали в две бучки лед.

— Какво видя моят приятел? Това ли е, което си мисля?

— Намерил черно момче — изхълца Мънки. — Старият Джими отрязал топки и пикало, след като направил кеф...

— Отрязал му ги е, докато момчето е било живо?

Мънки кимна и заби поглед между краката си.

Том не искаше да задава още въпроси. Не можеше да поеме повече мъка.

— Погледни ме! — тихо нареди той на Мънки. — Искам очите ми да са последното нещо, преди да те изпратя в ада. Гледай ме, кучи сине!

Мънки повдигна бавно погледа си и потъна в сивата безбрежност на очите му в очакване на неизбежното възмездие.

Том Дъфи натисна спусъка. В този момент той окончателно напусна света, в който беше живял досега, и прие света на дарамбал. Превърна се в бял майол, обзет от духа на отмъщението, служител на

волята на свещената планина на нирамбура. Екзекуцията на служителя на Макинтош отне и последната му надежда за връщане в света на белите мъже и на неговото семейство в Сидни.

20.

Овчарят се поколеба, преди да пристъпи към двете тела. Той беше туземец, а туземците имаха суеверен страх от смъртта. С неохота клекна до тялото на младия Джо, което беше започнало да се разлага. Ръцете му бяха вкопчени в дръжката на копието, което стърчеше от гърлото му. Близо до него се въргаляше тялото на Мънки. От всички отвори на тялото му излизаха червеи. Доналд Макинтош стоеше зад овчаря и чакаше отговори.

— Откри ли колко човека са били, Гундали?

— Двама, бос. Един бял и един тузем. Мръсна работа! — смръщи вежди Гундали и яростно взе да се чеше по главата.

Доналд се обърна към двамата по-млади овчари, които стояха умърлушено настрани. Бяха пристигнали скоро от Англия, изпълнени с надежди и бъдещи планове. Слушаха страховитите истории, които заселниците разказваха из кръчмите за жестокостта на аборигените, но ги приемаха като част от местния фолклор. За съжаление всичко се оказа истина.

— Рос, Грахам! Размърдайте се и погребете телата.

Доналд потърси манерката. Видът на мъртвите служители му остави горчив вкус в устата и той изплю първата глътка вода, за да премахне усещането. Мънки беше застрелян в главата. Първата мисъл на Доналд беше, че някой дивак е успял да се добере до пушката на Мънки и да стреля. Но Гундали беше по-умел в разчитането на следи. Той казваше, че единият от нападателите е бял.

— Извади върха на копието от Джо, преди да го погребете — нареди той на туземеца. — Искам да му хвърля един поглед.

Докато Гундали изрязваше внимателно плътта около острието на копието, Доналд се загледа в двете плитки ями, които младоците копаеха в спечената земя. Дупките бяха непосредствено до телата. Така не се налагаше да пренасят труповете на ръце. Достатъчно беше да ги претърколят към гробовете.

Как можа да се случи това на един от най-опитните му служители? А и това младо момче, горе-долу на възрастта на Ангъс...

Още от снощи започна да се тревожи за стария Джими, Мънки и новака Джо. Трябваше вече да са се прибрали в Глен Вю. Бяха отишли да огледат за нови пасища на запад. Тъкмо мислеше да прати хора да ги потърсят и старият Джими се прибра сам. Когато го попита къде са Мънки и Джо, той се изненада и смънка нещо. Но предложи да заведе Доналд и тримата служители до мястото, където лагеруваха последната нощ.

Сега Джими седеше на разстояние и се разкъсваше между чувството на вина, че беше оставил приятелите си сами през онази нощ, и буйната радост, че е отървал кожата.

Доналд забеляза вълненията му и подвижна:

— Мръсен содомит! Довлечи си задника тук и ми кажи какво стана!

Старият Джими неохотно смушка коня и се приближи. Слезе от седлото и наведе глава.

— Обясни ми защо не лежиш мъртъв до тях? — извика ядосано Доналд. — Кажи ми всичко или, кълна се, ще ти пръсна мозъка!

Старият овчар запристъпва от крак на крак и заобяснява:

— Намерихме младо момиче от диваците на юг оттук и Мънки каза, че ще я води на господин Босток — излъга той. — Щото господин Босток обича черни момичета около себе си.

— Така е! — язвително изрече Доналд. — А сега ми кажи колко ти плати Били Босток за момичето.

— Петачка, шефе. — Мъжът разбра, че няма смисъл да лъже. Босток и Макинтош живееха наблизко и често си ходеха на гости.

— И Мънки те остави да отведеш момичето просто така?

— Канеше се да й пререже гърлото на сутринта. Те с младия Джо добре се забавляваха с нея. Мънки искаше тя да остане жива за през нощта... за всеки случай, ако някой от тях се събуди. Но аз реших, че мога да изкарам някоя лира, и я заведох на Босток. Това е самата истина, господин Макинтош! Кълна се в гроба на майка си!

Доналд се втренчи в овчаря, без да каже и дума. Джими набиваше с крак земята под себе си. Приличаше на куче, което очаква тояга от господаря.

Мина доста време, преди Доналд да заговори отново:

— Как са се оставили така лесно?

Джими имаше своя теория и с готовност я изложи, с надеждата да умилостиви шефа си:

— Преди два дни се натъкнахме на двама стари майоли. Хванахме единия, но другият ни избяга. Сякаш се разтопи във въздуха. Както и да е, когато го хванахме, една побъркана старица се появи отнякъде и ни нападна с един прът. Е, ние я застреляхме. После се поогледахме и...

— Давай нататък — обади се Доналд. — Не ми се слуша как сте се забавлявали с една баба.

— И намерихме младата жена и едно момче — продължи Джими. — Сигурно са оцелели от разселването миналата година. Решихме, че няма други, и затова не поставихме пост за през нощта.

— И това ни отне Мънки и Джо! — горчиво каза Доналд и потърси сянка, за да изчака хората си. Махна към Джими да му покаже, че е свободен, и той бързо се скри от погледа му.

Междувременно Гундали беше успял да извади върха на копието. Огледа го внимателно и се намръщи. Подаде го на шефа си и обясни:

— Това острие също като това, дето уби господин Ангъс, бос. Убиец на господин Джо, убиец на господин Ангъс.

Доналд почувства как го облива студена пот. Призракът беше излязъл от гроба си. Или никога не бе умирал? При преследването Гидеон го беше убедил, че раненият туземец няма шанс да оцелее в пустошта, но ето че беше жив и продължаваше да избива хората му.

Той се вторачи в изпепелените от слънцето ниски храсти, сякаш очакваше да види убиецът да се появи и да насочи към него копието си, изричайки с гръмовен глас древни майолски проклетия към него и семейството му. А до него злоещо се усмихваше висок бял мъж с насочен към гърдите му пистолет.

Дъфи!

— Приключвайте вече! — извика той. — Просто хвърлете малко пръст върху тях и толкова. Ще ги погребем после. Трябва да се приберем в Глен Вю.

Доналд се метна на коня и потегли напред. Хората му с облекчение зарязаха трупите на другарите си и поеха след него. Искаха да избягат от това злокобно място, което ги плашеше и рисуваше кошмарни картини във въображението им.

Макар че Дъфи и черният убиец имаха два дни преднина, те вървяха пеша. Бяха успели изкусно да заличат следите си, но Доналд знаеше къде да ги търси. Старият Джими беше оставил ясна следа по пътя си към Балаклава и той се досети, че ще се насочат натам, за да се опитат да спасят момичето. И когато пристигнеха, той щеше да бъде там, за да арестува ирландеца. Том Дъфи беше убил бял човек, лека му пръст на малкия Джо, и щеше да отговаря за това. А кожата на убиеца на Ангъс най-сетне щеше да увисне в библиотеката до другите трофеи от разселването.

Отне им половин ден, за да стигнат до Балаклава. Бил Босток ги посрещна сърдито:

— Доналд, приготвил съм камшик за Стария Джими! — размаха ръце той, докато мъжете вкарваха конете в прашния двор пред къщата. — Това дяволско момиче, което ми доведе, донесе само неприятности в Балаклава. Хората ми се разбягаха. Изглежда, че някакъв дивак ги е уплашил миналата нощ. Убедил ги, че владее магията на майолите, и ги заплашил, че ще им пререже гърлата, ако не му дадат момичето. Някой си Уолъри.

Доналд изтри потта от челото си. Главата го болеше от мисълта, че Дъфи и оня дивак, когото Босток нарече Уолъри, отново му се изплъзват. Сякаш бяха дяволи, а не хора.

— Джими е в Глен Вю — каза той уморено и разкърши схванатите си от язденето рамене. Посегна към манерката, но после размисли. — Бил, намира ли ти се някоя глътка скоч?

— Влез вътре — кимна домакинът и погледна хитро към него. — Ти май си имал някакви планове за това момиче, иначе защо ще биеш целия път дотук.

— Няма значение! Повече няма да го видим, нито аз, нито ти — отговори Доналд.

Но той не се предаваше още. Таеше надежда, че Морт ще има повече късмет да издири момичето и двамата му спасители. Трябваше да прати човек в Рокхамптън и да съобщи на лейтенанта, че Том Дъфи и черният убиец са се появили в района. Морт знаеше какво да прави.

Старият Джими седеше под сянката на едно каучуково дърво и дремеше. Около главата му се въртяха рояци мухи и от време на време

той замахваше, за да ги отпъди. Овцете се бяха скупчили под сянката на близките храсти. Кучето му, кръстоска между коли и някаква местна порода, лежеше до него с лапи върху дългия си нос. То беше единствената му компания. Доналд му беше оставил петте паунда, които взе за момичето, и Джими ги похарчи за рома, който сега му помагаше да мине времето.

Главата му клюмаше, натежала от алкохола и жегата. Пиенето беше единственият начин да се справи със самотата и досадата, които често докарваха овчарите до лудост или самоубийство. Еднообразната работа, безкрайната сивота на пейзажа и липсата на жени бяха постоянни техни спътници.

Изведнъж кучето наостри уши и измъкна носа си от лапите. Джими продължаваше да дреме, но ниското, предупредително ръмжене на животното го извади от летаргията. Явно беше надушило нещо в хралалака. Овчарят се надигна вдървено и посегна за пушката си.

Кучето съзря черната фигура, която изникна от високата трева близо до мястото, където лежаха овцете, и се разлая. Изплашеният Джими вдигна бързо пушката си и стреля, но не улучи. Това беше фатална грешка. Сега оръжието беше празно и безполезно. Туземецът замаха с ръце и викна към някого, но Джими не посмя да се обърне и да види какво става. Неочаквано изскочи гол до кръста, дългобрад бял мъж и насочи към него два револвера. Зад мъжа стоеше момичето, което беше влачил с примка на шията чак до Балаклава.

Кучето се хвърли смело върху белия дивак, но след миг полетя във въздуха. Падна с прекършен гръбнак близо до безполезната вече пушка и жално заскимтя. Том прекрати мъките му с един изстрел. Стана му жал за животното, но то щеше да защитава стопанина си и така или иначе щеше да умре.

Джими осъзна, че е обречен. Страхът запълзя из вените му и той застина с очи, приковани в човека с револверите. Съзнаваше, че животът му зависи от неговата милост. Но щеше ли да има милост? Неочаквано пред очите му се появи агонизиращото черно момче и той разбра, че Бог му праща ангел на отмъщението, за да го накаже за злото, което беше причинил на толкова много деца. Дулото на колта изгърмя и Джими се преви над простреляните си слабини. Письците му се разнесоха из равнината.

— Око за око, зъб за зъб. Така пише в нашата Библия — тихо каза белият мъж, надвесен над гърчещия се мъж. Кървавото петно на панталона му ставаше все по-голямо.

— Боже, помогни ми! — пищеше Джими. — Убий ме, човече! Ако имаш сърце, застреляй ме!

— Бог ще те убие, когато реши! — каза Том и пъкна единия от револверите в широкия си колан. — А докато го направи, искам да се молиш за прошка на тези хора — посочи към Уолъри и Мондо, — за това, което им причини преди два дни. Трябва да си щастлив, че ти давам време да осъзнаеш греховете си. Моли се, нещастнико, но не на мен, защото аз няма да ти простя!

Отдалечи се от ранения, който послушно започна да нарежда молитви на покаяние. Приблужи се към Уолъри и сложи ръка на рамото му:

— Ела, ще те науча да стреляш като белите мъже — каза и посочи револвера, с който беше стрелял по Джими. — Ще те науча да яздиш кон. Време е да опознаеш нашия свят.

Уолъри не разбра какво казва приятелят му, но закима с глава и погледна към Мондо. Тя трепереше като лист. Следеше сцената едновременно със страх и възхищение и се чудеше дали Том е зъл дух на белите или част от магията на свещената планина. Какъвто и да беше, тя знаеше, че ще го следва до края на живота си.

Две седмици по-късно хората, които носеха провизии на овчарите, намериха останките на стария Джими. Съобщиха на Доналд и Гундали потвърди, че това е работа на същия човек, който е стрелял и в Мънки. Доналд нищо не каза. Влезе в дома си и две седмици не се показва. Хората му с нарастващ ужас слушаха пиянските ругатни и силните трясъци, които ехтяха от къщата. От време на време се разнасяха тъжни, разкъсващи сърцето песни, придружени с тиради на шотландски.

Най-накрая Доналд Макинтош се появи на прага блед и измъчен, но готов да вземе отново нещата в ръцете си. В неговата райска градина имаше змия. Смъртоносна змия на име *Дъфи*. И той трябваше да ѝ откъсне главата.

21.

Сержант Хенри Джеймс се препъваше из гъстите мангрови храсти, като се стремеше да не изостава от стария бушмен. След него ефрейтор Гидеон успешно лавираше из блатистата местност и се подсмиваше на ругатните, които сипеше началникът му.

Тримата мъже достигнаха края на лагуната и бушменът зашари с очи да не би някъде да дебне крокодил.

— Ей там — посочи той тялото, закрито наполовина от висящите храсти. — Аз и Хари намери тази сутрин. Чудо, алигатори не дошли!

Хенри излезе напред и прецапа през водата. Наведе се над трупа на момичето. Беше на същите години като останалите два трупа, които намериха преди време. И също като тях беше страдала дълго преди да умре.

Когато един местен от бараките в лагера „Дървото“ намери второто момиче, той изключи Мадгий като заподозрян. В участъка беше пристигнал доклад, който удостоверяваше, че бившият полицай е намерен мъртъв около Порт Денисън само две седмици след първото убийство. Нямаше как да е виновен за смъртта на следващите две момичета.

Обърна тялото и го огледа внимателно. Двамата с Гидеон се спогледаха. Раните и на трите жертви бяха сходни. Не смъртоносни, но толкова много, че кръвта бавно се е изцеждала от тях, докато тялото напълно пресъхне.

Коравият сержант едва потисна чувствата си. Не можеше да разбере психиката на убиеца. Какъв беше мотивът му да измъчва тези деца до смърт по един и същ начин, сякаш отслужва някакъв ритуал? И защо туземки? Това всъщност беше ясно. Те бяха лесни жертви. Полицията нямаше да се интересува от няколко трупа на цветнокожи и той щеше да се измъкне безнаказано. Но ако му се удадеше възможност, дали нямаше да посегне и на бяла жена?

Тази идея му даде основание да настоява пред Морт да обърне повече внимание на случая.

— Мислил, по-добре каже вас, не на полицаи в Рокхамптън — прекъсна мислите му старият бушмен. — Вие свърши работа.

Той любопитно огледа трупа и зяпна, като видя обезобразената уста и нарязаната с нож вагина.

— Проклети майол никога не прави това — промърмори. — Могат цапардосат с тояга, но това — не!

Хенри беше съгласен със стареца. Това беше работа на побъркан бял мъж. Изправи се и протегна болния си крак. Старата рана отново се обаждаше. Благодарни на бушмена за помощта и човекът забърза към лагуната. Когато двамата с Гидеон останаха сами, той се обърна към ефрейтора:

— Предишните две жертви бяха от бараките. Тази знаеш ли я?

— Не, сержант. Не от наши хора.

— Дали не е някой от нашите полицаи, Гидеон?

Туземецът поклати глава.

— Не може такава нещца, сър! Щях да знам.

Но той беше чул за какво си шепнат жените от техния лагер. Името на убицеца се предаваше от уста на уста, но никой не смееше да го изрече. Гидеон не беше такъв глупак да го сподели с някого. Дори и със сержанта.

Хенри загреба в шепите си вода и пясък и се опита да отмие лепкавата кал от ръкава си.

— Искам да научиш повече за момичетата, които намерихме. Ще започнеш да задаваш въпроси на хората, когато се върнат от акцията. Ако научиш нещо, рапортувай ми незабавно! — нареди той. Почувства гняв към началника си, който не се интересуваше от случая. „Диваци избиват диваци, какво общо имат тука белите?“ — нехайно беше казал Морт. Но Хенри не беше сигурен, че това е работа на дивак. Спомни си странните мисли, които го спходиха на плаца, когато предаде рапорта по случая с първата жертва. „Не, това е невъзможно“ — поклати глава, уплашен от собствените си подозрения.

Слънцето вече се криеше зад близките възвишения, когато конният отряд се прибра в казармите. Главите на конете клюмаха от умора, а хълбоците им блестяха от пот. Развълнувани жени и деца се

трупаха да посрещнат своите хора, потънали в прах от дългото препускане към дома.

Полицайте начело с лейтенант Морт влязоха в двора. Хенри поздравя началника си, но той не му обърна внимание. Настроението му беше мрачно.

— Нещо не е наред ли, сър? — попита Хенри.

— Нищо не е наред, сержанте! — отговори той и викна към един туземец полицаец: — Разкарай тия проклети жени от двора! И се погрижи за коня ми, ако не искаш да опиташ камшика!

Изплашеният полицаец хукна да изпълнява заповедта.

— Нищо ли не можахте да откриете? — попита Хенри. Той не знаеше много за акцията. Морт му каза, че отиват в Глен Вю по настояване на Доналд Макинтош да търсят двама разбойници, единият от които бил убиецът на Ангъс.

— Нито следа, мамицата му! Колонията е много голяма. Трябват ни още мъже. Тъпите управници в Бризбейн нищо не знаят за проблемите тук. Да вземат да си размърдат дебелите задници и да дойдат да видят как я караме!

Хенри кимна с разбиране. Полицайте по границата не достигаха. Но политиците не искаха да увеличават броя на полицайте туземци, които съставяха деветдесет процента от конната полиция. Затваряха си очите за сигналите на извращения и жестокости, които стигаха до ушите им чрез пресата или като поверителна информация. Единственото им изискване беше да се поддържа мирът по границата на колонията, като нехаеха за методите на действие на офицерите в различните участъци.

Двамата мъже стигнаха до бараката, която служеше за канцелария на лейтенанта. Хенри реши отново да повдигне въпроса за убийствата на черните момичета:

— Сър, докато ви нямаше, двамата с ефрейтор Гидеон намерихме още едно убито момиче.

Морт седна на стъпалата и уморено изпъшка:

— Ще ми помогнете ли с ботушите, сержант?

Хенри хвана ботуша му, дръпна силно и упорито продължи:

— Мисля, че проблемът е сериозен, сър! Убиецът може да посегне и на бяла жена.

— Кой спечели състезанието между Пърсел и Дженкинс?

Хенри скръцна със зъби, но нямаше какво да прави, трябваше да отговори:

— Малкият Пърсел. Беше много по-бърз от Хари Дженкинс.

Ставаше дума за дългоочакваното надбягване между местния бегач Хари Дженкинс и новопристигналия в града Уили Пърсел. Състезанието привлече много публика и залозите бяха огромни.

— Bravo! Бях заложил на Пърсел — засмя се Морт за пръв път, откакто беше слязъл от коня си. — А колкото до тези убийства, сержант. Ако някакъв побъркан негър е решил да избива черните дивачки, това не ме интересува. Тъкмо ще понамалеят. Забравете за случая и си вършете работата! Това е всичко! — с равен тон изрече той и даде да се разбере, че разговорът им е приключил.

Хенри се отдръпна благоразумно и отдаде чест, но кипеше от гняв. „Почакай да видиш, като започнем да намираме трупове на бели момичета“ — помисли си той и закуцука към плаца да намери ефрейтор Гидеон.

Морт проследи с поглед сержанта и видя, че се спря при Гидеон. Зачуди се какво ли си говорят тези двамата. Доколкото знаеше, ефрейторът не беше казал нищо за инцидента с Патрик Дъфи по време на разселването, но докога щеше да мълчи?

Запрати ботуша си по един помяр, който се увърташе наоколо за къшей хляб. Псето заскимтя и побягна с подвита опашка.

„По дяволите“ — изруга Морт. Животът му се беше превърнал в кошмар. Изпусна убиеца на Ангъс. Провали се и с Том Дъфи. Подчинените му скоро щяха да започнат да заговорничат зад гърба му...

Някой трябваше да умре... И то много скоро!

— Том!

Джудит почувства необясним студ в тялото си и се прекръсти суеверно.

Две седмици вече Кейт се люшкаше между живота и смъртта. Джудит бдеше над нея и със свито сърце гледаше как младата жена изгаря в огъня на треската, бършеше челото ѝ с мокра кърпа и се

молеше за душата ѝ. Изведнъж Кейт се опъна и после бавно се отпусна в леглото. Лежеше съвсем тихо, чертите на измъченото ѝ лице се смекчиха и изражението ѝ придоби смирен вид, сякаш някой я благославяше.

Тя разговаряше с някого. Гласът ѝ беше изтощен, но ясен:

— *Татко си отиде, Кати. Няма да го намериш на този свят.*

— Мъртва ли съм, Том? — Кейт лежеше и чуваше собствения си глас.

— *Не, скъпа, жива си, но трябва да се бориш. Не се предавай! Ти си избрана от сили, които аз не разбирам, за важна мисия. Животът ти е част от велик, божествен план.*

— А ти жив ли си, Том?

— *Да. Заспал съм дълбоко на едно специално място в пустинята. И докато спя, мога да ви виждам, теб и Майкъл.*

— Как умря татко? Къде е неговият гроб?

Но образът на Том избледня и изчезна, преди да ѝ отговори. Лицето му, което кръжеше като пеперуда около нея и нежно докосваше косата ѝ, я остави и тя почувства реалния допир на студената кърпа, която Джудит държеше на челото ѝ. После се унесе и заспа дълбоко и спокойно, без сънища и кошмари.

Джудит усети, че кожата ѝ настръхва от безплътния шепот, който изпълни стаята. Тя изчака, за да се увери, че всичко е наред с момичето, после се надигна тихо и излезе на пръсти. Отиде в трапезарията при Люк и съпруга си. Обикновено семейството нямаше много гости и малката стая беше достатъчна за двамата, но гостът им я правеше да изглежда миниатюрна.

— Как е тя? — попита Соломон.

— Спи. — Джудит се отпусна уморено на стола и скръсти ръце. — Но треската не я напуска.

Безсънните нощи край леглото на Кейт бяха изтощили добрата жена, но тя не се оплакваше. Приемаше го като свой човешки дълг.

— Тя говореше с някакъв си Том за смъртта на баща си.

— Да не си ѝ казала нещо?

— Не, Соломон — раздразнено отговори жена му, — но мисля, че тя знае. Има пътища на съзнанието, които ние не разбираме, но тя знае!

— Сигурно е дочула нещо от разговора ни с Люк — замисли се Соломон. Той не приемаше женските приказки на Джудит и тя не настоя. Мъжете не разбираха нещата, които съществуваха извън материалния свят. Бяха прекалено заети да правят пари, къщи и деца, за да се вслушват в приказки за безплатни гласове, които нашепват в тъмното.

Тя стана и отиде до кухнята. Скоро се върна с три чинии. Беше сготвила пиле със зеленчуци. Ароматът на подправките се разнесе из цялата трапезария и устата на Люк се напълни със слюнка.

— Ах, как те глези! — шеговито се оплака Соломон. — На мен никога не ми предлага от нейните специалитети.

Джудит сложи в средата на масата чиния с топъл домашен хляб и нежно го укори:

— Готвя ти това ястие поне два пъти в годината, Сол. — Зачака мъжът ѝ да каже молитвата.

Соломон привърши и наля по чаша червено вино.

— Е, Люк, как върви подготовката за заминаването ти на запад? — обърна се той към приятеля си. — Намери ли пари за коне?

— Няма да стигнат за два хубави коня — отговори той, като дъвчеше с удоволствие крехкото пилешко месо. — Ще имам нужда и от товарен кон, за да пътувам спокойно. Може би ще поработя един-два месеца, да посъбера някой долар и тогава ще тръгна.

— Мога да ти дам назаем. Това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря за помощта, която получих от теб навремето, когато дойдохме в града с Джудит.

— Благодаря ти, Сол — меко отвърна Люк, — но не мога да гарантирам резултати в работата, с която съм се заловил, затова ще ти откажа.

— Ще успееш, приятелю! Ако в тази колония има и едно зрънце злато, знам, че ти ще го откриеш. И когато станеш много богат, ще ми върнеш заема... с подobaваща лихва, разбира се.

Двамата се засмяха на модерния напоследък европейски начин за печелене на пари чрез лихварство.

— Доверието ти ме радва. Не се безпокой. Знаеш, че ще се оправя.

Мъжете продължиха да бърбят. Джудит хвърли тревожен поглед към часовника. Ставаше късно, а Кевин О'Кийф още го нямаше. Всяка

вечер излизаше, отиваше да играе комар и да пие с леките жени по кръчмите, докато съпругата му се бореше за живота си. Прибираше се след полунощ и спеше до обяд. Веднъж тя му спомена, че трябва да проявява повече внимание към съпругата си, но той смотолеви нещо от рода, че не издържал да гледа чуждата мъка. Едва сдържайки гнева си, тя го остави да прави каквото иска. Познаваше този тип мъже и се чудеше как такава мила девойка се беше подлъгала по този егоист. В града вече се носеха слухове за неговите любовни истории и Джудит се молеше да се окажат лъжа заради бременната жена, която береше душа в малката стаичка зад магазина.

— Този нехранимайко! — избухна тя и двамата мъже изненадано се обърнаха към нея.

— Кой?

— Господин О'Кийф — горчиво поясни Джудит. — Сега трябваше да е до бедното момиче, а не по кръчмите!

— О'Кийф не я заслужава! — тропна Люк по масата. — Какво момиче е тя само...

— Тя не е момиче, Люк — опита се да го успокои Джудит. — Тя очаква дете и това я прави жена.

— И все пак е много млада за работата, с която се захваща! — настоя той.

— А на колко години беше ти през четирийсет и девета, когато отиде да търсиш злато в Калифорния? — сопна му се Джудит.

— Ъ-ъ... шестнайсет. Но аз бях узрял за това. Катлийн е още дете.

— Въобразяваш си, че да гледаш дете е по-лесно, отколкото да копаяш за злато, нали, господинчо! Вие, мъжете нищо не знаете за живота!

— Аз не мисля така, мила. — Соломон се опита да успокои Джудит и да спаси приятеля си от гнева ѝ. — Ти отдавна си ми доказала, че без жена мъжът е кръгла нула.

Изражението ѝ се смекчи. Тя се поуспокои и съжали, че нападна така остро Люк. Той нямаше никаква вина за безотговорността на О'Кийф.

Люк притихна. Уютната обстановка му напомни за неговото семейство, което жестоката съдба му беше отнела. Споменът му отне удоволствието от вкусната вечеря.

Той срещна Джейн в Бризбейн. Беше миловидно момиче на осемнайсет години и след една година му стана жена. Роди му най-прекрасната дъщеря на света. Но двете се заразиха от тиф и починаха, преди детето да навърши една година.

Съсипан от загубата, се запиля из вътрешността на колонията и рядко се появяваше в градовете. Но запознанството му с Кейт О'Кийф му подсказа, че е време да се завърне при хората.

Когато приключиха с вечерята и Джудит почисти масата, Соломон донесе кутия с цигари, които пазеше за специални случаи. Тъкмо я отваряше, когато някой заудря по външната врата.

— Господин Коен, вкъщи ли сте? Трябва да говоря с вас! Господин Коен!

— Това е Уилсън — промърмори евреинът. — Държи туристически хотел в града.

— Искаш ли да дойда с теб? Струва ми се, че носи неприятни вести — предложи Люк.

— Господин Уилсън е добър човек. Ще се оправя и сам — успокои го приятелят му и излезе.

Люк и Джудит се послушаха, за да разберат какво става. Уилсън крещеше истерично, но те не можаха да чуят нищо конкретно. Най-сетне вратата се затръшна и Соломон се върна при тях със зачервено лице.

— Да не се е случило нещо с господин О'Кийф?

Евреинът седна, напълни чашата си с вино и я изпи на един дъх.

— Той сигурно е много добре! — нервно отговори и избърса устните си с ръкава си. — Избягал е с жената на Уилсън. Двамата са задигнали дневния оборот на хотела.

— Подлец! — скочи Люк. — Дано гори в ада!

— Това е чудесно! — възкликна Джудит и двамата мъже я изгледаха изненадано. — Кейт ще постигне много повече без него. Мисля, че Господ ѝ е отредил специална съдба. И ще е по-добре никога повече да не се среща с този негодник.

Соломон кимна в знак на съгласие. Винаги се беше осланял на интуицията на жена си и рядко беше грешал.

През нощта Кейт усети първите признаци на преждевременното раждане. Джудит и Соломон бдяха над гърчещата се от болка родилка. Кейт стенеше и зовеше мъжа си, търсеше го из стаята, но виждаше само непознати лица около себе си. Акушерката дойде и няколко часа след това тя роди момченце. Но не му беше писано да живее. На разсъмване то умря в ръцете на майка си.

Соломон и съпругата му намериха кураж да съобщят на Кейт, че мъжът ѝ е избягал с друга жена.

22.

Твърдата земя около малкия гроб беше покрита със суха трева. На надгробния камък беше поставен букет от диви цветя. Надписът беше прост и лаконичен: „Майкъл О’Кийф, роден и починал март 1863 г.“

Кейт стоеше сама до малката могила и се молеше тихо за душата на сина си: „Миличък мой, колко много ми липсваш! Ако само...“ Сълзите се стичаха по хубавото ѝ и измъчено лице. „Поне — мислеше си тя — няма да отиде без име на небето.“ Беше го кръстила Майкъл, като брат си. Силно, хубаво име. Но сега брат ѝ беше напуснал страната, а Том се губеше из незаселените земи. Колко нещастия им се бяха стоварили на главите! Защо Бог ги наказваше така жестоко?

От раждането и смъртта на момченцето ѝ бяха минали два месеца, през които Кейт бавно се възстановяваше от треската. Щом беше в състояние да се държи на краката си, тя пожела да види гроба на детето. Сега беше тук, за да го оплаче и изпрати по пътя, който господ му беше отредил.

Избърса сълзите си и тръгна бавно по прашния път. Люк Треиси я чакаше търпеливо до кабриолета и пушеше една от своите ужасни пури.

Отдалече американецът изглеждаше съвсем млад. През тези месеци той стана най-близкия ѝ човек. Докато вървеше към него, в Кейт се надигна желание да изтича и да го прегърне, за да му благодари за неговата нежност и добрина, за този букет диви цветя, които беше набрал за нейното момченце, за това, че беше до нея винаги когато имаше нужда от него. Той успяваше да я разсмее, когато тя мислеше, че радостта си е отишла завинаги от живота ѝ. Беше твърд и решителен, когато се налагаше, и внимателен и мил, когато беше с нея.

Семейство Коен не се отделиха от нея, докогато треската я изгаряше, а и сега гледаха да ѝ помогнат с каквото могат. Всички бяха толкова добри, че тя почувства вина, дето все още си мислеше за Кевин О’Кийф, който я предаде в най-решителния момент от живота ѝ.

Кейт беше чула, че той загубил много пари на надбягването между Пърсел и Дженкинс и оставил много неплатени дългове в града. Освен това беше опразнил банковата им сметка. На практика нещастната жена се оказа съвсем сама в непознато място и без пукнат грош в джоба си.

Но въпреки всичко не можеше да го мрази. Дълбоко в себе си хранеше надежда, че някой ден той ще се върне и с наведена глава ще я помоли за прошка. Не беше сигурна, че ще му прости, но жадуваше за този момент.

Преди няколко дни получи писмо от леля Бриджит. Така разбра за бягството на Майкъл. Леля ѝ пишеше как са научили за смъртта на баща ѝ и Били и всичко, което знаеше за Том. Големият ѝ брат се беше превърнал в герой на ирландската общност в града. За разбойника Том Дъфи се съчиняваха песни и той беше станал национална знаменитост в Сидни, наред със смелия Джак Донахю. Бяха го нарекли „белият майол на Куинсланд“ и нападенията му над разпасалите се работници по фермите се възприемаха като война на ирландците срещу британското насилие. Но за властите той беше изменник и престъпник, към когото трябваше да се отнасят както към дивите туземци, които убиваха бели хора.

Горката леля Бриджит! Бееше се надявала, че новите колонии ще дадат ново начало на клана им, далеч от вечните проблеми с британските власти. Но сега всичко се повтаряше. Дъфи бяха размирници — и тук, и в Ирландия.

Докато стигне до кабриолета, Кейт вече беше решила какво да прави. Щеше да намери Том и мястото, където беше погребан баща ѝ. Някаква древна сила, която беше властвала в сънищата ѝ, докато беше болна, ѝ нашепна накъде трябва да продължи, за да намери онази пресечна точка във вселената, която щеше да даде разковничето за съдбата на двете фамилии, които се бяха превърнали в смъртни врагове — Макинтош и Дъфи.

Люк наблюдаваше Кейт и се чудеше колко силна е тази жена. Зачервените ѝ очи говореха, че е плакала, но тя се движеше енергично и твърдо. „Кейт е мъжко момиче“ — помисли той. Щеше да оцелее и той щеше да е до нея, за да я подкрепя.

— Благодаря ви, че ме доведохте тук, господин Трейси! — каза тя тъжно.

Люк ѝ помогна да се качи в кабриолета и потеглиха. Конете подплашиха ято качулати папагали, които се вдигнаха като облак и се скриха в близката горичка от каучукови дървета. Здрачът се спускаше и оцветяваше малките облачета в разкошна гама от карминеночервено до бледомораво, които се разтягаха и размиваха в небесната тъмнина и плетяха красив гоблен от живи фигури. Гледката внесе покой в душата на Кейт и тя тихо попита:

— Живи ли са родителите ви, господин Трейси?

Въпросът го върна далеч назад, в неговата родина.

— Не, госпожо. Двамата са погребани в Калифорния.

— Значи и двамата сме сираци — прошепна тя и се загледа в пурпурното залязващо слънце.

Той я погледна с крайчеца на окото и изпита близост, каквато не беше чувствал към никого след смъртта на жена си.

— Ще се приберете ли при своите в Сидни, госпожице?

— Не! — поклати глава тя. — Някога може би, но сега имам работа тук. А вие мислили ли сте за завръщане в Америка?

Той я погледна изненадано. Това беше въпросът, който самият той си задаваше непрекъснато.

— И аз като вас имам работа тук. А и тази война...

— Да — кимна тя с разбиране. — Изборът сигурно е труден за един мъж. За кого щяхте да се биете, ако бяхте в Америка, господин Трейси? За Линкълн или за Дейвис?

— Не знам — смръщи се Люк. — Роден съм на север, във Вирджиния, но по-голямата част от живота си съм прекарал в Калифорния. Може да ме мислите за нерешителен, но израснах с убеждението, че Бог е създал негрите да служат на белите хора. После дойде бунтът в Юрика и аз се бих рамо до рамо с черния Джон Джоузеф. Той беше един от най-свестните мъже, които съм срещал. Пътувах доста и стигнах до убеждението, че всички хора са равни... както е казано в Конституцията ни. Мисля, че господин Линкълн се бори именно за това равенство. И ако се наложи, бих застанал на страната на Севера.

— Според вас кой ще победи?

— Трудно е да се каже. Южняците няма да се предадат, докато има и един човек, който може да държи пушката, но... нещата не вървят на добре за тях.

— Радвам се, че не сте на бойното поле! — каза нежно Кейт и го докосна леко по ръката. — Ако не бяхте вие, може би щях да лежа в гроба до моето момченце... И нямаше да познавам такива благородни хора като семейство Коен.

— Не съм направил нищо особено, Кейт — промърмори той и се изчерви. — Тук съм, защото не мога да тръгна на път без коне.

Тя осъзна, че за пръв път я нарича с малкото ѝ име, и се усмихна. Стана ѝ приятно. Люк Трейси отдавна не беше за нея само обикновен познат. Благодарение на неговото мило отношение успя да преодолее трагедията си и да погледне напред. Да, той беше един много специален приятел, помисли тя и поруменя.

— Господин Коен ми каза, че търсиш работа, за да намериш средства да купиш коне — изрече. Неусетно беше преминала на „ти“ и това ѝ се стори напълно естествено.

— Да, госпожо. Сигурен съм, че някъде ме чака много злато — отговори уверено той. Заприлича ѝ на момче, което е убедено, че един ден мечтите му ще се сбъднат.

Кейт се обърна настрани, за да скрие безпокойството си. Не знаеше точно защо, но беше сигурна, че не иска да се разделя с него.

— Какви са твоите планове? Какво ще предприемеш, Кейт?

— Първо, ще намеря гроба на татко. А после ще потърся Том — отговори тя твърдо.

Той я погледна и се намръщи. Знаеше колко опасна е вътрешността на колонията. Знаеше също, че тя няма средства, за да осигури един преход с коне, храна и водачи. Но не каза нищо. Момичето строеше въздушни кули и Люк не искаше да бъде този, който ще ги разруши.

Но Кейт не мислеше, че намеренията ѝ са нереални. Тя вече имаше план как да ги осъществи.

Седмица по-късно Люк работеше край града, където изкореняваха дървета и подготвяха земята за застрояване. По обяд получи бележка от Коен, че трябва веднага да се прибере вкъщи. Подаде кирката на мъжа до себе си и хукна към магазина, където го чакаше Соломон.

— Получих съобщението ти — тревожно заговори Люк. — Да не се е случило нещо с Кейт?

— Спокойно, мой човек. Всичко е наред. — Приятелят му се ухили и го поведе към ливадата пред конюшните. Кати и Джудит стояха пред три красиви коня и ги хранеха с овес. Те си говореха тихо и се смееха на конете, които се блъскаха, за да достигнат до храната.

— Люк — извика Джудит, — как ги намираш?

Той ги погледна и погали най-голямата кобила. Конете бяха в отлична форма.

— Не е лошо. Сигурно ви е струвало цяло състояние — отвърна той. Кобилата зарови глава в гъстата му брада.

— Не на нас — загадъчно каза Джудит. — Те са на Кейт.

Люк повдигна вежди. Откъде ли беше взела пари? После внезапно осъзна за какво щяха да ѝ послужат конете и кипна:

— Да не си посмяла да заминаваш, Кейт! Това е немислимо за толкова млада жена като теб. Повярвай ми!

— Ще замина — отговори спокойно тя и продължи да храни конете — и никой не може да ме спре.

Вбесен от упоритостта ѝ, Люк потърси подкрепа от Джудит, но тя му обърна гръб и започна да гали гривата на красивата кобила. Тя беше заела пари на Кейт за конете, сигурна, че младата жена ще намери начин да ѝ ги върне. С женската си интуиция тъмнооката красавица беше усетила, че Кейт е предопределена за нещо много важно за всички тях и за тази страна, която им беше станала втора родина. Фактите ясно говореха за това. Тя оцеля след жестоката треска, предателството на съпруга си и смъртта на рожбата си. Тя имаше сили да ръководи живота си и Джудит щеше да ѝ помогне с всичко, което беше по силите ѝ.

— Няма да се справиш, Кейт, повярвай ми! — продължаваше Люк. — Докато пътувах, съм виждал как умират опитни и въоръжени до зъби мъже из тази пустош...

— А ти защо се каниш да заминеш на запад?

— Аз съм мъж, Кейт — каза простичко той.

— Ах, мъж! — извика Джудит. — Слушай ме, Люк! Когато бях на годините на Кати, се качих на кораба и прекосих океана, за да бъда със Соломон. Родителите ми бяха против, но аз дойдох и работих като вол, докато той влачеше веригите. Когато го освободиха, дойдохме тук

и всичко, което виждаш, е изградено от нас. А може би си забравил, че собствената ти майка — сама, с дете на ръце, прекоси половин Америка, за да стигне до Калифорния и да те отгледа?

Люк кимаше глуповато с глава. Не можеше да не се съгласи с Джудит, но реши да опита още веднъж:

— Мама беше по-голяма от Кейт, когато тръгнахме за Калифорния.

— Но все пак беше жена, нали?

Той се предаде. Нямаше начин да победи срещу дяволските планове на жените. Лицето му изразяваше болка и той наведе глава, за да я прикрие. След малко каза тихо, но все още гневно:

— Тогава аз ще те водя!

— Няма нужда! — предизвикателно извика Кейт. — Ще се справя и без мъж.

— Казах, че ще тръгна с теб, и точка! Трябва да набавим екипировка и провизии и да тръгнем най-късно другата седмица — отсече, без да я поглежда.

„Дявол да ги вземе жените — помисли си. — Знаят как да въртят мъжете на пръста си.“

— Люк — повика го нежно Кейт. — Съжалявам, че няма да мога да ти платя сега. Но ако ми се довериш, един ден ще ти се изплатя.

— Не го правя за пари, Кейт — поклати той глава и хукна към магазина, като остави назад Соломон, който бързаше да го настигне.

Кати се загледа след него. Дочу зад себе си гласа на Джудит:

— Той е добър човек, Кейт. С него ще си в безопасност.

— Зная — въздъхна тя. — Бих искала съпругът ми да беше като него.

Еврейката видя, че Кейт едва сдържа сълзите си, и реши да смени темата:

— Люк хареса кобилата, така че приеми кастрирания кон като подарък от мен.

Кейт се хвърли на врата на приятелката си и захълца:

— Благодаря ти за всичко, Джудит! Никога няма да забравя какво направи за мен! Твоята подкрепа е безценна!

— Не се безпокой — през смях отвърна Джудит. — Конете сигурно са крадени. Затова ги купих почти без пари.

Кейт продължи да хълца.

— Хайде, мила моя — успокояваше я Джудит, като се опитваше да не се разплаче и тя. — Трябва да скрием сълзите си от мъжете, за да не ни помислят за слаби. — Прегърна я и продължи. — Знам, че Господ те изпрати, за да помогнеш на народа си. Хората се нуждаят от теб. И знам, че отговорите на твоите въпроси са там, на запад, в дивата пустош.

Кейт слушаше потресена. Думите на Джудит съвпадаха напълно с нейните предчувствия. Високата жена смени темата:

— Ела да изберем подходящи дрехи за пътуването. И да помислим за някакво оръжие. Тука жените ходят въоръжени.

Те се върнаха в магазина и завариха двамата мъже да се пазарят за цената на екипировката. Соломон се вайкаше, сякаш Люк му беше обрал магазина, и Кейт се засмя на двамата приятели, които се опитваха да се надлъжат. Но в главата ѝ продължаваха да звучат думите на Джудит. Защо беше толкова важно да намери гроба на баща си? Какво щеше да открие във вътрешността на Куинсланд? И каква беше нейната задача в тази непозната земя?

23.

— Сержант Хенри! Сержант Хенри!

Хенри подскочи в леглото и в просъница се пресегна за револвера. Гласът, който го зовеше отвън, беше настоятелен и тревожен. Сигурно беше нещо спешно, иначе полицаи Барни никога нямаше да го събуди.

— Какво става, полицаи? — измърмори той.

— Бързо дойде, сержант Хенри! Ефрейтор Гидеон... той убит.

— Какво?! — Сержантът скочи от леглото и се появи на вратата на колибата по гащи и с револвер в ръка. — Какво имаш предвид, като казваш „убит“?

— Господин Морт — запелтечи полицаият, който го чакаше пред вратата с фенерче в ръка. — Той убил ефрейтора в лагер „Дървото“. Господин Морт е дявол, бял дявол, сър! Той луд. Дупчи ефрейтор със сабя много пъти. Всичко свърши.

Хенри грабна фенерчето от Барни и се върна в стаята. Зашари с лъча и намери униформата. В бързината болният му крак се закачи за един стол и тежкият мъж едва успя да се задържи на краката си. Най-после успя да се облече и хукна навън.

Новината вече се беше разнесла из лагера и воят на жените изместваше нощния покой. Хенри се отправи към коня си. Барни го следваше. Животните неспокойно пръхтяха. Плачът на жените ги караше да наострят уши.

— Какво стана? — попита той, докато наместваше седлото на коня си.

— Не знам — отговори Барни. — Бил със старец, когато лейтенант Морт дошъл. Изглеждал смешно.

— Как така „смешно“?

— Смеел, без да спре, и казал ефрейтор Гидеон убил онези момиче. Каза, ефрейтор дойде с него. Ефрейтор гледал изплашен. Всички били изплашен.

Хенри разбираше защо всички са били изплашени. Морт ги е видял да пият, което беше нарушение на вътрешния ред и можеше да

им донесе по десет удара с камшик. Даде знак на Барни да продължи:

— После чули, ефрейтор Гидеон пищи. Аз бяга, а старец казва господин Морт намушка ефрейтора със сабя.

— Исусе! — прошепна Хенри.

„Морт е полудял“ — поклати глава той. Да убиваш диваци по време на акция е едно, но да убиваш служители на Нейно величество, без значение дали са бели или черни, вече е сериозно престъпление. Прилоша му, като си помисли, че трябва да предприеме нещо. Не знаеше дали има право да арестува висш офицер, но, от друга страна, не можеше да остави убийството без последствия. Убиецът трябваше да си плати.

Стигнаха в лагера „Дървото“. Мястото беше пусто, макар че огънят все още припламваше и хвърляше трепкащи отблясъци по клоните на близките дървета. Полудивите кучета, които винаги се навъртаха около селищата на местните, се спуснаха срещу конете им, но зад тях не се показва нито една жива душа. Бараките изглеждаха празни. Явно хората бяха напуснали лагера, за да се скрият от нещо или от някого, отбеляза Хенри, докато се взираше във всяка клонка наоколо.

Морт седеше близо до огъня и топлеше ръцете си, сякаш беше спрял да си почине. Сабята лежеше в скута му. Острието ѝ изглеждаше черно от кръвта на фона на отблясъците на догарящите дървета. Лейтенантът ги посрещна с изкривено от налудничава усмивка лице.

— О, сержант Джеймс! Виждам, че полицай Барни ви е довел.

Барни отстъпи към неосветената част на лагера. Страхът от мъжа със сабята беше по-силен от чувството му за дълг.

Хенри остана на коня си, стреснат от безумната усмивка и смъртнобледото лице на лейтенанта.

— Имате ли да ми кажете нещо за ефрейтор Гидеон, сър? — извика той. — Полицай Барни ми докладва, че сте го убили.

— Така е — отвърна Морт. — Вижте ей там, в храсталака. Жалко, че стана така. Взех го със себе си да поразпитаме из лагера за черните момичета. Но той се изплаши, че ще го разкроя, и се опита да ме убие. Трябваше да се защитя.

— Да се защитите ли?

Хенри не вярваше на ушите си. Морт дори не си беше направил труда да измисли правдоподобна версия за убийството.

— Да, сержант — отвърна капитанът с тон, сякаш обясняваше нещо на малко дете. — Проведох лично разследване и установих, че ефрейторът е убил тези нещастни туземки. Дойдох тук да поговорим като мъже, но той изпадна в паника и ме нападна. За щастие бях въоръжен.

Хенри слезе от коня, без да изпуска от очи мъжа до огъня. Можеше ли всичко това да е истина? Можеше ли Гидеон да е прихванал от безумието на белите и да е убил тези момичета? Не, това беше абсурдно. Той познаваше добре туземеца. Наведе се и взе от огъня един горящ клон. Внимателно тръгна към храстите, които посочи Морт.

— Малко по-наляво, сержант — услужливо се обади лейтенантът и след секунди Хенри се препъна в тялото.

Гидеон лежеше по гръб. Хенри се наведе и го огледа на светлината на горящия клон. Тялото беше покрито с множество прободни рани, но той съсредоточи вниманието си върху ужасяващата рана на мястото, където трябваше да се намира устата — характерния „подпис“ на убиеца. Следите бяха от сабя! Не от нож, както се беше заблудил, а от сабя. Какъв глупак е бил!

Затвори очите на приятеля си и решително стисна устни.

Когато се върна при Морт, носеше пистолет. Треперещ от ярост, той го насочи към главата му. Лейтенантът погледна към него и самодоволната усмивка изчезна от лицето му. Знаеше, че сержантът и Гидеон бяха приятели, но не му беше минавало през ума, че кроткият и изпълнителен Хенри Джеймс ще посмее да насочи оръжие срещу него. Обади се тихо:

— Приберете оръжието, сержанте! Може да се спънете и да стане бяля.

— Ти, ненормалник, такъв! — Хенри дръпна ударника на пистолета си. — Ти уби ефрейтор Гидеон и момичетата, мамка ти!

— Това пък откъде го измисли? Нямах никакви доказателства. Съветвам те да прибереш оръжието и да забравим за случката, защото иначе... Да вадиш оръжие на висшестоящ е сериозно провинение.

— Но не по-голямо от това да убиеш три момичета и полицейски ефрейтор — озъби се сержантът. — Не знам дали да те убия, или да те арестувам. Заслужаваш да те застрелям на място, но тогава трябва да

съчиня някаква история, за да обясня инцидента, а аз не съм толкова добър в лъжите като теб. Все пак може и да измисля нещо.

Морт разбра, че сержантът не се шегува. Как се случи така, че подцени този човек? Не усети какъв кураж имаше това сакато копеле.

— Ако те арестувам — продължи безстрастно Хенри, — доказателствата ще се окажат недостатъчни, за да те осъдят. Но нещо може да изскочи, ако се поразровят около смъртта на ирландския търговец. Забравих да спомена, че Гидеон ми разказа всичко за него, така че напразно го уби.

Устата на Морт пресъхна. Силата беше на страната на сержанта. Какво трябваше да избере той, куршум или скандал?

— Ако ме арестуващ, кариерата ти в полицията е свършена! — изхриптя той. — И двамата знаем, че началството не обича скандалите. Каквото и да стане с мен, ще намерят начин да те изритат от полицията.

Продължи да го заплашва в отчаян опит да отклони вниманието на сержанта, но той не сваляше пистолета.

— Сега сме само аз и ти, Морт — каза Хенри тихо. — Барни избяга. Ръцете ми треперят от ярост и пистолетът може да гръмне.

Морт се опита да се надигне, но не му достигнаха сили. Вместо това застана на колене и протегна ръце към Хенри:

— Арестувай ме, щом трябва! Нима наистина искаш да ме убиеш?

Чу се гръм и той изкрещя:

— Мили боже! Не можеш да ме застреляш като бясно куче!

Хенри зареди отново и спокойно изрече:

— Пропуснах. Никога не съм бил много добър в стрелба на тъмно.

Морт закри главата си с ръце. Втори изстрел отекна в нощта и той се сгърчи в прахта, за миг помислил, че е мъртъв.

— Моля те — заскимтя, когато осъзна, че още е жив, — арестувай ме, но махни този пистолет! — Изведнъж му хрумна спасителна идея: — Какво ще кажеш да се върнем в участъка и да си подам оставката?

— Знаеш, че първо трябва да подадеш предупреждение за напускане. Ако не спазиш процедурата, трябва да напуснеш пределите на Куинсланд.

Лейтенантът мислеше трескаво. Ако се съгласеше, Хенри щеше да го заведе в участъка. Другите полицаи щяха да се събудят и кой знае, нещата можеха да се обърнат и да се случи така, че той да арестува сержанта.

— Да — каза смирено, — знам, че ако напусна без предупреждение, ще съм в нарушение на правилника. Това те устройва, нали? Ако напусна Куинсланд, това ще удовлетвори ли чувството ти за справедливост?

— Може да се каже — измърмори Хенри. — Но те предупреждавам, че ако не напуснеш, трябва да ме убиеш. Иначе ще разкажа всичко на началниците и на журналистите.

Морт примигна. Ако успееше да арестува сакатия полицай, той наистина щеше да разкаже всичко и Морт беше загубен. Ако пък го убиеше, Барни щеше да го уличи като извършител. Знаеше, че туземните полицаи обожават своя сержант и няма да оставят убиеца му да се измъкне безнаказано. Единственият път оставаше подаването на оставка.

— Добре, сержант! — изправи се той и показа, че се контролира напълно. — Ще трябва да подадете рапорт за смъртта на ефрейтор Гидеон. Аз ще докладвам как ме е нападнал и се е наложило да се защита.

Хенри кимна, обърна се и пое към казармите. Мразеше се заради сделката, която беше принуден да направи, но съзнаваше, че няма друг избор. Утешаваше го единствено фактът, че поне хората от неговия участък няма да страдат повече от безумието на лейтенанта.

Когато пристигнаха в участъка, Морт написа оставката си и му я връчи без повече обяснения. Напусна района още преди да настъпи утрото.

Месец по-късно заместващият офицер седеше на бюрото на Морт и четеше рапорта. Хенри стоеше мирно пред него. Кракът го болеше и той псуваше наум надутото копеле, което се правеше, че не забелязва това.

— Много необичайно, сержант Джеймс — отбеляза младият офицер. — Тези доклади са объркващи. Убит полицай и убиец, който

неочаквано напуска службата по собствено желание. Той трябваше да бъде тук, за да даде показания.

— Тъй вярно, сър! Такава е процедурата. За съжаление господин Морт изчезна и никой не знае нищо за него.

— Хм... Добре. Предполагам, че е написал сведение за инцидента в лагера на аборигените? Като се имат предвид обстоятелствата, господин Морт заслужава похвала за разплитането на случая с убийствата на черните момичета и опита му да залови престъпника. Но щабът е учуден от напускането му без предупреждение. Господин Морт ще понесе последствията от постъпката си.

— Тъй вярно, сър!

— Трябва да отбележа, сержант, че не съм много доволен от вашата работа, докато сте замествахте — важно каза офицерът, но Хенри знаеше, че това беше чиста лъжа. Поддържаше идеален ред в казармите. Неговите туземни полицаи бяха едни от най-добрите кавалеристи в колонията. Изказването на офицера явно имаше за цел освобождаването му от служба.

Макар и наперен, младият офицер беше съвестен служител и тази игра на котка и мишка го смути. Сержант Хенри Джеймс беше много добър в работата си, а той трябваше да изпълни желанието на някакъв си фермер и да намери причина, за да го уволни.

— Ще пусна препоръка да бъдете преместен на място, което ще бъде уточнено от главната квартира — смотоледи той. — Въпроси?

— Съвсем не, сър!

Преместване значи, но можеше да бъде много по-зле.

— Можете да продължите да изпълнявате служебните си задължения, докато пристигне официалната заповед. Сега сте свободен!

Хенри козирува, обърна се и се запъти към вратата, когато чу тихия глас на офицера:

— Ако бях на ваше място, нямаше да бързам с багажа. Докладите често се губят и тогава преписките отиват в архива.

Хенри се усмихна с благодарност. На света все още съществуваше справедливост.

Сержантът излезе на площадката. Когато го видяха, полицаите, които чистеха конюшните наблизко, спряха и погледнаха към него със страх и надежда. Бяха забелязали, че влиза в канцеларията с парадната си униформа и се досетиха, че това не вещае нищо добро за техния шеф. Но той се обърна към тях, ухили се и извика:

— Още съм тук, мързеливци! Хващайте се на работа да не заиграе камшика!

Туземците усърдно заработиха с лопатите. Лицата им грейнаха в усмивка. Техният сержант беше строг, но честен и справедлив.

Хенри закуцука към квартирата си. Беше доволен, но една мисъл продължаваше да го гризе отвътре. Имаше чувство, че пак ще се сблъска с Морисън Морт. Той знаеше, че мъже като него винаги оцеляват. Те бяха като плъховете — неизтребими.

— Трябваше да те убия, мерзавцо! — тихо изсъска той.

24.

Голи до кръста, полицаите седяха под дебелия сянка на каучуковото дърво и чистеха карабините си. Когато непознатият влезе в казармата, всички спряха работа, за да го огледат. Тук не идваше никой, освен по работа.

Белият мъж яздеше с лекота, сякаш беше прекарал по-голямата част от живота си на кон. Спря наблизо и попита за сержант Хенри Джеймс. Упътиха го и той прекоси плаца, слезе от коня и се запъти към квартирата на Хенри. Полицаите наведоха отново глави над оръжията си. За каквото и да идваше този бушмен, то си беше работа между бели. Те си имаха достатъчно свои проблеми.

Люк почука на вратата и в отговор чу гърмящия глас на сержанта:

— Влез!

Отвори вратата и застана пред едър мъж в синя униформа, който седеше пред отрупано с документи бюро и разглеждаше някаква карта.

— Сержант Джеймс, надявам се — попита и смъкна прашната шапка от главата си.

Мъжът сгъна картата и погледна към посетителя. Американският акцент събуди интереса му:

— Същият. А вие сте янки, както чувам.

Люк се ухили и се представи:

— Люк Трейси, златотърсач от Калифорния. Засега без особен късмет.

Хенри хареса американеца и топло попита:

— С какво мога да ви услужа, господин Трейси? Предполагам, че търсите някаква помощ. При нас никой не се отбива за чаша чай.

— Прав сте, господин Джеймс. Чух, че сте участвали в разселването през ноември миналата година в района на Глен Вю — каза Люк и забеляза, че лицето на сержанта стана мрачно. — Имало е инцидент с двама приятели — Патрик Дъфи, пътуващ търговец, и неговия туземен помощник. Пронизани са от копие на някакъв майол. Дали можете да ми помогнете да намеря гробовете им?

— Защо се интересувате от тях, господине?

Люк се учуди на необичайния въпрос:

— Пат Дъфи ми беше приятел. Бяхме заедно в окопите при Балаклава през петдесет и четвърта. Пътувам на запад и реших да се отбия на гроба му.

Хенри бавно се надигна и закуцука към прозореца. Загледа се в насрещната страна на плаца, където полицаите лъскаха всяка част от разглобеното си оръжие.

— Ако знаех къде са погребани, щях да ви кажа — отвърна. — Бившият ни командир беше последният, който ги е видял живи. Но той напусна преди седмица и никой не знае къде е сега.

— Може би имате някаква представа — не се предаваше Люк. — Може би някой от полицаите ви... все някой ги е погребал, нали?

— Надявам се господин Дъфи да е получил християнско погребение. Предвид обстоятелствата...

— Какво искате да кажете с тези думи, сержант?

— Нищо, което да ви засяга пряко — отговори Хенри с официален тон, — но обясненията на бившия командир не отговаряха много на фактите.

Люк усети, че има нещо нередно, и реши да изкопчи още информация:

— Чух, че убил един от полицаите... заподозрян в убийства на туземки.

Сержантът се навъси и отсече:

— Не мога да ви помогна с нищо повече, господин Трейси. Не знам къде е погребан този Дъфи и... дали е погребан изобщо. Така че...

Люк усети, че е повдигнал болезнена за сержанта тема, и се отказа от повече въпроси. Оттегли се и бързо напусна казармите под любопитните погледи на полицаите. Скоро беше при Кейт, която го чакаше в магазина на Коен. Предаде ѝ разговора си със сержант Джеймс и си призна, че е ударил на камък. Но тя не се предаде. Въпреки че не разбраха нищо конкретно, продължи да се готви за пътуването.

Ден преди да заминат от Рокхамптън, един неочакван гост почука на вратата на магазина. Крайно озадачен, Соломон го покани вътре. Още повече се учуди, когато разбра при кого е дошъл.

— Кейт, сержант Хенри Джеймс от конната полиция иска да разговаря с теб — извика към младата жена, която сгъваше две одеяла за пътуването и се чудеше как да побере всичко, което беше приготвила за път.

— Нека да влезе — каза тя и инстинктивно оправи роклята си. Люк, който се суетеше около багажа заедно с нея, я изгледа накриво за проявеното кокетство. Защо не се гласеше и за него така?

— Чух, че се отправяте на запад, госпожо О'Кийф — каза Хенри, след като се представи. — Разбрах, че сте сестра на Том Дъфи.

Кейт го погледна недоверчиво. Както целият род Дъфи, и тя нямаше доверие в полицията:

— Откъде научихте това, сержант Джеймс?

Той се усмихна и отвърна:

— Аз съм полицаи, госпожо. Имате ли нещо против да поседна. Кракът ми...

Кейт му посочи натрупаните бали със сено и той тежко се отпусна върху една от тях:

— Господин Трейси ме посети, за да ме пита дали знам къде е погребан баща ви. Казах му истината. Не знам нищо, но начертах карта на местността около Глен Вю, доколкото мога да се осланям на паметта си.

Той подаде картата на Люк и двамата се загледаха в нея. Хенри му показва лагера на аборигените, реката и хълмистата верига. Посочи и просеката.

Люк сгъна картата и я прибра в малка метална кутия от шоколад, в която беше сложил някои важни неща за пътуването им: игли, конци, стъкленица с приспивателно и компас.

Недоверието в погледа на Кейт изчезна и тя меко каза:

— Благодаря ви, сержант! Но не мога да не ви попитам защо ни помагате, след като сигурно имате заповед за арестуването на брат ми?

Хенри наведе глава и отвърна:

— Имам подозрения за това, което се случи с баща ви. Сигурно никога няма да мога да ги докажа. Лейтенант Морт избяга и най-вероятно вече е извън Куинсланд. Разказът му за убийството на баща

ви е пълен с несъответствия. От документите личи, че брат ви не е бил с баща ви и туземеца и затова аз мисля, че трябва да се изключи от подозрение. А относно този полицаи, който беше набеден, че е убил момичетата — обърна се той към Люк, — мога да ви уверя, че ефрейтор Гидеон е толкова невинен, колкото и Том Дъфи. — Надигна се от балите със сено и се обърна към Кейт: — Госпожо, искрено се надявам да намерите брат си преди нас. И още нещо... — погледна колебливо към Кейт и тя видя благородния блясък в тъжните му очи, — съветвам ви да стоите далеч от господин Макинтош, собственика на Глен Вю. Той ненавижда името Дъфи. Вашият брат е обвинен в убийството на трима негови служители и вие може да се превърнете в изкупителна жертва. Страхувам се за живота ви, госпожо О'Кийф!

— Благодаря за предупреждението, сержанте. Ще внимавам.

— Надявам се, за ваше добро. От всичко, което чух за вас, мога да твърдя, че сте една достойна жена. Съжалявам за загубата на детето ви... И пожелавам и на двама ви лек път.

Люк му подаде ръка. Полицаят се изненада, но той му се усмихна топло и каза:

— Аз също ви благодаря, сержанте! Надявам се някой ден да се срещнем като приятели.

— И аз, господин Трейси!

Хенри пое протегнатата ръка. После се обърна и напусна магазина.

На другия ден Кейт и Люк напуснаха Рокхамптън. В продължение на две седмици, докато пътуваха на запад, тя се увери, че без познанията на американеца за живота във вътрешността и уменията му да направи живота им поносим в тази суха и негостоприемна земя нямаше да оцелеят.

За Люк най-голямата изненада в това приключение беше самата Кейт. Сутринта, в която заминаха, тя се яви облечена в мъжки дрехи и възседнала коня си по мъжки. Той я погледна учудено и предизвика буйния ѝ смях.

— Ти можеш да яздиш!? — промърмори той, все още изненадан от вида ѝ.

— Не още — отговори му безгрижно, — но ти ще ме научиш.

И Люк я научи да язди, да води товарен кон и да разчита компаса. Не мина много време и той дотолкова свикна да я гледа как язди, че реши, че е напълно естествено жена да може да се придвижва свободно на кон и да носи удобни дрехи, както всеки мъж.

Кейт свикна бързо с живота във вътрешността. Люк беше добър и търпелив учител и тя скоро можеше да се промъква като котка из бодливите храсталаци, без да оставя никакви следи, откриваше вода и без оплакване издържаше на безкрайните преходи из равнината.

Вечер, когато спираха за почивка, той свикна да седи около лагерния огън с чаша чай и да я наблюдава как приготвя вечерята. Често си мислеше колко би бил щастлив, ако има такава съпруга, и се чудеше какъв глупак е този Кевин О'Кийф да изостави най-прекрасната жена на света.

Но той внимаваше да не издаде чувствата си. Според него Кейт го приемаше като приятел и водач в опасното пътуване и Люк не искаше да я нарани, като ѝ натрапи любовта си. Не желаше тя да си мисли, че той се възползва от положението, в което се намираха.

До този момент от пътуването бяха срещали само овчари. Един ден се натъкнаха на волска кола, която пренасяше стока от вътрешността към Рокхамптън. Колата беше пълна с бали вълна. Водачът беше с дълга коса и брада, която не беше виждала вода и гребен цяла вечност. Изглеждаше напълно подивял, като кучето, което водеше със себе си. То ръмжеше и се спускаше към краката на воловете, а после хукваше напред и лаеше неистово. Явно беше, че и двамата отдавна не бяха виждали хора.

Търговецът се представи като Хари Хюбнър и с удоволствие ги покани да се настанят край огъня. Пригответе животните за през нощта и седнаха да хапнат. Кучето се нареди до тях като четвърти член на компанията. То се примъкна до Кейт и с очи, изпълнени с обожание, започна да лиже ръцете и краката ѝ. Може би за пръв път виждаше човешко същество, което говореше толкова нежно и ръцете му бяха така меки и приятни.

— Проклет помияр! — изръмжа стопанинът му, като наля още чай в канчето на Кейт. — Аз го храня и го гледам, а той е готов да ме зареже заради първата женска, която се изпречи на пътя ни.

Кучето наостри уши и погледна към господаря си. После положи главата си на крака на Кейт и се облиза доволно.

Хари скришом огледа Кейт. Американецът беше късметлия с такава хубава и изискана жена. Как един бушмен като него се беше докопал до такова съкровище? Че беше бушмен, за това си слагаше ръката в огъня. Той самият живееше в пустинята и познаваше този род хора. „Хубава двойка са“ — помисли си. Не че имаше значение за него. Каквито и да бяха, щяха да разнообразят обичайната му компания — кучето.

— Още чай, господин Трейси? — приятелски предложи той.

— Не, благодаря — усмихна се любезно Люк. — Ако дядо ми можеше да види колко чай пия, щеше да се обърне в гроба. У нас не се пие чай още от времето на Голямото пиене на чай в Бостън.

Люк говореше за бунта на американците срещу Британската корона по времето на Джордж III, но другият мъж не разбра шегата. Той не се интересуваше от история. Единственото, което знаеше, беше, че някога янките са били врагове на Британия. Сега те бяха пръснати из всички австралийски колонии. Търговци, фермери и търсачи на силни усещания, като господин Трейси. Бяха добри момчета, но в главите им се въртяха безумни идеи за нещо, което наричаха „република“.

— Срецнахте ли някой друг по пътя? — Хари подхвана разговор и напълни за трети път очуканото си канче.

— Само няколко овчари. Бягат от Балаклава.

— Трябва да са били от хората на стария Били Босток. Бягат от Том Дъфи и черния му приятел, които тия дни са посетили фермата на Босток.

Кейт се стресна и потърси погледа на Люк. Опита се да прикрие вълнението си и се обърна към Хари:

— Познавате ли Том Дъфи?

— Да — отговори той и отпи от чая. — Познавах и баща му. Засичали сме се из пътищата. И двамата са добри момчета. Не мога да повярвам, че Пат е убит, а синът му преследва овчари из храсталаците. Том си имал за компания един майол. Казват, че той бил убил Ангъс Макинтош, сина на най-богатия фермер в околността. Така разправяха момчетата от Глен Вю. Всъщност тая вълна я натоварих от там.

— А знаете ли къде можем да намерим този Том Дъфи?

Хари усети вълнението в гласа на Кейт и застана нащрек:

— Не, госпожо, но дори и да знаех, не бих ви казал.

— А на сестрата на Том Дъфи щеше ли да кажеш? — попита Люк и погледна търговеца право в очите.

Хари се вгледа внимателно в Кейт:

— Дяволите да ме вземат. — Плесна се по бедрата. — Ти ли си сестрата на Том? — Тя кимна утвърдително и той се засмя. — Как не се сетих по-рано! Имаш същите очи като него. Знаех къде се крие брат ти, но нямам представа къде е сега. Той живееше с майолите в земите зад границата на колонията. Заприличал е на тях. — Замисли се и заклати глава. — Не, няма да можете да го намерите. По-скоро той ще ви намери.

След като вече беше разкрила коя е, на Кейт не ѝ оставаше нищо друго, освен да разпита по-подробно търговеца. Хари с готовност им разказа всичко, което знаеше за двамата Дъфи. Накрая разговорът се завъртя около Макинтош. Човекът сподели с тях, че един офицер от полицията, същият, който ръководел акцията по разселването на майолите, сега бил отседнал в Глен Вю. Щастлив, че може с нещо да послужи на сестрата на Том, той ги посъветва да стоят далече от този човек, който бил главният преследвач на Том.

Звездите бяха образували блестяща арка над главата на Кейт. Пращането на сухите съчки в огъня я унесе и тя се загледа в тревожните сенки, които трептяха около тях и сякаш ѝ нашепваха древни заклинания в нощта. „Кои сте вие? Какво искате от мен?“ Но въпросите, които я преследваха, отново не получиха отговор.

Кейт разтърси глава и стана. Пожела на мъжете лека нощ и отиде на мястото, което Люк беше определил за спане. Постла одеяло и легна, като се зави добре, за да се предпази от нощния хлад. Макар да познаваше вече звуците на тропика, тази вечер сънят ѝ беше неспокоен и изпълнен с тревожни образи и гласове.

Люк продължи разговора си с търговеца. Зададе му безброй въпроси за голите скали наоколо, за реката, която бяха прекосили, за други източници на вода наоколо. Но нищо от това, което чу, не даваше надежда, че наблизко може да има злато. Накрая Хари сложи още две сурови дървета, които щяха да поддържат огъня до сутринта, и двамата си пожелаха лека нощ.

Люк се отби първо при Кейт, за да провери дали е завита добре. Знаеше, че студът ще става все по-остър през нощта. Придърпа одеялото до брадичката ѝ и се загледа тревожно в нея. Тя се мятеше в съня си и стенеше. Кошмарите се бяха върнали отново. Или това беше нов пристъп на треска? Сложи ръка на челото ѝ и въздъхна с облекчение. Нямаше температура. Хари му беше казал, че са много близо до мястото, където майолите са били избити. Може би техните духове тревожеха съня ѝ. „О, Кейт, ако знаеше колко много те обичам!“ — прошепна той и легна наблизко, за да пази съня ѝ.

25.

Кондола седеше с кръстосани ръце и крака пред огъня и припяваше своята песен. Сенките на пламъците рисуваха причудливи картини на животни и птици, които се извиваха в дивашки танц по стените на пещерата. Нищо не можеше да спре тази песен. Нито зловещият лай на дивите кучета, нито любопитните опосуми, които надничаха зад клоните на каучуковите дървета и се взираха в него с големите си кръгли очи. Те бяха единствени свидетели на историята на последния от старите воители на нирамбура. Той дойде в пещерата на крилете на орел, за да разкаже всичко на своите хора, които сега живееха в Съновидението.

Скоро кучетата щяха да спрат дивия си лай. Тогава щяха да дойдат дъждосвирците, за да оплачат с жалните си писъци неговия свят, който умираше под краката на белите мъже и техните стада.

Кондола плачеше и за себе си. Нямаше кой да припява историята му вечер край огъня. Нямаше кой да изрисува воинските му подвизи в свещената пещера. Нямаше роднини, които да поставят тялото му върху наредените дървета и камъни, за да могат младите воители да намажат телата си със секретите му и да приемат неговата храброст и сила в себе си. И да го заровят, когато от него останеха само кости. Беше съвсем сам, обкръжен от духовете на тези, с които доскоро ходеше на лов, смееше се и споделяше храната си.

Изрисуваното със сакрални знаци тяло на воина беше измършавяло от глад. Отдавна не беше вкусвал месо от кенгуру или сладки корени. Тук, в пещерата, можеше да разчита само на някой случаен гущер, скрит в пукнатините на скалите. Но навън бяха белите и го дебнеха с гърмящите си оръжия и огромните чудовища на четири крака, които тичаха по-силно и от най-бързия воин.

Кондола искаше да се прибере при своите, да съедини духа си с духовете на хората от Съновидението. Но знаеше, че има още една задача на този свят. Трябваше да я изчака и да ѝ помогне. Да ѝ разкаже всичко, защото никой друг нямаше да разбере. И, ето, сега духовете му казваха, че тя идва. Тя имаше силата да види и да запомни това, което

се беше случило в подножието на свещената планина. И той ѝ разказа всичко.

Когато свърши, магията беше отнела и последните му жизнени сили. Той легна до огъня и потъна в дълбок сън, от който никога нямаше да се върне.

Малко преди да съмне, Люк се събуди от някакъв странен, протяжен звук. Светкавично посегна за колта си.

— Кейт — повика я, — чуваш ли ме?

Тягостният вой спря и Люк притихна като тигър, който дебне плячката си, за да не пропусне нещо, което можеше да ги изненада.

— Люк — промълви Кейт и примигна, за да прогони съня от очите си.

— Добре ли си?

— Да — отговори тя несигурно. Седна и разтърка очи. — Аз съм добре... Къде отиде старият воин?

Люк се огледа напрегнато, но наоколо цареше пълна тишина. Дори и тревичка не помръдваше в утринния хлад.

— Не виждам никакви туземци. Може би си сънувала?

— Може би... — съгласи се тя, вече напълно събудена.

Но беше чула ясно гласа на стария абориген. Той беше съвсем реален и изглеждаше, че я чака от дълго време. Още виждаше пред себе си странните знаци върху мършавите му гърди. Тялото му беше изрисувано с охра и набодено с пера от диви птици. Това не беше нощен кошмар. Но не беше и обикновен сън. Приличаше на разговора ѝ с Том, когато беше болна. Не, беше по-различно. Сега тя знаеше, че е призована от някакви древни сили и тези видения са част от една друга реалност, непозната за обикновено човешко същество. Кондола я беше въвел в свещената пещера на нирамбура, където никога преди не беше стъпвал женски крак. Показа ѝ изрисуваната стена, защото така бяха наредили духовете на Праотците. И тя разбра всичко.

— Люк, знам къде са погребани татко и Били — промълви. — И знам защо съм тук.

Той импулсивно обгърна раменете ѝ и тя не се възпротиви.

— Видях всичко — прошепна Кейт. — Ужасни картини! Полицаи и овчари избиваха малки деца и немощни старци. Режеха им

главите като на агнета... — Сълзите я задушаваша. Една ирландка плачеше за хората на Австралия, избити под червеното слънце на тази суха негостоприемна равнина, която трябваше да стане нейният нов дом. Сълзите се стичаха по страните ѝ, гърлото ѝ се стегна от жал, но тя искаше да сподели видението и се насили да продължи. Преживя отново всичко, което ѝ разказа старият абориген през нощта, видя всеки детайл от кървавата ноемврийска утрин, когато земята, на която сега седяха, подгизна от кръвта на хората, живели тук от незапомнени времена, а Люк я притискаше до себе си и слушаше ужасен.

— Старият воин ми каза каква е моята мисия, но не ми посочи пътя, по който трябва да вървя. Каза, че ще мина през много мъка и болка, докато успея. Трябва да отидем в мъртвата земя, Люк! Трябва да видя с очите си костите на майолите. О, Люк, страх ме е!

Той я притисна по-силно и нежно я залюля, а тя зариде като малко дете. Дватамата останаха така, докато първите лъчи на слънцето целунаха сивите храсти.

Изпепелената земя до малката рекичка излъчваше злокобна тишина. Само Кейт можеше да чуе ехото от весели детски смехове, мързеливото припяване на стари майоли и шеговитите закачки между младите мъже и жени из селото. Люк стоеше сред избелелите кости, от които земята под тях изглеждаше сивкава, и с тревога следеше Кейт. Тя навлезе с коня сред останките от лагера. Сълзите се стичаха по страните ѝ. Вгледа се в разпилените кости и видя черепи на малки деца да се търкалят по червената земя. Те ѝ напомниха за смъртта на нейното дете. Нейната болка се сля с тази на убитите туземци и тя се разрида:

— Горките майки! Гледали са как полицаите убиват децата им, как ги тъпчат с конете си! Как куршумите дупчат телата на мъжете им...

Мъката ѝ бавно прерасна в гняв и желание за мъст. Люк усети какво става с нея и бързо се метна на кобилата.

— Да се махаме оттук! — каза и тя пришпори коня си.

Мълчаливо се отдалечиха от това злокобно място. Щяха да минат много години, преди природата да заличи следите от това човешко

безумие и земята под белите кости на майолите да се възроди за нов живот.

— Тука е, Люк!

Кейт се изправи на стремето и посочи към просеката, която разделяше сивите храсти на две. В съня ѝ Кондола ѝ беше показал мястото на изстреблението на майолите, сега я доведе и до лобното място на баща ѝ. Погледите им веднага се насочиха към високото каучуково дърво. Под него се виждаха две набързо оформени купчини камъни.

— Това са гробовете на татко и Били. Знам го със сигурност.

Кейт слезе от седлото и коленичи пред двете каменни могили. Не знаеха кой е погребал телата, но тя беше сигурна, че е Том.

— Пропътувах чак дотук — проплака тя, — а дори не знам в кой гроб лежи баща ми.

Люк се приближи до нея и нежно сложи ръка на раменете ѝ.

— Ако баща ти и Били са били такива приятели, както ми разказа — меко каза, — сигурен съм, че никой от тях няма да се разсърди, ако сбъркаш. По тези земи приятелството е на живот и смърт, Кати. Баща ти е щастливец, че не е бил сам по пътя си към отвъдното!

— Прав си — каза тихо тя. — Татко наистина можеше да разчита на стария Били.

Сложи ръката си върху неговата и Люк потръпна от меката топлина на допира ѝ. С другата си ръка тя загреба шепа червена земя и я разпръсна върху двата гроба. Тихо се помоли за спасението на душите им. Гробовете бяха станали постоянен спътник в живота ѝ. Първо бебето ѝ, а сега баща ѝ и Били. „Твърде много са — помисли тя и уморено затвори очи. — Твърде много за една жена.“

Макар че Люк не беше религиозен, той се усети, че стои с шапка в ръка и нашепва молитви за покоя на двете души. Искаше да увери Патрик Дъфи, че ще се грижи за дъщеря му и никога няма да я изостави. Нека душата му да почива в мир.

— Време е да тръгваме — каза Кейт и се изправи. — Чака ни дълъг път.

Той кимна и двамата се запътиха към конете.

Скоро достигнаха до подножието на свещената планина на майолите. Високите, изсечени скали приличаха на величествена катедрала, издигаща се над ниските храсти. Кейт се взря във върха, който пазеше тайната на древните хора, живели по тези места хиляди години преди всяка една от западните цивилизации. Там всичко беше спокойно, нито едно клонче не помръдваше. Но тя знаеше, че духът на стария воин я гледа с безплътните си очи и се усмихна. „Благодаря ти“ — прошепна тихо, пришпори коня и пое след Люк.

Минаваше пладне. Слънцето изгаряше земята под тях и конете едва пристъпваха. Кейт се загледа в широкия гръб на Люк, който яздеше все така изправен и стегнат, без да обръща внимание на адската жега. Тялото му сякаш беше сраснало с коня и тя го сравни с кентавър, който е изоставил за малко боговете, за да я напътства по пътя ѝ. Един красив и смел кентавър. Кейт усети как пулсът ѝ се учестява. Имаше нощи, в които тялото ѝ изгаряше от желание да се притисне до неговото. Кожата ѝ настръхваше, жадна да усети ръцете му. Но младата жена пропъждаше еротичните мисли. Ако някога можеше да има нещо между тях, то Люк трябваше... първо да обръсне тази четина от лицето си. Сигурно щеше да я гъделичка, помисли си тя и избухна в смях, като си представи грубоватия мъж с гладко избръснато лице.

Люк се обърна и я погледна разтревожено. После се намръщи и продължи напред.

Може би, продължи с мислите си тя, щеше да успее да го обръсне, докато спи. Как ли щеше да реагира, ако един ден се събуди без поддържаната си брада? Този път смехът ѝ беше неконтролируем. Люк мигновено закова коня и попита:

— Кейт, добре ли си? Да не би слънцето...

— Добре съм — изхълца тя, опитвайки се да спре смеха.

Люк поклати глава и замърмори нещо от рода, че младата жена се е побъркала, но продължи напред. Не бяха изминали и километър, когато той внезапно спря и ѝ даде знак да стори същото.

Нещо ставаше. Кейт дръпна поводите и погледна Люк, който беше свалил пушката си и се заслушваше, готов за стрелба. После чу тропота на препускащи коне и уплашено долепи коня си до неговата кобила.

Четирима тежковъоръжени конници се зададоха сред кълба от прах и с мъка спряха конете си на метри от тях.

— Вие ли сте Катлийн Дъфи? — войнствено попита Доналд Макинтош.

Тя отвори уста да отговори, но Люк я спря и излезе напред:

— Кой сте вие, господине? Първо вие трябва да се представите.

Доналд погледна към американеца и видя насочената към него пушка.

— Аз съм собственикът на земята, на която се намирате!

— Доколкото знам, тук има закон, че човек може да прекоси лична земя по пътя си, без да бъде преследван.

— Така е, стига да не се нарича Дъфи — сопна се Доналд и изгледа Кейт. Овчарите, които яздеха с него, гледаха момичето с отворени усти. Досега не бяха виждали жена да язди кон като тях и да носи мъжки дрехи. Тя пришпори коня си и мина напред с гордо вдигната глава:

— Аз съм Дъфи... господин Макинтош — заяви предизвикателно, — и тази земя невинаги е била ваша, за да решавате кой да минава през нея.

Макинтош кипна от възмущение. Посегна към револвера си, но острият глас на Люк го накара да замръзне:

— Тук ли искате да умрете, господин Макинтош?

Доналд отпусна ръката си. Хората му чакаха от него знак, готови да изпълнят всяка заповед, но той замълча. Студените очи срещу него ясно показваха, че мъжът е от тези, които не ценят много живота си. Беше готов да умре, за да защити спътницата си.

— Напуснете веднага земята ми — изсъска той — и никога не се връщайте! Другия път няма да бъде толкова възпитан!

— Ще си тръгнем, господин Макинтош — каза гордо Кейт, — но ви обещавам, че един ден тази земя няма да бъде ваша. Кълна се в гроба на баща си, че ще направя всичко, за да ви я отнема!

Люк изтръпна. Той видя как мъжете настръхнаха от думите ѝ. Пушките им се насочиха към неговата и нейната глава.

— Докато съм жив — наклони се Доналд към нея, — това няма да се случи, момиченце!

— Е, тук сме на едно мнение — спокойно отговори Кейт. — Дните ви са преброени, господин Макинтош. Духовете на убитите от вас майоли вече са подготвили отмъщението си.

Доналд се закашля. Какво беше това, което пробяга в сивите очи на тази нахакана госпожичка? Не беше ли отблясък от добре познатото острие на копието, което беше отнело живота на Ангъс?

Без да отговори, той обърна коня и се отдалечи. Овчарите неохотно го последваха. Те бяха готови да убият американеца и да вземат момичето със себе си, но Доналд беше забравил за тях. Сега той знаеше, че Том Дъфи не е единствената заплаха за него.

— Трябваше да те убия, кучко! — промърмори, сигурен, че пак ще се срещнат с тази келтска вещица. Щеше да има още една среща и тя щеше да бъде фатална за един от тях.

Люк остана с пушка в ръка, докато тропотът на копитата заглъхна. После се приближи до Кейт и стисна ръката ѝ:

— Всичко свърши, Кейт! Добре ли си?

Тя кимна и думите ѝ бяха по-тихи от полъха на вятъра:

— Те можеха да те убият, Люк!

Той се ухили и отвърна:

— И по-силни мъже са се опитвали, но както виждаш, още съм до теб.

Кейт се почувства малко по-добре и скоро цветът на лицето ѝ се върна. Вдигна очи към него и каза свенливо:

— Ти винаги си до мен, когато имам нужда.

Люк притисна ръката ѝ до гърдите си. Искаше му се този миг да продължи безкрайно.

— Хайде да се махаме оттук — каза Кейт и двамата обърнаха отново конете на изток.

След две седмици се върнаха в Рокхамптън.

Срещата с Доналд Макинтош беше повратна точка в живота на Кейт. В разговора си с него тя беше формулирала мисията, с която я бяха натоварили Праотците на нирамбура. Но нямаше никаква представа как да изпълни задачата си. Дали старият абориген не искаше твърде много от нея?

Реши, че конете, които беше купила за пътуването, ще са чудесна отплата за всичко, което Люк беше направил за нея. Един ден тържествено го заведе в конюшната и му ги подари. Джудит, която беше наблизко, видя как лицето на американеца потъмня. Не виждаше

ли Кейт, че той беше до нея не заради някакво възнаграждение, а защото беше влюбен до уши. „Кейт О’Кийф — помисли ядно еврейката, — можеш да бъдеш много глупава понякога!“

Кейт знаеше, че Люк ще замине някой ден. Усещаше го в неспокойния му поглед, когато идваше в бара, в който тя започна работа. Той сядаше при другите бушмени и ги разпитваше надълго и нашироко за северните части на колонията, за реките и планините в онези райони. Събираше информация за маршрута си.

Засега работеше каквото му падне, за да събере достатъчно средства за експедицията си. Когато почивките им съвпадаха, те взимаха кошница с храна и вода и отиваха на разходка в равнината. Намираха някое дърво, настаняваха се под сянката му и разговаряха. Отдалеч приличаха на двама влюбени.

Кейт разбираше, че той трябва да замине, за да потърси това, което толкова силно желае, но така беше свикнала с присъствието му, с вниманието, което винаги ѝ засвидетелстваше, че тайно се молеше Люк да не я оставя сама. Беше достатъчно зряла, за да осъзнае, че това, което чувства към него, не е само приятелство. Но по-скоро би умряла, отколкото да признае любовта си. Тя все още беше омъжена жена. Един ден Кевин можеше да се върне и да ѝ поиска прошка. Освен това не знаеше какво чувства Люк към нея. А може би знаеше.

И въпреки че очакваше тази раздяла, когато той замина, се почувства нещастна и изоставена. Това се случи една сутрин, докато се приготвяше за работа. Джудит дойде при нея и ѝ каза, че на разсъмване Люк заминал с трите коня. Не уточнил къде отива и дали ще се върне. Кейт почервения от гняв и троснато изрече:

— Замина, без да се сбoguваме! А аз мислех, че имам приятел!

— Люк не ти е приятел, Кейт — възрази меко другата жена. — Той е влюбен в теб. И го боли, като вижда, че ти не изпитваш същото към него.

Кейт я погледна с широко отворени очи. Откъде можеше да знае той какво чувства тя, когато никога не я беше питал? Наистина, трябваше да си признае, беше крила от него какво става в сърцето ѝ. Може би, за да се предпази от ново разочарование. Усещаше, че любовта е единствената сила, която можеше да я победи, а не искаше

да понесе повече болка. Кейт Дъфи никога вече нямаше да допусне да бъде изоставена от някого.

По това време Люк вече беше на хълма над Рокхамптън. Спря и погледна към града. Кейт беше някъде там. Сигурно вече се приготвяше за работа.

— О, Кейт, толкова те обичам — прошепна той. Но да обичаш, без да си обичан, беше мъчение, което дори и силен мъж, като него трудно понасяше. Всичко в Рокхамптън му напомняше за нея и разпалваше любовта му. Затова трябваше да замине. Зад този хълм започваше безкрайният път към хоризонта. И може би някъде зад неговата линия имаше златна мина, която го чакаше, за да му осигури слава, пари и любов.

Той се обърна и решително дръпна поводите на кобилата, която Кейт му подари. Поведе малката си експедиция далеч от Рокхамптън и Кейт О'Кийф.

26.

Каретата се движеше по мокрите улици на Сидни, изтропа по широката алея и навлезе под арката от преплетени клони на дърветата, които с настъпването на зимата бяха захвърлили пъстрите си рокли от червени, жълти и кафяви листа. После бавно спря пред главния вход на разкошна двуетажна къща в шотландски стил. Инид Макинтош слезе от колата, без да изчака помощта на кочияша. Нареди му да занесе багажа в нейната стая и забърза към топлия, сух вестибюл. Служителят се запрепъва след нея с камара от пакети в двете си ръце — резултат от посещението ѝ в големия магазин на Дейвид Джоунс в града. Пролетта приближаваше и Инид подменяше гардероба си за баловете, пикниците и следобедните сбирки на чай, които идваха заедно с хубавото време. Не че имаше нужда от нови тоалети, но можеше ли една жена да устои на подобно изкушение?

Симпатично тъмнооко момиче с безукорно чиста престилка отвори вратата и я поздрави почтително:

— Господин Уайт ви очаква във всекидневната, госпожо — съобщи то и помогна на господарката си да свали мократа вълнена пелерина.

— Благодаря, Бетси — отвърна господарката и свали меките кожени ръкавици. — Съобщи на господин Уайт, че ще го видя след малко. И му предложи чаша шери, докато ме чака.

— Разбира се, госпожо! — отвърна послушно Бетси и отнесе мократа пелерина към кухнята, където печката бумтеше.

Инид беше леко раздражена от неочакваното посещение на племенника си. Мислеше, че той е още в Мелбърн, за да договори с банкерите заем за бъдещото разширяване на пасищата в Куинсланд. Изглежда, че през четиримесечния си престой далеч от благотворното влияние на Макинтош Гренвил беше забравил добрите маниери, помисли тя и презрително сви устни. Протоколът изискваше да изчака, докато получи официална покана да ги посети. За нея етикетът беше неизменна част от обществените взаимоотношения, а нарушаването му водеше до хаос и анархия.

Инид се преоблече, напудри отново лицето си и слезе във всекидневната. Племенникът ѝ седеше в огромното кожено кресло до камината. Следеше играта на червените езичета, които излизаха от нажежените въглени, и въртеше в ръцете си чаша със сладко шери. Влизането ѝ го откъсна от мислите му и той се спусна към нея:

— Здравей, лелю! Нямах време да изпратя предварително визитката си. Но се надявам да ме извиниш предвид обстоятелствата, които ме накараха да съкратя престоя си в Мелбърн...

Значи Пенелопе вече беше уведомила брат си за последните събития, помисли Инид и се настани на дивана отляво на камината.

— Досещам се за какво искаш да говорим — каза тя. — Щяхме да те уведомим... когато преценим, че моментът е подходящ.

Гренвил я изгледа и затърси по-меки думи да изрази възмуцението си. Накрая избухна:

— Тя разваля всичко! Да забременее от това ирландско копеле Дъфи!

— Защо копеле? Доколкото знам, господин Дъфи е плод на законен брак — невинно отвърна Инид. Седна на дивана и загледа племенника си с лека насмешка. Това момче не умееше да си сдържа нервите. Разочароваше я. Тя продължи спокойно: — Фиона ще развали всичко само ако се разприказваш за това. Никой няма да знае освен семейството и Моли О'Рурк. Казах на приятелите ни, че е при роднини в Голбърн.

— А какво ще кажем, когато се върне в Сидни с детето? Или си помислила и за това? — попита Гренвил, въпреки че добре познаваше леля си. Знаеше, че тя е обмислила всичко до най-малките подробности.

— Разбира се! Фиона ще се върне сама в Сидни. Уговорих се с Моли да ни отърве от детето — отговори безизразно, сякаш ставаше въпрос да се отърве от някое нежелано кутре.

Гренвил погледна леля си с уважение, примесено със страх. Каква жена! Беше безмилостна с всеки, който посмееше да се изпречи на пътя ѝ. Дори и със собствената си дъщеря.

— Относно премахването... — тихо заговори той — предполагам, че става дума за преждевременно раждане и смърт на плода...

Инид едва прикри презрението си:

— Не всички използват услуги, които предлагат хора като Джак Хортън, за да премахнат пречките пред себе си, Гренвил.

Той пребледня, но не каза нито дума. Не знаеше откъде леля му беше научила за Хортън и какво точно знаеше. Но Инид сякаш прочете мислите му и тържествуващо продължи:

— Не беше трудно да се досетя какво си направил, когато прочетох във вестниците, че господин Дъфи бил търсен от полицията за убийство. Тогава се зачудих защо любимият ми племенник наема на работа човек, известен като опасен и безскрупулен престъпник. И... събрах две и две.

Гренвил изгълта шерито на един дъх. Странно, сега вкусът му не беше толкова приятен.

— Какво би направила ти, за да се отървеш от Майкъл Дъфи, лельо? — предизвикателно я попита той.

— Вероятно каквото и ти — отвърна честно Инид. — Нямах да допусна дъщеря ми да се омъжи за този дрипльо. — После тръсна глава и смени темата: — Колкото за детето, не се тревожи. Всичко съм обсъдила с Моли.

Колко дяволски уверена беше леля му! Как спокойно седеше със скръстени ръце там, на дивана и нито един мускул не трепваше по гладкото ѝ лице! Добре, че Фиона не беше наследила каменното сърце на майка си, мина през ума му. Но всъщност той не знаеше нищо за сърцето на Фиона и предпочете да не се замисля за това.

— Сега разбирам защо си отложила сватбата за ноември — каза той и отново напълни чашата си с шери. — Дотогава Фиона ще се е възстановила напълно.

— Това е едната причина — отговори Инид. — Другата е, че през ноември се навършва една година от смъртта на Ангъс. Мисля, че е подходящо да почетем паметта му с началото на съвместния ви живот. С господин Макинтош решихме, че едно пътуване до Европа е подходящ подарък за вас. Сигурна съм, че ще подейства освежително на Фиона. А ти ще можеш да празнуваш Коледа с майка си.

Гренвил се изненада от щедрия подарък и омекна:

— Благодаря ти, лельо Инид! За мен ще е удоволствие да ми бъдеш тъща.

Той вдигна чашата си и отпи, като се надяваше леля му да не долови сарказма. Но Инид не обърна внимание на непочтителния тон

на бъдещия си зет и продължи невинно:

— Забравих да спомена. Децата, които ще се родят от вашия брак, ще носят името Макинтош — Уайт. Това устройва ли те?

Гренвил кимна и се усмихна съчастнически на леля си. Стана му ясно, че обединението на богатствата на двете семейства не беше само негова цел, но и на леля му. Един ден той щеше да управлява всичко.

— Само още едно нещо, преди да си тръгнеш — каза Инид, като че ли току-що ѝ беше хрумнало. Той застана нащрек. — Искам да махнеш малката Дженифър от дома си. Сега, когато се жениш за дъщеря ми, нямаш нужда от такива забавления. И най-добре уволни градинаря. Забелязах, че не подрязва добре розите.

Долната устна на Гренвил увисна. Дяволска жена, знаеше всичко и контролираше всичко!

Когато се приближи до дома си, Гренвил с раздражение забеляза каретата, която беше спряла пред задния двор. Когато влезе, старата готвачка се спусна да го поздрави и да поеме палтото му. Освен, че готвеше чудесно, тя беше най-лоялният и дискретен служител в къщата.

— Сестра ви се забавлява, сър — подметна тя и усмивката ѝ разкри два реда криви и редки зъби, — но сигурно скоро ще се освободи. Господинът е тук от доста време.

Той се намръщи и ѝ благодари за помощта. После се отправи директно към библиотеката. Нетърпеливо си наля уиски и застана до прозореца. Скоро от задната врата излезе млад, добре облечен джентълмен. Той притича, скочи в каретата и потегли към града. Гренвил изпи последната глътка от скъпото малцово уиски и се запъти към стаята на сестра си. Този път, преди да влезе, почука. Пенелопе отвори вратата с усмивка, която бързо изчезна, когато видя брат си.

— Твоят приятел си тръгна — каза Гренвил, като огледа преценяващо копринената ѝ риза. — Предполагам, че прекрасната ти усмивка беше предназначена за него, а не за мен.

— Не очаквах, че ще се прибереш толкова рано от леля — ледено изрече тя и се върна в стаята. Гренвил се загледа в съблазнителните ѝ бедра, които лъстиво се повдигаха, докато тя се движеше из стаята.

— Мислех, че ще обсъждате подробностите около сватбата — добави Пенелопе и седна пред старинната тоалетка от тиково дърво, което ѝ даваше възможност едновременно да разресва дългите си къдрици и да наблюдава реакциите на брат си в огледалото.

— Обсъдихме ги — потвърди той и се разположи на леглото върху измачканите копринени чаршафи, които още пазеха аромата на любов. — Ти изпълни своята част от сделката, Пени.

— Не беше лесно — отговори тя, като бавно прокарваше сребърната четка по цялата дължина на копринената си коса. — Фиона си беше втълпила, че Майкъл Дъфи ще се върне при нея. И като се има предвид състоянието ѝ...

Гренвил почувства, че призракът на ирландеца се завърна и с него се върнаха и страховете му. Докато този човек беше жив, властта му над Фиона никога нямаше да бъде пълна. Ех, ако Хортън беше успял...

— Но въпреки това тя се съгласи да се омъжи за мен! — твърдението му приличаше повече на въпрос.

— Няма за какво да се притесняваш! — отговори сестра му, трогната от измъченото му изражение в огледалото. — Фиона винаги е правила това, което ѝ кажа. Тя ще забрави за детето си, ще се омъжи за теб и ще ти нареди куп наследници. И с времето ти ще намериш начин да я накараш да забрави ирландеца. Богатството ще ти помогне.

— Не си много романтична — отбеляза с тъга той.

— Ти ме направи такава! — извика тя и се обърна рязко към него. — Аз съм твое копие. А може би щях да стана като Фиона, наивна, романтична — прошепна с горчивина. — Или да бъда като мама, красива и загадъчна... Никога няма да разбере какво щеше да стане с мен, ако ти не ми беше отнел всички шансове за любов и щастие, Гренвил!

Тя искаше да продължи, да излее всичко, което чувстваше към този мъж, най-обичания и най-мразения от всички мъже в живота ѝ, но се въздържа. Нямаше смисъл, той нямаше да я изслуша. Имаше други начини да го нарани така, както той някога я беше наранил. Продължи да разресва косата си, макар ръката ѝ да трепереше.

— Няма да ти се извинявам! — каза Гренвил студено и стана от леглото. — Имал съм нужда и съм го направил.

— Разбира се, че няма да се извиниш! Ние сме от рода Уайт и подчиняваме всичко на собствените си нужди, нали, братко? Но помни, че те познавам както никой друг. И някой ден ще те победи със собствените ти оръжия!

— Няма да можеш — отвърна той с пренебрежение и стана от леглото. — Не се плаша от жени. Като всяка друга фуста твоите нужди са елементарни, а желанията ти могат да се предвидят. Нищо не можеш да ми направиш. По-добре помисли за един добър и богат мъж, който да се грижи за теб, да задоволява дребните ти капризи и да ти направи деца, които да осмислят живота ти.

Гренвил излезе бавно от стаята. Пенелопе инстинктивно замахна да запрати четката по него, но се спря. Усмихна се злобно и продължи да разресва красивата си коса.

Ледената суграшица шибаше по стъклата на дървената хижа, сгушена в края на малка горичка от каучукови дървета. Макар че не можеше да се сравнява с разкошната къща на Макинтош в Сидни, тя беше достатъчна четиримата ѝ обитатели да се чувстват удобно и уютно въпреки студа навън.

Фиона Макинтош седеше в уютната кухня с крака, увити в одеяло, и гледаше тъжно красиво изписаната покана в скута си. Въздъхна дълбоко и остави поканата до другите писма на масата:

— Госпожа Манинг организира бал в Уолрой, но аз няма да мога да отида — проплака и погледна към бавачката си, която седеше до нея и плетеше вълнена пелена за бебето.

— Ще има още много балове, мила — отвърна ѝ Моли с майчинска нежност и продължи да движи изкусно куките. — Нека мине малко време и ти ще бъдеш най-красивото момиче на пролетните балове.

Фиона въздъхна още веднъж и сложи ръка върху корема си. Бременността ѝ дойде като шок. Ех, ако беше поговорила с Пенелопе за начините да се избегне това. Ако беше помислила предварително... Но беше късно.

Тя въздъхна още веднъж и се замисли за предстоящата си сватба с Гренвил. Как ли щеше да живее с него? Несъмнено той беше представителен мъж. Елегантен, начетен и добре възпитан. Всичките ѝ

приятелки въздишаха по него. Сигурно сега се пръскаха от яд, че именно тя ще стане госпожа Уайт. Но въпреки всичко вечер, когато изгасеше свещите и затвореше очи, виждаше образа на Майкъл. Той беше героят на еротичните ѝ сънища. В него имаше нещо тъмно и загадъчно, което продължаваше да я вълнува. Напомняше ѝ на Хитклиф от романа на госпожа Бронте, който беше чела наскоро. Тя беше запленена от силния, изгарящ от любов циганин и често плачеше над страниците на романа в тихите кътчета на градината пред малката хижа. Брулените от вятъра хълмове и мъгливите долини, описани там, създаваха подходяща атмосфера за силните чувства на героите. Тя буквално поглъщаше любовните сцени и си припомняше ръцете на Майкъл.

Наскоро Фиона прочете във вестниците, че той е търсен от полицията във връзка с разследване на убийство и се възмути. Майкъл не беше убиец. Такъв нежен и любящ мъж не беше способен на хладнокръвно убийство.

Старата жена откъсна поглед от плетката и надзърна през прозореца. Вятърът удряше бясно по дърветата и клоните пращяха зловещо, сякаш някой отвън стреляше с пушка. Неочакваната пролетна бурята ѝ напомни нейната собствена съдба.

След като я изнасилиха, войниците на кораба я превърнаха в своя играчка. Тя забременя на четиринайсет години. Роди детето в приют за бедни в Парамата и няколко дни след това го погребва. За щастие Доналд и Инид я откриха и я спасиха от онова отвратително място. Взеха я на работа като домашна помощница съгласно програмата на правителството за предсрочно освобождаване. Тя спечели доверието им и беше назначена за бавачка и на трите им деца. Но Фиона ѝ беше най-близка до сърцето. Собствената ѝ майка не ѝ обръщаше внимание. Беше отдадена изцяло на двете момчета и презираше малкото красиво същество само защото беше момиче. Моли я замести във всяко отношение. Сега, когато я гледаше, толкова млада и крехка, но безвъзвратно изгубила своята невинност, сърцето ѝ се свиваше от болка за нея. Още по-мъчително беше чувството за вина, което изпитваше. „Дано господ ми прости за това, което трябва да направя с бебето ти, мила моя — молеше се безмълвно тя. — Ако знаеше какво иска майка ти от мен, щеше да ме убиеш на място!“

Зловещият вой на вятъра я стресна. Стори ѝ се, че навън вилнее страшният келтски дух Банши и вещае смърт. Моли потръпна в суеверен страх. Това ли беше отговорът на нейната молитва за прошка? И можеше ли да има прошка за нейното предателство, за убийството на бебето, което Фиона очакваше? Старата жена познаваше тези приюти за бедни деца много добре и не си правеше никакви илюзии за съдбата на детето. Там оставяха нежелани и незаконни деца, за да изчезнат завинаги от лицето на земята. Там трябваше да отиде и плодът на невъзможната любов между една Макинтош и Майкъл Дъфи.

Бурята вилня цяла нощ, но утрото дойде спокойно и усмихнато. Долу, в градината, пъстроцветни пеперуди весело пърхаха около първите пролетни цветя. Голите клони на дърветата и храстите се възраждаха за нов живот.

Пролетният възторг обзе и Фиона. С нетърпение изчака Моли да ѝ помогне с обличането и се приготви да прекара деня в градината под широката сянка на евкалипта. Слънцето и чистият въздух щяха да се отразят добре на бебето и да вляят малко сили в тялото ѝ. Моли се суетеше около нея и тикаше в ръцете ѝ меко одеяло. Съгласи се да я остави сама в градината само ако Фиона се увие с него около кръста. След хиляди заръки да я извика веднага, ако има нужда от нещо, тя се прибра, а младата жена най-сетне се настани под дървото с книжка в ръка. Около час след това Моли дочу виковете ѝ и се прекръсти. Времето за раждане беше дошло. Изтича в градината и двамата с цветнокожия коняр помогнаха на превиващата се от болки жена да се прибере в хижата. Бавачката нареди да доведат лекар, да донесат чисти кърпи, топла вода и ножици и зареди молитва след молитва до леглото на Фиона, чиито болки се засилваха с всяка минута.

Раждането продължи до вечерта. Цял ден тялото на родилката се разкъсваше от неизпитвана досега болка, но подкрепата на милата Моли ѝ даде сили и под ръководство тя роди без голяма загуба на кръв. Преди лекарят да дойде, бавачката държеше в ръце червеното хлъзгаво телце на новородено момченце. Стаята се огласи с радостни възгласи, щастливи сълзи и нежни думи. Фиона лежеше изтощена в мокрите от пот чаршафи и се усмихваше.

Лекарят дойде малко след като всичко беше свършило и прегледа родилката. Заяви, че всичко е наред и че Фиона се нуждае само от почивка. Даде ѝ лауданум и си тръгна. В джоба му шумолеше дебел плик с банкноти, предназначен да купи мълчанието му. Инид не го беше забравила. Сега оставаше последната стъпка, която зависеше от Моли.

Рано на другия ден Фиона се събуди от тежкия наркотичен сън и повика Моли, но тя не се появи. Младата жена се опита да възстанови събитията от предния ден. Мозъкът ѝ все още беше обвит в бялата пелена на лауданума, но тя напрегна всичките си сили и се опита да разбере защо бавачката и бебето не са до нея. Единственото, което си спомни, беше гласът на Моли, която ѝ каза: „Момче е“, и изнесе детето от стаята. И от нейния живот.

Фиона зариде неутешимо. Никога до този момент не бе изпитвала такава мъка. Обляна в сълзи, тя зовеше Моли, после бебето си и после пак Моли, но всичко беше напразно. Никой дори не отвори вратата, за да попита как е и има ли нужда от нещо. Сълзите ѝ пресъхнаха, но отчаянието и скръбта не напуснаха сърцето ѝ. Но имаше и още нещо. Някакъв зловещ шепот, който изпълваше стаята с безплътни сенки и засилваше отчаянието ѝ. Фиона не можеше да види никакви материални следи, но сърцето ѝ подсказваше, че в тъмните ъгли на стаята се спотайва зловещ дух, който идва от много, много далеч. От една равнинна земя, където мъртви майки държаха в прегръдките си мъртви деца и плачеха за мъртвите си мъже.

Два дни и две ноци Фиона зовеше Моли, но тя не се появи. Хората от прислугата си шепнеха уплашено и тъжно клатеха глави, но не смееха да влязат при нея. Сърцата им се свиваха от жал за младата господарка, но тяхната работа беше да мълчат и да изпълняват нарежданията на Инид.

Тя пристигна на третия ден и след кратък разговор с персонала влезе при дъщеря си. Фиона лежеше и се взираше в тавана. Чу отварянето на вратата и с надежда надигна глава, но когато видя майка си, отново се отпусна върху възглавниците. Инид придърпа един стол до леглото и седна. За миг в погледа ѝ се появи майчина загриженост, но тя бързо прикри емоциите си:

— Госпожа Уикс ми каза, че раждането е било трудно. — Думите ѝ прозвучаха сухо, сякаш ставаше дума за някоя слугиня, а не за собствената ѝ дъщеря. — Доктор Чемпиън уверява, че след няколко дни ще бъдеш добре.

Фиона не обърна внимание на казаното от Инид и попита:

— Къде е Моли?

— Изглежда, никой не знае — намръщи се майка ѝ. — Проклетницата трябваше да ме повика, когато раждането започне, но тя не изпълни задълженията си. Сигурно ни е напуснала, но ако мисли, че ще получи препоръки от мен, жестоко се лъже. Липсата на лоялност е непростимо...

— Къде отведе детето ми?

Инид видя трескавия поглед на дъщеря си и разбра, че планът ѝ беше разкрит. Фиона не дочака отговора на майка си и продължи:

— Тя отведе детето ми в един от онези отвратителни приюти за деца. Ще го остави там да умре. Така е, нали?

Директното обвинение накара Инид да отвърне поглед:

— Не искам да те лъжа — заговори кротко тя — и затова няма да отговоря на въпроса ти. Не мисли сега за себе си, а за задълженията ти към семейството. Трябва да разбереш колко важно за бъдещето на всички ни е да заемеш мястото си до Гренвил. Ти трябва да

продължиш рода ни, да родиш децата, които ще запишат името на Макинтош в следващия век.

— Аз носих дете в утробата си девет месеца. Нима то не беше част от рода Макинтош, мамо?

— Заразено с кръвта на онези долни ирландци! — просъска майка ѝ. — Една Макинтош не може да смеси кръвта си с тези кучета! Не ме съди, направих каквото трябваше! И те съветвам да забравиш колкото може по-бързо този период от живота си. Знаем, че тъжиш за загубата си, така както и аз тъгувах за брат ти. Но времето е велик лечител. Може би Бог е решил по този начин да те накаже за греха ти...

— Моят грях ли, майко? Дали убийството на едно беззащитно същество е по-малък грях? На нашия Бог ли принесе в жертва детето ми?

— Не богохулствай, Фиона! Той очаква от нас да прочистим света от хората с нечиста кръв, варварите, ирландците...

— Върви си, майко! — каза тихо Фиона и обърна лицето си настрана. — Не желая повече да те виждам, освен ако не е абсолютно задължително. И двете носим греха в себе си. Ти уби детето ми, а аз допуснах това да се случи. Но ти имаш наглостта да наричаш убийството, което извърши, задължение към Бога! Върви си, майко! Тръгвай и ме остави с болката, която ти никога не си била способна да изпитаеш!

Инид продължи да седи на стола и да гледа гърба на дъщеря си. Сърцето ѝ се свиваше от мъка. Искаше ѝ се да прегърне и да утеша малкото си момиче независимо от горчивите думи, които си бяха казали. Но не го направи. Предпочете да си повтори, че времето и лауданумът на доктор Чемпиън щяха да оправят всичко.

Тихо излезе от стаята и прати да извикат кочияша.

— Кажи ми какво стана, след като се роди бебето, Хил? И махни тази намусена физиономия от лицето си! — властно заповяда тя на задъхания от бързането кочияш. Пред огромната му фигура изглеждаше малка и фина, като кукла, но твърдият ѝ поглед го накара да се свие и да се почувства виновен, без да знае защо.

— Извинявайте, госпожо Макинтош! — измърмори Хил и наведе глава. — Направих всичко, което наредихте. Закарах Моли до Сидни и я оставих с бебето.

— Къде я остави? Говори, човече!

Огромният мъж размърда крака, като старателно избягваше да погледне господарката си в очите:

— Там, където вие казахте, госпожо.

— Тя защо не се върна с теб?

— Не знам. Не се върна. Търсих я навсякъде, но тя сякаш се изпари във въздуха.

Инид не откъсваше очи от него, но Хил нямаше какво повече да добави и стоеше пред нея с приведени рамене и виновно изражение. Настъпи неловка тишина. Най-накрая Инид официално каза:

— Благодаря ти, Хил! Виждам, че казваш истината, и съм сигурна, че госпожица О'Рурк ще се свърже с мен в най-скоро време.

Кочияшът въздъхна облекчено и се отдалечи. Въпреки че наистина не знаеше нищо за Моли, съвестта му се бунтуваше срещу факта, че едно невинно същество ще бъде оставено да умре в онези вонящи приюти. Когато Моли не се върна, той се зарадва. Надяваше се, че старата бавачка няма да си навлече такъв грях и ще спаси детето по някакъв начин.

Дейвид Макинтош седеше зад бюрото си и дочиташе статията във вестника. Ако това, което пишеха, беше вярно, в семейството му се очертаваха нови вълнения. Толкова беше погълнат от написаното, че забрави за чая, който Хобс му поднесе, и когато най-сетне сгъна вестника и вдигна чашата, той беше изстинал. Дейвид се отказа да го пие, облегна се на стола с ръце зад главата и погледна към вратата. Интересно, как щеше да реагира Гренвил на новината, която току-що прочете? Информацията определено беше в негова полза.

Младежът погледна към часовника на стената. Беше почти десет часът и вратата сигурно щеше да се отвори всеки момент. Колкото и да не харесваше Гренвил, точността му беше пословична.

Срещата с братовчед му беше насрочена, за да обсъдят първия курс на „Морски орел“ до островите в южната част на Пасифика. Известният фермер и търговец Робърт Таунс вече беше дал заявка за първата група островитяни и те трябваше да уточнят организацията по наемането и превозването им до плантациите в Куинсланд. Гренвил щеше да му представи и новия капитан на кораба, макар че Дейвид го

беше виждал при пътуването си в Глен Вю във връзка със смъртта на Ангъс.

Часовникът удари десет и като по даден знак вратата се отвори и Хобс съобщи за пристигането на господин Уайт. След него влезе и гостът.

— О, Гренвил, заповядай! — поздрави той и протегна ръка на капитана. — Виждам, че водиш и господин Морт.

Морт пое ръката му и Дейвид се изненада колко отпуснато и неуверено беше ръкостискането му. Човек очакваше повече енергия у един бивш офицер от полицията.

— Радвам се да ви видя отново, господин Макинтош! — любезно каза Морт. — Баща ви ме помоли да ви предам поздрав.

Гренвил се настани на един стол, кръстоса крака и приглади назад оредяващата си коса. Беше започнал да прави все по-често този жест, за да прикрие оформящата се плешивина в средата на темето.

— Господин Морт е цяло съкровище за нас, Дейвид! — каза той. Внимателно огледа пода и повдигна панталоните си, за да не ги изцапа. Стремежът му към чистота и ред започваше да се превръща в мания.

— Оказва се, че той има разрешително за капитан на търговски кораб от петдесет и четвърта година, когато се е присъединил към полицията във Виктория. Той е най-подходящият човек за нашето начинание по Южно море.

— Точно така — побърза да го увери Морт. — Работил съм на „Дяволската колесница“ като първи помощник-капитан.

— „Дяволската колесница“ беше двумачтов кораб, доколкото си спомням — каза Дейвид и се върна на стола си зад бюрото. — Значи няма да имате проблеми с „Морски орел“. Огледахте ли го вече?

— Качих господин... или по-добре — капитан Морт, на борда точно преди да дойдем при теб. Забележи, Дейвид, той има опит в преговорите с нашите черни братя по островите, което го прави незаменим. Баща ти с право ни го препоръча.

Но Дейвид не беше толкова сигурен в преценката на баща си. Собствените му проучвания за миналото на този мъж показваха друго. А за внезапното му напускане на конната полиция никой не можеше да даде разумно обяснение. Говореше се, че убил един от полицаите си, но всичко беше много неясно. Докладът сочеше, че Морт е незаконен син на прислужница и на нейния работодател. Но когато съпругата

разбрала, момичето било изхвърлено на улицата и станало проститутка в квартала с най-лоша репутация в Сидни — „Скалите“. Въпреки това Дейвид не можеше да изтъкне никакъв довод срещу Морт. Каквото и да беше досието му, той трябваше да позволи назначението и да се надява, че човекът е успял да надживее миналото си.

Той погледна крадешком към двамата посетители и забеляза колко много си приличат по темперамент и маниери. Само дето бяха от различни социални кръгове. Тази прилика никак не му хареса. Едва се оправяше с Гренвил.

Погледът му случайно попадна на сутрешния вестник и той се сети за статията.

— Гренвил, щях да забравя — обърна се той към братовчед си. — Чете ли статията за военната акция в Нова Зеландия?

— Не още. Има ли нещо интересно?

— Ти ще кажеш. Току-що прочетох, че миналата седмица маорите убили човек на име Майкъл Малоуни край Уейкато.

— Познаваме ли го?

— Ти със сигурност! — отговори Дейвид и повдигна вежди. — Според статията Майкъл Малоуни е псевдоним на мъж с име Майкъл Дъфи, който бил търсен за убийство в Сидни.

Гренвил скочи от стола и грабна вестника от бюрото. Прелисти нервно страниците и намери статията за събитията в Уейкато. Докато четеше, на лицето му се разля блажена усмивка. Маорите бяха свършили това, което той не успя. Войниците от горския охранителен отряд на господин фон Темпски, където е работил ирландецът, потвърдили истинската му самоличност. В статията се съобщаваше, че със смъртта си Майкъл Малоуни (или Дъфи) спасил живота на своите другари от клопката, която маорите им подготвили.

— Фиона трябва да научи новината колкото може по-бързо — изрече той и затвори вестника. — Ще трябва да й осигурим няколко дни спокойствие, за да преодолее загубата на добрия си приятел.

Гренвил потри доволно ръце. Сега Фиона беше изцяло негова. Призракът на ирландеца нямаше да го преследва вече. Още една пречка от пътя му беше премахната.

Джак Хортън стоеше до трапа на „Морски орел“ и наблюдаваше товаренето на сандъците с провизии и стоки. Загледа се с любопитство в нещо, приличащо на пейка, което двама докери качваха на кораба. В първия момент не можа да разбере за какво ще послужи тази дървена седалка. Огледа я по-внимателно и изведнъж му просветна. Беше виждал такива скамейки в църквите. Там седяха грешниците, които бяха опозорили себе си и семействата си.

— Скамейката на позора! Луд човек — промърмори той. — Да домъкне тук скамейката на позора!

След двамата носачи вървеше новият капитан. Беше облечен в красива тъмносиня униформа на търговски морски офицер. На кръста му се поклащаше пехотинска сабя и едната му ръка почиваше върху дръжката ѝ. Морт пристъпваше наперено и оглеждаше кораба като собственик.

— Радвам се да ви видя на кораба, капитане! — чинно поздрави Хортън. С крайчеца на окото си той проследи носачите и видя, че носят дяволското съоръжение надолу, към спалните помещения.

— Ти трябва да си Хортън, първият помощник-капитан — подхвърли Морт, без да се спре.

Хортън последва шефа си навътре и забеляза, че зловещата скамейка е оставена в единия ъгъл на каютата на капитана. Приличаше му на някакъв езически олтар, гладко полиран от кървавите жертвоприношения, извършвани от жестоки диваци, и това го притесни.

Морт прокара ръка по гладката повърхност на седалката и очите му добиха странен, нечовешки вид. Хортън почувства необясним страх.

— Имах късмет да получа това съкровище като подарък — проговори Морт, без да поглежда към помощника си. — Господин Уайт знае как да ме зарадва за добре дошъл.

— Ако не възразявате, капитан Морт... туй е доста странен подарък.

Морт стрелна с очи Хортън, временно забрави за придобивката си и заяви:

— Господин Уайт ми разказа за обстоятелствата, при които те е наел. Увери ме, че предвид обстоятелствата мога да разчитам на пълна лоялност от твоя страна. Мога ли, господин Хортън?

— Напълно, капитане!

Морт кимна и извади сабята от ножницата ѝ. Постави я на скамейката. Металното острие заслепи Хортън.

— Каза още, че мога да разчитам на твоите специални „възможности“ по всяко време. И сигурно ще се наложи, защото работата, с която се захващаме, е рискована.

Той продължаваше да си играе със сабята. Хортън ясно разбра, че това не е случаен жест, и краката му затрепериха. Послушно кимна.

— Е, това е засега, господин Хортън! Можете да се върнете към работата си!

— Слушам, капитане! — отдаде чест той и побърза да напусне каютата.

Когато се изкачи на палубата, жадно пое от чистия утринен въздух и се замисли. Беше срещал много опасни мъже в живота си, но това, което се таеше в очите на шефа му, го изплаши до смърт. Щяха ли да се сработят двамата?

Клиентите на хотел „Ерин“ бяха предимно ирландци. Новината за смъртта на Майкъл Дъфи се разпространи мълниеносно сред сънародниците и те се събраха в бара, за да изкажат съболезнованията си. Отвсякъде се чуваха думи на съчувствие към семейство Дъфи. Някои от тях проклинаха нещастната им съдба. Припомняха си трагичната смърт на Патрик, жалеха за Том, който се беше превърнал в разбойник и полицията даваше награда за главата му. А сега и Майкъл беше загинал някъде из Тасманово море.

Тази вечер Франсис Дъфи не беше на обичайното си място зад бара и Елси, хубавичка закръглена сервитьорка, се оправяше сама. Обляна в сълзи, тя лавираше между клиентите с табла, отрупана с напитки, и разливаше съдържанието върху гърбовете на седящите. Носеха се слухове, че Майкъл се бил възползвал от услугите ѝ, когато бил осемнайсетгодишен. Нищо чудно, коментираха в бара, Дъфи бяха с гореща кръв, Бог да ги благослови!

Клиентите пиха за смелия Майкъл, после за Том, страшилището на севера, и накрая за бащата, Патрик, храбър борец срещу британските нашественици в Ирландия и тук, във Виктория и Юрика. Не беше пропуснат и Франк, най-честният съдържател на хотел и бар в

Австралия. Накрая чашите се вдигнаха за добрата стара Ирландия. Бяха готови да се нахвърлят срещу чужденците, които не оценяваха важността на тостовете. Много скоро се наложи Макс да използва юмруците си срещу пияните ирландци. На тях не им беше нужно много, за да започнат бой. Трябваше да им признае обаче, че умееха да се бият не само по кръчмите, но и на бойното поле. Ирландците бяха едни от най-смелите войници.

Глуха за пиянските свати, които достигаха и до втория етаж, Бриджит седеше на плетения люлеещ се стол в стаята си и се молеше за душата на Майкъл. Той наистина беше луда глава. Много счупени носове лежах на съвестта му. Но тя знаеше колко нежен можеше да бъде той и колко ценеше доброто и красотата в света. Бриджит плачеше, сякаш беше загубила свое дете. Но сълзите ѝ бяха и за Кати, която беше сама и страдаше за загубата на детето си. Колко много смърт и страдания имаше в клана Дъфи. Единствен Бог знаеше защо ги наказва така.

На вратата се почука плахо. Тя се прекръсти пред малката статуя на Дева Мария, поставена в ъгъла на стаята, целуна кръста и остави броеницата в скута си. Прочисти гърлото си и с дрезгав глас даде разрешение на посетителя да влезе.

Не можа да разпознае веднага жената, която стоеше до смалилия се от скръб Франк. Тя държеше в ръцете си нещо, увито в красиво вълнено одеяло.

— Биди — обади се съпругът ѝ, като поведе жената навътре, — госпожица О'Рурк ни е донесла нещо.

Бриджит стана от стола и прекоси стаята.

— Госпожо Дъфи — каза Моли и колебливо протегна вързопа към Бриджит, — доведох ви сина на Майкъл Дъфи. Дадох му име, но ще трябва да бъде кръстен в църква.

Смаяна, Бриджит пое малкия вързоп и видя малко личице, обградено от тъмни къдрици. Едва се задържа на краката си. Детето беше копие на баща си.

— Света Дева Марийо! Благодаря ти! — прошепна тя. Бебето спеше, сгушено в топлата завивка, и клепачите му потрепваха от виковете на пияните клиенти на долния етаж.

— Какво име му даде, Моли? — успя да попита тя. Сълзите на скръб бяха преминали в сълзи от радост.

— Нарекох го Патрик, на дядо му — каза нежно Моли. Нейното лице също беше мокро от сълзи. — Сигурна съм, че Майкъл щеше да е доволен от това име. Познавам Патрик още от Родината. Тогава бях млада и влюбена в него, както всички момичета. Но той се интересуваше единствено от Елизабет Фицджералд. Ех, друго беше тогава...

Отдолу се чу трясък на счупено стъкло и малкият Патрик отвори очички. Огледа учудено света, стисна юмручета и заплака в знак на протест срещу тези, които обезпокоиха съня му. Патрик Дъфи съобщаваше на света за присъствието си.

28.

Том Дъфи и Уолъри яздеха бавно и внимателно оглеждаха околността. Прекосяваха територия на племена, които не обичаха неканени гости и мятаха копията си без предупреждение.

Уолъри оглеждаше земята за следи от бели мъже. Наличието им винаги предвещаваше нежелана среща със служители на Националната конна полиция.

Двамата приятели яздеха като кавалеристи — с една ръка държаха поводите и въжето на товарния кон, изтощен до изнемога от торбите, които мъкнеше на гърба си. Бяха пълни с какво ли не: брашно, захар, кутии с чай, всякакъв род амуниции и две безценни кутии с тютюн.

Том си мислеше за мястото, където реката се вливаше в кристалночистите води на залива Карпентария. Според Уолъри племето, при което оставиха Мондо, се намираще някъде там. Преди шест месеца те я доведоха при северняците, за да се погрижат за нея, докато той беше на път. Издутият ѝ корем показваше, че скоро на бял свят ще се появи първото им дете.

Шест месеца двамата с Уолъри яздеха по непознати земи, далеч от светилищата на нирамбура, обираха фермери и пътуващи търговци и препродаваха краденото в Бърктаун. Парите им трябваша, за да попълнят запасите си от храна и муниции. Те им бяха нужни, за да оцелеят по време на дъждовете през сезона на мусоните, които бяха характерни за северната част на континента.

— Черен мъж наблизко — прошепна Уолъри на развален английски и протегна глава, за да чуе по-добре недоловимите за ушите на Том шумове.

— Колко наблизко?

— След малко, наблизко — отговори той и се раздвижи на седлото. Наложиха се да препускат в галоп от Бърктаун до високите треви на речния бряг, за да избегнат евентуална среща с конната полиция, която имаше постове в края на града, и сега черният воин не си усещаше задните части. — Бъдат тук преди време за храна.

Уолъри измерваше времето с почивките за храна. Предстоеше им да спрат за закуска след около половин час. Значи на такова разстояние от тях бяха хората от местното племе, изчисли Том.

Точно след половин час навлязоха в опразнения лагер на туземците. Но тлеещите остатъци от огън и купчините неотворени миди край него ясно говореха, че двамата мъже са наблюдавани внимателно от близките храсти.

Том слезе от коня и огледа околността.

— Мондо! — извика силно. — Това сме ние, Уолъри и аз.

Последва тишина, но Том беше готов да се обзаложи, че в сенките около тях дебнат копия, готови за смъртоносен полет. Уолъри остана на коня с ръка, готова да сграбчи колта, който висеше на колана му. Той нямаше доверие на северняците.

Том усети напрежението на приятеля си и се намръщи. Нима обещанията и жестовете на приятелство към тези туземци не значеха нищо за тях?

Преди шест месеца Уолъри направи сделка с тях. Те щяха да донесат на племето тютюн и сладък сироп от захарна тръстика, а аборигените щяха да приютят Мондо за известно време. Съветът на воините се съгласи и хората им начаса получиха запаси от безценните дарове. Но шест месеца бяха дълъг период от време и Том усети как страхът свива стомаха му. Не се притесняваше толкова за себе си, колкото за Мондо, която трябваше да е някъде тук. Дали беше жива, запита се Том и се прекръсти.

— Том — изсъска Уолъри и хвана револвера, — черни гледат нас!

— Стига вече са ни гледали! — решително тръсна глава той, отиде до товарния кон и отвърза един дървен сандък, пълен с кутии със захарен сироп. Сандъкът падна на земята, строши се и кутиите се разпиляха по земята.

— Храна-а-а! — Гласът му се разнесе из околността. — Насам, мамка му! Елате да видите какво ви нося-а-а!

Диваците не разбраха думите, но жестът му беше толкова красноречив, че черните им, изпълнени с недоверие очи най-сетне разпознаха двамата мъже. Един по един започваха да излизат от шубраците, като водеха жените и децата след себе си.

С широка усмивка Том разбута децата, които се мъчеха да докопат колкото може повече от кутиите с лепкавите вкусоции, толкова ценни за тях, колкото златото за европейците. Враждебността беше изчезнала и туземците приветстваха ирландеца и Уолъри с весел смях и доволни възгласи.

Но Уолъри остана на коня си. Зорко следеше някой да не се промъкне до личния им товар. Знаеше, че ако имат възможност, диваците ще откраднат всичко, до което се доберат.

Том нетърпеливо оглеждаше лицата на жените, които се трупаха около подаръците. Взираше се последователно в десетки големи, тъмни очи. Най-накрая сърцето му разпозна тази, за която копнееше през дългите самотни дни и нощи, прекарани по пътищата. Мондо застана пред него и той видя, че на хълбока си носи бебе. То кротко смучеше палеца си и наблюдаваше суматохата наоколо с големи сиви очи. Том искаше да ѝ каже нещо, но не можа да отвори устата си от възнение. Майчице, тя държеше в ръцете си неговия син! Напрежението през тези шест месеца, вечната гонитба със закона, тревогата за любимата — всичко отлетя. Той пристъпи към нея и успя да произнесе прегракнало:

— Ще го наречем Питър. Това е хубаво име. Означава скала. — Протегна мазолестата си длан и докосна нежното като кадифе лице на сина си. — Нашият син трябва да бъде силен и твърд като скалите в твоята родина, за да оцелее.

Детето сграбчи палеца на баща си и здраво го стисна с малките си пухкави пръсти. Очите на Том се напълниха със сълзи. Той вдигна свободната си ръка и помилва лицето на жена си:

— Мондо, моя малка черна принцесо... Обещавам ти, че ще направя всичко, за да сте щастливи, ти и детето. — Том премина на родния си език, който тя не разбираше: — Но трябва да извоювам свободата си, за да мога спокойно да възпитавам сина ни, без да треперя, че ще ме заловят всеки момент. Той трябва да бъде свободен. Бог е повелил свобода за всички човешки същества.

Той се загледа в бездънните черни очи пред себе си и те го сгряха с любовта си. Мондо се усмихна тъжно. Тя не можеше да разбере откъде идва тревогата в гласа на нейния любим. Нали бяха живи и свободни, макар и на чужда територия. И тя държеше на гърдите си силно и здраво дете, което носеше духа на нейното и неговото племе.

Уолъри също забеляза в тълпата Мондо и нейния син. Устните му се разтегнаха в усмивка и белите зъби блеснаха на слънцето. Това дете беше живата връзка между изчезналите хора на нирамбура и ирландците, които щяха да наследят земите им. И духът на Праотците щеше да остане жив.

Той продължаваше да се наслаждава на чудесната картина, когато нещо го накара да се обърне към сенките на речния естуар. Огромен морски орел с бяло-кафява окраска се спусна към водата и улови с острия си клюн едра риба. За миг Уолъри си представи ужасяваща сцена. Това, което се спускаше хищно над водата, не беше самият орел, а неговата тъмна, злокобна душа. Някакво извечно зло, идващо от света на мъртвите, беше разперило криле над земята. То изпълни сърцето му със студ. Дали светът на мъртвите можеше да унищожи света на живите? „Да, може“ — отговори духът на Праотците. Неговият глас беше дошъл по вълните на вятъра чак от свещената планина, за да го предупреди за нова трагедия.

ЦАРСТВОТО НА СЪНОВИДЕНИЕТО
1867

29.

„Морски орел“ едва се движеше между огромните назъбени коралови рифове. Острите им върхове можеха да разбият на парченца всеки кораб, дръзнал да се приближи до тях. Мощните океански вълни се разбиваха с грохот в стърчащите скали и караха цветнокожите моряци да настръхват от ужас. Дъските на корпуса зловещо скърцаха, докато корабът се бореше да премине през естествената преграда от камъни, подводни вълнения и водовъртежи.

След дълга борба корабът въздъхна тежко и се плъзна сред усмирените вълни на лагуната до малкия остров. Котвите изтракаха и коритото се залюля върху крайбрежните вълни. Присъствието на „Морски орел“ беше някак неестествено и злокобно на фона на спокойните кристалночисти води наоколо, които с тих шепот бързаха за среща с белия каменист бряг на стотина метра пред тях.

Капитан Морисън Морт стоеше до първия помощник Джак Хортън и навъсено гледаше как хората от екипажа, всички до един цветнокожи островитяни, тичат към въжетата и чевръсто прибират платната. Те знаеха какво предстои и в своята неосъзната поквара с нетърпение очакваха акцията. Морт си играеше със сабята, така както правеше винаги преди нападение.

Четири години вече управляваше кораба и нещата се подреждаха добре за него. Изглеждаше подмладен. Дългата му руса коса беше вързана на опашка, която достигаше до яката на синята му куртка. Лицето му беше загоряло от постоянното излагане на тропическото слънце, а за разлика от бледите салонни кавалери от него се излъчваха сила и здраве. Бледосините му очи говореха за едно особено вътрешно напрежение, което едновременно плашеше и привличаше.

Компанията на Макинтош плащаше добре за стоката, която редовно доставяха на пазара в Бризбейн и Морт успяваше да заделя по нещо в една банка в Сидни. Ако вървеше така, след пет години би могъл да се сдобие с приличен имот в Пенрит, селище близо до Сидни, в което цените все още бяха приемливи. Може би щеше да успее да си купи разрешително за съдържател на хотел или поне на гостилница.

Пък кой знае, можеше да събере дори за малка ферма, която щеше да му отвори вратите към обществото на богатите. И току-виж някоя овдовяла аристократка го хареса и му осигури титла на благородник, какъвто винаги бе искал да бъде. Жените бяха безмозъчни създания. С няколко подходящи думи можеш така да ги оплетеш в мрежите си, че дори ще те молят да ти дадат ръката и парите си.

— Спуснете лодките! — нареди той и Хортън се зае с организацията на хората. Деветимата тъмнокожи с готовност се заловиха за работа и след малко две лодки бяха във водата. Те разгониха сребристия пасаж от малки рибки, който кръжеше около кораба. Огненочервеното кълбо на слънцето бавно потъваше под западната линия на хоризонта. Бързо настъпващата тропическа нощ обещаваще да бъде прохладна и приятна. Океанският бриз щеше да навлезе навътре в душната зеленина на джунглата и да донесе свежест и облекчение за хора и животни.

— Можеш да раздадеш оръжието — обърна се Морт към помощника си и се присъедини към нетърпеливите моряци, които се трупаха около подвижното мостче, готови да скочат в лодките. Те се смееха като деца, говореха възбудено и чакаха по-нататъшни указания.

Хортън измъкна дълъг железен ключ от широкия си колан и отвори голям сандък. Нетърпеливи ръце се протегнаха да поемат определеното им оръжие — къса едноцевна пушка или малка остра брадва.

През останалото време оръжието се пазеше в каютата на Морт. Той нямаше доверие на екипажа си. Близко до родните си острови те се чувстваха неспокойни и мисълта за бързо и жестоко нападение над белите началници не им беше чужда. Корабът беше пълен с ценни стоки: тютюн, платове, а сега имаше и сандък, пълен с новите карабини „Уестли Ричард“. Имаше какво да ги изкуши, въпреки че „Морски орел“ не беше търговски кораб в истинския смисъл на думата. Той сновеше из южната част на Тихия океан и търсеше силни чернокожи, способни да издържат на къртовската работа в тръстиките и памучните плантации на Куинсланд.

След като капитан Робърт Таунс нае първите островитяни, работата се оказа печеливша и хора от най-различни националности се впуснаха да търгуват с аборигени. Набирането на наемници от островите ставаше по няколко начина. От ухажване на местните и

обещания за богатство в замяна на работата им в плантациите до отвлечане на набелязаните и дори до показен разстрел на тези, които отказваха да напуснат домовете си. Това се правеше за назидание на останалите, които се колебаеха да подпишат договорите си за работа в Куинсланд.

Акцията тази вечер щеше да бъде проведена по безцеремонния начин, тъй като проклетите мисионери, които обикаляха околните острови, бяха предупредили хората за какви договори става дума. Морт беше в конфликт с мисията на презвитерианците и по-точно, с нейния служител, преподобния Джон Макалистър.

Сприхав и безстрашен, Макалистър настояваше пред правителствените и законовите органи в Сидни, че набирането на наемници е скрита форма на заробване на туземците. Надзирателите в плантациите яздеха коне, носеха пушки и камшици и жестоко експлоатираха работниците. Отношението към тях беше същото, каквото е било към робите в южните плантации в Америка преди Гражданската война. Макалистър заплашваше, че ще подаде оплакване чак до Лондон.

Затова Морт беше решил да нападне и да изчезне, преди мисионерите да разберат какво е станало. Тактиката му не се отличаваше от тази, която прилагаше някога при полицейските акции по разселването. Избиваше повечето туземци. Оставаха най-силните, които отиваха на пазара за наемници в Бризбейн. Живата стока беше основна разменна монета и при търговията с някои от островите, където разменяха хора за скъпи подправки или злато. Системата беше отработена и ефикасна. Да нападнат селото, което се намираще от другата страна на малкия остров, беше, като да хвърлят мрежа за риба в морето. След удара се оттегляха на кораба и сортираха улова си — едни за продажба, други под ножа.

Оръжията бяха раздадени и Морт издаде последни заповеди към тромавия Хортън, единствения човек, на когото имаше доверие. Не го харесваше, но уважаваше жестоките методи, с които въдворяваше ред сред хората си. Уважението беше взаимно.

Хортън беше свидетел на пристъпите на ярост, които обземаха шефа му от време на време. Тогава Морт изваждаше сабята си, докато Джак предпочиташе да използва юмруци или камшик. Двамата

взаимно уважаваха насилническата си натура, но имаше и още нещо. Свързваше ги убийството, което извършиха заедно.

Това беше през шейсет и пета, когато първото местно момиче загуби живота си на кораба. Морт го вкара в каютата си и скоро оттам се разнесоха смразяващи кръвта писъци. Хората му се правеха, че не чуват, и се свиваха в задната част на палубата под заплашителния поглед на Хортън.

Първият помощник-капитан беше инструктиран да осигури мълчанието на екипажа. В замяна Морт щеше да му отстъпи момичето, след като му се насити. „Нищо сериозно“ — помисли си Хортън, нетърпелив да дочака своя ред. Сигурно капитанът стискаше гърдите на момичето малко по-силно.

Когато писъците преминаха в жално скимтене, Морт го повика. Със затварянето на вратата зад гърба си Джек Хортън склучи завинаги кървава сделка с дявола.

Момичето беше голо и завързано на старата скамейка за изтезания с главата надолу. Капитанът стоеше зад него чисто гол и опръскан с кръвта на умиращото създание. Очите му блестяха с нездрава светлина, сякаш бяха два адски пламъка, горящи от празните дупки на оголен череп.

Момичето беше в шок. Очите му бяха обърнати навътре и Хортън виждаше само бялото по тях, докато Морт бавно пробождаше меките части на бедрата му със сабята си. Здравно завързана за скамейката, нещастницата напрягаше всичките си сили, за да избегне острия връх, но не успяваше. През натикания в устата парцал се чуваха приглушени викове. Със същото садистично удоволствие капитанът изтегляше сабята от плътта и кръвта шурваше от раните. Покрай скамейката се образуваше червена локва. Виждаха се следи от такива убождания по цялото тяло на момичето.

Морт отстъпи назад и огледа с маниакална усмивка това, което беше сътворил. После с великодушен жест покани Хортън да заеме мястото му. Той се поколеба, но преодоля ужаса и погнусата си и застана зад момичето. Свали панталоните, сграбчи мършавите й хълбоци и бързо влезе в нея. Загрухтя като прасе над умиращото дете, докато го блъскаше ритмично с бедрата си. По едно време му се счу, че Морт говори някакви странни неща на жертвата, как нямало повече да

се смее на малките момчета, когато те плачели от болка и търсели само обич, и други неща, които приличаха на брътвежи на луд човек.

Когато приключи и вдигна панталоните, Морт отново зае мястото отзад. Острата сабя се плъзна между бедрата на момичето и даже закоравял престъпник като Хортън изпита жал, когато видя как шефът му с мощен тласък заби сабята до дръжката. Бог милостиво прекрати мъките на жертвата и тя се просна като мръсен парцал върху скамейката.

Оттогава Хортън присъства на още няколко ритуални убийства. Всеки път му беше по-лесно да гледа трагедията на жертвите, докато кръвта не го настърви дотолкова, че той започна тайно да се възхищава на своя шеф.

Лодките забиха нос в белия коралов бряг. Слънчевият диск беше отстъпил мястото си на голямата жълта луна, която освети безбройните звезди на тропическото небе. Лунната светлина даде възможност на екипажа да слезе на брега и да се придвижи лесно до позициите си.

Морт огледа брега и прецени, че е безсмислено да крият лодките в джунглата. Нямаше кой да ги види от тази страна на острова. Туземците облекчено закимаха в знак на съгласие. Тежките лодки трудно се вадеха от водата. Той остави двама души на пост и продължи с останалите към вътрешността на мастиленотъмната тропическа гора. Моряците потеглиха в колона по един, за да си пробият по-лесно път през оплетените в лиани дървета. Близо до селото щяха да се прегрупират и да се наредят С-образно около него. При нападението трябваше само да затворят кръга и спящите хора щяха да се събудят в плен. Ако всичко вървеше по план, с първите лъчи на слънцето вече щяха да са обратно на кораба с пленниците — най-младите и силни мъже и жени на селото. Този, който се съпротивява, щеше да бъде убит. Останалите щяха да подпишат договори за работа.

Екипажът достигна до другия край на гората и зае позиция зад най-близките до лагера дървета. Нападението трябваше да започне с първите утринни лъчи. Дотогава се налагаше да чакат, скрити в джунглата.

Потта на Морт се стичаше на вадички под дебелия риза. Той се чешеше по гърдите и проклинаше влажната плетеница от дървета, храсти и лиани, в която трябваше да прекарат нощта. Останалите също се чешеа, но не изпусаха от поглед сламените колиби, струпани на оголения участък, близо до морето. Селцето наброяваше около петдесет глави, ако съдеха по броя на колибите, покрити с палмови листа и издигнати на колове, за да избегнат наводняването от приливните вълни. Очевидно всички спяха спокойно; не очакваха неприятности. Идването на мисионерите по тези места беше донесло спокойствие, необяснимо за капитана. Диваците повярваха, че белите идват с добро при тях, че техният християнски бог, който ги учи на доброта и справедливост, няма да им позволи да извършат нещо лошо. Така те улесниха задачата на търговците на наемници.

Най-сетне звездите над тях избледняха. Морт извади сабята от ножницата и тихо даде команда за атака. Кръвта му кипна както в добрите стари времена на разселването.

Както винаги първи ги усетиха кучетата и се разляяха. След тях панически закваха мършавите прасета. Но беше късно. Докато туземците се разсънят, пушките и брадвите бяха вече пред тях. Оглушителният трясък на куршумите и бойните викове им отнеха всяка възможност за организиране на отбрана. Те се притискаха един до друг и въртяха безпомощно очи. Малцина успяха да избягат в джунглата. Още по-малко бяха тези, които дръзнаха да се защитят със смешните си копия. Те бяха убити първи. Куршумите повалиха по-голямата част. Останалото свършиха брадвите. Остриетата им сечаха глави и нападателите бързо ги събираха. Главите бяха скъпа стока по островите.

Нападението продължи не повече от няколко минути. Писъците на ужасените островитяни преминаха в жален вой, когато осъзнаха, че са се превърнали в пленници и нападателите ги подкараха като стадо към срещуположния бряг при лодките.

С кървясали очи Морт въртеше сабята и наблюдаваше действията на хората си. Усмихна се, доволен от прецизната им работа. Момчетата бяха научили урока си.

Двама от екипажа се спуснаха да съберат от колибите това, което би могло да представлява някаква ценност. Внимателно отделиха отсечените глави от телата и ги прибраха. После съсякоха няколко прасета, за да осигурят прясно месо за следващите дни. Най-сетне плячката беше отделена. Оставаше само да подпалят колибите.

Пламъкът се надигна и бавно обхвана сухата слама и тънките палмови стебла. Изведнъж всичко лумна и пламъците подеха лудешкия си танц нагоре към все още тъмнеещото небе. Огнените езици погълнаха селото.

Морт даде знак за тръгване и пропусна пленниците един по един покрай себе си. Търсеше подходяща жертва. Трескавият му поглед се спря на младо момиче, което вървеше до възрастна жена. Току-що напъпилите ѝ голи гърди го възбудиха. Християнските забрани още не бяха познати по тези места и момичето беше напълно голо, като се изключи плетеният от тръстика набедреник. То усети настоятелния поглед върху себе си и вдигна поглед. Животинският блясък в очите на мъжа го накара да се свие и да наведе глава. В тях то разпозна дяволския огън на ада, за който им бяха разказвали мисионерите.

— Добър улов — ухили се Морт на помощника си, който ги посрещна на борда на „Морски орел“. — Шестнайсет мъже в разцвета на силите си. Девет жени, само три млади.

Пленниците се скупчиха един до друг в задния край на палубата, още замаяни от това, което им се случваше.

— Шъ задържиш ли старите?

Хортън знаеше, че възрастните жени бяха непродаваеми в Куинсланд, но за всяка една от младите можеха да вземат най-малко по двайсет паунда. Те бяха търсена стока от фермерите.

— По-добре да ги разкараме. Да освободим място за чернилките от другия остров — каза той, като продължаваше да изпива с поглед младата туземка. — Сигурен съм, че Кюри с удоволствие ще се заеме с тая работа.

Хортън козирува и кимна към отговорника на цветнокожите. Той беше силен мъж, в родината си се е славел като смел воин. Дълъг синкав белег прорязваше гърдите му като доказателство за храбростта му.

— Кюри, ти трябва вземеш глави на стари баби — каза Хортън на диалекта на островитянина и видя как мъжът се ухили по детски щастливо, сякаш му беше предложил да поиграят на сляпа баба.

Кюри се зае с работата. Завлече първата жертва в средата на кръга, който бяха образували моряците, и я блъсна на земята. Трябваше да бъде много внимателен. Едно погрешно движение можеше да отреже собствената му ръка. Той се съсредоточи и с един удар на томаховката отрязва главата. Хвана я за скалпа и я повдигна гордо. Екипажът го възнагради с аплодисменти за сръчността.

Той избърса внимателно кръвта от дървения под. Знаеше, че капитанът държи палубата да блести от чистота. После с горда усмивка потърси началството за одобрение. Морт му кимна и Кюри продължи работата си пред ужасените погледи на пленниците.

„Морски орел“ се запъти към следващата си задача. Трябваше да посетят още няколко острова, но Морт не очакваше неприятности. Купчината отрязани глави щеше да свърши работа. Вождовете на племената сами щяха да намерят наемници, за да откупят зловещите трофеи, които толкова много впечатляваха жените им и засилваха уважението на поданиците. Морт очакваше да се завърне в Бризбейн с пълен кораб. Но едно от младите момичета нямаше да достигне до брега.

Привечер мълвата за нападението достигна до презвитерианската мисия. Джон Макалистър изпадна в безсилна ярост. Непривично за него, той засипа убийците с ругатни, без да поиска разрешение от Бог. Преподобният знаеше, че извършва прегрешение, но той обичаше паството си, както овчарят милееше за своето стадо, и се надяваше Всевишният да му прости.

Какво друго можеше да направи, освен да напише още едно оплакване до Сидни за безчинствата на наемническите кораби по островите. И още едно оплакване щеше да потъне в чекмеджетата на някой бюрократ заради интересите на богатите собственици на тези кораби. Работата изискваше незабавна намеса на кралския флот, който трябваше да дойде на място и да прекрати незаконната търговия.

Дребният шотландски мисионер влезе в колибата, за да напише оплакването. Знаеше, че опожаряването на острова е причинено от

екипажа на кораба „Морски орел“. Ако британското правителство и този път не обърнеше внимание на сигнала, то поне вестниците в Сидни и активистите от движението срещу робството може би щяха да обърнат внимание. Щяха да го изслушат.

И те наистина го изслушаха. Сред съюзниците на преподобния Макалистър имаше един, който беше особено заинтересован да види капитана на кораба увиснал на въжето. Това беше младият адвокат Даниъл Дъфи.

30.

— С наследството на господин Хюбнър вие спокойно можете да се наречете богата жена, госпожо О'Кийф — заключи господин Хю Дарлингтън от юридическата фирма „Дарлингтън и Дарлингтън“, която се помещаваше в Рокхамптън.

Кейт гледаше замаяна разпилените по бюрото документи. Тя беше чувала от клиентите на бара, в който работеше вече пет години, че Хари е спестил доста пари, но сумата, която спомена адвокатът, надминаваше и най-смелите ѝ мечти. Четиринайсет хиляди паунда, след като се платят всички такси по легализиране на завещанието.

— Господин Хюбнър ви оставя също цялата си налична собственост — къща в Таунсвил и четири парцела земя, а също фургона и воловете. Предполагам, че ще продадете тази част от новата си собственост, прав ли съм, госпожо?

Кейт не отговори веднага, все още замаяна от новината. Четиринайсет хиляди паунда!

След срещата им при пътуването ѝ с Люк на север тя често виждаше Хари във „Воините на императора“, където работеше. Винаги му обръщаше специално внимание и предизвикваше ревността на останалите клиенти, които мечтаеха да се запознаят с хубавата дъщеря на легендарния Патрик Дъфи. Успяваше да открадне малко време и да седне при него на приказка. Изслушваше го със симпатия, когато се оплакваше от самотата си или просто ѝ споделяше преживяванията от последното си пътуване. Когато чу за смъртта му, Кейт си каза, че още един приятел я напуска.

— Господин Хюбнър беше много привързан към вас, госпожо О'Кийф — продължи адвокатът и се приведе към нея. — Сподели с мен, че ви чувства като своя дъщеря. Той няма живи роднини, така че не вярвам някой да оспорва завещанието. Сега всичко принадлежи на вас.

Хю стрелна с очи очарователната посетителка, но не посмя да задържи погледа си по-дълго. Това, което разправяха хората за нея, се оказа истина. Тя наистина беше красива. Въпреки че клиентите на

заведението бяха груби хора, те уважаваха Кейт и я намираха за почитена и умна жена. Не се чуваше да е приемала неприличните предложения на пияните си клиенти.

Тя също следеше с нарастващ интерес младия мъж. Усети възторжения му поглед върху себе си и ѝ стана приятно. Срещу нея седеше един доста привлекателен мъж. Харесаха ѝ тъмните кафяви очи и къдриците на кестенявата коса, които падаха върху снежнобялата му яка. За разлика от мъжете, които идваха в бара, лицето му беше гладко избръснато. Държеше се самоуверено и това ѝ харесваше. Деликатните пръсти говореха за човек, който е живял повече вкъщи, пред пианото, и не познава тежкия физически труд.

— Вие искате да знаете какво ще правя с материалната част на завещанието, господин Дарлингтън? — най-сетне каза тя и погледна право в очите събеседника си.

— Мога да уредя продажбата на собствеността, ако, разбира се, желаете да продължите да работите с „Дарлингтън и Дарлингтън“.

— Няма да продам нищо от имуществото на Хари. Мисля, че той би искал неговият впряг да продължи да работи — каза тихо тя и Хю учудено я погледна. Той мислеше, че тя ще грабне парите и ще се върне в Сидни. Пограничният град Рокхамптън не беше подходящо място за самотни жени. Тук дори и силните мъже трудно оцеляваха.

— Нали не мислите да потеглите по пътищата вместо стария Хари, госпожо О'Кийф? — попита и в гласа му се доловиха снизходителни нотки. — Тази работа не е за жени, особено ако са красиви като вас.

Кейт се усмихна на комплимента му, но веднага реагира на покровителствения тон и недоверието в способностите ѝ.

— Не, господин Дарлингтън, няма да тръгна. Но съм сигурна, че ще успея да организирам бизнеса и да наема човек, способен да превозва стоката ми — каза мило и той за втори път я погледна изненадано.

Сега я видя в друга светлина. Катрин О'Кийф не беше някакво нежно полско цвете. Беше разкошна ирландска роза, красива, но с бодли. Хю се опита да се измъкне от неловката ситуация:

— Ах, да... разбира се, че ще успеете. Сигурен съм, че в Рокхамптън има способни мъже, които с удоволствие ще работят за вас.

— И аз мисля така — продължи Кейт и усети, че неволно причислява и малко надутия, но иначе много привлекателен адвокат към мъжете, които биха ѝ помогнали. — Едно от предимствата да работи човек в хотел е, че опознава хората. Научава се на кого може да има доверие и кого да попита, ако му трябва съвет. Познавам човек, който е много подходящ за тази работа. И довечера ще си хвърля шапката от радост, когато му кажа, че е нает да работи за „Юрика Къмпани“.

Тя се замисли за името, което се изплъзна от устата ѝ. Откъде изникна то? И какво общо имаше с мисията, която трябваше да изпълни в живота си?

Как се промени съдбата ѝ. Беше дошла на север да строи хотел като чичо си Франк, но вместо това тръгваше по стъпките на баща си. Фургонът на Хари беше началото на финансовата империя, която тя щеше да изгради. Не знаеше как ще стане това, но беше сигурна, че ще успее. Както беше сигурна, че ще унищожи Доналд Макинтош.

— Господин Дарлингтън, бих искала да подготвите документи за регистрирането на новата фирма „Юрика Къмпани“! — отсече с такава увереност, сякаш цял живот се бе занимавала с бизнес. — Надявам се, че ще се съгласите да станете неин адвокат?

Той прие без никакви колебания.

— Името „Юрика“ е доста странно, госпожо. Мога ли да попитам дали има някакви лични причини да го изберете?

Тя му се усмихна и той се изпоти.

— Това е името на лагера, където баща ми и други смели мъже, които познавам, са се били срещу британците. Моята компания също ще се бори. Един ден тя ще се изправи срещу най-голямата британска компания в Куинсланд, „Макинтош“. Но, помнете ми думата, „Юрика“ ще победи!

Адвокатът се стресна от огромните амбиции на клиентката си, но благоразумно замълча. Впусна се в юридически подробности и попълване на документите за учредяването ѝ. Когато привършиха, стана от стола си и любезно придружи Кейт до вратата.

— Госпожо О'Кийф — мило каза, — дано не си помислите нещо нередно за мен... ние току-що се запознахме. Но въпреки това бих искал да ви поканя на пикник на втория ден от Коледа. Уверявам ви, че ще ви разбера, ако отклоните поканата.

Кейт се обърна към него и се усмихна. Неволно докосна ръката му и сърцето на младежа скочи в гърлото.

— С удоволствие ще приема поканата ви, господин Дарлингтън!

Хю се смая от бързината, с която получи съгласието ѝ, и остана да гледа след нея с щастлива усмивка дълго след като тя зави по коридора.

На улицата Кейт разтвори слънчобрана и се огледа щастливо. Сега беше богата жена. Полагаше ѝ се да се поглези малко. Една нова рокля беше добро начало. „Благодаря ти, Хари — прошепна тя. — Обещавам ти, че няма да те забравя, докато съм жива.“ Пресече улицата с енергична крачка и се насочи към магазина за платове.

Хю я наблюдаваше от прозореца и я видя как се разминава с двама яки работници, които вървяха срещу нея. Чу ги да я поздравяват. Сигурно бяха от клиентите на „Воините на императора“. Тя им отговори с усмивка и продължи.

Жалко, замисли си той, жалко, че една млада жена се заемаше с нещо непосилно за крехките ѝ рамене, вместо да се омъжи и да създаде семейство. Тя притежаваше всички необходими качества да стане съпруга на човек с неговото социално положение. Но за съжаление беше глупава. Амбициите ѝ да се изправи срещу силните бизнесмени и търговци в пограничния град бяха пълен абсурд.

Той продължи да я гледа как върви нагоре по улицата и да се наслаждава на походката ѝ. Беше запленил от нея. И трябваше да я има. Хю Дарлингтън беше богат човек. Кейт О'Кийф беше богата наследница. Какво по-добро от това да съберат двете богатства?

Малката Дебора Коен седеше на коленете на баща си и слушаше леля Кейт как ентусиазирано обяснява нещо на нейните родители. Виждаше колко впечатлени са мама и татко от това, което чуваха.

Дебора обичаше леля Кейт. Тя винаги се шегуваше с нея. Но сега беше сериозна. Сигурно това, което обсъждаха големите, беше много важно. Двегодишното, преждевременно развито момиченце с големи, блестящи очи притихна и се заслуша в гласа на баща си.

— Целиш се нависоко, Кейт — каза замислено Соломон, като погали несъзнателно черната коса на дъщеря си. — Но мисля, че ще се справим. Имаме капитал да започнем заедно с теб. Джудит е съгласна.

Джудит кимна и каза:

— Кейт е млада, но знае какво прави. Съгласна съм. Ще отворим още един магазин в Таунсвил, а тя ще ни зарежда. — Поколеба се, преди да продължи. Кейт беше споменала нещо, за което отдавна мечтаеха, но тя не беше сигурна, че ще се справят: — Ти казваше да купим ферма и да произвеждаме сами стоките за магазина, да направим собствена кланица. Предполагам, че ще се научим да отглеждаме животни за месо. Но това ще струва много пари.

— Това ще го оставим за втората част от плана — каза Кейт, след като помисли малко. — Първо ще купим земя, някъде наблизо. Най-много до две седмици път с волове.

Соломон надраска някакви цифри на един лист и взе да пресмята:

— Да купим или да вземе под аренда...

— Да купим! — твърдо изрече младата жена. — И дори знам за чия собственост ще направим оферта.

Соломон я погледна изненадано:

— Чия собственост?

— Глен Вю! — отговори тя без никакво колебание.

— Оставяш сърцето да те води, Кейт — меко възрази Соломон. — Или всичко, което правиш, е само за отмъщение?

Кейт знаеше, че приятелите ѝ ще възразят срещу тази покупка, и се приготви да разсее колебанията им:

— В момента Макинтош е в затруднено положение. Финансовата криза свали неимоверно цената на говеждото, а аз имам сведения, че Доналд Макинтош е заложил голяма част от капитала си на борсата за животни. Търговията с памук също не върви добре, откакто американците приключиха военните действия и се върнаха на пазара. Компанията на Макинтош сега залага на захарните плантации по крайбрежието, но те тепърва ще трябва да се разработят. Чух, че той заминава за Сидни, за да търси заем от банката.

Семейство Коен слушаше внимателно и уважението им към младата жена растеше с всеки неин довод. Но Соломон все още мислеше, че тя иска да купи имота главно заради това, че костите на баща ѝ лежах на тази земя. Това беше нейният начин да отмъсти и тя се хвърляше сляпо към целта си. Искаше да покаже на Макинтош, че една Дъфи не е по-бедна и неспособна от тях. Евреинът знаеше, че

ирландците обичат да се състезават и да се перчат със силата си. Явно това се отнасяше и до жените им. Въздъхна и каза:

— Двайсет хиляди паунда няма да стигнат да купим Глен Вю и стоката им. Трябват ти поне трийсет и пет хиляди. Ако ги имахме, идеята ти щеше да бъде чудесна. Но такава огромна сума...

Кейт знаеше, че е така. Поклати глава. Покупката щеше да отнеме всичките им парични резерви. Нямаше да остане нищо за организиране на бизнеса и щяха да затънат, преди да са започнали.

— Но ако имахме тези пари — упорстваше тя, — би ли ме подкрепил?

— Да — отговори Соломон. — Планът ти е добре обмислен. Сега е времето да се купува. Всичко е евтино. А финансовата криза няма да трае вечно. Но Глен Вю не е лъжица за нашата уста в момента. Потърси нещо по-евтино.

Кейт тръсна глава и упорито отвърна:

— Или Глен Вю, или нищо. Може да не е веднага, но един ден ще го измъкна от ръцете на Макинтош!

Дебора слезе от коленете на баща си, отиде при леля си Кейт и я прегърна.

— Обичам те, лельо Кати! — каза сериозно.

Кейт я прегърна и я целуна по бузките.

Домакинята стана и нареди на масата хляб и студено месо. Всички насядаха около масата и сериозният тон беше заменен с шегички и закачки. Джудит се загледа в Кейт и Дебора, които си шушукаха нещо и се смееха, и възкликна:

— Кейт, трябва да си намериш някое добро момче и да си имаш свои деца!

Кейт едва не се задави от смях с пилешкото бутче и попита:

— Това пък откъде ти хрумна?

— Виждам как се разбираш с Дебора — протичко отвърна приятелката ѝ. — Ще бъдеш добра майка.

— Вече бях майка за малко — припомни ѝ тя тъжно.

Джудит хвана ръката ѝ и каза нежно:

— Някой ден пак ще бъдеш, мила!

Кейт се усмихна криво:

— Знаеш, че не мога да бъда с друг. Все още съм омъжена.

Джудит стисна ръката на младата жена, наведе, към нея и ѝ прошепна:

— Има начин да се оправят нещата. Миналата седмица говорих с един от твоите свещеници.

Кейт се изненада. Знаеше за презрението на Джудит към християнските служители, които още обвиняваха евреите за убийството на Спасителя. Беше необичайна постъпка от нейна страна.

— Срегнах се с отец Марли. Много симпатичен човек!

Кейт познаваше отец Марли. Той беше французин. Неговото отношение към брака и любовта не беше така строго, както това на ирландските му колеги. Галското потекло го правеше по-толерантен към човешките грешки.

— И какво ти каза отец Марли?

— Каза ми, че вашата религия позволява анулиране на брака при известни обстоятелства. Искат да поговори с теб при следващото си посещение в Рокхамптън.

— Ще отида при него — реши Кейт.

До този момент не беше мислила сериозно за анулиране на брака си. Съзнаваше, че религиозните закони са също толкова объркани колкото и гражданските. Беше чувала, че във Ватикана има свещеници, които разрешават разни спорни въпроси, също както правеха в съдилищата.

— Чудесно! Когато анулират брака ти, ще си намериш мъж и ще му родиш цяла сюррия деца — заяви доволно Джудит, сякаш въпросът вече беше решен.

Соломон беше потресен, че жена му е разговаряла с християнски свещеник. Колко много държеше тя на Кейт! Те бяха свързани с онзи свещен момент в живота на една жена, когато тя ражда. Джудит беше тази, която доведе на бял свят момченцето на Кейт, макар и само за няколко часа. А Кейт първа пое още мократа Дебора от акушерката и пак тя я постави на гърдите на майка ѝ. Той беше сигурен, че Кейт е единственият човек, заради когото жена му би влязла в християнски храм.

— Люк е бил наблизко миналата седмица — промърмори той, колкото да каже нещо, но внезапният интерес на Кейт към темата не му убягна.

— О, не знаех. Моля се да е добре — изрече тя някак прекалено незаинтересовано. — В бара говореха, че се стягал да пътува на север, през планините — продължи. — Някои от мъжете смятат, че прави голяма грешка. Майолите там били много опасни. Дано размисли и да се върне.

— Няма да се върне! — тихо отвърна Джудит. — Люк Трейси си е Люк Трейси и нищо не може да го разубеди. Но дяволът го накара да си плати за упорството. Разболял се е от малария.

Кейт пребледня. Често беше слушала за легендарния, но леко побъркан според клиентите й янки, който съвсем сам кръстосвал колонията в търсене на неговото Елдорадо. Тайно попиваше всяка дума. Макар че не беше виждала смелия златотърсач повече от четири години, често се улавяше, че мисли за него. Дали беше жив? Добре ли беше? Защо не се върнеше в Рокхамптън да види приятелите си? Защото тя продължаваше да се залъгва, че мисли за него само като за добър приятел.

— Много ли е зле? — попита тихо, като внимаваше да не издаде чувствата си.

— Щеше да бъде много по-добре, ако имаше някой да се грижи за него! — тросна се Джудит и стана да почисти масата.

— Аз пък мислех, че ще положи поне малко усилия и ще ми се обади... на нас.

— Защо да ти се обажда? — язвително се провикна другата жена от кухнята. — Нали сте просто приятели?

Кейт се сви. Докривя й от обвиненията на Джудит.

— Знаеш ли къде е сега? — обърна се тя към Соломон.

— Съжалявам, но нямам никаква представа — излъга той.

— Защо не писа нито веднъж?

— Той е мъж — колебливо каза Сол. — А мъжете правят някои неща само защото са мъже.

Той се надяваше да не се налага да изяснява думите си. Всичко, което знаеше, беше, че Люк трябва да свърши някакви много важни неща, преди да се върне и да застане до Кейт като мъж, с когото тя би могла да се гордее. И той нямаше да предаде приятеля си. Нямаше да й каже за писмото, което беше получил две седмици по-рано. Люк съобщаваше с ентузиазъм, че усеща колко близо е до своето Елдорадо. Скоро щял го открие и да се прибере вкъщи. Но евреинът не

споделяше оптимизма му. Той беше слушал ужасии за северните части на колонията. Говореше се, че там живеели свирепи племена, които търсели човешки глави за трофеи и практикували канибализъм. Човек трудно можел да им се изплъзне в гъстата джунгла, където те се чувствали у дома си.

Кейт не се задълбочи в логиката на мъжката психика и Соломон въздъхна с облекчение. Той се заигра с Дебора, за да приключи темата за Люк Трейси.

Кейт беше изпълнена с негодувание към мъжа, който така безкомпромисно я беше изхвърлил от живота си. Но изпитваше и непреодолим копнеж да чуе още веднъж провлечения говор на брадатия скитник, който беше намерил място в сърцето ѝ. Не, това не беше любов, опитваше се да се убеди тя. Беше само много силно привличане.

31.

Маларията изтощаваше Люк. Той трепереше неконтролируемо върху седлото на коня си в поредния пристъп на треска. Времето сега беше понятие без съдържание. Слънцето се издигаше и бележеше деня, той се олюляваше на седлото и напрягаше всичките си сили да остане в съзнание като единственото доказателство, че все още е жив. После падаше нощта и всичко се повтаряше. Пристъпите на треската ставаха все по-жестоки и всеки един заплашваше да е фатален.

Запасите му от хинин привършиха. Двата товарни коня с екипировката и хранителните запаси отдавна изчезнаха из сухите дерета на каменистите планини. Но той успя да се измъкне от зеления ад на джунглата и сега яздеше из полупустинните места.

Когато успя да види стрелките на компаса, изчисли, че се намира някъде в южната част на полуостров Кейп Йорк, сред море от ниски, жилави дървовидни растения, обезцветени от дългия сух период. Ако в района имаше злато, то трябва да се намира между сегашното му местоположение и брега на реката.

Но кобилата също губеше сили. Движеше се все по-бавно, обречена от безумния човешки стремеж към жълтия метал. Двамата редом преминаха през джунгли, труднопроходими храсталаци и жестоки племена. Връзката между тях беше скрепена от взаимната грижа един за друг и борбата за оцеляване. Конят носеше стара рана от копие на хълбока си като свидетелство за храбростта си, а също и множество охлузвания и драскотини от тропическите лиани.

Люк също имаше белег от дълбока рана. Преди година едно туземно копие разкъса рамото му в блатата около Бъркланд. Тъкмо спираха за нощувка, когато усети сладникавия мирис на запалена трева и характерния пращящ звук. Огледа се и видя оранжевите езици на пламъците да напредват към него от север. Огнената стена освети група голи аборигени с копия в ръце. Той мълниеносно насочи пистолета си към тях и изпразни пълнителя. Но изстрелите само отложиха неизбежното. Миг по-късно върху него се посипа дъжд от копия с остри върхове. Едно от тях уцели рамото му и го свали на

земята. Болката го прониза и той разбра, че това е краят. Революцията беше празен и тежката рана не му позволяваше да презареди. Беше напълно безпомощен пред напредващите към него диваци. Отпусна се и зачака неизбежното. Но това, което се случи, изпълни атеиста Люк Трейси с преклонение пред Божественото начало, за чието съществуване през целия си трийсет и три годишен живот не даваше и пукната пара.

От черното небе между него и аборигените се спусна огромна светкавица. Изпаднал в шок, той гледаше невярващо как дивациите изчезват в нощта, изплашени, че са разгневили някакъв незнаен за него бог. Лекият ветреца обърна посоката на огъня и го отнесе далеч от него. Люк бавно се свлече на червената земя.

Цяла нощ се мятеше. В редките случаи, когато се събуждаше, го връхлиташе болката. Беше толкова непоносима, че губеше съзнание. На сутринта отново дойде на себе си. Червената мъгла пред очите му се разсея за малко и пред него изплуваха двама брадати мъже. Люк разбра, че още е жив.

Хората, които го спасиха, се оказаха златотърсачи. Видели пожара от техния лагер, на километър по-нагоре, и предположили, че това е клопка на аборигените. Решили, че техният приятел, който се бил отделил за малко от тях, е в беда, и хукнали да му помогнат. Тогава видели Люк, който лежал в безсъзнание.

Операцията по отстраняването на заседналия в рамото му връх едва не го уби. Единият от мъжете беше служил в Африка и имаше опит с такива рани. Той наточи тънкото острие на ножа си и го стерилизира на огъня. Завързаха Люк, запушиха устата му с парцал и непознатият зачовърка из раната. Болката отново го хвърли в ада, но човекът се оказа сръчен хирург и в крайна сметка всичко мина благополучно. Раната остана чиста и след две седмици Люк се почувства готов да напусне компанията на златотърсачите и да продължи напред.

Разделиха се без сантименталности. Момчетата бяха направили това, което очакваха и от другите, ако нещо се случеше с тях. След няколко думи на благодарност Люк пришпори кобилата си и изчезна.

Оттогава често си спомняше за светкавицата, която беше спасила живота му. Тя беше дошла от север. И ако има провидение, разсъждаваше той, то му даваше знак да продължи на север. Там

някъде беше неговото злато. Продължи упорито напред. Но маларичните пристъпи го нападаха все по-често. Запасите от храна и муниции свършиха и упорството му трябваше да отстъпи пред разума. Да продължава напред означаваше гладна смърт, а ако случайно намереше нещо за храна, маларията щеше да го довърши. По-разумно беше да се върне назад до челните постове на цивилизацията и да събере сили, за да се възстанови. Обаче изгуби посоката и продължи да язди на север. Зъбите му тракаха и треперещата му ръка не успяваше да напипа компаса. Конят се спъна и той се смъкна на земята от изтощение. Топлите лъчи на слънцето не успяваха да пробият ледената обвивка на тялото му. Той лежеше на студената земя и си мислеше колко самотно място му беше отредил Бог за вечния му сън.

Колко време беше минало? И къде се намираше сега? Кризата беше преминала и Люк намери сили да се надигне. Като по някакъв знак кобилата пое на север, без да го изчака. Той скочи на крака и скоро хвана поводите:

— Това не е нашият път, момичето ми! — нежно каза. — Време е да се връщаме.

Дръпна поводите, но кобилата не промени посоката. Наостри уши и започна да рие с копито в земята. Нещо беше привлякло вниманието ѝ.

Люк пусна поводите и напипа пушката, която беше закачена отстрани на седлото. С трепереща ръка я постави на рамото си. Кобилата изпръхтя и задуши към храстите. Той насочи вниманието си в същата посока и се вторачи тревожно в сенките. Треската беше отнела всичките му сили и той разбра, че при една планирана атака с него е свършено. Взря се напрегнато, но нищо не видя. И все пак там имаше нещо. Още веднъж огледа всяко храстче и се спря на купчина дрехи. Имаха вид на европейски. Купчината бавно помръдна.

Люк пусна седлото и приклегна, за да разгледа по-добре проснатия в тръните бял мъж. Видя, че е тежко ранен, и без да мисли повече, се спусна да му помогне. Мъжът размаха отбранително ръце и остра воня на разложена плът удари носа на американеца. Под парцаливите останки от панталоните на крака на непознатия се виждаше гангрениясала рана. От нея стърчеше счупена дръжка на

копие. Човекът умираше. Люк го прихвана за раменете, обърна го по гръб и той бавно отвори треперещите си клепачи.

— Бял човек ли си? — изхриптя немошно непознатият и примигна.

— Бял човек съм — успокои го Люк. — Казвам се Люк Трейси от Калифорния.

— А, янки — изпъшка раненият и се опита да седне. — Помогни ми, янки!

Люк внимателно повдигна главата му. Беше очевидно, че непознатият береше душа. Кожата му беше гореща на пипане. Раненият силно изохка, когато Люк докосна крака му.

— Опитвах се да измъкна проклетото копие — простена той, — но то се счупи, мамицата му. Не можах да го извадя. Дон и Чарли предадоха богу дух. Майолите им видяха сметката. И моята също... Според мен ние бяхме първите бели хора, които виждаха. Както и да е... — Мъчително пое въздух и погледна Люк. — Ти какъв си?

— Златотърсач — каза Люк и умирацията се задави от горчив смях. Това отне много от вече напускащата го енергия.

— Още един глупак! — прошепна той.

Люк стана и донесе манерката си. Отвори я и притисна устните на умирацията до гърлото ѝ. Той отпи и лицето му се сгърчи от неприятния вкус на водата. Но това го освежи. Очите му се проясниха и той потърси ръката на Люк.

— Благодаря ти, приятелю! Почти толкова хубаво, колкото студена бира в горещ ден.

Люк му помогна да седне и внимателно го подпря на един хилав храст. Това даде възможност на ранения да огледа крака си. Месото около раната гниеше. Над него кръжаха тлъсти мухи и търсеха къде да снесат яйцата си. „Живот в смъртта“ — помисли си той.

— Късно е да се реже кракът — установи и Люк кимна със съчувствие.

— Е, това беше — продължи умирацията с горчивина. — Ще си ида точно когато открихме Златната река. Аз, Дон и Чарли я намерихме. А майолите намериха нас. Дон и Чарли нямаха никакъв шанс. Копията на ония диваци ги заковаха моментално. Аз свалих двама от тях, преди да ме улучат. Тичах... не знам колко време. Два дни... или три...

Люк търпеливо слушаше разказа на умирация мъж.

— Не ми вярваш, нали? — Мъжът събра сили и бръкна в джоба на панталоните си. Победоносно извади къс самородно злато, голям колкото яйце, и гордо погледна към онемелия от изненада събеседник. — Избрах го наслука. Има и по-големи — каза и се опита да бръкне отново в джоба, но Люк го спря. Сега всяко негово движение беше крачка към смъртта.

— Вярвам ти! Успокой се, не бива да се движиш. Ще потърся нещо да хапнеш.

— Пази си храната, друже. Не си струва да хабиш храна за мъртъв човек.

Люк не обърна внимание на протеста му и затършува из торбата, закачена на седлото. Извади няколко ивици изсушено говеждо. Протестите на непознатия бързо стихнаха при вида на храната и той с благодарност задъвка, наслаждавайки се на аромата на месото.

Люк приседна до него, доволен, че може да помогне с нещо на умирация. По негова преценка двамата бяха връстници. Сигурно е бил много силен мъж, за да оцелее толкова дълго ранен, без вода и храна.

— Ужасно нещо е да умреш сам, приятелю — с натежал глас се обади златотърсачът. — Цялото злато на света не може да ти купи приятел. То просто се случва.

Раненият се свлече на земята и затвори очи. Сълзите му бавно напоиха браздите на изсушеното от вятъра и слънцето лице. Плачеше за злощастната си съдба, която сам си беше избрал. Изгуби всичко, заради което си заслужаваше да живее. Загуби се сред сухите равнини и скалистите планини в търсене на една мечта, която, вместо да му донесе щастие, го уби.

Люк се обърна с гръб към непознатия. Не искаше да го притеснява.

Скоро риданието утихна, раненият се успокои и потъна в трескав сън. Люк подложи торбата си под главата му и се отпусна до него. Съдбата на този мъж беше огледало на неговата собствена съдба и това го накара да се почувства зле. Замисли се как живееше и какво го очакваше занапред. И осъзна, че не иска да умре сам в тази чужда земя, толкова далече от неговата обичана Калифорния с огромните секвои и сочната зелена трева. Никога досега не беше осъзнавал колко много му липсва родината.

В паметта му се заредиха картини на безкрайни зелени борови гори, чиито корони се люшкаха като море под напора на планинските ветрове. Представи си величествените склонове на Скалистите планини, покрити с бяло одеяло от чист пухкав сняг, бистрите планински поточета, които лъкатушеха из поляни с ароматни полски цветя. Върна се в детството и усети нежната целувка на майка си.

На колко ли години беше сега? Трийсет и три... трийсет и четири... Не можеше да си спомни, защото нямаше с какво да отдели годините една от друга. Животът се изнизваше покрай него, а той се луташе сам из прашните пътища на тази изгоряла от слънцето земя, населена с тръни и свирепи диви племена. Какво правеше тук? Докога щеше да търси своето съкровище? „Трябва се върна у дома“ — изхлипа Люк. Но тук беше Кейт...

Ликът ѝ изплува пред него и го докосна с топлата си усмивка. Беше толкова реален, че обонянието му долови нежния аромат на лавандула, нейния парфюм. Беше също като навремето, когато двамата яздеха един до друг, за да търсят гроба на баща ѝ. Люк дори се огледа да види дали няма да я зърне да стъква нощния огън, но пред него се ширна единствено суровата древна земя на майолите.

Умиращият мъж се мятеше в съня си и мълвеше неразбираеми слова. Люк се приготви да чака края на непознатия и се замоли той да дойде по-скоро. Колкото повече се бавеше, толкова повече намаляваха и неговите шансове да остане жив.

Огънят вече догаряше, когато дочу слабия глас на златотърсача. Приблужи се и видя широко отворените му очи, приковани в Южния кръст, който трепкаше в небето точно над тях.

— Давам ти половината злато — изстена непознатият. — Искам да занесеш другата половина на госпожица Роуз Джонс. Тя е учителка в Туомба. Обещай ми, че ще я намериш, човече! Дълго време ме е чакала... Винаги е била вярна. Най-прекрасната жена, която някога съм познавал. — Той замълча и очите му се напълниха със сълзи.

Люк му обеща и той се насили да продължи:

— Вярвам ти, янки! Това е всичко. Ти сам знаеш, че няма много за казване — въздъхна и се усмихна широко, сякаш си беше спомнил нещо много забавно. Погледът му не се откъсваше от Южния кръст —

последната светлина в живота му: — Не се случи... да ти се представя... — унесено каза. Той вече чуваше гласовете на приятелите си, които го зовяха от сенките на нощта.

Люк не чу тези гласове. Долината се изпълни с жалния вопъл на дъждосвирците. Под звуците на тъжните им песни душата на златотърсача отлетя да търси другарите си.

Когато слънцето се показа, Люк изкопа плитък гроб и положи мъртвия в него. После внимателно издълба с ножа си няколко думи на един скален отломък: „Златотърсач — приятел на Дон и Чарли — 1867“.

Треската си беше отишла и той се чувстваше добре. Разгледа златото, което му беше оставил мъртвия. Беше достатъчно човек да си осигури добър живот. По формата му Люк заключи, че е речно. Може би непознатият му приятел наистина беше открил Златната река на север оттук. Дългите години на безплодно лутане из прашната австралийска земя най-сетне дадоха резултат. Но ако продължеше на север, щеше да заплати с живота си. Храната му беше на привършване, а и дъждовният сезон приближаваше. Люк стисна голямото парче злато и се приближи до кобилата си:

— Другия път, моето момиче! — прошепна нежно и погали челото ѝ. — Обещавам ти, че другия път ще стигнем до Златната река и тогава ще ти направя златни подкови.

Качи се на седлото и обърна главата ѝ на юг. Кобилата бавно пое покрай самотния гроб и поведе своя господар към хората.

32.

Обикновено собствениците на магазинчетата за грог, които можеха да се видят из целия район на Бъркланд, бяха толкова яки, колкото и бушмените, които се отбиваха в тях. По пътищата скитаха какви ли не хора и те трябваше да умеят да си защитават стоката и парите.

Тези магазини не предлагаха само грог. Бяха по-скоро ханчета, където човек можеше да научи какво става в Куинсланд и по света. Тук търсачите на злато и приключения попълваха запасите си от храна и тютюн, пийваха по чашка в приятна компания и пак се отправяха към вътрешността.

Земята около залива беше древна равнинна савана, където северните мусонни дъждове се срещаха с южния тропик. През сухия сезон тя ставаше спечена и безводна. Наоколо вирееха само високи, бледи треви. Но след дъждовния период природата се възраждаше и местността се превръщаше в райска градина. Сочната зелена трева се изпъстряше с цветя в различни нюанси на жълтото и червеното и тогава заселниците отново си припомняха защо бяха избрали именно тази колония за своя родина. Но тази година дъждовете се бавеха и земята се пържеше под лъчите на безмилостното слънце.

Джон Хоган стоеше под чувалите от зебло, които бяха нахвърлени върху дървено скеле и пазеха сянка пред малкото магазинче. Кръстосал масивните си ръце на гърдите, той следеше двамата си клиенти, за да не пропусне, ако решаха да повторят поръчката си.

Единият беше работник във ферма, нещо като американските каубои в австралийски стил. Той дремеше под сянката на дървото до магазина. Беше спрял за едно питие на път за Бърктаун, но се задържа вече два дни. Хоган му прибра всичките налични пари, но каубоят продължаваше да стои с надежда, че някой от редките посетители ще се съжали и ще поръча един грог и за него.

Вторият клиент беше истинска загадка. Няколко дни вече седеше около огъня, който си беше стъкнал от стари, проядени от червеите

дъски, и непрекъснато се оглеждаше наоколо. Пиеше малко и куцаше с единия крак. Хоган не беше от хората, дето разпитват много. Мъжът сигурно беше крадец на коне или един от ония, които полицията издирваше за разбойничество, затова реши, че е по-добре да не си вре носа около него.

Брадатият странник се обърна към собственика и му махна приятелски с ръка. Хоган кимна и се върна в задушното магазинче. Беше още един горещ ден.

Сержант Хенри Джеймс наля още чай в очуканото канче и седна на дънера до огъня. Отпи и премлясна от удоволствие. Щеше да чака още един ден и ако информацията се окажеше фалшива, се прибираще в Бърктаун.

Погледна към пияния каубой, който похъркваше леко и от време на време размахваше ръце, за да пропъди мухите около главата си. Не, не беше той. Описанието не съвпадаше.

Хенри беше споделил плана си с лейтенант Ур и младият офицер одобри акцията. Свестен човек беше лейтенант Ур. Ако полицията в Рокхамптън беше под негово разпореждане през шейсет и трета, Хенри нямаше да се намира сега на това диво място. Морт промени живота на много хора.

Хенри отпи от чая и мислите му отлетяха към дома, при жена му Ема и техния син.

Той срещна Ема през шейсет и четвърта. Беше в отпуск и реши да разгледа столицата Бризбейн. Ема тъкмо беше пристигнала от Ливърпул с емигрантския кораб. Тя се влюби от пръв поглед в големия, приличащ на мечок мъж, който беше с дванайсет години по-възрастен от нея. Усети, че зад грубата външност се крие добро и романтично сърце.

Когато Хенри се прибра в Рокхамптън, я засипа със страстни писма. Девојката получаваше всеки ден поне по две обяснения в любов от него. През следващия отпуск двамата се ожениха и десет месеца по-късно се роди Гордън Джеймс. След женитбата той призна на жена си за ужасите, в които беше участвал по време на разселването. Разказа ѝ всичко, дори и това, за което си беше забранил да мисли. Ема го разбра. Тя го притисна до себе си и го успокои с нежни думи, сякаш беше малко дете, а не голям, закоравял в битки войник.

Тя узна и за несправедливото обвинение срещу семейство Дъфи и за смелата Кейт О'Кийф. Впечатли се от уважението, с което говореше мъжът ѝ за тази жена, и пожела да се запознае с нея. Отиде в хотела, в който работеше, и ѝ се представи. Кейт видя младо, кокетно момиче с червена коса и реши, че не е на повече от петнайсет години. Изненада се, когато разбра, че са на една възраст.

Двете се харесаха от пръв поглед и до вечерта вече бяха приятелки. Джудит веднага прие младата жена и скоро Соломон започна да се оплаква, че тя прекарва повече време с Кейт и Ема, отколкото с него. Той се чудеше какво свързва жените толкова силно. Връзката между тях винаги беше по-здрава, отколкото между мъже.

Кейт и Джудит помогнаха на малкия Гордън да види бял свят. После дойде ред и на Дебора Коен и редовните сбирки за сутрешния чай се превърнаха в едно непрестанно гукане и тананикане на майки и лели. Жените подхващаха безсмислени брътвежи и Соломон бързаше да отиде в магазина, като клатеше тъжно глава.

Потънал в сладки спомени, Хенри тъкмо допиваше чая си, когато от сивия хрусталак се зададе конник. Беше широкоплещест, жилив мъж с буйна брада. През седлото му беше праметната пушка, а колът му висеше на бедрото. От широкия кожен колан на кръста се подаваше дръжката на един по-малък револвер. Коланът беше пълен с патрони за пистолетите, докато патрондашът за пушката беше праметнат през гърдите му.

Конникът беше нащрек. Той изгледа Хенри. Двамата сдържано си кимнаха за поздрав.

Хенри остана седнал, но сърцето му заби силно. Трябваше да бъде много внимателен. Странникът оглеждаше дрехите му за скрито оръжие. Явно не откри нищо и очите му се преместиха към каубоя.

Да, това трябваше да е той. Видът му говореше, че не си изкарва хляба с мирен труд. Ръцете му не изпускаха пушката, а дулото сочеше към Хенри, независимо че не беше открил нищо обезпокояващо при огледа си. Ясно беше, че Том Дъфи нямаше да се предаде лесно. Защото той беше сигурен, че това е Том Дъфи. Конят му беше последното доказателство, което го идентифицираше. Това беше чистокръвният жребец, откраднат от Пайк Даунс, южно от Бърктаун,

където хората описаха Том и аборигена като нападатели на фермите наоколо.

Том яздеше бавно покрай двамата посетители и очите му шареха във всички посоки. Хенри разбра, че не бива да предприема нищо, докато разбойникът е на коня си, и остана приведен над канчето с чай.

Хоган чу конския тропот и излезе на прашния двор да посрещне посетителя.

— Господин Хоган, драго ми е да видя, че грогът не те е довършил още — поздрави Том.

— Господин Дохърти, тъкмо си мислех, че е време да се отбиете за някоя чашка — поздрави го собственикът и влезе в магазинчето.

Том завърза коня си за парапета и извика:

— Ще седна отвън, господин Хоган. Какъв хубав ден, а? Точно време да пийна едно за здравето на Милосърдния, благодарение на който съм още жив.

Дъфи беше изключително предпазлив. Не влезе вътре, където нямаше добра видимост към храстите и Хенри можеше да се надява да се приближи незабелязано. Нищо чудно, че не са го хванали досега, помисли той. Освен това някъде наблизко дебнеше и черният воин, приятелят му. Неговите умения да заличава следи доведоха конната полиция до патова ситуация. Двата нападаха по различно време, на различни места и отнемаха на фермерите пари, коне и оръжие. Не се появяваха в града, само понякога посещаваха такива ханчета. Но истината беше, че не закачаха хората. Нямаше пострадал нито един мъж или жена. Убийството на тримата овчари на Доналд Макинтош тепърва предстоеше да се разследва.

Том пие чаша с уиски от Хоган, който знаеше предпочитанията му. Наля му от най-доброто, защото той винаги плащаше повече, отколкото беше изпил. Може Дохърти да беше крадец на стада, но беше почтен клиент.

Двата се погледнаха и обърнаха чашите, сякаш вътре имаше вода. Том обичаше да пие с Хоган. С всяка чашка той ставаше все по-разговорлив. От него научаваше всичко, което ставаше из Бъркланд, че дори и по-далече. Рядко му се случваше да поседи в компанията на бели и затова не бързаше.

Хенри следеше всяко движение на разбойника. Революерът на полиция беше така добре прикрит под ризата, че дори и зоркият поглед

на Том не го откри. Но щеше ли да успее срещу мъж с два пистолета и една пушка? Страхът го накара да изчака още малко. Въпреки че досега Том не беше убил никого, какво му костваше да започне от днес? А и къде беше туземецът? Дали наблюдаваше отнякъде със заредено оръжие?

Когато видя, че Хоган се кани да налее по още едно питие, той се надигна и бавно приближи към магазина, като се опитваше да изглежда незаинтересован.

— Мога ли да се присъединя към вас, момчета? — Хенри бавно скъсяваше дистанцията. — Чаят не се справи с жаждата.

Трийсет крачки между тях.

— От теб парите, от мен грога — засмя се Хоган.

Двайсет крачки...

— Имам достатъчно за една яка глътка — безгрижно отвърна Хенри.

Десет крачки...

Споменаването на думата „гrog“ разсъни каубоя, който досега дремеше с подпрени върху масата лакти. Той отвори едното си око и се провикна:

— Гrog ли каза, приятелю? Пиши още един в сметката.

За части от секундата Том стрелна с очи каубоя. Хенри използва момента. Бръкна светкавично под ризата си, но пистолетът се заплете в твърдата материя и той закъсна. Том се обърна към него и в следващия момент лявата му ръка беше върху кобура на пистолета. С дясната държеше пушката и се прицелваше в главата му. В сивите му очи се появи метален блясък. Хенри замръзна с ръка на вече ненужния пистолет. С крайчеца на окото си забеляза, че Хоган се пресяга за своята пушка и объркано мести очи от него към Том.

— Сигурно ще прозвучи глупаво да ти кажа, че те арестувам в името на Нейно величество — изрече Хенри и се усмихна. Не знаеше какво друго да каже.

— Ти си полицаи? — извика Том и се прицели в челото на сержанта.

— Сержант Хенри Джеймс от Националната конна полиция в Бърктаун — представи се той и видя студения блясък в очите на разбойника. Сви рамене. Нямаше начин Том да обича хората, които бяха отговорни за смъртта на баща му.

— Проклет полицай! Би трябвало да те пречукам още сега!

Това „би трябвало“ даде на Хенри някаква плаха надежда и той направи отчаян опит да обърне нещата.

— Мислех, че ще те заловя жив, Том Дъфи — каза, като че ли наистина съществуваше такава възможност, — но господин Хоган, който знае за наградата от хиляда паунда за главата ти, стои точно зад теб и най-вероятно ще те застреля.

Очите на Хоган се разшириха, първо от учудване, после от алчност. Хиляда паунда бяха огромна сума. Хенри с облекчение видя, че ходът му се оказа успешен. Собственикът насочи дулото на пушката си към Том.

— Ти си Том Дъфи?!

Подозираше, че клиентът му може да е крадец, но никога не би предположил, че легендарният Том Дъфи идва при него.

— Да — въздъхна примирено ирландецът, — аз съм Том Дъфи.

— И за главата ти дават хилядарка?

Том разбра, че е загазил и ситуацията се обръща в полза на сержанта. Освен това беше сигурен, че Хоган го държи на мушка и няма да се поколебае да стреля. На свой ред се опита да блъфира. Подвикна към Хоган, без да се обръща към него:

— Снайдерът ти не е зареден, Хоган. Проверих го преди малко!

— Значи, ако се прицеля в главата ти, няма да се случи нищо. Да пробваме ли, приятел?

Том поклати примирено глава и наведе пистолета надолу. После го пусна на земята.

— И останалите, Дъфи! — заповяда Хенри.

Той извади по-малкия пистолет от колана си и се усмихна:

— Трябваше да опитам, полицай. — После се обърна към Хоган:

— И ти казвам, Хоган, че ако продължаваш да търпиш тук полицаи, няма да стъпя повече в магазина ти!

За пръв път в живота си Том Дъфи беше окован.

33.

Уолъри имаше лошо предчувствие. Белият му брат винаги правеше така. Пренебрегваше опасността и спокойно отиваше в такива магазинчета, за да чуе последните новини в Куинсланд. „Дано всичко да е наред“ — помисли си той. Отдавна не бяха виждали полицаи по тия места. Конят му изпръхтя и зашава неспокойно под него. Дали и той усещаше, че нещо не е наред?

Уолъри поведе коня напред и го спря под сянката на близките храсти, за да държи под око пътя от Бърктаун. Следобедът се изниза, а Том все още го нямаше на уговореното място. Със свито сърце туземецът реши да се спусне надолу и да провери за следи.

Още щом се наведе над прашния път, различи копитата на два коня и веднага разбра, че единият е от полицейските, а другият — на приятеля му. Който и да водеше Том, личеше си, че се е опитал да избегне централната ос на пътя, където следите щяха да бъдат по-ясни, и се е придържал към храстите. Сякаш е знаел, че някой ще потърси Том и ще тръгне след тях.

Черният воин се ухили свирепо. Нито един бял човек не можеше да скрие следите си от него. Въпросът не беше дали ще ги открие, а дали вместо с револвера да го убие с пушката, която беше ново оръжие за него. Все още не се чувстваше така уверен с нея. Сега му се предоставяше удобен случай да я изпробва. Щеше да ги проследи и да нападне при залез-слънце. Ще се появи като нощен дух, ще освободи приятеля си и ще отнеме живота на полицая.

Отпечатъците от копитата се виждаха ясно и за опитен следотърсач като него беше детска игра да ги следва. Дръпна поводите и потегли в галоп.

Няколко часа път пред него Хенри и окованият Том яздеха бързо, но предпазливо към участъка в Бърктаун. Уважението на Том към сержанта растеше с всеки изминат километър. Виждаше колко умело лавира той из храстите и едновременно с това държи правилната

посока. Нито веднъж не отклони погледа си от сухите треви и храстите около тях. Старателно избягваше скалистите участъци, където можеше да бъде изненадан много по-лесно. Внимаваше да има видимост към всички посоки. Но въпреки всички предпазни мерки Том беше спокоен. Уолъри щеше да се спотайва през деня, но дойдеше ли нощта, непременно щеше да нападне.

Двамата яздеха мълчаливо. Полицаят избягваше всякакви разговори. Белезниците протриваха китките на Том, но той си мълчеше. Беше благодарен, че сержантът му позволи да язди, вместо да ходи пеша зад него, каквато беше практиката на полицаите. Когато тръгна към ханчето, остави Уолъри да следи за приближаващи се полицаи, но не беше предвидил, че вече щяха да го чакат. Беше подценил интелигентността на преследвачите си, по-точно на сержант Хенри Джеймс, и сега си плащаше.

Имаше много неща, които го озадачаваха в поведението на този полицаи. Не можеше да си обясни например защо не беше взел още хора със себе си. Или беше много умен, или беше кръгъл глупак. В полицията нямаше начин да не знаят, че Уолъри е с него или поне близо до него. Начинът, по който се движеше, доказваше, че сержантът също знае и се опитва да заличи следите си. Защо тогава беше сам?

Том започна да съжалява, че не го уби, когато имаше възможност. Отваряше толкова работа на Уолъри. Но как да убие човек, който не му беше направил нищо? Том Дъфи не беше убиец. Стрелбата по тримата овчари в Глен Вю не беше акт на убийство, а възмездие за убитите майоли. Той беше езекутор, а не убиец. Затова не можа да стреля по човека, който просто си вършеше работата.

Когато слънцето започна да клони на запад, Хенри избра едно равно и чисто място, което даваше видимост в четирите посоки. Накара Том да слезе от коня и завърза веригата му на близкото дърво. После обиколи в кръг около мястото и измери с крачки разстоянието от центъра на окръжността до близките немощни храсти. Маркира всяко едно от тях с бял парцал и се върна при конете. Том проследи действията му с любопитство. Всичко беше извършено професионално, както го правеха в армията.

— Виждам, че си бил войник — приятелски подхвана Дъфи.

— Крим през петдесет и четвърта — изръмжа недружелюбно Хенри и започна да разчиства място за огън.

— Е, щом си се бил с руснаците през петдесет и четвърта, значи не си един от ония убийци, дето стреляха на месо в „Юрика“ през същата година — каза Том, като разтриваше охлузените от веригата ръце. „Нищо — помисли си, — Уолъри ще наложи раните с листа, дето само той познава, и раните бързо ще заздравеят.“

Хенри прецени, че не е необходимо да прикрива лагера, при положение, че Уолъри беше по петите им и така или иначе щеше да ги открие. По-добре беше да се приготви за атаката. Сега съжаляваше, че не взе някой от колегите със себе си. Надцени способностите си. Въобрази си, че може да хване двамата бегълци с голи ръце. Но той имаше сериозна причина да направи това сам.

Слънцето потъна зад трънливите храсти. Въздухът захладя и топлината на огъня привлече двамата мъже. Докато пътуваха, те почти не разговаряха, но Хенри се отнасяше със затворника си с уважение и грижа, което беше необяснимо за Том. Сега пък му предложи тютюн. Той прие с благодарност. Тютюнът беше лукс за хората от пограничните райони. Мъжете напълниха лулите и запалиха с удоволствие. Сивият ароматен дим се закъдри мързеливо над тях. Том с изненада установи, че при други обстоятелства това щеше да е една приятна вечер.

— Не мога да си обясня защо не се подготви по-добре за акцията, сержанте? — поде той, като подръпваше от лулата си. — Ние с Уолъри заслужаваме поне един отряд.

Хенри разрови огъня и искрящ облак от горяща пепел се вдигна над тях.

— Не искам да те убият — тихо каза. — Много от моите колеги биха се изкушили да направят точно това.

— Хубаво е, че го признаваш — отвърна Том и в гласа му прозвуча благодарност, — но не виждам логиката. Ние двамата сме чумата на Куинсланд и е нормално полицията да иска главите ни. Дали пък не се познаваме отнякъде?

— Знам за теб повече, отколкото си мислиш — усмихна се полицаят. — Сестра ти ми е разказвала много за семейството ви.

Том се стъписа:

— За Кейт ли говориш? Откъде познаваш Кейт?

— Срегнахме се преди време. — Хенри се загледа в горящите съчки. — Сестра ти е чудесно момиче и ти можеш да се гордееш с нея.

Том погледна учудено към сержанта. Какво ставаше с този свят? Кейт беше приятелка с полицай, и то англичанин.

— Аз участвах в разселването, когато баща ти беше убит.

— Ти знаеш, че татко е бил убит!? Тогава сигурно знаеш и за тази гадина, Морт!

Хенри кимна:

— Не можах да докажа нищо тогава, но го принудих да напусне конната полиция. За малко щях да го застрелям. Той уби баща ти и туземеца, но уби и един мой приятел.

— Защо не го застреля тогава?

— Не го убих и съм все още свободен. А ти си във вериги — рязко отговори Хенри. — Ти направи своя избор, аз моя.

Том разбра чудесно какво му казва полицаят. Ако овчарите на Макинтош не бяха избили неговото второ семейство и не бяха изнасилили Мондо, нещата щяха да бъдат различни сега. Нямах да бъде беглец, когото издирваха из цялата колония. Но миналото не можеше да се промени, тъжно поклати глава той.

— Каж ми нещо за Кейт — смени темата Том. — Как е тя?

— Кейт е много добре! Живее в Рокхамптън и е приятелка на жена ми Ема. Освен това е любимата леля на сина ми.

— Чух, че работела в един бар в Рокхамптън. И до нас достигат новини от цивилизацията. — Той се излегна по гръб и зарея поглед в първите звезди над тях. — Казват, че е най-красивото момиче от границата на север. Ех, колко хубаво би било да видя отново малката Кати...

Хенри слушаше Том, но не изпускаше нищо, което ставаше наоколо.

Нещо изшумоля в храсталака и той наостри уши. След секунди се разнесе страховитият крясък на торбеста котка. После още един, последван от яростно ръмжене и боричкане. Сигурно свирепите мъжки зверчета, големи не повече от плъх, се биеха за някоя женска. Тяхната врява опъна нервите на Хенри. Том забеляза напрежението на сержанта. Знаеше, че безпокойството не идва от писъците на двете хищни животинчета, а от предстоящата схватка с Уолъри. И двамата мъже бяха уверени, че схватка ще има, въпросът беше кога. И двамата мислеха за черния воин, който беше някъде наблизо, слят със сенките на храсталаците, и дебнеше.

Котките се умълчаха и Хенри си отдъхна. Двубоят беше завършил. Единият беше победен, другият — победител.

— Гладен ли си? — попита.

— Като вълк.

Сержантът се надигна тежко, отиде до коня и развърза торбата до седлото.

— Трябва да приготвим нещо. Имам малко ориз, две консерви сардина и кърри — изреждаше, докато ровеше из торбата, — брашно и мармалад. Това е от мен. Ти вземи да приготвиш нещо. За толкова години мотаене из страната сигурно знаеш да готвиш по-добре от мен.

Том се ухили:

— Внимавай да не те отрова.

Хенри също пусна нещо като усмивка. Смяташе да приключат с вечерята, преди да се е смрачило съвсем. Не искаше нищо да го разсейва от звуците, които би могъл да долови при приближаването на туземеца.

Мъжете хапнаха набързо сардини с ориз. Не беше много вкусно, но напълниха стомасите. Когато приключиха, Хенри стана и отиде до конете. Огледа внимателно наоколо и ги оседла. През цялото време едното му око беше в Том, въпреки че веригите изключваха всяка възможност за бягство.

От своя страна ирландецът също следеше с интерес действията на сержанта. Той дори си позволи да изпита съчувствие за усърдието му. Знаеше, че каквито и предпазни мерки да предприеме, всичко е само губене на време. До няколко часа щеше да бъде свободен.

Хенри се огледа още веднъж. Меката жълта светлина на тропическата луна вля живот на скованите сенки, идващи от ниските храсти и треви. Вероятно Уолъри ги наблюдаваше някъде оттам. Той отвърза конете и се приближи до Том:

— Искам да ме слушаш много внимателно, Дъфи! Ще ти дам точни инструкции и ако се отклониш от тях и на милиметър, си мъртъв. Разбра ли ме?

Том кимна и зачака да чуе плана му.

— Не ми се ще да те убивам — продължи полицаят, — но ако работата опре дотам, няма да се поколебая. Ясно ми е, че твоят човек е някъде наблизо и може да ме застреля, преди да успея да си кажа

името. Но аз мога да сторя същото с теб. Затова прави каквото ти кажа и двамата ще останем живи.

Том кимна отново. Голяма работа беше този полицај, помисли си с уважение. Хенри отключи веригите около глезените му и той с благодарност разтри подутите места.

— Качвай се на коня! Ще яздиш пред мен в посока север! — нареди Хенри и за последен път огледа местността. После си позволи да позлорадства: — Твоят приятел ще се изяде от яд, като ни види да напускаме лагера. Но какво да се прави, и тъпите полицаи разбират нещичко от преследване.

Том предпочете да замълчи. Изчака знака и се метна на коня. Двамата се понесоха в галоп и скоро се изгубиха в нощта.

Сержант Хенри Джеймс се оказа прав. На Уолъри наистина му идеше да се пръсне от яд. Гледаше безпомощно как двамата мъже изчезват от мястото, където уж беше определено да прекарат нощта, и изричаше едно по едно всички проклетия, на които го беше научил Том. Хитрият полицај го изигра. Нарочно беляза дърветата с бели парцалчета, както Том му беше казал, че правят белите, за да бъде по-прецизна нощната им стрелба. Знаците указваха докъде може да достигне куршумът, ако стреляш от определено място. От яд Уолъри свали пушката и гръмна към отдалечаващите се мъже. Без да губи повече време, той изтича до мястото, където беше скрил коня си. Белият мъж му беше отнел възможността да ги следва, тъй като нямаше да може да различи следите им в нощта, но той знаеше къде отиват и щеше да бъде там, когато пристигнеха.

Хенри беше наясно, че хитрият му ход ще забави Уолъри, но няма да го откаже. След лудешкия галоп реши, че са се отдалечили достатъчно, и нареди на Том да намали скоростта.

— Това няма да го спре, сержанте! — каза Том, като отпусна юздите на коня си. — Ще бъде при нас още преди да съмне.

Хенри се направи, че не чува думите му. Продължиха пътя си. Сержантът искаше да набере малко преднина до полунощ, за да може да поспи след това. Усещаше, че денят ще бъде труден и изтощителен. Уолъри щеше да стане още по-настоятелен в опитите си да освободи своя приятел и изходът от тези опити го безпокоеше.

Утрото настъпи неусетно. Том се събуди от рязко разтърсване на рамото:

— Събуди се... време е да тръгваме — шептеше Хенри в ухото му и се опитваше да отключи веригата, която беше завързал за близкия храст за през нощта.

Том се прозя и разкърши схванатия си гръб.

— Добре ли спа, сержанте? — иронично попита. — Щото аз...

Ирландецът не можа да довърши думите си. Атаката беше светкавична и смъртоносна.

Хенри изохка и падна назад:

— Божичко, помогни ми! Мъртъв съм — изкрещя и лазешком се отдалечи от дървото. Объркан, Том трескаво затърси с поглед Уолъри, но не видя никакъв знак от него. Изведнъж улови с поглед влечугото до дървото и замръзна на място. Близо до левия му ботуш една черна змия бързо пропълзя към сянката. С ужас осъзна, че тя е лежала на загнилия клон до него, докато той е спял. В сумрака Хенри не бе забелязал клона и беше стъпил на него. Змията бе реагирала моментално. Острите като игли зъби се бяха забили точно над ботуша му.

— Освободи ми ръцете и ще ти помогна! — викна Том към Хенри, който разпаряше панталона си, за да огледа раната. — Виждал съм какво правят черните при ухапване от змия.

Дожаля му за едрия полицай. Никой не заслужаваше такава мъчителна смърт. Дори и този, който го окова във вериги. Смъртта от змийска отрова беше бавна и жестока. И неизбежна, ако не се реагираше веднага.

Сержантът се сви на земята и огледа малките дупчици на прасеца. Бяха пълни с кръв и мястото около тях беше болезнено на пипане. Повдигна му се. Чу предложението на Том, но не повярва, че някой може да му помогне сред тоя пущинак. Трябваше да посрещне съдбата си. Каква ирония — да оцелее във войната и при тежките акции на пограничната полиция, за да умре така глупаво. Мислите му пак се върнаха към Том:

— Ще те освободя, но не вярвам, че знаеш как да ме спасиш. Не мога да те оставя вързан с вериги в това диво място. Ще загинеш, ако Уолъри не те намери. Ще те пусна!

Извади ключовете и ги подаде на Том. Главата му се замая и той бавно се отпусна на земята. Нямаше значение дали разбойникът ще му вземе пушката или не. Вече нищо нямаше значение.

— Стой мирно и не мърдай! — чу той гласа на Том като в мъгла. — Послушай ме и може и да оживееш.

Ирландецът бързо отключи веригата и хукна към малката горичка, за да намери кора от един специален вид дърво, както беше виждал да правят майолите. Не знаеше как се казва този дървесен вид, но можеше да го познае, ако го види. Най-накрая го намери и отрязва парче кора, като се оглеждаше предпазливо. Където имаше една змия, обикновено живееше цяло семейство.

Бързо се върна при Хенри и притисна кората до раната. Завърза я за крака с парцали, които откъсна от ризата си. После повдигна сержанта и го подпря на дървото. Това беше всичко, което можеше да направи за него. Дори не беше сигурен, че е улучил вида на кората. Нищо друго не му оставаше, освен да чака. Или щеше да оживее, или щеше да умре. Беше нелогично, но той се надяваше да оживее.

Скоро Хенри започна да повръща. Том въздъхна дълбоко. Това не беше добър знак. Тъкмо се чудеше какво още може да направи, когато зад него се разнесе глас, който го накара едновременно да подскочи от радост и да настръхне:

— Ще го убия! — Уолъри беше зад гърба му. — Той е свършен така или иначе.

Том се обърна и видя как пушката на приятеля му се издига и дулото ѝ се насочва към главата на сержанта.

Хенри не разбра думите на туземеца, защото бяха казани на езика на нирамбура, но прочете смъртта в очите му. Не беше ли правил и той същото с хората на Уолъри по време на разселването? Сега майолът щеше да му върне жеста и да съкрати неговите мъки. Той затвори очи и си представи лицата на жена си и сина си. Искаше в последния миг от живота си да мисли за своите любими хора.

34.

Колкото и да ѝ беше досадно, Пенелопе не можеше да откаже поканата на леля си за празненството, тъй като тя самата беше формалният повод за него. Инид използва предстоящото ѝ заминаване за Европа в началото на новата година, за да покани висшето общество още веднъж за сезона.

През последните четири години русокосата красавица рядко посещаваше семейство Макинтош. Фиона и Гренвил сега живееха в друга къща и Пенелопе загуби интерес към следобедния чай на Инид. Но и с Фиона не се виждаха често. Присъствието на Гренвил в живота на братовчедка ѝ беше променило отношенията им. Фиона прие ролята на матрона и компанията ѝ беше голямо отегчение за волната и жадна за живот Пенелопе. По време на редките сутрешни визити двете сякаш нямаха какво да си кажат. Пенелопе все още мечтаеше за красивата си приятелка. Но, изглежда, любовта ѝ щеше да си остане само една мечта. Единствената ѝ надежда беше нещо между Гренвил и Фиона да се обърка. Тя щеше да се притече на помощ и тогава братовчедка ѝ щеше да разбере кой наистина я обича.

Пенелопе отдавна планираше да направи една обиколка из Европа. Майка ѝ почина преди година в Лондон и ѝ остави прилична сума, която щеше да направи приятно пътуването ѝ. Тя реши да пътува през Индия. После искаше да се отбие в Прусия и да се види със семейство Фелман, някакви далечни роднини на майка ѝ. Когато беше младо момиче, тя се влюби в сина им Манфред. Сега немският братовчед беше вдовец и Пенелопе беше нетърпелива да разбере дали детската любов щеше да пламне отново.

Тя беше наясно защо Инид организира тази пищна вечеря в чест на нейното заминаване. Години наред леля ѝ мърмореше, че Пенелопе е тласнала Фиона в прегръдките на онзи ирландец, като ѝ е дала лош пример с неморалното си поведение. Тази вечер тя искаше да покаже на племенницата си, че би могла да ѝ прости. Но Пенелопе не беше особено поласкана. Нямаше да позволи някой да ѝ размахва

назидателно пръст. Нарочно закъсня за вечерята, като намек за презрението, което изпитваше към Инид.

Слезе от каретата и забеляза Дейвид Макинтош да се приближава към нея. Пенелопе искрено се зарадва. Харесваше своя тих и малко отнесен братовчед, който скоро си беше дошъл от Оксфорд. Той не се занимаваше вече с управлението на клоновете на компанията в Сидни и това му се отразяваше добре. Целият семеен бизнес сега беше в ръцете на Гренвил, който с всеки изминал ден доказваше, че изборът на Инид е правилен. Богатството на фамилията продължаваше да нараства под неговото ръководство.

В живота на Дейвид имаше две нови страсти: госпожица Шарлот Фрост и фотографията. С фотографията го запозна професор Смит от наскоро открития университет в Сидни. Правенето на снимки беше новото занимание на аристократичното общество в Австралия и Дейвид не правеше изключение. Беше решил да издаде фотоалбум на Австралия и прилежащите ѝ острови и гореше от нетърпение да го осъществи.

Другата му любов, хубавата и скромна Шарлот, принадлежеше към лондонския клон на богатата предприемаческа фамилия Фрост, чиито интереси в колониите бяха нараснали неимоверно напоследък. Беше много добра партия за Дейвид и Пенелопе с удоволствие забеляза, че двамата стават все по-близки. Тя хвана двамата годеници под ръка и влезе в пищно украсения салон. Огледа се за познати лица. Видя Гренвил и съпругата му. Изпита ревност. Не можеше да отрече, че двамата са прекрасна двойка. Но когато Фиона се обърна, лицето ѝ беше бледо и измъчено. Раждането на втората им дъщеря едва не я уби и въпреки че бяха минали три месеца оттогава, тя още не се бе възстановила. Тя помахна на братовчедка си и очите ѝ блеснаха радостно, но досадата отново я обзе, когато майка ѝ се приближи към нея.

Инид величествено пристъпваше между внимателно подобрите си гости и деликатно си пробиваше път към семейството. Пенелопе не можеше да не се възхити на царствената ѝ осанка, на великолепната обстановка и изисканите напитки и закуски. Не знаеше точно по какъв признак бяха подбрани присъстващите, но с удоволствие забеляза впечатляващата фигура на капитан Морисън Морт.

Беше слушала много за подвизите на капитана в Южните морета и знаеше колко го цени брат ѝ. Но досега нямаше възможност да се запознае лично с него. Някои го намираха за много интересен, смел, но малко груб мъж. Носеха се слухове за тъмното му минало, свързано с някакви жестоки престъпления. Споменаваха, че напускането на полицията било свързано с някакво убийство. Всичко това интригуваше младата жена и тя с любопитство огледа красивия капитан.

Той стоеше в другия край на салона и разговаряше със съпругата на известен банкер. Дамата флиртуваше безсрамно с него, докато мъжът ѝ пристъпяше неловко от крак на крак зад нея. Докато го гледаше, Пенелопе почувства добре познатото ѝ присвиване в стомаха. Морт притежаваше чар и сексуално излъчване, което я завладя и тя пожела да го има в леглото си. Не можеше да откъсне поглед от него. Ядоса се, когато я наобиколиха гости, за да ѝ пожелаят приятно прекарване в Европа, и закриха гледката ѝ.

По време на вечерята той седна далеч от нея. Нейното място се оказа до Фиона и тя беше принудена да слуша нескончаемото ѝ дърдорене за двете ѝ дъщери Хелън и Дороти. Напоследък това беше единствената тема, която вълнуваше братовчедка ѝ. Пенелопе бързо се отегчи. Нямаше ги вече душевните разговори за мъже и за забранените удоволствия на любовта. Нямаше споделяне на романтични истории. Сега Фиона говореше само за детски болести, никнене на зъбки и за мечтата на Гренвил да има син. Но докато слушаше любезно, ахкаше и кимаше, усети някакво безпокойство у братовчедка си, което не можа да си обясни. Нямаше как да я попита за тревогите ѝ, докато се хранеха. Трябваше да потърси подходящ момент и да поговори с нея насаме. И тя пак насочи вниманието си към Морт. Той обясняваше нещо на брат ѝ и тя отново почувства как желанието се надига в нея. Капитанът беше красив мъж и тя щеше да го има.

Скучната вечеря най-сетне свърши и мъжете се отправиха към библиотеката за цигара и чаша порто, а жените се оттеглиха в гостната за чай или кафе.

Пенелопе се извини на братовчедка си и се опита да пресече пътя на Морт, но той беше сред група мъже, които бързо се скриха зад вратата на библиотеката. Тя въздъхна разочаровано и се върна в гостната, където продължи да приема пожелания за приятно

пътешествие из Европа. Безсмислените брътвежи на дамите я измориха и едва сдържайки досадата си, потърси с поглед Фиона. Видя, че братовчедка ѝ също е обсадена от затлъстяващи благовъзпитани лелки, и се опита да привлече вниманието ѝ. Фиона я забеляза и ѝ направи знак към верандата. Двете дискретно се придвижиха натам и скоро се наслаждаваха на свежия бриз, който идваше от пристанището.

Останали сами, двете приятелки почувстваха същата близост, каквато съществуваше между тях преди женитбата на Фиона. Пенелопе се приближи и видя, че очите на братовчедка ѝ са пълни със сълзи. Тя я притисна в прегръдките си и нежно попита:

— Какво става, Фи? Какво не е наред?

— Не искам повече деца, Пени! — бързо заговори тя, като се мъчеше да сдържи сълзите си. — Гренвил е решен да продължи, докато не се роди момче. Но аз се страхувам, че още едно раждане ще ме убие.

Пенелопе прегърна нещастната жена:

— Успокой се, скъпа! Ще постъпиш така, както е по-добре за теб! — решително каза тя. — Твоят живот струва повече от амбициите на брат ми.

Фиона се притисна до приятелката си и промълви с благодарност:

— Знаех си, че ще ме разбереш! Ти си единственият човек, на когото мога да се доверя.

Усмихна се плахо и я погледна с големите си тъжни очи. Сърцето на Пенелопе се изпълни с жал. Фиона беше започнала живота си с Гренвил, изпълнена с детински мечти за романтична любов, а се беше превърнала в кобила за разплод. Дали Майкъл Дъфи не беше подходящ за нея, отколкото брат ѝ? Ирландецът може и да не беше подходяща партия, но поне беше истински мъж и обичаше от сърце братовчедка ѝ.

— Не искам да заминаваш за Европа, Пени! — дълбоко въздъхна Фиона. — Единственото ми развлечение до края на годината ще бъде завръщането на татко за Коледа. Това значи, че ще трябва да си правим мили очи с майка, докато той е тук.

— Баща ти ще бъде много щастлив да те види! — каза бодро Пенелопе, за да повдигне духа на младата жена. — Той те обича

много!

Фиона се усмихна горчиво и поклати глава:

— Не мисля, че държи на мен повече, отколкото на някой от неговите коне.

— Не е така, Фи, той наистина те обича! — меко възрази братовчедка ѝ и с радост видя, че на лицето на Фиона разцъфна бледа усмивка.

— Ще ми липсваш много, много, Пени! — каза тя и погали бузата ѝ.

Уединението им беше нарушено от Гренвил, който видя, че съпругата му се оттегля с Пенелопе, и се обезпокои. Нямахше доверие на сестра си. Беше забелязал, че след редките ѝ посещения в новия им дом съпругата му се затваряше още повече в себе си. Усещаше силната връзка между двете жени и това не му харесваше. Затова побърза да я намери и да я повика да се присъединят към гостите, които очакваха изпълнението на някаква велика оперна певица. Инид я покани от Европа специално за своите гости и беше проява на лошо възпитание да пропуснат изпълнението ѝ.

Фиона се извини на братовчедка си и безропотно тръгна след Гренвил. Знаеше колко е важно за него да представи красивата си и богата съпруга на цвета на австралийското общество и влезе, за да изпълни дълга си.

Пенелопе остана сама. Бавно слезе по стълбите към градината да поеме глътка свеж въздух. Близостта на тялото на братовчедка ѝ събуди старата страст у нея. Четирите години, през които се опитваше да я забрави и да потисне чувствата си, както и желанието да отмъсти на брат си, бяха изчезнали още с първото докосване до Фиона. Нейните сълзи, треперещият глас и тъжният поглед — всичко ѝ говореше, че тя става от ден на ден все по-слаба и податлива. Дали не беше време за Пенелопе да се намеси?

Тъкмо мислеше да се присъедини към гостите, когато забеляза, че капитан Морт излиза на верандата. Изтънчената красота на класическата музика явно не беше по вкуса на човек, израснал в „Скалите“. Пенелопе излезе от сенките, които градинските храсти хвърляха, и тихо го повика:

— Защо не се присъедините към мен, капитан Морт? Тук ветрецът се усеща по-добре.

Морт кимна, слезе и приседна до нея на малката градинска пейка.

— Госпожица Уайт, ако не се лъжа. Толкова години работя за брат ви, но още не съм имал удоволствието да се запозная с вас — каза и запали една от хаванските пури, които бяха на мода сред австралийците в момента. — Работата отнема цялото ми време и ме принуждава да пропускам толкова приятни неща.

Пенелопе усети, че капитанът откровено оглежда чувственото й тяло, и остана доволна от желанието, което прочете в погледа му. Бледосините му очи сякаш я приканваха към едно дълго, спиращо дъха пътуване. В тях се таеше нещо, което я обезпокои, но също така я накара да изпита силна възбуда. Напомниха й очите на хищен самец.

— Чух много интересни истории за пътуванията ви по островите, капитане — каза тя и с изненада забеляза, че изражението му се промени.

Той попита предпазливо:

— Какво точно сте чули, госпожице Уайт?

— За срещите ви с дивите племена, които ядели човешко месо и се кичели с главите на враговете си — по детски развълнувано отвърна тя и Морт си отдъхна.

— Истина е! — изрече с гордост. — Често се налагаше да се изправяме срещу подобни чудовища. Но екипажът ми се състои от смели мъже и ви уверявам, че никой не успя да победи „Морски орел“.

Морт се хвалеше, но погледът му не пропусна глезена, който съблазнително се подаваше изпод роклята на Пенелопе. По дяволите, тя флиртуваше с него! Той се опита да не обръща внимание на това, въпреки че я намираше за изключително привлекателна. Безсрамното й държание му харесваше. Беше сигурен, че с нея няма да е нужно да се прави на джентълмен и да играе досадната игра на ухажване, която беше задължителна за мършавите богати госпожички. Тя определено му допаднаше, но имаше една непреодолима пречка. Беше сестра на неговия работодател и той не беше сигурен дали няма да загуби „Морски орел“, ако тя сподели нещо с брат си. Но защо пък да споделя? Нещо му говореше, че тя не беше от този тип жени.

— Предполагам, че по време на странстванията си сте се сблъскали с непознати и... как да го кажа, „екзотични“ местни

обичаи? — попита Пенелопе дрезгаво и така изрече думата „екзотични“, че Морт ясно разбра, че тя има предвид „еротични“.

— Вярно е, госпожице. Но не знам как да разкажа за тези страстни ритуали пред една изискана дама като вас — отвърна с натежал от желание глас.

Пенелопе се приведе напред и небрежно докосна коляното му. Морт се напрегна. Това не беше жест на изискана дама.

„Моля те, не позволявай да ме нараняват!“

Пенелопе се обади и прогони гласовете от главата му:

— Разкажете ми всичко, капитан Морт! Аз се интересувам от човешкото поведение и чувствам, че има какво да науча от вас.

Той се взря в нея с нарастващ интерес. Нямахше нужда от повече думи. Знаеше, че я е спечелил. Докосна леко пръстите ѝ и попита:

— Имате ли карета, госпожице Уайт?

— Да, имам — отвърна тя.

Двамата се изгледаха. Всичко беше ясно. Той ѝ се усмихна и каза:

— Ще ми бъде много приятно, ако ме закарате до кораба, когато вечерта свърши. В каютата ми има нещо, което ще заинтригува всеки, който се интересува от човешкото поведение.

Изправи се и я остави в очакване на вулкан от удоволствия.

Каятата на Морт беше малка и тясна. Голяма част от свободното пространство беше заета от дървената скамейка, която заемаше почетно място в средата. Пенелопе веднага разбра за какво служи тя. Обзе я непреодолим стремеж да прокара ръка по полираната повърхност. Едновременно уплашена и възхитена, погали лъскавото дърво и усети, че кожата ѝ настръхва от желание. Мисълта, че някога скамейката е използвана за човешки жертвоприношения, я изпълни с някакво извратено еротично удоволствие. Представи си, че се намира пред някакъв езически олтар, който може би е използван от друидите в гъстите гори на Северна Европа, и пръстите ѝ потръпнаха.

Морт стоеше зад нея и се наслаждаваше на красивата жена, която галеше блестящата повърхност на пейката под слабата светлина на фенера. Сякаш не искаше да се отдели от гладката коприна на старото дърво.

— Това е скамейка за жертвоприношения, госпожице Уайт — промърмори.

— Знам това — отвърна тя унесено.

— Искате ли ром?

— Не! — Тя огледа тясната кабина. После се обърна към Морт, който стоеше зад нея с бутилката ром в ръце, и бавно започна да се съблича. Дрехите падаха една по една, докато не остана само по долните панталони, разделени на две в основата си, за да не затрудняват естествените нужди на жените. После бавно вдигна ръцете си и освободи косата от иглите, които я прикрепяха на тила ѝ. Раменете ѝ се скриха под водопад от златиста коприна. Тя бавно се обърна и легна по корем върху скамейката. Плъзна ръце по масивните дървени крака и ги обви с дългите си пръсти. Краката ѝ се разтвориха и предоставиха на Морт изкусителна гледка.

— Трябва да ти завърза китките! — изрече дрезгаво той с глас, изпълнен с похот. Остави бутилката с рома до една ракла и извади оттам специални кожени каишки. Здравно завърза китките ѝ за краката на скамейката. Пенелопе притвори очи и се отпусна, предвкусвайки удоволствието. Сега тя беше абсолютно безпомощна пред безумството на мъжа зад нея и това силно я възбуждаше. Представи си, че е туземка, прикована на скамейката, за да бъде наказана за неподчинение на волята на капитана. Застина в сладострастно очакване на наказанието с изострени сетива. Не видя, че Морт се пресяга към стената за сабята си, но ясно чу свистенето на излизащото от ножницата острие. Добре поддържаното сребърно оръжие беше в ръцете на жестокия си повелител. Той застана зад нея и се вторачи в мястото между добре оформените ѝ, стегнати бедра: „Откъде знае?“

Демонът в него взе контрол над разума и волята. Лицето му блесна, обляно в трескава пот. Липсата на страх у голата жена пред него го накара да пламне от желание.

„Откъде знае?“

Острият връх на сабята бавно погали млечнобялата кожа, която се подаваше от мястото, където панталоните се разделяха. Хладната целувка на метала наелектризира тялото на Пенелопе и тя потрепери. Морт долепи плоската страна на острието към кожата ѝ и без да бърза го разходи из вътрешността на бедрата ѝ, докато достигна най-

интимното място. Тялото ѝ се разтресе в екстаз и тя застана от удоволствие.

„Откъде знае?“

„Морски орел“ отново беше в открито море и безпомощното момиче го молеше да го пониже със своята мъжественост.

— Ще напълня тялото ти със сабята си, черна кучко! — изсъска Морт и сребърният връх се завъртя леко около входа между краката ѝ.

— Да! — простена тя, изпълнена със страх и очакване. — Направи го!

Желанието за смърт и за любов нахлу едновременно в кръвта ѝ.

Острият връх заплашително натисна поддаващата се плът между краката ѝ и бавно и нежно навлезе на милиметри във влажното отворстие. Морт се разтресе в мощен спазъм и се отпусна на колене пред нея с възгласи на облекчение. Откъде можеше да знае тя за непреодолимото му желание да ги наранява, да държи живота им в ръцете си с жестокостта на малко момче?

— Целуни ме там! — заповяда му тя, а гласът ѝ все още носеше белезите на преживяния възторг — Целувай ме, капитане, пий от тялото ми!

Той се наведе да изпълни заповедта ѝ и притисна устни до нея. Пое жадно топлия сок на тялото ѝ. Двамата потънаха във вълните на удоволствието.

Докато Пенелопе изпитваше неподозирани удоволствия в каютата на Морт, семейство Гренвил и Фиона Уайт спряха с каретата пред дома си, сватбен подарък от Доналд Макинтош. Къщата беше по-малка от тази на родителите на Фиона, но беше нова и луксозна и Гренвил ѝ се радваше, независимо че беше на името на съпругата му.

Фиона пожела на кочияша лека вечер и забърза след мъжа си, който нямаше време за такива любезности със служителите си. Двамата мълчаливо се отправиха към входа. Мълчанието отдавна не ги притесняваше. От години общуването между тях се свеждаше до уточняване на някои неща, свързани с прислугата, и банални разговори между хора, които не се интересуват един от друг. И тази вечер пътят им премина във вяло обсъждане на прекрасната вечеря, която беше

поднесла Инид, и новата прическа на Пенелопе. Фиона тайно се прозяваше.

Точно пред входната врата един мъж излезе от сянката на градината и тя подскочи от уплаха. Гренвил я прихвана за лакътя и извика към мъжа да излезе на светло. Непознатият се подчини и двамата с облекчение разпознаха Харис, бившия градинар.

— Харис, какво, по дяволите, правиш тук? Уплаши жена ми! — грубо извика Гренвил и огледа стария човек. Дори и на тази мъждива светлина се виждаше, че туберкулозата, от която страдаше отдавна, го съсипваше.

— Трябва да говоря с вас, господин Уайт! — смутено отговори болният и погледна към Фиона. — Насаме, ако не възразявате.

Гренвил се смути. Ясно му беше за какво ще говорят, защото имаше само едно нещо, което го свързваше със стария градинар. Той се обърна към съпругата си и тихо ѝ каза:

— Иди при децата. Аз ще дойда след малко.

Тя погледна със съчувствие болния човек, макар че не можеше да разбере какво може да иска от мъжа ѝ. Реши, че това си е тяхна работа, сви рамене и послушно влезе в къщата.

На вратата я посрещна необятната фигура на бавачката. Тя хвърли презрителен поглед към градинаря, за да покаже неодобрението си към такива скитници, които безпокоят почтените християни по нощите, и пропусна господарката си в преддверието.

— Дойде още по светло — започна да обяснява, докато затваряше вратата след Фиона. — Казах му, че ви няма, но той рече, че трябвало на всяка цена да говори с господин Уайт...

Гренвил изчака жена му да се прибере и се обърна гневно към Харис:

— Казах ти, че не искам да идваш тук и да ме безпокоиш!

Градинарят го погледна право в очите и изрече:

— Джени роди днес, господин Уайт. Роди от вас. Имате момченце.

Сякаш стоманено менгеме стегна гърдите на Гренвил. Глупачката беше забременяла! Това беше удар, който не очакваше.

— Лъжеш! — извика той и пристъпи заплашително към Харис. — Махай се оттук или ще извикам полиция!

Немощният старец отказа да се подчини. Съдбата вече го беше наказала със смъртоносна болест заради злото, което беше причинил на дъщеря си, и нищо не можеше да го уплаши. Силна кашлица разтърси тялото му. Той се задави, изхълца и едва си пое дъх. Обърса устата си с ръкава на ризата и Гренвил видя кръвта по плата.

— Детето е ваше, господине — заяви старецът с твърдост, която Гренвил не очакваше, — и ако не ме изслушате, ще кажа на тъща ви.

Гренвил усети, че мъжът не се шегува. Освен това знаеше, че не лъже. Дженифър вече беше на дванайсет. Тялото ѝ беше започнало да се оформя, но той отказваше да види признаците на съзряването и пренебрегна риска от забременяване.

Беше уволнил градинаря преди сватбата, както искаше Инид, но им купи малка къща и продължи да навестява момичето допреди шест месеца, когато те просто изчезнаха. Той се ядоса, продаде къщата и забрави за тях. А сега се оказваше, че Дженифър има дете от него. Представи си ужасните последици, ако Инид разбере, и паниката запълзя по вените му.

— Чакай, Харис! — Миролюбиво пристъпи към градинаря. — Мисля, че мога да направя нещо за теб.

— Не за мен, господин Уайт — с треперещ глас отвърна мъжът, — а за Джени и момченцето. Когато човек си отива от този свят, той трябва да се погрижи за някои неща.

— Добре — съгласи се Гренвил, сигурен, че парите ще оправят работата. — Щом става дума за дъщеря ти, сигурен съм, че една подходяща сума ще ѝ осигури приличен живот. Колко ти трябват, Харис?

Сълзящите очи на Харис блеснаха победоносно. През всичките тези години се мразеше за сделката, която беше сключил с господаря си. Мъчеше се да се оправдае, че прави това за доброто на поразеното от грозния белег дете, което така или иначе нямаше да си намери съпруг. Давеше вината си с алкохол. Но сега, пред прага на смъртта, страхът, че трябва да отговаря пред Създателя за своите постъпки, не му даваше мира. Трябваше да изкупи вината си и да се погрижи за Дженифър.

— Петстотин лири стерлинги — каза бавно и с удовлетворение видя как долната челюст на надутото конте увисна.

— Мога да поръчам убийството на някой изнудвач за по-малко, Харис — заплашително просъска Гренвил.

— Можете, господине, но ако аз не получа тези пари — тихо отвърна градинарят, — госпожа Макинтош ще поръча вашето убийство.

Гренвил не можеше да не се съгласи с това. Чакаше го или смърт, или скандал, което беше същото. В крайна сметка петстотин лири стерлинги не бяха чак толкова голяма сума, за да разкара градинаря и дъщеря му. Малката щеше да му липсва, но Сидни беше пълен с малки гладни момиченца.

— Ще получиш парите — просъска, — но при условие, че ще заминеш с дъщеря си някъде из Нов Южен Уелс и никога няма да се върнеш тук.

Харис се ухили:

— Съгласен съм. Там е топло и сухо, ще повлияе добре на болестта ми. Дай ми парите, и ти обещавам, че няма да ни видиш повече.

Горе, от прозореца на спалнята Фиона наблюдаваше градинаря и съпруга ѝ. Успокоена, че болният човек не може да е заплаха за Гренвил, тя се зачуди за какво си говорят в този късен час на нощта. Когато най-сетне съпругът ѝ се прибра, тя не го попита нищо. Гренвил обаче сам подхвана темата. Градинарят се оплаквал, че не му била изплатена сумата за последния месец, в който бил работил за него. Фиона усети, че мъжът ѝ я лъже, но си замълча. В крайна сметка това не я засягаше.

Когато загасиха лампата, той се приближи към нея. Грубо я облада, изпъшка облекчено и се отдръпна така бързо, както беше дошъл.

Фиона изчака да заспи и горещо се замоли да не е забременяла. В тялото ѝ се надигнаха дълго потискани, забранени желания. Мислите ѝ зовяха Пенелопе, единствената, която знаеше как да я утеши и да слее духа си с нейния. Но сега желяеше и да слее и тялото си с това на братовчедка си, да почувства уюта на ръцете и гърдите ѝ, както беше преди много години, когато бяха малки деца.

В една мизерна стаичка в задния двор на работилница за щавене на кожи младо момиче люлееше в ръцете си бебе и тихо ридаеше. Бебето се разплака и тя бързо му подаде гърдата си, за да го успокои. Но то обърна лицето си на другата страна и заплака още по-силно. Уплашена и отчаяна, тя го залюля и зарови лице в рядката му косица. През сълзи зашепна нежни, объркани думи:

— Дядо скоро ще си дойде, Уили! Дядо ще дойде и ще ни помогне.

Восъчната свещ припламна и Дженифър Харис видя, че фитилът догаря. Скоро мръсната стаичка, в която имаше само един сламеник, потъна в мрак. Но това нямаше значение за момичето. Тук беше в безопасност. Тук той не можеше да я открие, да измъчва тялото ѝ и да я кара да прави отвратителни неща.

— Когато пораснеш — продължи тя да шепне на детето, — ще станеш моя малък мъж и ще се грижиш за мен и за дядо.

Бебето продължаваше да реве, изнервено от бълхите, които бяха нахапали нежната му кожа.

Дженифър продължаваше през сълзи:

— И когато пораснеш, ти ще направиш така, че господин Уайт да го заболи.

Прегърна силно детето, което беше спряло да плаче, изтощено от усилието.

— Когато пораснеш — продължи с настървение, — ще убиеш господин Уайт, за да не може да наранява вече никого!

35.

Адвокатската къща „Съливан и Леви“ беше добре позната в града, особено на тези, които искаха да отърват бесилката. Адвокатите ѝ бяха известни с това, че се залавяха с безнадеждни случаи и заплетени казуси, от които останалите мастити адвокати бягаха като от огън. Даниъл Дъфи беше един от ценните млади служители в кантората. Той беше изучил до съвършенство словесните битки в съдебната зала. Според него те не се различаваха много от жестоките уличните боеве, в които някога участваше братовчед му Майкъл. Собствениците на фирмата все повече разчитаха на него и му предричаха бляскаво бъдеще.

Джералд Съливан беше ирландец, а Леви — съдружникът му — австралийски еврей. Двамата бяха пълна противоположност във всяко отношение. Съливан беше нисък, дебел и сприхав. Леви беше висок, строен и изискан. Двамата се допълваха чудесно и заедно въведоха Даниъл в работата. Въпреки отличните си професионални качества те не бяха добре приети в съда, където преобладаваха англичани, известни с нетърпимостта си и към католици, и към евреи. Точно затова беше странно, че в момента пред вратата им седеше свещеник от презвитерианската мисия и искаше техните услуги.

Енергичният дребен мисионер не се чувстваше добре, докато чакаше да го приемат. Той се измъчваше от това, че се налага да работи с един от онези, които разпънаха на кръст Исус, от една страна, а, от друга, с един от проклетите паписти, послушно преклонили глава пред Антихриста, който властваше в Рим. Но нямаше друг избор. Тази юридическа кантора беше единствената, над която продажните служби на английската правна система в колонията нямаха влияние. Дори и шотландската юридическа кантора, която се занимаваше с делата на мисията, се отказа, когато разбра, че става дума за служител на една от най-влиятелните фирми в Австралия — „Макинтош“. Ето защо Джон Макалистър седеше наежено в чакалнята и чакаше да го приемат.

Най-после вратата се отвори. Той влезе и се изправи срещу двамата старши адвокати. Даниъл седеше на страничното бюро с

писалка в ръка. Беше определен да води бележки по време на разговора с евентуалния клиент. Не беше информиран за подробностите по случая и се развесели, като забеляза как Съливан се усмихва ехидно на посетителя, който се гърчеше при вида на толкова много езичници в стаята. Исак Леви се намръщи на партньора си и се опита да успокои клиента, като премине по-бързо към деловата част. Наведе се над бюрото си и попита предразполагащо:

— Кажете ни, господин Макалистър, защо вашето църковно настоятелство избра нашата кантора да ви представлява при предявяването на съдебен иск срещу капитана на „Морски орел“?

Даниъл за малко да изпусне писалката от ръцете си. Шефовете му знаеха за кръстоносния поход, който беше предприел срещу семейство Макинтош и Морисън Морт. Толкова години търсеше начин да въздаде справедливост по законен път за престъпленията им към неговия род, но все удряше на камък. Може би Бог изпращаше този презвитерианец, за да му помогне.

Макалистър неловко се размърда:

— Аз лично нямам нищо против евреите и папистите — започна той на своя твърд шотландски диалект. — Няма да крия, че бих предпочел да работя с нашата юридическа кантора, но съветът смята, че е по-добре да наемем адвокати, които не обслужват нечий английски интереси и няма да позволят капитан Морт да се измъкне безнаказано от гнева на Господ за престъплението, което извърши.

— Не съм запознат с божия гняв, господин Макалистър — весело каза Исак Леви, — но познавам строгостта на британския закон към убийците.

Убийство!?! Значи проклетникът пак беше убил! Даниъл поглъщаше всяка дума и почти забрави да води бележки, когато мисионерът започна своя разказ за жестокото нападение на беззащитните туземци в Тихия океан през септември. Обясни, че хората на съседните острови са разпознали „Морски орел“, който по това време е обикалял около Хебридските острови. Увери ги, че шепата успели да избягат от нападателите, могат да разпознаят капитана с дяволските очи. Щяха да се закълнат, че никой от откараните на кораба пленници не се е върнал на острова, но лагуната се напълнила с обезглавени трупове.

Даниъл следеше всяка дума от ужасяващия разказ. Той се беше примирил, че няма да успее да докаже убийството на чичо си и стария Били. Но това нямаше да има голямо значение, ако докажеше вината на Морт в тези събития, за които разказваше свещеникът, и окачеше убиеца на въжето. В момента „Морски орел“ се намираше в пристанището на Сидни и доколкото знаеше Макалистър, капитанът не беше в течение, че срещу него се повдига обвинение. Трябваше да побързат и да поемат случая, преди корабът да потегли отново на път.

Мисионерът привърши разказа си и им предостави документите, с които разполагаше. Дрезгаво им пожела лека работа и ги остави да обмислят по-нататъшните си действия. Исак се обърна към Даниъл, чието лице грееше победоносно. Усмихна се и попита:

— Какво ще кажете за случая, господин Дъфи?

Макар че изгаряше от нетърпение да започне работа по случая, Даниъл реши, че трябва честно и професионално да даде мнението си по казуса. Погледна към бележките си и каза:

— Случаят ще предизвика истинска буря в Сидни. Обвинението ще засегне една от компаниите, които търгуват с наемници от островите, и срещу нас ще се изправят твърде влиятелни хора. Но други, които искат тази неморална търговия да се прекрати, ще бъдат на наша страна. Лошото е, че парите са у противника.

Даниъл си даваше ясна сметка, че ще се наложи да се изправят не само срещу търговците на наемници, но и срещу политическите кръгове, свързани с тази търговия. Забраната на тази печеливша дейност, до която неминуемо щеше да се стигне, ако се разкрият публично зверствата на екипажите на търговските кораби, щеше да разклати финансите на сравнително младите плантации за памук и захар. Те нямаше да могат да изплащат задълженията си към банките и всичко това можеше да доведе до икономическа и финансова криза.

Съливан почеса върха на носа си, жест, който и Даниъл беше възприел и го използваше винаги, когато обмисляше най-важните моменти от защитата си в съда. После свали очилата си и замислено каза:

— Всичко това ще вбеси британските фермери и търговци и ще ги настрои против нас. Но те и така не обичат размирните ирландци, нито пък безбожните евреи. Би било забавно да ги видим как ще реагират, когато използваме техните собствени закони срещу тях.

Исак се засмя. Той знаеше, че Джералд Съливан няма за цел да го обиди с приказките си за евреите. Стана, протегна се и плесна с ръце:

— Хайде, момчета! Имаме много работа, преди да уточним най-подходящата пледоария. Убийството е станало извън границите на колонията. Ще бъде трудно да докажем, че случаят е под нашата юрисдикция, но ще се справим.

Даниъл кимна. Знаеше, че ще бъде трудно, но това нямаше да го спре. Ако се наложеше, нямаше да спи, но щеше да подготви досие, което да стегне примката около врата на Морт.

— Нямаме никакво време — каза Джералд. — Наближава Коледа. По това време работата замира в Сидни. Преписките ще залежат в някое чекмедже, а съдиите ще се разпилеят по кръчмите. Иди ги гони да ти свършат някоя работа. Най-добре е да наемем човек, който да държи под око Морт, за да сме сигурни, че можем да му връчим обвинителен акт.

— Предполагам, че имаш някого предвид? — усмихна се Исак. — Някой, който има подходящи контакти с хора, способни да се справят с тази работа.

Джералд обърна топчестото си лице към Даниъл и му намигна:

— Мисля, че господин Дъфи може да се справи с тази задача. Баща му държи едно от най-големите заведения за „социални контакти“ в Сидни. Все ще намери подходящ човек.

Даниел се ухили до ушите:

— Сигурен съм, че баща ми ще ни помогне. Той има добри връзки и с хора от полицията.

— Сигурно става дума за полицай Франсис Фарел — обади се Джералд и Даниъл се сепна. Откъде знаеха те за приятелството между баща му и Фарел? Но после се сети, че Съливан също беше ирландец, а ирландците бяха като едно голямо семейство сред дебнещите ги британци.

36.

— Сър Доналд и госпожа Инид Макинтош!

Само най-любопитните се обърнаха да посрещнат влизането на новопосветения шотландски рицар и съпругата му. Балът по случай новата 1867 година не беше най-подходящото място за представяне на новите рицари на кралството и гостите на сър Джон, също рицар, и госпожа Сузана Мерл хвърлиха само бегъл поглед към новодошлите.

Присъстваше цветът на австралийската и британската аристокрация — едри земевладелци, чуждестранни посланици със съпругите си, аташета, висши военни и военноморски офицери и политици.

Тук бяха и господин Гренвил и Фиона Уайт. Те се отправиха към семейство Макинтош. Пътят им беше препречен от приятели и познати, които поздравяваха Доналд с почетното звание, предложено от правителството на Нов Южен Уелс за изключителен принос в развитието на икономиката на новата колония.

Най-сетне Фиона се доближи до родителите си. Тази вечер тя просто сияеше. Видът ѝ беше по-скоро на момиче, отколкото на майка на две деца. Майка ѝ също изглеждаше зашеметяващо и макар че двете продължаваха да не си говорят, Фиона се чувстваше горда, като гледаше колко елегантна изглежда Инид до снажната фигура на баща ѝ. За да не помрачи настроението им, тази вечер тя бе готова на кратко примирие с майка си. Гренвил се добра пръв до Доналд и сърдечно му стисна ръката, а Фиона го целуна и прошепна в ухото му:

— Гордея се с теб, татко!

Въпреки желанието си не можа да се насили да бъде мила с Инид и двете жени сдържано си кимнаха. За щастие познати на Гренвил от корабостроителната индустрия искаха да обсъдят с него някакъв въпрос и Фиона с облекчение се отдалечи от родителите си.

Сър Доналд проследи дъщеря си с недоумяващ поглед. Усети, че нещо не е наред между нея и жена му, но не можа да си обясни причината. Освен това в момента се чувстваше зле и не можеше да се занимава със семейни проблеми. Въпреки че беше станал рицар на

най-мощния и почитан орден на Шотландия, той все повече се отдалечаваше от обществото на търговци и банкери, в което го водеше жена му. Жадуваше за верандата в Глен Вю и компанията на своите овчари. Помпозната обстановка и кристалните полилеи на градските балове го задушаваша. Той отчаяно се оглеждаше с надеждата да срещне някой заселник от Куинсланд, дошъл случайно за бала в Сидни, но не можа да види никого и реши да намери поне сервитьор, за да изпие чаша шампанско.

— Радвам се да те видя сред рицарите на нашия орден, Доналд!
— приближи се до него сър Ян Смит. — Заслужи си го, приятелю!

Сър Ян не беше фермер, но беше наел земя в Куинсланд и Доналд беше доволен, че ще може да поговори с някого за отглеждане на добитък и за земеделие.

— Чух, че си очистил земята си от чернилките преди няколко години — започна сър Ян. — Един от моите управители има проблеми с местните племена. Оплаква се, че полицията няма достатъчно хора, за да предприеме нещо, а правителството не желало да назначава още туземци.

Доналд кимна с разбиране. Най-накрая един човек, с когото можеше да си поговори. Той се впусна да обяснява проблема, който безпокоеше и него, но за негово голямо съжаление скоро беше прекъснат от Гренвил. Той искаше да обсъди с него въпрос, който не търпеше отлагане.

— Сър Ян, надявам се, че не прекъсвам обсъждането на някакъв важен проблем. Тук е твърде топло за сериозни разговори — извини се Гренвил.

— Дяволски топло, Гренвил! Но шампанското е студено — усмихна се Ян Смит и се огледа за сервитьора.

Когато се отдалечиха достатъчно, Доналд нетърпеливо попита:

— Е, казвай с какво ще ми развалиш настроението тази вечер? Като гледам физиономията ти, сигурно носиш лоши новини. — Той се огледа за сър Ян, с когото се надяваше да си поговори, след като изслуша Гренвил.

— Преди няколко седмици в Сидни пристигна един презвитерианец — сподели зет му. — Подал е оплакване срещу капитан Морт. Обвинява го в убийство.

— Този глупак Морт! — Доналд гневно прекъсна зет си. — Заплашва собствения си бизнес!

— Така е — съгласи се Гренвил. — Морт подозира, че е следен. Страхува се, че властите няма да му позволят да напусне пристанището.

Доналд усети, че стомахът му се разбунтува. Ако кралският флот осуетеше отплаването на „Морски орел“, това щеше да доведе до голям скандал за фамилията. Всички щяха да сочат с пръст новоизлюпения рицар, който беше допуснал на корабите си хора като Морт. Той съжали многократно, че беше препоръчал този опасен човек за капитан на кораба. Но беше притиснат. Нещата, които се случиха по време на разселването, ги свързаха завинаги в дяволски съюз.

— Докъде са стигнали с обвинението? — попита.

— Макалистър е разтръбил навсякъде за случая. Вестниците и аболиционистите също са скочили. Мисионерът е обявил на нашия капитан война на живот и смърт — обясни Гренвил.

— И това като капак на всичките ми проблеми в Куинсланд! — изрева Доналд. — Навсякъде само неприятности!

— Боя се, че има и още — тихо каза зет му. Лицето му придоби болезнено изражение. — Макалистър е наел адвокатската къща „Съливан и Леви“, които ще го представляват в съда.

— „Съливан и Леви“!? Никога не съм ги чувал.

— Там има един адвокат — Даниъл Дъфи — готов е на всичко, за да докаже вината на капитана.

Дъфи! Пак това омразно име! Проклетите ирландци се плодяха като зайци и непрекъснато му се изпречваха на пътя. Доналд попита без особена надежда:

— Има ли родствена връзка с убития Дъфи през шейсет и втора в Глен Вю?

— Племенник му е — отговори Гренвил. — Говори се, че досега няма загубено дело.

Доналд не попита нищо повече. Изпи чашата с шампанското и потърси отново сервитьора. Зърна Инид сред тълпата и каза:

— Време е да се присъединим към дамите.

Той насочи цялото си внимание към жена си, сякаш не бе чул нищо обезпокояващо. Тръгна към нея и за пореден път се възхити на стройната ѝ, почти момичешка фигура. Гърбът ѝ беше изправен, а на

красивото ѝ лице нямаше нито една бръчица. Фиона беше наследила гордата осанка и красотата на майка си. Въпросът беше дали притежаваше и нейното коравосърдечие. Защото липсата на скрупули и коравосърдечието можеха да бъдат разрушително оръжие, ако се обърнеха срещу семейството, помисли си той, като си припомни скритата война, която водеха майката и дъщерята. Да, сега Фиона беше много по-различна от лъчезарното дете, което си спомняше по време на кратките си завръщания от Куинсланд. Нейната студенина се усещаше дори и в отношението ѝ към него.

— Здравей, татко! Тази вечер си неотразим — поздрави го Дейвид, когато баща му достигна до Инид и сина си.

— Благодаря ти, синко — изръмжа Доналд, — но се чувствам ужасно сред всичките тези зализани контета и мошеници. Само пречат на хората, които се опитват да превърнат тази земя в богоугодно място за живеене.

— Доналд! Не им позволявай да те разстроят — нежно го смъмри Инид. — Нали ми обеща, че няма да говориш за работа тази вечер?

Той отстъпи пред желанието на жена си, макар че положението на Глен Вю не беше добро. Финансовата криза в Британия задушаваше и местните пазари. Изкупителните жертви бяха земевладелците, които се опитваха да стабилизират все още младия си бизнес. Цените на памука падаха катастрофално и той се нуждаеше от солиден заем, за да задържи Глен Вю. По общо споразумение беше решено, че капиталите на фамилията няма да се ползват за новото начинание на Доналд. Това означаваше, че ако не успее да намери пари, трябва да напусне Куинсланд и да се върне в Сидни. Тази мисъл го убиваше. Но Доналд Макинтош щеше да оцелее. Той винаги оцеляваше.

— Извинявай, скъпа! — каза. — Права си.

Инид седна на близкия стол и разтвори ветрилото си. Помоли Дейвид за чаша студена вода. Молбата целеше да отдели за малко сина ѝ от тях, за да може да се посъветва със съпруга си. Когато младият мъж се отдалечи, тя заговори:

— Дейвид смята да направи една обиколка по островите с „Морски орел“.

— Ако все още е наш — навъси се Доналд. Инид го погледна въпросително и той продължи: — Флотът се готви да спре кораба от

курс, понеже търгувал с роби. Изглежда, че капитан Морт се е скарал с мисионерите по ония места.

— Но това е абсурд! „Морски орел“ извършва законна дейност. Кой разпространява тези отвратителни слухове?

Инид войнствено вдигна глава. Тя беше готова да се опълчи срещу всеки, който би могъл да свърже името на Макинтош с такава незаконна дейност.

— Знам, мила! Но някакъв побъркан мисионер обвинява капитан Морт в тежки престъпления. Ще искам от Гренвил пълен доклад за дейността на Морт и ще се свържа с нашите юристи. Сигурен съм, че няма защо да се безпокоим. Тези мисионери ги бива само да се оплакват. Следващия път, когато дойдат да искат пари, ще си помисля дали да им дам!

Инид замълча. Ако Кралският флот забранеше на „Морски орел“ да отплава, щеше да се наложи Дейвид да си остане у дома. Той искаше да направи снимки от живота на островитяните из Тихия океан. Но тя имаше лоши предчувствия за това пътуване. Не харесваше капитан Морт и не му вярваше. Още когато го видя за пръв път, през шейсет и трета, тя изпита силна антипатия към този човек. Имаше нещо в очите му, което я накара да го оприличи на побесняло животно. Неговият помощник също не беше стока. Двамата силно я плашеха и тя с всички средства се опитваше да разубеди сина си да пътува в такава компания. Майчината интуиция ѝ подсказваше, че той ще бъде в смъртна опасност на „Морски орел“. Помоли Дейвид да избере друг кораб за пътешествието си, но той ѝ напомни, че това е единственият кораб на Макинтош, който пътува в тази част на океана. В края на краищата той беше съсобственик на „Морски орел“.

Инид беше провела свое разследване. Нае тайни агенти, които ѝ докладваха за жестокостите, придружаващи търговията с наемници. Никога нямаше да признае, че е осведомена за кланетата по островите, но сърцето ѝ се свиваше от страх за Дейвид. Тя се обърна към мъжа си:

— Можеш ли да поговориш с Дейви да не заминава?

— Знаеш, че няма да има никакъв ефект — отвърна Доналд. — Той е твоето момче и щом не слуша теб, какво остава за мен.

Инид трябваше да се съгласи. Дейвид беше неин, а Ангъс слушаше за всичко баща си. А Фиона... към кого беше лоялна тя? Към мъжа си?

— Дано Кралският флот спре „Морски орел“ — промърмори.

Дейвид се върна с чашата вода. С него беше и госпожица Шарлот, и разговорът се завъртя около предстоящата сватба. Смятаха да се оженят след месец, когато Дейвид щеше да се върне от пътуването си.

В това време Фиона, отегчена от нескончаемите разговори на мъжа си за работа, реши да потърси познати из залата. Натъкна се на Пенелопе, която беше дошла с един кавалерийски капитан, командирован тук от Англия. Братовчедка ѝ веднага се извини пред скучния си кавалер и се присъедини към нея. Хвана я за ръката и се изплези по посока на английския капитан. Фиона се изкикоти и закри лице с новото си ветрило:

— Ох, Пени — каза през смях, — как само се държиш с мъжете! Зле и нагло.

— Нагло ли? Уф, Фи, този е толкова досаден... Прави се на света вода ненапита — сбърчи носле Пенелопе.

— Света вода ненапита? Имаш предвид, че господинът е джентълмен и не споделя твоето желание... е, знаеш какво имам предвид? — Фиона се изчерви.

— Джентълмените са тъпи и скучни! Сега гледа като невинно агънце, а снощи ме яхаше, сякаш съм кобила и пръхтеше: „Ха, така, мойто момиче! Хубаво ли ти е?“ Да ми било хубаво! Едвам го изтърпях!

Фиона се огледа уплашено. Надяваше се, че никой не е чул думите на братовчедка ѝ:

— По-добре да сменим темата, Пени. Някой може да ни чуе.

Но Пени беше изпила две чаши шампанско и малко се интересуваше от лицемерните правила на викторианския морал.

— Не нас, Фи! Мен! — нехайно отвърна тя. — Ти си скромна жена, имаш си съпруг, който знае как да задоволи една жена. Брат ми може да е всякакъв, но умее да успокои онова място между краката ти.

Фиона отвори уста, но нищо не каза. Докато се окопоти, братовчедка ѝ плъзна ръка около кръста ѝ и прошепна:

— Ако намираш Гренвил за добър, трябва да опиташ с мен, любов моя!

Тя се обърна рязко и на висок глас извика своя капитан, който послушно тръгна към нея. Думите ѝ накараха лицето на Фиона да се

покрие с гъста червенина.

В този момент капелмайсторът обяви настъпването на Новата година. Прозвучаха първите акорди на „Доброто старо време“. Всички подеха старата шотландска песен и се хванаха за ръце: Доналд и Инид, Дейвид и Шарлот и накрая — Гренвил и Фиона. Пенелопе беше избягала от своя пиян ухажор и хвана ръцете на Фиона и брат си.

Инид пусна съпруга си и се притисна към Дейвид. Страховете ѝ бяха останали в старата година и тя весело вдигна чашата с шампанско за новогодишната наздравица.

На друго място едно друго семейство също празнуваше настъпването на 1868 година. Вместо в разкошна бална зала членовете му се бяха събрали в кухнята на хотел „Ерин“. Стаята беше малка, но пазеше спомените за тези, които сега не бяха с тях — Патрик, Майкъл, Том и Кати, и семейството имаше усещането, че те също присъстват на новогодишната трапеза.

Франк Дъфи стоеше нестабилно в средата на стаята и се опитваше да подхване старата ирландска песен, която пееше всяка Нова година още от дете. Толкова беше пиян, че едва не изля уискито си върху главите на Даниъл и съпругата му Колийн. Младата жена услужливо прихвана свекъра си, който така залитна, че се блъсна в масата. Тя държеше в скута си малката си дъщеря Чармийн. Детето се опитваше да остане будно, държеше очите си широко отворени и смучеше палеца си. Двегодишното момиченце беше одрало кожата на баща си. Имаше черните къдри на Даниъл, докато Мартин, с една година по-голям от сестра си, беше наследил медночервените коси на Колийн. И двете деца се заливаха от смях, като гледаха пияния си дядо. Беше като в доброто старо време, когато цялото семейство се събираше на големия празник и кварталът се огласяше от веселия им смях.

Лицето на Бриджит лъщеше от топлината и алкохола. Обичайната чашка шери преди лягане беше умножена по пет и тя разнежено гледаше симпатичната си снаха и ѝ намигаше приятелски. Колийн беше добра съпруга за Даниъл и бързо стана част от семейството, така че Биди не се притесняваше. Колийн нямаше да се

разприказва зад гърба ѝ, че свекърва ѝ е била пияна на Нова година. А и имаше ли ирландец, който да не се почерпи на този празник?

Даниъл също беше пиян. Той се опитваше да приглася на баща си, но не беше много по пеенето. Заряза песента и енергично се изправи, с вдигната чаша за тост:

— За краха на Макинтош! — изрева, за да надвика децата и Франк. — Дано скоро да видим как краката на капитан Морт се люлеят на бесилката!

Колийн не познаваше враговете на Дъфи, но знаеше всичко за тях. Знаеше, че двете фамилии са свързани чрез Патрик, който спеше в силните ръце на Макс. Грубият, едър мъж нежно люлееше момчето и припяваше някаква немска приспивна песен. Само преди минути двамата се боричкаха и Макс се правеше, че се превива от болка от ударите на малките юмручета. Накрая се търкулна на пода и извика: „Предавам се“, но Пат скочи върху корема му и закрещя: „Искам още! Искам още!“

Да, нейният Патрик беше наполовина Макинтош, мислеше тя със страх. Бяха ѝ разказали как детето се е озовало при тях и тя го прие като свое. Всички обичаха малкия Патрик. Мъжът ѝ също трепереше за него и често казваше с гордост, че момчето е много повече Дъфи, отколкото Макинтош. Колийн си помисли, че скоро ще им се наложи му да кажат кои са истинските му родители, и сърцето ѝ се сви. Но засега всичко беше наред и семейството празнуваше, изпълнено с надежда за по-добър живот.

37.

Гренвил и капитан Морт седяха в неосветената част на носа на „Морски орел“. Нощта беше толкова тъмна, че човекът, определен да следи капитана, не позна господин Уайт, когато го видя да преминава по мостика. Реши, че е джентълмен, който идва при капитана да договаря превозването на някаква стока на кораба.

Морт разсеяно се взираше в осветените сгради около пристанището. Шефът му беше тук, за да обсъдят как да избегнат бурята, която заплашваше да отнесе главите и на двамата, но паниката парализираше ума му и той мълчеше безпомощно. Мечтите за малка ферма в Пенрит отлитаха с всяка изминала минута и настроението му ставаше все по-мрачно.

Гренвил се облегна до него на перилата на палубата и с въздишка каза:

— Подозренията ти се потвърдиха, Морисън. Наистина те следят. И няма да те оставят да напуснеш Сидни.

— Как...

Но Гренвил махна нетърпеливо с ръка:

— Сега няма значение откъде знам. По-важното е, че адвокати и журналисти събират факти за събитията на оня остров. Искат да те пъхнат в затвора за убийство.

— Не могат да докажат нищо! — отчаяно измърмори Морт.

Другият мъж усети страха му и едва прикри презрението си:

— Не ме интересува дали могат или не могат! И въобще не ме интересува какво ще стане с теб. Безпокоя се единствено за доброто име на компанията.

Двамата мъже се изгледаха с омраза. Постепенно Морт възвърна способността си да разсъждава разумно. Гренвил наистина щеше да направи всичко, за да спаси репутацията на финансовата империя Макинтош. А това означаваше, че ще се погрижи и за него. Налагаше му се да прикрие безчинствата на екипажа, за да отклони вниманието на обществеността от непочтения начин, по който увеличаваше милионите на семейната компания.

— И какво ще направим, за да спасим името Макинтош, господин Уайт?

Гренвил долови наглите нотки в гласа му, но благоразумно не реагира:

— Предприел съм мерки, които ще ни спечелят малко време. Но и ти трябва да направиш нещо за мен... Свърши работата, която ще ти възложи, и ти обещавам, че ще отървеш бесилката.

Морт кимна, макар че нямаше много голямо доверие на обещания.

— Цената за свършената работа ще бъде собственият ти живот — продължи Гренвил. — Само така мога да разчитам на съдействието ти.

Морт се приближи и внимателно изслуша нарежданията. Това, което планираше шефът му, шокира дори и човек като него. Но тук не ставаше въпрос за едно просто убийство. Въпросът беше кого трябваше да убие.

Гренвил приключи с обясненията и го потупа приятелски по рамото, сякаш бяха разговаряли за цените на памука. После добави:

— Можеш да се осланяш на уменията на твоя пръв помощник. Сигурен съм, че ще ти помогне.

После се наведе напред и погледна към мъжа, който беше определен да следи капитан Морт. Той кротко седеше на кея и от време на време хвърляше незаинтересован поглед към кораба. Усмихна се доволно. Парите и уважението към компанията на Макинтош развързаха езиците на някои висшестоящи офицери в участъка. Гренвил знаеше точно как върви разследването и как изглежда мъжът, който следи капитана.

Той потупа още веднъж Морт по рамото. Без повече приказки слезе на кея и изчезна в нощта.

Морт проследи с поглед отдалечаващия се мъж и за пръв път усети уважение към него. Досега си мислеше, че шефът му е безгласна пионка в ръцете на Макинтош. Оказа се, че си има работа с умен и безскрупулен тип, който е готов на хладнокръвно убийство. Не биваше да подценява нито жаждата му за власт, нито неговата интелигентност. Да, за такъв работодател си заслужаваше да работи.

Човекът, който следеше кораба, хвърли празен поглед към добре облечения мъж, който слезе по мостика. Прозя се и реши, че няма защо

да докладва на началството за това кратко посещение.

Два дни по-късно Даниъл Дъфи ядосано слушаше подробности за това как тази нощ „Морски орел“ е отплавал към Южните морета и как ловко се е измъкнал от преследвачите си. Какво ставаше? Нали всички данни сочеха, че корабът трябва да излезе в открито море в края на януари? Дали някой от полицията не изнасяше данни за враговете му?

— Изглежда, че е отплавал под друго име — каза съчувствено Джералд. Той забеляза разочарованието на Даниъл и извади бутилка уиски. Наля щедро в една чаша и му я подаде. После продължи: — Документите са били подготвени предварително. Май подценихме съобразителността на господин Уайт. Полицай Фарел ми каза, че той е подготвил измамата.

— Все трябва да има някакъв начин да го спрем! — избухна Даниъл. — Законът е на наша страна!

Старият адвокат поклати глава:

— Опасявам се, че нищо не можем да направим. Но можем да вдигнем наздравица за следващата възможност — хитро примигна той. — Дори имам още по-добро предложение. Да отидем до забележителното заведение на баща ти и да продължим с наздравиците.

Даниъл изля уискито в гърлото си, грабна шапката и двамата излязоха на улицата.

38.

Разходката по реката до близкия остров Къртис беше невероятно изживяване за Кейт. Работата около фирмата я поглъщаше изцяло и тя все по-рядко можеше да си позволи да излезе сред природата. Корабът бавно се носеше по течението и откриваше живописни местенца около разкъсания от малки бистри езера речен бряг. Зеленият бряг я върна години назад, към борда на кораба, който я доведе в Бризбейн. Всичко ѝ се виждаше толкова ново и прекрасно. Тя беше изпълнена с мечти, готова да ги сподели с целия свят. До нея бяха Кевин и Люк Трейси. Люк с неговите акцент и сини очи, които я гледаха с обожание и разбиране. Но това беше минало. И двамата бяха забравили за нея. Сега тя стоеше на палубата на парахода, който превозваше туристи до острова, и до нея беше Хю Дарлингтън, толкова близо, че усещаше аромата на одеколona му.

Кейт носеше ефирна бяла рокля, ушита по най-новата европейска мода, и широкопола сламена шапка. Елегантният ѝ вид предизвикваше завистта на застаряващите жени наоколо. Те злобно шушукаха помежду си, че барманката от „Воините на императора“, колкото и да се гласи, си остава една безсрамница и нищо друго. Кейт чуваше подмятанията зад гърба си, но не им обръщаше внимание. Имаше достатъчно приятели, които я уважаваха и бяха готови да ѝ предложат подкрепата си, ако се нуждаеше от нещо.

Времето беше ясно и топло. Въпреки че над хълмовете зад Рокхамптън вече се събираха малки дъждовни облаци, денят обещавахе да бъде хубав поне до обяд и Кейт се наслаждаваше на красивата гледка. Косите ѝ бяха прибрани под шапката, но няколко непослушни кичура се бяха измъкнали на свобода. Морският ветрец закачливо ги разроши и образува ефирен коприненочерен ореол около лицето ѝ. Точно зад нея Хю следеше играта на вятъра и се наслаждаваше на деликатната извивка на врата и раменете ѝ. Кожата там беше толкова нежна и бяла. Испита желание да целуне мястото над нежните ѝ рамене, да докосне тази красота. Сякаш усетила желанието му, Кейт се обърна и го изгледа закачливо.

Скоро параходът се приближи към сушата и пасажерите се прехвърлиха на лодките, които щяха да ги откарат до брега. Когато достигнаха до плитчините, Хю скочи във водата и с мокри до колене панталони постави ръце на тънката ѝ талия и я пренесе на пясъка. Кейт стъпи на сухия пясък, избута ръцете му и го дари с обещаваща усмивка.

Те се присъединиха към приятелите на Хю, все подбрани младежи, които придружаваха едни от най-богатите момичета в Сидни. Повечето от тях бяха проспериращи държавни служители, които Кейт намери за доста скучни и посредствени. Слушаше досадните им закачки и се насилваше да се усмихва, за да не обиди Хю. Не мина и час и тя затъгува за буйната, но весела компания на грубите, загорели от слънцето обитатели на провинциите — бушмени, пътуващи търговци и златотърсачи, които идваха във „Воините на императора“. Те не бяха толкова добре облечени и възпитани като тези младежи, но пък бяха сърдечни и искрени. Гъстите рошави бради им придаваха свиреп вид, но тя знаеше колко са благородни.

Кейт си спомни за тържественото изпращане, което ѝ устрои в бара преди два месеца. Собственикът ѝ подари красив кожен камшик и ѝ пожела в най-скоро време да стане от най-богатите превозвачи в колонията. Извади четири бурета бира и всички пиха за нейния успех. Малко скъпичко му излезе, но той не отвори и дума за пари. Кейт работи честно за него четири години. През това време клиентелата му се увеличи повече от четири пъти. Така че тя си беше изплатила всяко пени, което беше похарчил за празненството. Няколко дни след това Хю ѝ помогна да наеме офис и склад, за да започне бизнеса си. С помощта на семейство Коен събра поръчки и намери човек, който умееше добре да се справя с воловете на пътя. Компания „Юрика“ набираще скорост под ръководството на енергичната си собственичка.

Обядът приключи и младежите започнаха да играят крикет. Кейт ги погледа, изпляска с ръце няколко пъти, както правеха другите момичета, но скоро ѝ омръзна. Реши да се поразходи покрай брега. Погледна подканващо към Хю, но той се оказа зает с важен клиент, който искаше да говори с него насаме. Тя му кимна и реши да разгледа наоколо сама.

Събу обувките си, разтвори слънчобрана и тръгна по брега, който разделяше гъстата тропическа гора от реката. Песъчинките под

краката ѝ мърдаха като живи и гъделичкаха босите ѝ стъпала. Лекият ветрец развяваше полите на роклята ѝ и тя се почувства волна като малко дете. Не беше изминала много, когато забеляза позната фигура пред себе си.

— Ема! — извика щастливо тя.

— Кейт! Радвам се, че те виждам! — изписка от радост Ема, когато разпозна приятелката си. Двете жени затичаха една към друга и се прегърнаха.

— Хенри и Гордън с теб ли са?

— Да. Току-що пристигнахме — отвърна Ема. — Оставих ги да играят крикет с другите. Не знаех, че и ти идваш тук на пикник.

Двете жени се огледаха една друга.

— Роклята ти е прекрасна! — отбеляза Ема.

Кейт засия от удоволствие.

— Знаеш ли, това е първата хубава дреха, която си купувам, откакто напуснах Сидни — сподели тя и прегърна отново приятелката си, за да ѝ благодари за комплиментата.

— Чух, че си станала богата наследница. — Ема я поведе към сенките на близките дървета. — С Хенри ще те посетим веднага, щом той се почувства малко по-добре.

Ема разказа на приятелката си как върви възстановяването на Хенри след ухапването му от отровната змия и замлъкна. Между двете жени се настани неловко мълчание. Историята със залавянето на Том Дъфи от Хенри, разказвана и преразказвана безброй пъти както между тях, така и между клиентите на всички кръчми и ханчета из цялата колония, беше охладила отношенията им. Поне Ема си мислеше така. Най-накрая реши да наруши мълчанието:

— Кейт, брат ти спаси живота на Хенри! Толкова съм му благодарна за това! Да знаеш само колко съжалявам, че се наложи точно той да го преследва из цялата страна. Но работата му е такава. Няма право да откаже.

За Ема сблъсъкът между Хенри и Том при Бърктаун се превърна в истинска трагедия. От една страна, тя преживя тежки дни и нощи над постелята на мъжа си, когато той се върна полупарализиран вкъщи. От друга страна, не знаеше как да погледне Кейт и Джудит в очите. Беше ѝ неудобно да се оправдава заради Хенри.

— Милата ми! — каза Кейт. — Трябваше да се досетя колко много се тревожиш. Затова ли не те виждаме напоследък? Как можа да си помислиш, че ще те намразя?

Ема наведе глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Приятелката ѝ взе ръцете ѝ в своите и каза мило:

— Всеки друг на мястото на Хенри щеше да застреля Том. Но Хенри рискува живота си, за да даде шанс на брат ми за справедлив процес. Той е почтен човек, Ема! Аз го смятам за един от най-добрите си приятели.

Сълзите на Ема рукохнаха от очите ѝ. Но това бяха сълзи на облекчение и радост:

— Знаеш ли — каза, като хлипаше и се смееше едновременно, — Хенри ми каза, че когато змията го ухапала, Том се върнал в ханчето и платил на собственика да закара Хенри в Бърктаун. Казва, че това е първият случай, в който разбойник държи на мушката човек, за да му предложи пари. Не въоръжен грабеж, а въоръжено даване на пари — засмя се тя и мокрото ѝ лице грейна. — Ох, добре, че лейтенант Ур беше така мил да изпрати Хенри тук, за да се възстанови.

— Двамата с Хенри трябва да ми дойдете на гости в най-скоро време! — каза твърдо Кейт. — Искам да му задам хиляди въпроси за Том. Той е най-близкият ми човек на този свят. Да знаеш само колко ми липсва...

Ема стисна ръцете на приятелката си:

— Непременно ще дойдем, Кейт! Хенри ще ти разкаже всичко. Ще видиш какъв прекрасен човек е брат ти!

Погълнати от разговора си, те не усетиха приближаването на Хю. Младежът се усмихна иронично. Сестрата на престъпника Том Дъфи водеше задушевен разговор със съпругата на полицаия, който го беше заловил.

— Радвам се да ви видя, госпожо Джеймс! — галантно каза той. По навик хвърли преценяващ поглед към Ема и отбеляза, че тромавият капитан беше случил на хубава жена. Макар че не можеше да се сравнява с Кейт.

Ема усети погледа му и това я подразни, макар че отвърна любезно на поздрава. Беше чувала, че красивият адвокат е голям женкар, и се чудеше какво прави Кейт с този празноглавец. Можеше да я зарече всеки момент, в който намереше по-лъскава госпожичка.

Погледна към приятелката си и неволно се усмихна. Ако нещо подобно се случеше, не се знаеше кой от двамата щеше да си изпати, като се имаше предвид решителният ѝ характер. Кейт Дъфи не прощаваше.

Хю се обърна към госпожа Джеймс:

— Току-що срещнах съпруга ви при игрището за крикет. Каза ми, че след ухапването не може да различава вкусове и миризми. Много странно.

Ема му отговори с иронична усмивка:

— Тъкмо няма да мърмори, когато готвя.

Кейт се засмя на шегата ѝ. От трите приятелки Ема беше най-добрата готвачка и Хенри нямаше от какво да се оплаква.

— Каза, че скоро ще заминавате за Бърктаун — продължи Хю и приседна до жените, — след като се възстанови напълно, разбира се.

— Еми, не си споменавала, че заминаваш! — погледна я изненадано Кейт.

— Казах на Хенри — наежено отвърна приятелката ѝ, — че ако не ни вземе със себе си, ще го напусна. Кой е казал, че трябва да седя пред камината, да плета и да го чакам, докато той изпълнява служебните си задължения на другия край на колонията. Ако пак го ухапе някоя змия, искам да съм там, за да мога да се грижа за него. Трябваше да му напомня, че съм се омъжила, за да бъда до съпруга си и в добри, и в лоши дни, а не да плета вълнени чорапи вкъщи.

Слънцето вече залязваше и двете приятелки се разделиха, за да се приготвят за връщане в града. Хю и Кейт бяха сред последните, които се наредиха на опашката за качване в лодките. Той хвана ръката ѝ и с изненада установи, че тя не я отдръпна. Дватама си размениха погледи, изпълнени с нежност. За преливащите от нетърпение сърца обратният път до града беше цяло мъчение.

Вечерта Кейт се озова в леглото на Хю без никакъв свян. Тялото, което от години жадуваше за мъжка ласка, не ѝ остави възможност да се колебае и да обмисля евентуалните последствия. Бурно се отдаде на страстта си. Когато умелите пръсти на Хю се справиха с всичките връзки и копченца на дрехите ѝ и тя застана гола пред него, той ахна, възхитен от красотата ѝ. Пламъците на свещите подчертаваха всяка извивка на тялото ѝ. Сякаш пред него не стоеше жив човек, а статуя, изваяна от ръката на изтънчен древногръцки скулптор. Хю се наслаждаваше на гледката и се ласкаеше от мисълта, че много мъже в

града са готови на убийство, за да могат да зърнат това съвършено тяло. Кейт му позволи да ѝ се наслади без никакво неудобство. После бавно се приближи, седна на коленете му и обви ръце около врата му.

— Дори и в най-смелите си мечти — пресипнало каза той — не вярвах, че ще те държа в ръцете си толкова скоро.

Тя постави пръсти на устните му и прошепна:

— Не казвай нищо! Просто ме люби!

Той я хвърли на леглото и я обсипа със страстни целувки. Ръцете му се насочиха към бедрата ѝ, нетърпеливи да намерят път към очакваното удоволствие. Кейт изви тялото си в дъга и освободи толкова дълго сдържаната страст, която беше заключила в тялото си. Хю усети точния момент, свали дрехите си и я облада бързо и бурно. Само след секунди изстена, тялото му потрепери и той се отпусна на леглото до нея с дълбока въздишка. Кейт остана да лежи по гръб. Загледа се в играта на светлините от свещите по тавана. Хю се пресегна за цигара, запали я и отново се отпусна до нея. Тя не откъсваше погледа си от вълшебните фигури горе. Тялото ѝ крещеше за още любов, но беше недопустимо една дама сама да предложи на мъж. Въздъхна дълбоко.

Все пак беше доволна. Хю беше изключително привлекателен мъж с обещаваща кариера. Много неомъжени млади дами щяха да ѝ издерат очите, ако знаеха, че той вече е неин. Представи си разочарованите им погледи и се усмихна от удоволствие. Умората скоро я надви и тя затвори очи.

Хю пушеше до нея и също мислеше за това, което се беше случило днес. Не можеше да повярва на лесната си победа. Беше невероятно да притежава най-красивата жена в Рокхамптън още след първата им среща. Кейт О'Кийф беше толкова красива, толкова желана, че не можеше да повярва на късмета си. Сега трябваше да направи всичко възможно, за да задържи това съкровище. Той не се съмняваше, че ще успее. Естественият чар и високото положение в обществото щяха да му помогнат.

39.

Звънецът оповести края на учебните занятия и училищният двор се изпълни с деца със сополиви носове и разранени колена. Сред шум, викове и смях те хукнаха към изхода, но много от тях с любопитство огледаха високия брадат мъж, който стоеше в средата на двора и чакаше някой да излезе от малкото, приличащо на колиба училище.

Последна се появи една симпатична млада жена. Тя също погледна с любопитство към непознатия, който веднага се насочи към нея, като свали шапката си, за да даде знак, че е чакал именно нея. Тя се взря в суровото, почерняло от слънцето лице, с ясни следи от наскоро прекарана треска, после в револвера, затъкнат в широкия колан, и се сети за един друг мъж, който някога беше обичала и който я беше оставил, за да гони мечтите си. Непознатият пред нея също приличаше на човек, който не се задържа на едно място.

Мъжът я погледна с ослепително сините си очи и се усмихна неловко:

— Госпожица Джоунс?

Роуз също се усмихна и го поправи:

— Госпожа Кар. Аз съм съпруга на господин Робърт Кар.

— Но преди това сте били Роуз Джоунс, нали? — Люк изчака отговора ѝ и любезно попита: — Бихте ли ми отделили минутка? Имам нещо за вас.

— Сигурно става дума за Джак — промълви тъжно тя и отмести поглед към учениците, които вече напускаха училищния двор.

— Предполагам. Видях го само веднъж и не успя да ми каже името си. — Той кимна леко и се представи: — Казвам се Люк Трейси. — Поколеба се за момент, но решително продължи: — Джак е мъртъв, госпожо Кар! Аз бях до него в последните му часове и го погребях по християнски.

Лицето ѝ се сгърчи за миг. Люк доби впечатление, че крехкото ѝ тяло ще се разпадне на парчета. Но Роуз успя да се овладее и задавено изрече:

— Това беше неизбежно. Горкият Джак... — Вдигна големите си, плувнали в сълзи очи към него и попита: — Как умря той, господин Трейси?

— Майолите го пронизаха с копие на юг от Кейп Йорк.

Роуз се олюля. Люк я хвана за ръката и я поведе към един пън в края на училищния двор. Тя седна и се втренчи в празното пространство, без да обръща внимание мъжа до себе си, сякаш беше сама. Настъпи мъчителна тишина и Люк си помисли дали няма да е по-добре да я остави за малко сама и да дойде по-късно. Но неочаквано тя наруши тишината:

— Може да си помислите, че съм студена, след като съм се омъжила за друг, докато Джак обикаляше из колонията. Сигурно изглежда, че това, което ми казвате, не ме интересува. Но аз наистина обичах Джак. Бях много млада и вярвах, че той ще постигне мечтата си и ще намери злато. — Тъжно се усмихна. — Все ми разправяше как един ден ще има пари и ще построи за мен красив замък, а аз ще стана съпруга на най-богатия мъж в света. Казваше ми красиви думи, но аз исках само едно — да бъде до мен. Така и не разбра, че го обичам заради благородството му, заради нежността му... Един ден замина и аз го изпратих с думите: „Помни, че няма да те чакам вечно.“

Сълзите я задушиха и тя замълча. Люк мислеше за своя живот и за Кейт. Кое беше по-важно — любовта или осигуряването на добър живот за семейството? Дали не изпускаше и той любовта си в търсене на една химера?

Роуз избърса сълзите си и продължи:

— Джак се връщаше и отново заминаваше. Губеше се с месеци, с години. Получавах писма от всички краища на колонията. Докато един ден казах: „Край!“ Когато господин Кар се появи в живота ми, разбрах, че на света има и мъже, които са до съпругите си, когато те имат нужда от тях. Мъже, с които можеш да планираш живота си, можеш да разчиташ... — Тя се обърна към Люк и попита: — Разбирате ли какво имам предвид, господин Трейси?

Той кимна и отклони погледа си, сякаш имаше лична вина за несбъднатата им любов. Жената беше права. Добрите мъже бяха при семействата си. Само празноглавците обричаха живота си на една мечта. Може би беше време да захвърли всичко и да се установи в Рокхамптън. Нали Соломон и Джудит все това му повтаряха. Дребният

евреин дори му предлагаше да стане управител на новия магазин, който скоро щеше да отвори врати в Таунсвил. Но тази работа не беше за него. Какво разбираше той от грънци и паници?

— Някои мъже го носят в кръвта си, госпожо — отвърна тъжно, загледан в щурането на мравките до краката му. — Те не могат да живеят по друг начин, въпреки че губят всичко, което обичат.

Люк говореше на Роуз, но мислеше за Кейт. Може би вече я беше загубил. Твърде много години минаха...

— Вие също сте златотърсач, нали?

Роуз не очакваше отговор. Тя беше сигурна. Виждаше как страда мъжът от своите лични загуби и пропуснатата любов.

— Моля се да намерите своята мечта, преди тя да ви е убила.

Люк се усмихна тъжно, стана и извади от джоба си нещо, увито в парцал:

— Обещах на Джак, че ще ви предам това от него.

Тя взе предмета и го завъртя любопитно в ръцете си.

— Не познавах добре Джак — продължи той, — но според мен беше добър човек. Щеше да бъде щастлив, ако знаеше, че не сте сама, че има някой до вас, който ви обича и се грижи да сте добре.

Роуз нищо не каза. Държеше подаръка, без да го развие. Искаше да го отвори, когато остане сама. Това беше нещо между нея и Джак и тя се надяваше, че държи в ръцете си дневник, в който той е записвал най-съкровенията си мисли. Сигурно беше изповядал и любовта си към нея. Унесена в мисли, тя не схвана думите на Люк, когато той тихо каза:

— Джак намери своята Златна река. Но тя го погуби.

Американецът бързо се обърна и се запъти към вързания за портичката кон.

Роуз остана, потънала в спомените за мъжа, който някога беше нейният живот. Дневникът му щеше да ѝ помогне да го разбере по-добре. Да разбере и своя избор по-добре. Бавно разгъна парцала. Вместо дневник видя голяма пачка банкноти. Изумена, тя разрови парите. Нямаше да е учителка по математика, ако не можеше да сметне, че в ръцете си държи цяло богатство. Едва сега осъзна последните думи на непознатия мъж: „Джак намери своята Златна река, но тя го погуби.“

Под стържещия звук на раздрънкана цигулка отегчена млада жена припяваше тъжна песен за живота по бреговете на река Бризбейн. Люк Трейси седеше на грубо сглобена малка маса в едно крайпътно ханче на две седмици път от Туомба и отпиваше от долнопробния ром. Цигареният дим беше толкова гъст, че не виждаше смисъл да запали и той. Протяжната песен засилваше мрачните му мисли.

Заети да направят впечатление на двете дами, които се разхождаха около масите и показваха готовност за по-близки отношения, останалите клиенти не му обръщаха внимание. Момичетата не отказваха на никого, но се знаеше, че ще отидат при този, който ще брои най-много за услугите им. Те също не поглеждаха към рошавия и прашен златотърсач, който по ирония на съдбата носеше в джоба си такава сума, че можеше да купи не само трите жени, но и цялото заведение.

Златото на Джак беше обърнато в пари благодарение на тайните връзки на Соломон с прекупвачи, които от своя страна по незаконни канали го доставяха на майстори златари из целия свят. Те го превръщаха в красиви бижута, с които се окичваха суетните съпруги и дъщери на богати търговци, офицери и политици.

Продажбата на злато на черно се наказваше със затвор, но ако човекът го легализираше, трябваше да посочи източника му пред съответните власти. Тази информация незабавно предизвикваше златна треска, която обикновено завършваше със заграбването на златоносната местност от силните на деня. Златотърсачите най-често оставаха без нищо. Американецът не можеше да допусне това и потърси услугите на Соломон.

Люк отново надигна чашата и отпи. Алкохолът приятно замая главата му и той усети как тялото му се отпуска. Но мислите му оставаха все така тъжни. Богатството в джобовете му не го правеше по-малко самотен. Образът на Кейт изпълваше съзнанието му. Любовта му към нея беше по-силна от всякога.

— Господин Трейси, ако не се лъжа?

Изненадан, Люк се обърна и видя висок красив мъж, който се усмихваше иронично към него. Намръщи се и предпазливо попита:

— Познаваме ли се?

— Не помните ли Рокхамптън, шейсет и трета?

Люк помнеше.

— Господин О'Кийф! — процеди през зъби. — Мислех, че не желаете да бъдете разпознат на територията на Куинсланд.

Кевин О'Кийф придърпа един стол към масата и седна без покана.

— Може и така да е, господин Трейси — каза и затършува из джоба на жилетката си, — но колонията отчаяно се нуждае от предприемчиви мъже като мен, за да стане удобно мястото за живеене.

Извади от жилетката си един гулден и се провикна към момичето, което пееше своята безкрайна песен:

— Сали, донеси на мен и на господина още по едно питие!

Момичето неохотно се подчини.

— Мързелана! — измърмори той след певицата. — Трябваше да я оставя да гние в „Скалите“. Винаги се натрясква така, че не е в състояние да обслужи клиентите в края на вечерта.

— За теб ли работят тези жени?

Кевин разсеяно кимна. Личеше, че мислите му са заети с друго. Наведе се към Люк и заговори приятелски:

— Чух, че плащаш с едри банкноти. Доколкото си спомням, тогава ти спомена, че търсиш злато. Сигурно си напипал нещо голямо, а?

— И да съм, не виждам какво те засяга, О'Кийф! — рязко отговори Люк.

Кевин погледна спокойно американеца. Не се изплаши от явната заплаха в погледа му, въпреки че видя големия револвер, който се подаваше от колана му. Под зализаната външност на сводник все още се криеше един от най-добрите в боя с юмруци и не бяха малко посетителите на бардака, които носеха белези от ударите му.

— Мислех си, че в името на старото приятелство ще споделиш с мен местоположението на твоето златно съкровище. Тук — посочи околните маси — ще се намерят много мъже, които са готови да копаят докъдето и колкото им кажем срещу малко цуни-гуни с моите момичета. Бихме могли да участваме наравно.

Люк се загледа в едрия мъж пред себе си, но вместо неговото лице в съзнанието му изплува образът на изгарящата от треска Кейт, с полепнали по лицето мокри коси, която лежеше безпомощно в малката стаичка зад магазина на Соломон и Джудит Коен. Яростта закипя в

него и без да мисли за последиците, той стовари железния си юмрук в лицето на Кевин. Ударът беше толкова бърз, че дори и опитен противник като О'Кийф не успя да реагира навреме и той падна тежко на дървения под. Но след миг скочи на крака. В ръцете му проблесна острието на дълъг нож.

Момичето, което им носеше напитките, извика и хвърли таблата на пода. Люк насочи колта към главата на Кевин, който все още беше на земята, подпрян на лактите си.

— Подлец! — изсъска. — Заслужаваш да те застрелям като куче за това, което причини на Кейт!

Другият мъж остана на земята, вперил поглед в противника си. По гласа на американеца усети, че заплахата е напълно реална. Но не се уплаши. Кевин О'Кийф беше всичко друго, но не и страхливец:

— Кейт?! Какво общо имаш ти с жена ми, че я наричаш с малкото ѝ име?

В помещението настъпи абсолютна тишина.

— Съпругата ти е най-прекрасната жена, която познавам — отвърна Люк, приковал поглед в Кевин. — Ако знаех, че твоето убийство ще я зарадва, нямаше да се колебая нито за миг. Но съм убеден, че тя не би пожелала съпругът ѝ да умре така позорно в един долнопробен бардак. Дори и този съпруг да е боклук като теб! Давам ти втори шанс, О'Кийф! Но не искам да се приближаваш до Кейт.

О'Кийф скръцна със зъби:

— Внимавай, Трейси! Кейт е моя жена и ако те видя около нея, ще те убия!

Люк не пожела да продължи свадата. Не искаше неприятности в район, който не познаваше добре. Предпазливо достигна до вратата и излезе от хана. Кевин остана на земята, загледан след него с недоумение. Нима имаше мъж, който би жертвал живота си за Кейт? Той лично не би го направил за нито една жена на света. Дори и за трите момичета, които му изкарваха хляба.

Люк отвърза коня от перилата на входа и препусна лудешки, за да избяга от стържещите звуци на цигулката. Знаеше, че няма от какво да се бои. О'Кийф предпочиташе да подпира лакти на някоя маса и да играе карти, вместо да хукне след него из храсталаците.

Усети, че кобилата губи сили, и намали темпото. Наведе се и прошепна в ухото на старата си приятелка:

— Спокойно, миличка. Отиваме си вкъщи.

Бавно поеха по пътя за Рокхамптън. Време беше да се върне и да се опита да устрои живота си. Да признае любовта си към Кейт, да излее чувствата, които таеше в душата си цели пет години. Сега вече имаше какво да ѝ предложи. Имаше пари.

Решението накара сърцето му да се отпусне и той затананика старата американска песничка, станала нещо като химн за американците, които бяха дошли в тази страна да търсят късмета си. Отначало запя тихо, но постепенно пусна гласа си: „Дойдох от Алабама с банджото на гръб...“

Душата му намери покой, какъвто не бе изпитвал от години, и скоро песента му се понесе в хладната тропическа нощ: „О, Сузана, за мене не тъжи...“

40.

Инид седеше сама в голямата библиотека на огромната си къща. Навън беше приятна слънчева сутрин, но тук завесите на прозорците бяха спуснати и помещението тънеше в мрак. Измъчена и остаряла, тя седеше на бюрото пред огромна купчина неотворени съболезнователни писма. Не беше способна да ги прочете, нито да се заеме с ежедневните си задължения. Болката беше прекалено силна дори и за нея. Убийството на любимия ѝ син я превърна в тъжна сбръчкана старица, бледо подобие на предишната госпожа Макинтош. Телеграмата беше пристигнала предишния ден от Бризбейн.

В нея се съобщаваше, че Дейвид Макинтош е убит от островитяните в южната част на Тихия океан. Веднага след това пристигна писмо от капитан Морт, който изразяваше своите съболезнования и подробно описваше геройските си опити да се върне на опасния остров и да открие тялото на сина ѝ. Но, уви, не било възможно да се пробие живият щит на жестоките диваци и да се стъпи отново на острова. Нейното момче си беше отишло от този свят и костите му лежах на хиляди километри от тук. Вече никога нямаше да види любимото лице. Никога нямаше да чуе закачливия смях и смешните истории, които разказваше за живота в Оксфорд.

Каквото и да пишеше капитан Морт, майчиното сърце ѝ подсказваше, че Дейвид е убит от бели хора, и тя се досещаше кой и защо го е направил. Не знаеше точно кой е физическият извършител, но можеше да се закълне, че това е работа на Гренвил. За съжаление не можеше да го докаже. Поне за момента...

Но имаше и друго, което я измъчваше. Самата тя също носеше вина за тази трагедия. Трябваше да настоява докрай Дейвид да не предприема това пътуване. Трябваше да го спре. Ако не се бе качил на „Морски орел“, може би още щеше да е жив.

Плахото почукване на Бетси прекъсна мрачните ѝ мисли. Момичето подаде глава и смутено прошепна:

— Госпожо Макинтош, дъщеря ви, госпожа Уайт, е тук. Иска да ви види.

— Нека влезе — каза отпаднало Инид.

Очакваше посещението на Фиона. Протоколът изискваше да дойде и да изкаже съжаление за смъртта на брат си. Но за нещо повече от сухи, официални думи не смееше да се надява.

Младата жена влезе и се настани на дивана до вратата, възможно най-далече от бюрото, на което седеше майка ѝ. Вместо поздрав Инид заговори с равен, лишен от емоции глас:

— Фиона, сигурно ти е известно, че Дейвид е убит по поръчка на твоя съпруг. Най-вероятно черната работа е свършил капитан Морт.

Фиона се надигна, шокирана от грубото посрещане и директните обвинения на майка ѝ.

— Гренвил няма нищо общо с това! — извика. — Разбирам мъката ти, но това не ти дава право да превръщаш мъжа ми в изкупителна жертва. Защо винаги търсиш виновен?

Инид въздъхна тежко и погледна дъщеря си:

— Знам, че съпругът ти стои зад това убийство, Фиона!

Жестоките думи, повторени така категорично, отключиха таената с години омраза към жената, която си играеше с живота ѝ, сякаш Фиона беше някаква кукла. Тя се надигна и изсъска като змия към майка си:

— Ти знаеш всичко за убийствата, нали, майко? Нали ти организира убийството на сина ми? Или ще ми кажеш, че не знаеш какво става в тези детски приюти?

Инид се сви, потресена от злобата на дъщеря си. „Боже — изстена тя, — в какво семейство сме се превърнали? Как позволих да се стигне дотам, да се обвиняваме взаимно в убийство?“ Сърцето ѝ се късаше, като гледаше колко страда детето ѝ. И колко страдаше тя самата. Но въпреки това нямаше да ѝ каже. Нямаше да ѝ покаже писмото, което Моли ѝ прати месец, след като детето се роди, и поиска прошка от господарката си, че вместо да го остави, както се бяха разбрали, го дала на семейство Дъфи за отглеждане. Тогава за Инид това не представляваше интерес. В крайна сметка детето беше далеч от рода Макинтош и не можеше да попречи на плановете ѝ. Остави Фиона да вярва, че детето ѝ е мъртво за доброто на всички. И най-вече за доброто на самата Фиона. А сега тя беше дошла да я обвинява. След всичко, което направи за нея... Душата на Инид се изпълни с жлъч и тя изстреля думите като куршуми:

— Никога нямаше да се омъжиш за Гренвил, ако бях оставила копелето ти да живее! Щеше да погубиш и себе си, и нас!

Майката и дъщерята се изправиха като две кобри една срещу друга. Всяка от тях беше готова да ухапе, да излее жлъчта си в плътта на другата.

— Много боли, когато загубиш син, нали, майко?

От очите на Инид изскочиха мълнии. Как смееше да сравнява обичния ѝ син с копелето на онзи ирландец!

— Дейвид беше мой син, но и твой брат, забрави ли?

— Не, не съм — отговори Фиона. — Плаках много за него. Той беше най-добрият и сърдечен човек, когото познавах. — Избърса сълзите си и решително продължи: — Но нито моите, нито твоите сълзи могат да го върнат сега. Нали ти ни учеше да бъдем силни, каквото и да ни се случи? Е, аз съм силна сега! По-силна от всякога. А, чакай... имаше и още нещо. Трябваше да бъдем лоялни към семейството. И аз съм лоялна към съпруга си, майко. Сега съм Уайт. И знаеш ли какво? Със смъртта на Дейвид умира и последната възможност името Макинтош да остане на този свят. Аз раждам само момичета и това ме изпълва с радост, понеже омразното име на рода ни ще бъде забравено след вашата смърт с татко! Кълна ти се, майко! Кълна ти се, че ще се постарая вашето име да бъде погребано заедно с вас, сякаш никога не сте съществували!

Инид пребледня. Думите на Фиона бяха кошунство към всичко, което даваше смисъл на нейния живот.

— Ако баща ти те чуе, веднага ще те лиши от наследство — с треперещ глас прошепна тя.

— Ако искаш, можеш да му предадеш думите ми — отговори предизвикателно Фиона, — но на кого ще оставите тогава безценната си компания? Не, татко няма да допусне тя да отиде в чужди ръце. Ще ми я припише и тя ще става все помощна и богата под ръководството на Гренвил. И без това сте оставили всичко в неговите ръце. Без него сте нищо! Знаем какво искаш! Да напусна Гренвил и да ти народя внуци от друг, който пак ти ще ми избереш. И който ще можеш по-лесно да въртиш на пръста си — победоносно изгледа майка си тя. — Надявай се! Никога няма да напусна Гренвил!

„Ох, дъще, няма да успееш да ме победиш. Тайната, която знам, ще ви унищожи и двамата — теб и твоя съпруг“ — помисли Инид, но

не показва чувствата си.

— Мисля, че каза достатъчно, Фиона! — приключи разговора тя. — Надявам се, че ще намериш сама изхода.

Фиона стана и се запъти към вратата. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Майка ѝ никога нямаше да признае, че беше опропастила живота ѝ. Отвори бързо вратата и изскочи навън. Кочияшът ѝ помогна да се настани в каретата и зачака указания.

— Карай към дома на госпожица Пенелопе Уайт! — заповяда тя.

Колелата изтрополиха по каменния път и напуснаха имението, което някога беше неин дом. Фиона не се обърна нито веднъж.

Застанала на прозореца, Инид наблюдаваше отдалечаващата се карета. Към мъката за сина ѝ се беше прибавила и мъката от загубата на дъщеря ѝ, която винаги беше обичала, но никога не намери начин да ѝ го каже. Сега двете се бяха превърнали във врагове.

Инид усети, че ѝ се вие свят, и се отдръпна от прозореца. Откакто телеграмата с трагичната вест беше пристигнала, не се хранеше добре. Свлече се на високия стол, на който седеше Дейвид, когато работеше в библиотеката. Мрачните мисли отново я обзеха. Как бяха стигнали дотук? Откъде започна всичко? В съзнанието ѝ се мерна онова дяволско име: Дъфи. Откакто Патрик Дъфи беше убит в Глен Вю по време на разселването, нещата се объркаха и двете фамилии преплетоха съдбите си. И кръвта си.

— Ох, Дейвид, детето ми! Аз те убих — изплака тя и за пръв път призна гласно вината си. — Аз те убих и аз поведох фамилията към гибел!

Тя се свлече от стола и падна на пода в несвяст. Бетси слушаше зад вратата тъжните вопли на господарката си. Чу глухия звук от падането и се втурна в стаята.

Облечена единствено в тясна копринена риза, Пенелопе се излежаваше в огромното си легло. Радваше се на свободата на тялото си, което през по-голямата част от деня беше стегнато в неудобните дрехи, които в момента бяха на мода. Какъв болен мозък изискваше от

жените да измъчват така снагата си? И защо австралийките трябваше така робски да следват капризите на европейската мода?

Тя плъзна ръка по плоския си корем и изпита удоволствие от допира до тялото си. Погали вътрешността на бедрата си и мързеливо зарови пръсти в коприната между тях. Обичаше да докосва нежните къдрици на това място. Обичаше всяка извивка на плътта си, а знаеше, че и мъжете я намират за красива. Можеше да го прочете в очите им, в нетърпението, с което се нахвърляха върху нея, когато бяха в леглото ѝ.

Хрущенето на чакъла по пътя пред главния вход я отклони от приятното ѝ занимание. Кой ли можеше да бъде? Не очакваше никого. Въздъхна с досада, стана и се приближи към прозореца. Изненада се, като видя Фиона да слиза от каретата си. Видя, че е разстроена. Дали съпругът ѝ не я беше обидил с нещо?

— Фи, аз съм горе — извика през отворения прозорец. — Ела направо в стаята ми!

Фиона вдигна глава и видя златистите къдрици на братовчедка си да се вият около голите ѝ рамене. Влезе в къщата, бързо се изкачи до втория етаж и отвори вратата на спалнята. Пенелопе седеше разголена пред огледалото и разресваше дългите си коси.

— Била си при майка си! — каза. — Помислих, че брат ми те е обидил с нещо, но сега знам, че само майка ти може да те доведе до това състояние.

Фиона потърси опора в рамката на вратата, за да се задържи права.

— Пени, беше ужасно! — изхлипа тя. — Тя обвинява Гренвил за убийството на Дейвид. Не е на себе си от мъка и си търси жертвен агнец.

Пенелопе захвърли четката и се приближи към нея:

— А ти как мислиш, има ли виновен?

Зададе въпроса си внимателно и нежно докосна лицето ѝ с дългите си пръсти. Фиона изви главата си и се опита да не гледа към гърдите на братовчедка си, които почти докосваха нейните през копринената риза. Пенелопе продължи тихо:

— Може би има истина в думите на майка ти.

Тя ахна и я изгледа объркано:

— Гренвил не е бил там, когато това е станало! Как е могъл да планира убийството на Дейвид? И ти, как ти дава сърце да говориш

такива неща за собствения си брат?

Пенелопе тъжно се усмихна.

— Мога! Знам на какво е способен брат ми. Готов е да унищожи всичко и всеки, който му се изпречи на пътя. Гренвил обича едно-единствено нещо на света — властта. За него мъжете са съперници в състезанието за повече власт, а жените... те са създадени само за да задоволяват нуждите му... понякога доста необичайни. Но ти знаеш това не по-зле от мен. Споделяш леглото му от доста години.

Фиона усещаше топлия дъх на братовчедка си до своето лице. Унесеното изражение на лицето ѝ едновременно я обезпокои и предизвика. Пенелопе се наведе към нея и прокара език по врата ѝ. Бавно достигна устните ѝ и я целуна страстно. Болката, която беше завладяла душата на Фиона, отлетя за миг. Тя усети как тази забранена целувка я изпълни с прекрасни, макар и опасни чувства. Не се възпротиви, когато Пенелопе хвана ръката ѝ и я постави върху гърдите си под ризата.

— Забрави всичко! — дрезгаво прошепна тя. — Забрави болката и обидите! Аз ще ти дам това, което винаги си искала. Ще те накарам да почувстваш удоволствие, което моят брат никога не би могъл да ти достави. Ще ти дам любов, за която ние двете толкова жадуваме.

Думите ѝ бяха толкова нежни и убедителни, че Фиона не можа да им устои и остави ръката ѝ да бъде насочена надолу към най-съкровените местенца в тялото на приятелката ѝ. Пенелопе затвори очи, плъзна пръстите на Фиона в себе си и се усмихна блажено. Останала без дъх, Фиона усети мократа, набъбнала от желание плът, която я канеше и възбуждаше сетивата ѝ. Братовчедка ѝ потръпна и зашепна нежно в ухото ѝ, докато я водеше към голямото си легло:

— Освободи съзнанието си от всички мисли. Остави сърцето си да те води. Сега сме само аз и ти. Само жена може да разбере страстта, която кипи в сърцето на друга жена. Ще ти покажа любов, която не търси власт над теб. Двете с теб ще изживеем истинско сливане на две тела и души в едно цяло.

Фиона се приближи към леглото едновременно изплашена и очарована. Усети как собственото ѝ желание нарасна и тя потрепери в сладостно очакване.

— Не се противи на желанието си — продължи Пенелопе и нежно положи братовчедка си в мекото легло. Бързо започна да

съблича дрехите, които разделяха телата им. Двете застанаха голи една срещу друга и се погледнаха в очите. — Ще направя за теб всичко, за да си щастлива!

Наклони се към нея и нежно засмука набъбналото от желание зърно на Фиона и тя не се възпротиви.

Даниъл Дъфи за кой ли път препрочиташе писмото, което се получи сутринта в кантората. Няколко пъти беше проверил истинността на хартията и на подписа, но все още му беше трудно да повярва. Каква клопка се криеше в него?

— Отложи всички ангажименти за днес — провикна се той към секретарката и взе палтото си от дървената закачалка. — Ще отсъствам следобед.

Навън денят беше сив и студен. Скоро щеше да настъпи зимата. Даниъл махна на един файтон такси. Даде нареждания на водача и скоро беше пред Ботаническата градина, където трябваше да се състои срещата. Тръгна по алеите между редици от прекрасни цветя и най-различни екзотични растителни видове, но красотата им сега не го интересуваше. Вглеждаше се в сенките им само за да открие жената, която го викаше тук, за да поговорят. Откри я наведена над един розов храст, отрупан с прекрасни кремави цветове. Нямахше как да сбърка царствената ѝ осанка. Черната рокля още повече подчертаваше изящните черти на лицето ѝ. Инид Макинтош излъчваше величие и достойнство и Даниъл неволно свали шапката си в знак на уважение, докато се приближаваше към нея.

— Госпожа Макинтош?

— Господин Дъфи!

Ръцете ѝ бяха пъхнати в черен кожен маншон и това ги улесни да избягнат евентуално ръкостискане. Те се огледаха, преценявайки се взаимно. Даниъл беше изненадан. Той знаеше, че всъщност госпожа Макинтош е истинският управител на семейната компания, тъй като мъжът ѝ от дълго време живееше в Куинсланд. Очакваше да види строга, груба жена с властен поглед. Вместо това пред него стоеше крехка, фина жена, която изглеждаше лесно ранима. Но той не беше глупак, че да се подведе по външността ѝ.

— Нека да повървим и да разгледаме градината — каза тя и предложението ѝ повече приличаше на заповед. — За съжаление сега не е най-подходящият сезон за много от цветята тук.

Но тази игра не продължи дълго. Не я биваше много по извъртанятията и скоро премина директно на въпроса:

— Предполагам, че се чудите защо ви повиках тук толкова спешно?

— Така е, госпожо — отвърна любезно Даниъл. — В писмото си пишете, че въпросът е от изключителна важност и за двете семейства — вашето и моето.

— Когато чуете за какво става дума, ще се съгласите с мен, господин Дъфи — каза тя, като продължаваше да гледа с интерес пъстрите цветя наоколо.

Въпреки че стърчеше с една глава над нея, Даниъл изпитваше несигурност до тази жена. Начинът ѝ на водене на разговор го караше да се чувства като ученик на изпит. Но той успя да се овладее:

— Бедите, които вашето семейство причини на моето, са лош старт за каквото и да било съвместно начинание, госпожо — отвърна предизвикателно. — Твърде много кръв се проля.

Инид кимна в знак на съгласие и той възмутено поклати глава. Как смееше тази жена да иска да се среща с него след всичко, което се беше случило?

— Прав сте, господин Дъфи, но ние също понесохме големи загуби — миролюбиво отвърна тя. — Сигурно сте чули за смъртта и на втория ми син, Дейвид?

— Искрено съжалявам за него, госпожо! Доколкото знам, той няма нищо общо с безчинствата, които извършихте вие, съпругът ви и зет ви.

— Поне сте честен — отвърна Инид без злоба. — Знам, че имате основание да ни мразите, но, повярвайте ми, аз също ненавиждам зет си! Ще бъда щастлива да видя, че гори в пламъците на ада. Имаме общ враг, господин Дъфи.

Даниъл я погледна и реши, че ѝ вярва. Под маската на преуспяваща, силна жена се криеше една съсипана от скръб майка, която беше готова да търси съюзници навсякъде, за да отмъсти за сина си.

— Вярвам ви, госпожо Макинтош. Сега искам да чуя защо ме повикахте тук.

Инид спря да се порадва на една красива бяла роза. После се обърна рязко и го погледна право в очите:

— Искам да поговорим за малкия Патрик Дъфи. Нали това е името на сина на Фиона?

Даниъл се стъписа. Откъде знаеше Инид Макинтош, че Патрик е жив? Нали именно тя беше наредила да бъде захвърлен в приют? И с каква наглост произнесе името му, сякаш споменаваше някой от своите работници, а не момчето, което преди пет години беше оставила да умре!

— Имате предвид сина на Майкъл, нали? — подчерта той.

— Майкъл е мъртъв — спокойно отговори тя, — затова се изразих така.

— Да, но щеше да е жив, ако вашият зет не беше пратил Джек Хортън да го убие. Този престъпник и сега работи за вашата компания.

— Знам всичко, господин Дъфи — отговори тя, — но не можем да върнем времето назад. Допуснах много грешки. Дъщеря ми ме намрази заради това, което направих. Чувствам вина и за смъртта на Дейвид. Повярвайте ми, ако можех да променя нещата, непременно бих го направила!

Даниъл предпочете да не се връща към миналите събития. Попита сдържано:

— И какво искате от Патрик?

Инид си пое въздух и ясно изрече:

— Искам Патрик да наследи „Макинтош Къмпани“, когато навърши двайсет и една година.

Сякаш бомба избухна пред Даниъл. Напълно объркан, той повтори:

— Да наследи „Макинтош“...

Синът на презрян ирландски католик да наследи мощната протестантска империя на Макинтош!? Дали тази жена не полудяваше от мъка?

— Разбирам, че сте изненадан от предложението ми — каза Инид, сякаш уговаряше някакви финансови въпроси, — но имам основателни причини за него. Виждате, че семейството ми няма

надежда за друг наследник от мъжки пол. Патрик е наполовина Макинтош.

— А дъщеря ви? — все още объркан, попита Даниъл.

— Дъщеря ми е омъжена за човека, който, вярвам в това, е отговорен за смъртта на сина ми. Ако империята Макинтош не бъде наследена от Патрик, тогава ще премине в ръцете на този убиец, когото и двамата наричаме свой враг.

— Имате ли доказателства за обвиненията си срещу Гренвил Уайт, госпожо Макинтош?

— Не, но не подценявайте майчината интуиция, господин Дъфи. Сърцето ми подсказва, че пътуването на Дейвид е било подходящ повод за зет ми да премахне още една пречка по пътя си към цялата власт над семейната компания.

Даниъл кимна. Той уважаваше женската интуиция, каквато притежаваше майка му. Внезапно почувства необяснима симпатия към жената до себе си. Въпреки че беше негов заклет враг, сега виждаше една отчаяна майка, която търси подкрепа.

— Не знам дали осъзнавате проблема, госпожо — отбеляза той тихо, — но Патрик е кръстен католик и ще умре католик.

Инид не помръдна. Мисълта един католик да наследи името на Макинтош беше непоносима. Това беше неппростим грях в очите на Всевишния. Тя погледна Даниъл и попита:

— Мислите ли, че вашата вяра ще издържи при сравнението с единствено правилната религия на този свят, господине? Дали Патрик няма да се обърне към протестантството, ако можеше да избира? Дайте ми възможност да го запозная с нашата вяра. Нека, когато дойде времето, той сам да избере пътя, който ще следва.

Даниъл предизвикателно погледна жената:

— Ами ако и тогава предпочете католицизма? Ще остане ли наследник на Макинтош?

Инид въздъхна дълбоко. Реши да заложи на правилния избор на детето. Струваше си да опита:

— Ако реши да остане католик, ще уважа избора му.

— Ще запази ли името Дъфи?

— О, това не бива да ви притеснява. Нека носи ирландското си име. Но неговите деца трябва да приемат името Макинтош за свое! — твърдо каза тя. — Това е въпрос, по който няма да отстъпя.

Даниъл размисли и призна, че искането ѝ беше справедливо. Това, което предлагаше тази жена, беше недостижимо за възможностите, които те с Колийн можеха да дадат на Пат. Сякаш разгадала мислите му, Инид додаде:

— Помислете, господин Дъфи! Патрик ще знае кой е всъщност и няма да се лута, за да търси мястото си в света.

— Напълно разбирам, госпожо Макинтош. Затова не отказвам предложението ви.

Но това не беше единствената причина, поради която се съгласи. В създалата се ситуация той видя своя шанс за отмъщение. Един ден фамилията Дъфи щеше да властва над всички наследници на рода Макинтош. Щяха да натрият носовете на тези убийци и шарлатани!

— Патрик ще живее при вас, докато навърши единайсет години и един ден — заговори по същество Инид. — Трябва да подготвим нужните документи, за да изчистим всички бъдещи претенции и от двете страни.

Даниъл слушаше внимателно всяка дума и обмисляше всички за и против предложението. Накрая загрижено каза:

— Страхувам се да не навредя на Пат с нещо, госпожо Макинтош. Цялата ни фамилия се тревожи за неговото бъдеще.

— Разбирам безпокойството ви — отвърна Инид и в гласа ѝ се долови симпатия. — Ще обмислим заедно договора, за да предпазим и двете страни. Ще ни трябват неоспорими доказателства за раждането и произхода на Патрик. Те ще са от първостепенна важност, когато настъпи времето.

Даниъл кимна и разговорът приключи. Останалото беше работа на юристите. Двамата се запътиха към изхода на Ботаническата градина. Ненадейно Инид попита:

— Какъв човек беше бащата на Патрик?

— Майкъл беше истински мъж! — гордо отвърна Даниъл. — Смел и силен, и в същото време много чувствителен. Искаше да стане художник, за да може да нарисува красотата на страната ни, да улови душата на Австралия. Синът му с всеки ден заприличва все повече на него.

— Сигурно е бил изключителен мъж — въздъхна тя, — щом дъщеря ми го обичаше толкова много.

След това признание тя рязко се обърна и тръгна припряно, за да скрие сълзите си.

41.

Хю обичаше да гледа Кейт, докато се облича. Без капчица срам тя се извиваше, за да оправи корсета си, и разкриваше за секунди млечнобялата си плът, която го възбуждаше. Докато се бореше с неудобните дрехи, тя често ругаеше като каруцар и караше дори свикналия с какви ли не изрази адвокат да се стряска.

Кейт закопча и последното копче на роклята и седна да завърже връзките на ботите си — последен писък на модата в Лондон и в Рокхамптън. Легнал направо през леглото, Хю се обърна по корем и запали цигара. В очите му все още се четеше възбудата на изминалия следобед:

— Ще те видя ли утре?

— Не — отвърна тя и дръпна силно заплетените връзки. — Утре тръгва на път новият впряг за Тамбо. Трябва да подготвя всичко за заминаването. Бенджамин ще пътува за пръв път. Поръчала съм му подарък и трябва да си го взема от пристанището.

— Надявам се, че в дневния ти ред не влиза търсене на заем от някоя банка за закупуването на Глен Вю — студено каза той тъкмо когато тя се изправи.

— Какво имаш предвид? — запита го тихо тя.

— Само това, за което говори целият град. Че се готвиш да купиш земята на сър Доналд.

— О, той вече е сър! — саркастично подметна Кейт. — Всъщност не се учудвам, че изричаш пикливата му титла с такова страхопочитание. Гарван гарвану око не вади.

Хю пое дълбоко дима от цигарата си и каза:

— Кейт, като твой адвокат и човек, който се безпокои за теб, ти препоръчвам да зарежеш безумната си идея. Сър Доналд е много богат и силен човек. Опасен човек! Знам за вендетата, която си му обявила, но сигурна ли си, че той наистина е виновен за смъртта на баща ти?

Тя го погледна и попита:

— Ще ми помогнеш ли да отмъстя за баща си?

Хю се стресна от ледения тон и от блясъка в очите ѝ.

— Въпросът не е дали ще ти помогна, а дали имаш законови основания за действията си. Ако събереш достатъчно доказателства против него, разбира се, че ще ти помогна! Но ти нямаш нищо срещу него, Кейт!

Кейт инстинктивно се отдръпна от мъжа, който само преди минути я беше държал в ръцете си. Пред нея стоеше непознат човек, който се опитваше да ѝ каже, че е една глупачка, която си губи времето с неосъществими неща. „Майната му — грубо изруга наум. — Майната им на всички мъже!“ Тръгна към вратата, но преди да излезе от стаята, се обърна и изрече:

— Никога не подценявайте жените, адвокате! Особено ако са Дъфи!

Вместо да се ядоса, Хю я заслепи с очарователна усмивка и извика:

— Никога не съм ви подценявал, госпожо О'Кийф! Кой нормален мъж би могъл да ви подцени?

Тя затръшна вратата и не можа да сдържи усмивката си. Колко ловко се беше измъкнал! Мразеше го заради пренебрежителното му отношение към нея. Не искаше да се връща в тази къща. Но красивият адвокат я привличаше силно и тя не можеше да му устои. Дори и в момента, ядосана от разговора, тя знаеше, че ще дойде пак.

Бенджамин Розенбаум стоеше до готовия за път впряг и умираше от срам заради вниманието, което му засвидетелстваше леля му Джудит. Суетеше се около него, сякаш изпращаше собствения си син на път. Той беше вече на петнайсет години, кажи го — мъж. А мъжете не обичаха около тях да се мотаят жени. До него беше новият фургон, натоварен догоре с ценни стоки. Воловете чакаха търпеливо камшикът да изплющи и да даде сигнал за тръгване на запад.

— Да знаеш, че ще мислим за теб през цялото време, Бени! — говореше Джудит и грижовно оглеждаше племенника си. — И помни, че си Розенбаум.

Соломон пристъпи към младежа и здраво стисна ръката му. Поне той се отнасяше с него като с мъж. Малката Дебора се приближи и тържествено му връчи букет от диви цветя. Много от стъбълцата бяха прекършени от силното стискане в пухкавите ѝ ръчички, но Бен се

разчувства от жеста. Той прие букета така церемониално, както беше поднесен, и детето отговори с щастлива усмивка.

Дойде ред и на Кейт да пожелае лек път. Бен се изчерви до корените на косите си, когато красивата собственичка на впряга го целуна по бузата и каза мило:

— Имам подарък за теб, Бенджамин.

Извади красива дървена кутия, на която беше прикачена медна табелка с името му. Той отвори капака ѝ и застина с отворена уста. Вътре имаше тежък револвер, марка „Колт“, и всички необходими принадлежности за него: стъкленица с барут, калъп за куршуми, смазка и други неща, които не знаеше още за какво служат. Той се опита да каже нещо, но от устата му излезе само нечленоразделен звук.

— Това е единствената осигуровка, която мога да ти дам като работодател — каза мило Кейт. — Джо ще ти покаже как да го ползваш.

Джо Ханрън, старши в групата, кимна към момчето и огледа за последен път говедата. Фургонът беше един от най-новите модели, огромен и на четири колела. Този вид бързо изместваше старите коли, които обикаляха пътищата с две колела. Беше много по-стабилен и издържаше до хиляда килограма. Това осигуряваше няколко пъти по-висока печалба за търговците, които пренасяха стоки за вътрешността на колонията. Джо кимна с уважение към Кейт, шибна животните с огромния си камшик и се качи на седалката зад тях. Бен стисна здраво кутията и скочи до него.

Малката Дебора застана до майка си и двете помахаха с ръка след отдалечаващия се фургон.

Кейт дълго гледа след колата, която се насочи към западния изход на града. За миг си представи, че е на мястото на Бен и вместо Джо до нея седи Люк Трейси.

Бенджамин помахаша за сбогом на леля си и Дебора и насочи погледа си напред, към непознатия свят, който го очакваше. Той беше син на шестата сестра на Джудит, която живееше в Сидни. Беше палаво момче от бедняшки квартал и майка му много се тревожеше за него. Бен започна да се навърта около опасните групички в града, за да изкара някой шилинг. Когато Джудит предложи на сестра си да

изпрати момчето в Куинсланд, където тяхна приятелка търсела хора за работа, тя с радост прие. Бен беше принуден да послуша майка си и да дойде в това затънтено място. Но когато се запозна с красивата си работодателка и разбра, че ще работи с Джо, който със здравите си мускули и небрежен външен вид му заприлича на гангстерите в Сидни, се предаде. Бързо се нагоди към скромния живот в Рокхамптън и Джо скоро трябваше да признае, че момчето се справя много добре с животните и с работата си.

Когато и най-малкият шум от фургона заглъхна, Джудит се обърна към Кейт и каза с благодарност:

— Чудесен подарък, Кейт!

— Скоро ще се гордеем с него! — доволно изрече Соломон и се помоли Бог да закриля момчето по опасния им път.

Джудит поведе Кейт към магазина им със свито сърце. Как ли щеше да приеме приятелката ѝ подаръка, който я очакваше у тях? Може би моментът не беше подходящ.

Те влязоха в магазина пред задната вратичка. Кейт вдигна очи и потъна в синьото безбрежие на толкова познатите ѝ очи:

— Здравей, Кейт! Ти си все така красива, както в деня, в който те видях за пръв път — широко ѝ се усмихна Люк и почеса огромната си брада. — А това е Лейди... Тя е за теб!

Кейт стоеше, без да знае какво да каже или да направи. Люк дръпна поводите и пред нея се появи най-красивата кобила, която някога беше виждала. Беше черна, с бяло петно на челото. Големите ѝ кафяви очи гледаха интелигентно, сякаш бяха човешки.

Заше метена от появата на Люк и прекрасната кобила, тя усети, че главата ѝ се замайва, но се насили да остане права.

— Не мога да приема такъв скъп подарък, Люк! — задавено каза.

Дебора, която танцуваше от възбуда около тях, се хвърли в полите ѝ и изписка:

— Лельо Кати, лельо Кати, повози ме малко, моля те!

— Не мога, миличка. Конят е твърде красив и скъп. Не мога да го приема!

Но отстъпи, щом кобилата се приближи и допря изваяния си нос до врата ѝ. Тя усети топлината на ноздрите ѝ и не можа да устои на изкушението. В края на краищата имаше хора, които биха убили за такъв красив кон, а тя го получаваше като дар. Крадешком погледна

към Люк, който държеше поводите на Лейди и я гледаше с очакване. Беше си все същият висок и привлекателен мъж, с изсечени, грубовати черти, който привлече вниманието ѝ преди четири години на палубата на кораба на път за Рокхамптън. Само дето косата и брадата му сивееха и лицето му носеше белезите на наскоро прекарана треска. Но очите бяха все така изпълнени с нежност и любов към нея.

— Лейди е за теб, Кейт! — пристъпи Люк към нея и я погледна нежно. — Някога ти ми даде не един, а три коня. Нека кажем, че сега ти връщам услугата.

— Приеми подаръка, Кейт! — подкрепи го Джудит. — Люк е пътувал месеци, за да ти го доведе.

Кейт геройски се бореше със сълзите, които щяха да рукнат всеки момент. Искаше да каже нещо подходящо за случая, да благодари, но гърлото ѝ беше свито на топка. Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. Неочаквано Люк я сграбчи за раменете и намери устните ѝ. Тя се отдръпна смутено. Беше твърде късно. Тя принадлежеше на друг мъж.

Малката Дебора разтвори широко черните си очи и изплашено попита:

— Какво прави чичо Люк с леля Кати?

— Един ден ще ти кажа — усмихна се Джудит, хвана я за малката ръчичка и двете влязоха в магазина. Соломон ги последва.

Кейт вдигна измъченото си лице към Люк и попита през сълзи:

— Защо избяга от мен, Люк? Защо те нямаше толкова дълго? Толкова много неща се промениха... — Тя захлипа и избяга към магазина.

Люк остана сам. Чувстваше се объркан и унижен.

— Толкова много неща се промениха — повтори.

Тази нощ Кейт не можа да спи. Припомни си първите дни от запознанството им. Тогава беше още съвсем младо момиче и въпреки това този солиден мъж силно я привлече. Сега го виждаше през очите на зряла жена и трябваше да си признае, че отново беше завладяна от чара му. Но тя принадлежеше на Хю Дарлингтън — богат, умен мъж и с добро положение в обществото. Какво можеше да ѝ предложи Люк? Той беше по-възрастен и вечно без пари. Никой не го познаваше в

града, освен търсачите на силни усещания, които го приемаха за легенда. Инстинктът ѝ подсказваше, че беше направила правилния избор. Но мисълта за него продължаваше да я преследва. Ако Люк можеше да се задържи на едно място за постоянно, тогава... може би... Но той беше женен мъж. Женен за своята жажда за злато.

— Господин Дарлингтън? Нали вие сте адвокатът, който се занимава с делата на госпожа О'Кийф?

Хю огледа с любопитство мъжа, който влезе в кантората му. Акцентът му показваше, че е американец.

— Точно така, господин... Трейси, ако добре съм чул — отвърна той и седна зад красивото си бюро. То беше разчистено от документи и на гладката му повърхност можеше да се види единствено сребърна мастилница и закрепена за нея писалка от слонова кост. Хю покани с жест мъжа да седне на стола срещу него. Люк свали шапката си и се отпусна:

— Соломон Коен ми каза, че госпожа О'Кийф е започнала свой бизнес и вие се занимавате с финансовата страна. Знам също, че компанията ѝ се нуждае от пари. Надявам се, че ще можете да ми помогнете като неин адвокат.

Хю докосна бюрото с деликатните си пръсти и Люк не можеше да не признае колко по-цивилизован вид имаше мъжът пред неговите приятели, които срещаше по прашните пътища на колонията. Кожата на лицето му беше нежна и гладка, недокосната от изгарящите целувки на жаркото австралийско слънце. Дрехите му бяха изискани и скъпи. Можеха да съперничат на облеклото на аристократите от Сидни и дори от Мелбърн. Със своите кожени панталони и прашни ботуши, стигащи до коленете му, Люк се почувства неловко и се изплаши, че ще изцапа фината тапицерия на стола под себе си.

Хю се намести удобно и попита:

— С какво мога да ви бъда полезен, господин Трейси?

— Искам да инвестирам в предприятието на госпожа О'Кийф — отвърна Люк. Повдигна платнената торба, която носеше със себе си, и изсипа съдържанието ѝ на бюрото. Пред очите им се разхвърчаха пачки с банкноти. Хю едва не падна от стола.

— Всемогъщи Боже! Колко пари има тук?

— Трябва да са три хиляди паунда — небрежно отговори американецът.

— Мога ли да попитам откъде имате такава голяма сума в себе си, господине? — подозрително попита адвокатът, неспособен да отмести погледа си от парите.

— Не съм ограбил никого, господин Дарлингтън — приятелски каза Люк. — Но в тази страна съществуват закони, които забраняват частната размяна на злато срещу пари. Като адвокат, надявам се, че ще запазите в тайна произхода на парите.

Хю веднага схвана ситуацията. Коен имаше връзка с бижутери, които изкупуваха злато на черно. Ако на масата имаше три хиляди паунда, то златото, което е било изтъргувано, е струвало поне два пъти повече по официалните курсове. Но това не бяха законно придобити пари и първата му мисъл беше да отпрати този човек. Но каква беше връзката му с Кейт? Любопитството надделя над лоялността към закона и той попита:

— И откъде познавате госпожа О'Кийф, ако смея да попитам?

— Приятели сме — отсече Люк. — Това достатъчно ли е?

Хю кимна разбиращо. И този беше един от многото, омаяни от красотата на Кейт. Ако Хари Хюбнър можеше да ѝ остави цялото си богатство, защо един американски глупак да не се опита да я впечатли с щедрия си жест?

Но Люк се обади и разби теорията му на пух и прах:

— Бих искал да вложите така парите, че госпожа О'Кийф да не разбере откъде идват те.

— Значи искате да сте невидим партньор — опита се да си изясни ситуацията той. — Да вложите парите и да получите процент от печалбата, без да се намесвате лично?

— Искам Кейт да използва парите, както намери за добре — поклати глава американецът. — Когато е в състояние да върне парите, ще го направи чрез вас, без да е нужно да го прави лично.

— При каква лихва?

— Никаква!

Хю хвърли презрителен поглед към брадатия мъж и каза:

— Не ви бива много за бизнесмен, господине. Стоварвате на бюрото ми такава голяма сума и ми заявявате, че не желаете да

печелите от капитала си. Доволен съм, че не сте мой финансов консултант.

Люк сви рамене и грубо изрече:

— Просто ми дайте разписка за парите, и толкова. Сложете ги в сметката на Кейт и измислете някаква история, за да обясните наличието им, а аз ще ви платя добре за тази работа.

Хю прецени, че няма интерес да дразни златотърсача. Белезите по лицето му го наведоха на мисълта, че разрешава споровете си с физическа сила, докато той винаги се беше крил под прохладната сянка на закона.

— Няма проблем, господин Трейси — отвърна делово. — Сега ще подготвя документите и ще изчисля адвокатската такса.

Люк кимна и излезе пред кантората, за да запали една пура. Беше сигурен, че адвокатът няма да хареса тежката ѝ миризма.

Когато всичко беше готово, двамата мъже се разделиха хладно. Люк не беше наясно защо не хареса префинения адвокат, но си тръгна, изпълнен с антипатия към него.

Хю Дарлингтън изчака посетителят да се скрие от погледа му, изскочи на улицата и забърза към полицейския участък. Трябваше да съобщи за нарушител на закона. Като адвокат не беше длъжен да предаде клиента си, но ревността и сребролюбието го накараха да се затича към полицията.

42.

Денят започна чудесно за Гренвил Уайт. Той влезе в строгия кабинет на Дейвид и седна на високия стол, на който братовчед му доскоро се разполагаше и оспорваше всички негови предложения с лицемерните си приказки за чест, достойнство и хуманизъм. Глупави идеи на оксфордски възпитаник, който няма понятие от бизнес! Но сега Гренвил щеше да се заеме с компанията и да покаже на всички какво може.

Той седна зад бюрото, облегна се и сплете ръце на тила. Трябваше да обмисли положението си в „Макинтош Къмпани“. За Доналд можеше да бъде спокоен. Той беше изцяло обсебен от Глен Вю и нищо друго не го интересуваше. Виж, леля му Инид беше опасна. Но тя нямаше да живее вечно. Всичко, което му оставаше да прави, беше да чака своя час. Засега можеше да се наслаждава на най-хубавия кабинет в офисите на Макинтош, където се нанесе веднага, щом се получи съобщението за смъртта на Дейвид. Леля му беше толкова разстроена, че не възрази.

Гренвил осъзнаваше, че Инид не го обича, но това нямаше значение. Нямаше друг избор. Синовеите ѝ бяха мъртви и единственият наследник от мъжки пол щеше да бъде неговият син, който, той не се съмняваше в това, Фиона щеше да му роди. Това беше задължение, което той изпълняваше с най-голямо усърдие. Тази вечер също планирваше да се върне навреме вкъщи, за да остави семето си в утробата на своята красива и все още желана съпруга. Но първо трябваше да се отзове на странните покани, които лежаха на бюрото му. Наведе се над двете напарфюмирани и красиво изписани листчета хартия и ги прочете още веднъж.

Първото беше от Инид. Тя го викаше при себе си в три часа следобед. Във втората покана сестра му настояваше да я посети в седем вечерта. Гренвил вдигна глава и се намръщи. Не беше получавал покана от леля си от онази вечеря в чест на заминаването на Пенелопе за Европа. За какво ли го викаше старата вещица?

Гренвил се протегна и стана. Преди да отиде до дома на леля си, трябваше да се отбие в клуб „Австралия“, за да изпие едно порто със сър Джордж Хартуел. Искаше да обсъди покупката на блок с евтини квартири в квартал „Глиб“, който беше собственост на сър Джордж. Старият рицар имаше нужда от пари, за да погаси дълговете си от комар, и Гренвил щеше да бъде щедър.

Каретата спря пред клуба. Портиерът, ветеран от Ватерло, го поздрави любезно и го пропусна в бастиона на колониалната аристокрация. От салона се разнасяха мъжки гласове, цигарен дим и миризма на кожа. Тук беше мястото, където се сключваха повечето от сделките в света на бизнеса в Сидни. Тук политиците и финансовите магнати се смесваха така, както сервитьорите смесваха уискито с вода. Можеха да се видят видни банкери, богати земевладелци, висши офицери и хора като Гренвил, които управляваха огромни търговски компании.

Господин Уайт примигна няколко пъти, за да свикне с цигарения дим, и се огледа за сър Джордж. Видя го да седи сам в дъното на салона и да прелиства вестник с чаша уиски в ръка. Той също го забеляза и бързо сгъна вестника:

— Господин Уайт, точен както винаги! Заповядайте, приятелю!

Уайт кимна и седна на кожения стол срещу стария рицар. Джордж минаваше четирийсетте. Небрежният му вид отговаряше на празния живот, който водеше. Ръцете му, които държаха дебела цигара и чашка с алкохол, трепереха неудържимо. На първата им среща той изрази учудване, че Гренвил се интересува от сграда, натъпкана с хора от измета на обществото. Те пълнеха помещенията с гладни деца и бълхи и нямаха пари да си платят наема.

— Нашата втора среща тук ми показва, че не сте се отказали от покупката — посрещна го той и дръпна от цигарата. — Наистина съм любопитен защо настоявате да дадете пари за собственост, която няма да ви донесе никаква печалба.

Отговорът на Гренвил, че се ръководи от хуманни подбуди, не можа да убеди стария рицар. Той присви очи и огледа младия мъж, който въртеше в ръцете си чашка с порто.

— Дали не рискувате доброто име на Макинтош, господин Уайт?

— На грешен път сте, приятелю! — отвърна невинно той. — Намеренията ми са почтени.

Старият пияница присви устни. Беше убеден, че такава акула като Гренвил има наум нещо, което ще му възвърне всяко вложено пени. Напоследък „Глиб“ се оформяше като квартал на проститутки и сводници:

— Говори се, че госпожа Макинтош не ви харесва много — продължи той, след като изпи уискито си на екс. — Тя знае ли за вашите намерения? Внимавайте, приятелю, може да отпаднете от завещанието на Макинтош.

— Не знам за какво говорите, сър Джордж! — раздразнено отвърна Гренвил; ясно даде да се разбере, че ако иска да получи пари, събеседникът му трябва да забрави тази тема. Защото наистина мислеше да превърне порутения блок в публичен дом. Мизерията щеше да принуди жените да продават телата си, за да осигурят храна за децата. Но той не се интересуваше от майките. Много по-ценни бяха дъщерите им. Отнемането на девствеността на малко момиченце струваше цяло състояние, като се имаше предвид, че господата можеха да й натресат и някоя болест. Натъпканите с бедняци квартири бяха чудесен кошер за набиране на свежа плът. Щеше да им плати нещичко, но големият пай си оставаше само за него. Пачаврите нямаше как да го излъжат. Щеше да наеме главорези от „Скалите“, за да следят за редовното плащане. Но имаше още нещо и мисълта за него го възбуждаше дори и в този момент. Той самият щеше да има достъп до децата, когато си поиска. Споменът за малката Дженифър още караше кръвта му да кипи. Трябваше да си припомни за нея, когато легне до Фиона. Щеше да бъде незабравима нощ.

Гренвил прогони сладките мечти. Налагаше се първо да свърши работата. С дискретен жест той подаде на сър Джордж обемист плик. Това беше първата стъпка към осъществяване на идеята, която щеше да засити все по-нарастващия му глад за детски тела.

Старият благородник не си направи труда да преброи парите. Това щеше да бъде жест на недоверие, недопустим за всеки аристократ. Прибра небрежно плика в джоба си и настоя да полейт сделката с чаша чудесно френско шампанско. Гренвил не можа да откаже.

Когато пристигна в разкошната резиденция на Макинтош, беше пил доста. Слезе от каретата в прекрасно настроение и огледа сградата с окото на бъдещ собственик. Не че къщата, която Доналд и Инид му

бяха подарили, беше лоша, напротив! Семейство Уайт имаха чудесен дом, един от най-модерните в Сидни. Но имението на Макинтош беше символ на властта и богатството в Сидни. И един ден щеше да бъде негово.

Бетси му отвори вратата. Пое шапката и бастуна му и го насочи към гостната. Инид не беше там, но той не се обезпокои. Леля му обичаше да кара хората да чакат. По този начин им напомняше, че са в нейната къща и трябва да ѝ се подчиняват. Докато я чакаше, се загледа в картините по стените. Имаше разкошни платна на известни европейски художници, които щяха да бъдат чест за всеки благороднически дом на Стария континент. Гренвил за пореден път се възхити от съобразителността на леля си. Европейското изкуство вдигаше цената си ежедневно и в момента по стените на стаята висеше едно малко богатство.

Инид най-после се появи и той се обърна към нея за поздрав. Какво беше учудването му, когато вместо съкрушена от скръб майка пред него застана спокойна и решителна личност, която владееше до съвършенство всяко мускулче на лицето си. „Боже, каква жена! — помисли той. — Би могла да стане превъзходен играч на покер.“

— Лельо — кимна любезно той, — тук съм, както пожела.

Инид не отговори и той усети горчив вкус в устата си, сякаш не беше пил шампанско, а евтин портвайн. Тя бавно пристъпи до един от богато украсените френски столове, с които беше мебелирана гостната, и се настани величествено в него. Смутен от мълчанието ѝ, Гренвил седна в най-отдалечения ъгъл на стаята и притихна.

— Как са Фиона и внучките ми?

Равният тон и студеният поглед му подсказаха, че този разговор ще провали деня му, който беше започнал така добре.

— Трябва да ни посещаваш по-често, лельо! — с лек укор каза той. — Все пак са твои внучки.

Инид присви устни, сякаш беше хапнала нещо развалено, и процеди:

— Но носят твоята кръв. Въпреки че не са виновни за това.

Гренвил пребледня. Демонстрацията на неприязън към него и дъщерите му го обърка, но той се направи, че не е чул:

— Защо ме повика?

— Исках лично да ти кажа някои неща — заговори тя все така тихо и равно. — Наясно съм, че ти си организирал убийството на Дейвид. И няма да се успокоя, докато не те накарам да платиш стократно за неговата смърт.

— Това ли е всичко? — Опита се да остане хладнокръвен, но лицето му преbledня. Откъде можеше да знае тя? Не може да е разбрала от Морт или от Хортън. Опита се да запази достойнство и стана, за да покаже, че за него разговорът е приключил. Но Инид не мислеше така.

— Знаеш, че не мога да докажа подлата ти роля в това убийство — продължи. — Но това няма никакво значение. Бъди сигурен, че ще си отмъстя. Ще се погрижа да страдаш така, както аз страдам сега!

— Отмъщение ли, скъпа лельо? — Гренвил се озъби предизвикателно. — Какво ще предприемеш срещу съпруга на дъщеря си, срещу бащата на внуците си? Ще посегнеш ли и на внука си, когато Фиона роди син? О, не, лельо, ти толкова много желаш този внук. Няма да докоснеш и с пръст баща му.

Инид изслуша безстрастно тази нагла тирада. После бавно изрече:

— Моят внук ще бъде моето оръжие, за да те смажа като червей! Запомни това! Той ще бъде моето възмездие.

Гренвил стоеше пред нея, без да може да помръдне. Зеленият пламък на очите ѝ го изгаряше. Имаше чувството, че някаква средновековна вещица сипе проклетия над него. Потръпна и изпита непреодолима нужда да излезе на чист въздух. Без да каже дума, се обърна и забърза към вратата. В главата му продължаваха да ехтят думите: „Моят внук ще бъде моето възмездие.“ Здравият разум му подсказваше, че това са само брътвежи на смазана от скръб жена. Та този внук дори не беше роден още. А може би...

Дъфи!

Името извика в главата му образа на отдавна забравен призрак. Пред него заплашително се изправи широкоплещестият ирландец с гъсти, тъмни къдрици и му се ухили подигравателно. Но нали копелето на Фиона и Майкъл Дъфи беше изпратено в приют? Да не би леля му да се беше побъркала?

— Шапката и бастуна, господин Уайт — настигна го Бетси и любопитно огледа преbledнялото му лице.

Гренвил успя да се овладее и да възвърне контрола над гласа си:
— Благодаря, Бетси! Би ли казала на кочияша ми, че съм готов да тръгваме?

Докато чакаше, си спомни, че има ангажимент и към сестра си. Може би срещата с нея щеше да го разсее. Каретата пристигна пред входа и той даде нарежданията си. Но преди да се види с Пенелопе, реши да се върне в клуба за още няколко питиета. Трябваше да прогони страховете, които събуди у него леля му.

След два часа каретата отново спря, този път пред дома на Пенелопе. Кочияшът плахо побутна рамото на господаря си, който похъркваше отзад. Раздразнен и с натежала глава, Гренвил отвори очи и с мъка слезе от колата. В същия миг вратата на къщата се отвори и на прага го посрещна слугинче, което не беше виждал досега. Не беше на повече от петнайсет-шестнайсет години. Хрумна му, че скоро щеше да има на разположение много такива девойчета, и настроението му отново се повиши.

— Вие тря'а да сте гос'ин Уайт — нахално изрече слугинчето. — Сестра ви каза да се качвате направо в спалнята, кат дойдете.

— В спалнята ли? — учуди се той.

Спомни си заплахите, че ще го убие, ако още веднъж се вмъкне в нейната „светая светих“, и любопитството му нарасна. Избута момичето от пътя си и се изкачи на втория етаж. Но алкохолът беше отнел силите му, затова трябваше да спре и да поеме дъх, преди да влезе в стаята. Тогава чу стонове, които идваха от спалнята. Той позна гласа на сестра си и се усмихна. Все още беше замаян от алкохола и реши, че Пени му дава възможност да се порадва на креватните ѝ игри. А може би щеше да го покани да се присъедини и той?

Гренвил посегна да отвори вратата и с изненада установи, че е открената. Бутна я и примигна няколко пъти, за да свикне с трепкащата светлина на многобройните свещи, наредени около голямото двойно легло в средата на стаята. Никой не го посрещна. Любовниците изглеждаха глухи към всичко освен за себе си. Около двете голи тела, вплетени едно в друго, кръжаха златисти сенки и беше трудно да се разбере какво точно става върху копринените чаршафи. Гренвил се напрегна, за да види по-добре участниците. Най-напред

разпозна Пенелопе. Чисто гола, тя лежеше и здраво се държеше за месингова табла на леглото. Очите ѝ бяха притворени. Трепкащата светлина отразяваше любовния унес в тях. Вторият участник беше... Гренвил изведнъж застина поразен. Той нито можеше да отмести поглед от скверната картина, нито да възприеме случващото се.

Пенелопе изви тялото си в дъга и плъзна ръцете си надолу, за да зарови пръсти в смолисточерните коси на жената между краката ѝ. Простена и обви крака около тялото на Фиона, сякаш искаше да я задържи завинаги до себе си. После бавно отвори яркосините си очи и ги впи в брат си.

Гренвил несъзнателно прошепна името на жена си и пипнешком отстъпи назад, към коридора. Запрепъва се по стълбите и едва успя да достигне първия етаж, където повърна. От устата му изригна фонтан и изпръска цялата площадка под стълбището. Ето го откъсването, за което сестра му говореше вече толкова години. Планът ѝ беше перфектен. Отне му съпругата. Успя да нарани дълбоко мъжкото му достойнство със същото оръжие, с което някога той я беше унижил. Ето защо Фиона се бе преместила да спи в друга стая, помисли си той, докато се опитваше да почисти дрехите си. Ето защо всяка вечер намираще извинения, за да не го допусне в леглото си.

Гренвил осъзна какъв глупак е бил през всичките тези години. Жените, които беше подценявал през целия си живот, които смяташе за неспособни на логична мисъл, сега се превръщаха в най-опасните му врагове. Лейди Инид и сестра му бяха единствените, които можеха да го унищожат и да го накарат да страда.

Фиона не забеляза съпруга си. Цялото ѝ внимание беше насочено към удоволствието, което получаваше и даряваше на красивата си любовница. Толкова беше погълната от сладостта на нейното тяло, че не усети напрежението на Пенелопе. Но братовчедка ѝ не ѝ даде възможност да разбере, че нещо се е случило. Когато двете се наситиха на любовта си, тя я хвана нежно за ръце и я придърпа до себе си. Обсипа я с нежни думи и милувки и Фиона за сетен път призна пред себе си, че е готова на всичко, за да задържи тази любов. Беше ненаситна и за тялото на Пенелопе, и за думите, които ѝ шепнеше в мигове като този:

— Гренвил никога вече няма да може да те нарани, любов моя. Аз винаги ще бъда до теб! Винаги!

Когато след няколко часа се прибра у дома, на вратата на стаята ѝ я чакаше Гренвил. С любопитство забеляза колко посърнал изглежда съпругът ѝ.

— Нямах ли срам? — Той пристъпи треперещ от яд към нея и тя предпазливо се отдръпна навътре в стаята. — Нямах ли... — думите заседнаха на гърлото му. Загледа се в огромното ѝ легло, сякаш виждаше някакъв боклук наред къщата.

Горчивият ѝ смях изпълни стаята:

— Това не е твоя работа! Отношенията ми с Пенелопе са си наша работа. Няма да ти позволя да омърсиш и тях! — изсъска Фиона, едновременно изплашена и облекчена, че той вече знае. Нямахше значение откъде, важното беше, че не се налага да крие повече.

— Това е неестествено, Фиона! Това е непростим грях пред очите на Бога! — избухна той, опитвайки се да събере жалките остатъци от изгубеното си достойнство.

Дълго сдържаната омраза се надигна у Фиона. Но когато заговори, гласът ѝ беше напълно овладян:

— Грях ли казваш? А какво е, когато едно дванайсетгодишно момиче забременее от теб и ти го захвърлиш на боклука като ненужна стара дреха? Или да купиш жилищен блок от пропаднал комарджия, за да направиш от него бардак? — Спря за миг, за да се наслади на страха, който видя в очите му. Пенелопе ѝ беше разказала всичко за неговия таен живот и отвращението я караше да бъде жестока: — Не ме питай откъде знам тези неща. Не те засяга. Това, което е важно за теб, е, че ще продължавам да бъда твоя жена пред хората и ще живея в тази къща, но никога повече няма да ти позволя да споделиш леглото ми. Ще бъда добра майка за децата ти и ще спазвам благоприличие, но нищо повече. Един опит да нарушиш условията ми и мръсните ти тайни ще станат известни на родителите ми. Би било интересно да научат как злоупотребяваш с фамилия бизнес и откъде се познаваш с Джак Хортън. Да, да, не ме гледай така! Знаем, че си го наел, за да убие Майкъл. Ще спомена също и за непреодолимото ти влечение към момиченцата. Ясна ли съм?

Гренвил остана загледан в красивата жена, която някога беше толкова мила с него и откликваше на всяка негова прищявка. Нямахше повече власт над нея. Сега тя беше силната и безкомпромисната. За пръв път осъзна колко много прилича жена му на своята майка. Колко безжалостна и твърда беше зад красивата си външност. Единственият човек, когото слушаше тя сега, беше неговата сестра, а тя му беше враг. Колко нелепо! Две от най-влиятелните семейства в Сидни — Макинтош и Уайт, зависеха от винаги пренебрегваната от него Пенелопе.

Тя го държеше в ръцете си. Държеше и единствената жена, към която изпитваше нещо повече от обикновено сексуално желание. Гренвил разбра, че е загубил битката за Фиона. Обърна се и кротко напусна стаята ѝ.

43.

Люк отвори очи. Някой настойчиво тропаше на вратата на хотелската стая.

— Люк, вътре ли си? — чу гласа на Соломон.

Навлече панталоните си и се послуша. Отвън се чуваха гласовете на мъжете от бара. Нямаше други подозрителни шумове. Прекоси тъмната, задушна стая и откряна предпазливо вратата. На слабата светлина, която идваше от коридора, разпозна приятеля си.

— Трябва да бягаш от Рокхамптън! — задъхано рече той и се вмъкна в стаята.

— Защо? Какво, по дяволите, съм направил? — смаяно го изгледа Люк.

Соломон се приближи до прозореца и се взря в мрака за евентуална полицейска засада.

— Знаят за продажбата на златото. Подозират, че аз съм те свързал с прекупвачите — обясни той и се отдалечи от прозореца.

— Тази лисица, Дарлингтън! — изфуча американецът. — Натопил ме е в полицията след вчерашната ни среща.

— Господин Дарлингтън... адвокатът на Кейт?! Каква работа си имал с него?

— Сега това няма значение — отвърна Люк и старателно избегна погледа на стъписания си приятел. Бързо започна да събира оскъдния си багаж и попита: — Кажи ми какво се случи? Викаха ли те в полицията вече?

Соломон се доближи до вратата, за да може да улови и най-малкото движение в коридора, и зашепна:

— Полицай Ричардс дойде в магазина и ми каза, че имат информация, че двамата с теб сме замесени в незаконна търговия със злато. Попита ме за теб и аз, естествено, казах, че не знам къде се намираш. Той се ядоса и взе да ме заплашва пред Джудит и детето. Заяви, че ще те открие и ще ни затвори и двамата.

Люк усети страха на приятеля си. Знаеше, че той не се страхува за себе си, а за семейството. Сложи ръка на рамото му, за да го

успокои.

— Полицията няма да успее да ме спипа, Сол! — изрече твърдо и извади от колана си револвера. — Трябва да се успокоиш. Ще бъда далеч оттук, преди да си стигнал външната врата на хотела.

— Ох, Люк! — въздъхна Соломон. — Нямахте да ме е страх, ако вкъщи не ме чакаха Джудит и Дебора. Този Ричардсън... той е опасен човек, да знаеш. Чух, че и в управлението не го обичали много.

— Конят ми е зад хотела — каза Люк, като прехвърли през рамо седлото и рогозката за спане. — Това ще ми даде възможност да стигна незабелязано до пътя, който извежда на юг от града. Докато съмне, ще съм поне петдесет километра далеч оттук.

— Къде мислиш да отидеш? В Нов Южен Уелс? — предположи евреинът.

Той поклати отрицателно глава и замислено отговори:

— Мисля, че е време да се прибера у дома и да видя още веднъж огромните секвои на Калифорния, приятелю. Повече нищо няма да ти кажа.

Замълча и Соломон разбра, че приятелят му се колебае дали да му каже още нещо. Най-сетне продължи:

— Кажете на Кейт, че ще се върна един ден. Кажете й... че я обичам!

Соломон хвана мазолестата му ръка и я потупа:

— Ще й кажа, Люк, бъди спокоен. Бъди внимателен, момче! Нека Бог да те закриля!

Люк прескочи рамката на прозореца и леко се приземи на покрива на задната веранда на хотела. Подозираше, че полицаите може да са проследили приятеля му и да го дебнат някъде долу. Безшумно се промъкна до края на стената, откъдето започваше тъмна и тясна алея. Хвърли на земята седлото и скочи в неосветеното пространство на задния двор. Няколко пийнали клиенти, които напускаха хотела от страничната врата, забелязаха как се промъква към алеята и един от тях се провикна:

— Хей, приятел, не можеш да си платиш сметката ли?

— Нещо такова — ухили се съучастнически Люк и се отправи към конюшната.

Предстоеше му друго изпитание. Ако полицаите бяха по петите на Соломон и бяха наясно, че Люк е в хотела, логично беше да го причакат тук. Както и да се опитваше да ги излъже, без кобилата си

нямаше да успее да избяга. Осъзна колко е уязвим, докато я оседлаваше и привързваше торбата към седлото. Всеки момент очакваше да чуе зад гърба си: „Спри, в името на кралицата!“

Но това не се случи. „Съвсем са се разхайтили тези от полицията — помисли си доволно той. — Домързяло ги е да проследят Соломон.“

Но грешеше. Скрит в сенките в началото на тъмната алея, полицай Ричардс следеше всяка негова стъпка. Люк беше точно на един изстрел разстояние от него, удобна мишена за пистолета му, който сочеше точно в тила на беглеца. Бяха толкова близко един до друг, че нямаше начин да пропусне. Но полицаят свали пистолета и спокойно проследи как американецът завърза седлото, метна се на коня и профуча покрай него по пътя. Сигурно щеше да се отправи към Бризбейн или дори още по на юг. Нямаше значение къде отива, помисли си, важното беше да напусне Рокхамптън и да не се връща вече. Излезе от сенките и се ухили доволно след изчезващия в тъмнината ездач. Беше получил солидна сума, за да го накара да напусне града. Сега му оставаше да докладва на този адвокат, Дарлингтън, че всичко е станало така, както го бяха замислили.

На разсъмване Люк вече беше четирийсет километра по-близо до родната Калифорния. Освен най-необходимите лични вещи отнасяше със себе си спомена за една мимолетна целувка и любовта си към Кейт, на която не бе писано да се осъществи.

По времето, когато достигна река Бризбейн, Хю зарадва Кейт с решението си да инвестира хиляда паунда в компанията ѝ. Младата жена беше поразена от щедростта и благородството му. Парите ѝ бяха дадени без лихва и без срок на връщане. Този жест беше ясно доказателство за любовта му към нея.

Същата вечер Соломон се потеше от лъжите, които трябваше да наговори на Кейт заради внезапното заминаване на Люк.

— Той те обича много, Кати — мърмореше гузно, сякаш носеше лична вина за техните отношения.

Тя му обърна гръб и загледа ярките вечерни светлини на града. Много неща можеше да каже, но нямаше смисъл. Разбираше, че Соломон знае повече за мистериозното отпътуване на Люк, но не искаше да го притиска и да го кара да се чувства неудобно.

Американецът си беше отишъл от живота ѝ завинаги и като че ли така беше най-добре. Мъже като него не можеха да се задържат на едно място. Те бяха родени със свободен дух и жадуваха за непознати земи, не можеш да ги затвориш между четири стени.

Тя сдържа сълзите си, кимна за довиждане и решително тръгна към светлините на града, където се намираше офисът ѝ. Люк си имаше свои грижи, тя — нейни! Трябваше да се приготви за инспекцията на имотите на стария Хари в Таунсвил, които сега бяха нейни. Вдигна гордо брадичка и тръгна по прашната улица към центъра на града. В края на краищата американецът беше само един добър приятел.

Люк си купи билет от Бризбейн за Сан Франциско. Параходът, който идваше от Сидни, щеше да презареди въглища и храна и да поеме към Америка. Той не познаваше никого в града и реши да се качи на палубата по-рано, за да изчака там заминаването. Корабът всеки момент щеше да акостира. Потънал в горчиви мисли за хората, които оставяше зад себе си, той безучастно наблюдаваше черните стълбове от дим, които излизаха от комините на пристигащия параход. Бордът се удари в дървените подпори на кея и корпусът изпъшка за последен път. Трапът изтрака и пасажерите, стиснали ръчния си багаж, заслизаха към пристанището. Люк бръкна в панталоните си и извади билета. Нареди се покрай посрещачите и зачака тълпата да се изтегли. Последни слязоха стар мъж и младо симпатично момиче, което стискаше до гърдите си новородено бебе. Те се озъртаха, сякаш не знаеха накъде да поемат. Люк не им обърна внимание, докато старецът не се приближи до него и попита:

— Извинете, сър, дали не знаете някоя по-евтина квартира в града?

Люк спря и свали седлото на земята. Внезапен полъх на вятъра донесе до него дъх на лавандула. Погледна към момичето с огромен ягода белег на лицето и осъзна, че познатият аромат идва от него.

— Съжалявам, приятелю — отговори и огледа двамата повнимателно. Прецени, че момичето е не повече от дванайсетгодишно, и се зачуди защо старецът оставяше това дете да се грижи за братчето или сестричето си, което спеше на ръцете му. Но после забеляза следите от туберкулозата по измъченото лице на мъжа и му дожаля.

— Нищо, господине, не се притеснявайте! — отвърна с измъчена усмивка старецът. — Все някой ще ни упъти къде да намерим подслон за главите си.

Люк почувства необяснима симпатия към тримата нещастници. Ясно беше, че някаква ужасна трагедия ги е накарала да поемат пътя от Сидни до тези затънтени северни краища. Импулсивно бръкна в джоба си, извади последната банкнота от един паунд, останала от продажбата на златото, и я подаде на болния мъж. Нямаше представа защо прави това. Дали споменът за жена му и за малката му дъщеричка не го подтикна? Или този нежен аромат на лавандула, който възвърна спомена за Кейт?

— Вземи ги! — грубо се обърна той към мъжа. — Това ще ви помогне да преживеете, докато намерите някаква работа. Приеми ги като заем. Като се видим пак, ще ми ги върнеш.

Старецът погледна изумено банкнотата, а после и непознатия мъж:

— Не знам к'во да кажа, сър! — задавено промълви. — Не съм виждал такава щедрост!

Макар че в ризата му шумоляха парите, които му беше дал Гренвил Уайт, Хенри много добре съзнаваше, че сумата беше малка, за да осигури спокоен живот на дъщеря му и внука му. Един паунд^[1] за него бяха много пари.

— Няма нищо за казване! — отсече Люк. — Просто се постарай да прибереш накъде на сигурно тези деца!

Мъжът прибра банкнотата и сълзите потекоха от мътните му очи:

— Много ми е приятно, гос'ине. Това е дъщеря ми Дженифър, а това е синът ѝ. Дано един ден успея да ви се издължа...

Люк кимна, сигурен, че никога повече няма да се срещнат, и побърза да се качи на кораба, за да избегне ненужните благодарности.

[1] Паунд — английска парична единица равна на 20 шилинга. — Бел.прев. ↑

44.

Знойната мараня размазваше очертанията на фигурата пред очите на Том. Той подпря пушката си на едно ниско чворесто дърво и се прицели в мършавия млад бик пред него, който ровеше с муцуна в червената земя. Чу се пукот и животното подскочи на място. Бясно се завъртя около себе си с наведени към невидимия враг рога. Том изруга трептящата мараня, която му попречи да бъде по-точен. Бикът беше ранен, но куршумът не можа да улучи сърцето. Той зареди бързо и се метна след ранения звяр.

Петдесетина крачки зад него под рехавата сянка на бодливите храсти стоеше Уолъри и държеше поводите на конете. Той чакаше търпеливо, наострил уши за всяка промяна около тях. Двамата се намираха в най-южната част на Гълф Кънтри, при минералните извори, които ги делиха от земите на страшните воители на племето калкадун — постоянна заплаха за всички, бели и туземци, които дръзнаха да преминат през земите им.

Том се прицели отново във вилнеещото животно. Отново се чу пукот и бикът се свлече на земята. После рухна на една страна и вяло зарита с крака, докато кръвта от сърцето му изригваше на фонтани и къпеше червената прашна земя. Том се ухили доволно, метна пушката с още димящо дуло на рамо и се обърна към приятеля си:

— Довечера ще си устроим пир, Уолъри!

— Много бавен ловец — подразни го той. — Горко добиче, остаряло, докато чакало да го застреляш. Сега няма става за ядене.

Том посегна да го перне на шега, но Уолъри отскочи навреме и избегна удара.

— Неблагодарен негър! — изкиска се ирландецът и се запъти към мъртвия бик. — Да не би да си по-добър от мен!

Макар че Уолъри стреляше само от няколко години, той наистина беше по-добър стрелец от Том. Туземецът бързо се научи да борави с оръжията и да говори английски по-добре от Били, лека му пръст. Той се оказа много интелигентен и трябваше да се признае, че без неговите умения Том отдавна щеше да е повален от полицейски куршум или от

копията на местните племена. Двамата се допълваха чудесно и образуваха странен, но непобедим тандем. Умението на Уолъри да чете следи ги беше довело до този бик, а куршумите на Том им осигуриха приятна промяна от обичайното им меню от месо на кенгуру.

Вече пет години те кръстосваха сухата трънлива земя на Куинсланд, като внимателно отбягваха всеки досег с цивилизацията. Два пъти в годината Том слизаше в някой град да попълни запасите от чай, тютюн, захар и брашно. Отиваше сам, за да не предизвика подозрението на гражданите при вида на дивия абориген. После се прибираще при Мондо и трите им деца. С тяхното раждане групата им беше нараснала от трима на шест души и той с облекчение си помисли, че огромното животно, което беше убил, ще осигури храна за техните трима гладници поне за десетина дни.

Вечер той често правеше равносметка на живота си. Беше загубил сигурния и спокоен живот в града, близките си и надеждата, че някога ще отиде в Европа. Сега живееше ден за ден, без да прави дългосрочни планове. Неговата райска градина сега беше тук, сред назъбените скали и трънливите пътеки, а неговата Ева беше черна красавица, готова на всичко за своя любим. За разлика от Адам той нямаше да бъде изгонен от рая. Щеше да остане част от тази червена земя. А когато си отидеше от света, кръвта му щеше да продължи да живее в неговите деца.

Том извади ножа от ботуша си и се наведе над проснатия бик. Зачуди се дали да не благодари на духа на животното, който според нирамбура се криеше някъде из близките храсти. Мисълта го накара да се ухили, но Уолъри не му даде възможност за още шегички:

— Да омиа от тука! Бързо!

Без да се колебае, Том върна ножа обратно в ботуша и се хвърли към коня си. Уолъри беше вече на седлото си.

— Конче — понижи глас той и посочи на юг. — Много конче идва бързо.

Том се метна на седлото и погледна натам, накъдето сочеше туземецът. В далечината се виждаше облак от прах, който бавно нарастваше над храсталаците. Кои бяха тези ездачи? Полицаи? Работници от близките ферми? Едно беше сигурно — бяха врагове. В граничните райони нямаше нито една жива душа, която да не иска да ги линчува.

Той пришпори коня и се понесе след Уолъри. Над тях се разнесе оглушителен гръм. Първите гръмотевици напомняха за приближаващите мусонни дъждове. Колко много им трябваше сега един порен дъжд да залее пространството между тях и преследвачите им и да им осигури спокойствие за известно време.

Десетина минути след това петима мъже на коне достигнаха до трупата на младия бик.

— Гадове! — изпсува един от работниците в близката ферма и огледа кървавата рана на животното, около която вече се събираха мухи. — Това е работа на бял човек. Черен не може да стреля толкова добре.

Един от чернокожите ездачи се загледа в следите на копитата от конете на Том и Уолъри. Не беше трудно да разбере какви са хората, които убиха тяхното добиче.

— Същите хора, бос — обърна се той към мъжа, който се беше навел над трупата.

— Какво?

— Един бял и един черен летят на коне. Натам — аборигенът махна с ръка на югоизток и погледна към шефа си, който се загледа в указаната посока и се почеса по врата:

— Това трябва да са ония разбойници — Дъфи и неговия майол.

— Ще тръгнем ли след тях, Чарли? Или да кажем на полицаите в Бърктаун? — попита един от ездачите.

Чарли ожесточено взе да чеше наболата си брада. Не можеше да реши какво да предприеме. От известно време тези двамата убиваха всички отделили се от стадото животни. Не оставяха никакви следи. Единственото, което намираха фермерите и техните работници на мястото, бяха кръвта и копитата на животното. Но всички знаеха кой безчинства из земите им. Чарли беше чувал, че тези двамата ги търсят из цялата колония. Въпреки че имаше четирима ездачи със себе си, не биваше да рискува. Том Дъфи беше убил вече трима овчари. Не му се искаше някой от неговите мъже да бъде четвърти. Той свали широкополата си шапка и се загледа в буреносните облаци. Небето имаше черно-лилав цвят. От време на време по него пробягваха

златисти паяжини, образувани от далечни светкавици. После се обърна към туземеца:

— Според теб къде биха се скрили, когато дъждовете започнат?

— При голяма каменна земя, бос! — без колебание отвърна той.
— Много покрито и удобно!

— Така си и мислех! — Чарли нахлупи шапката си ниско над очите. Хвана поводите и нареди: — Отиваме в Бърктаун. Нека конната полиция се погрижи за тях. Нали за това им плащаме!

Том и Уолъри препускаха с всички сили, докато конете им не плувнаха в пот. Преминаха в лек галоп, но и това беше много за изморените животни. Уолъри даде сигнал да спрат, смъкна се от седлото и се върна няколко крачки назад. Том не зададе никакви въпроси. Знаеше, че туземецът напряга очи и уши, за да долови знаци, които ще му разкрият какво става около тях. В този момент огромна светкавица раздра черното небе и първите едри капки закапаха по главите им. Конете сякаш възвърнаха силите си и вирнаха отново глави. Уолъри се върна при коня си и каза:

— Не преследват нас. Отиват натам — посочи на север.

— Да отиват, където си искат, черньо — изхили се Том и облиза капките от лицето си. — Няма кой да ни проследи, докато не минат дъждовете. Хайде да се прибираме вкъщи!

Но Уолъри чувстваше необяснимо вътрешно безпокойство, а той вярваше на предчувствията си. Погледна към безгрижния си приятел и пое след него с надеждата Том да се окаже прав.

45.

Шумът от суетнята в двора на казармите на конната полиция достигаше до колибата, в която живееше семейството на сержант Хенри Джеймс. Тя се намираше съвсем близо до плаца. Ема се послуша и веднага разбра какво предстои. Кратките команди, тракането на оръжие и цвиленето на конете показваха, че полицаите тръгват на акция. Погледна през прозорчето, за да види дали мъжът ѝ не си идва да се приготви за път. Въпреки проливния дъжд, който размазваше фигурите, тя позна Хенри. Завтече се към бюфета и извади хляб, мармалад от пъпеша и кутия с чай. Сложи чайника с вода да завира и се залови да направи сандвичи с мармалад. Това се бе превърнало в ритуал винаги, когато Хенри отиваше на акция някъде из колонията. Понякога отсъстваше само два-три дни. Друг път го нямаше със седмици и месеци. Но тя не се оплакваше. Носеше безропотно кръста на съпруга на полицаи. Обичаше своя голям мечок и по детски се възхищаваше на неговата физическа и духовна сила. Заради него беше готова да изтърпява дългите самотни нощи и дни в това изолирано от цивилизацията място, изпълнено с груб мъжки смях, писък на бухал и безкрайно трополене на дъждовни капки по покрива по време на дъждовния сезон. Но когато настъпеше нощта, всичко това губеше значение. Тя се сгушваше в огромните ръце на съпруга си и заравяше пръсти в дългата му брада. Тяхното легло беше техният космос и нямаше значение, че то се намираше в малка дървена колибка с две тесни стаички. В него тя се чувстваше кралица в разкошен палат, обичана от най-добрия човек на света.

Хенри събу обувките си пред вратата и влезе в стаята. Водата тъкмо завираше и Ема я изля от почернелия от сажди чайник в красива порцеланова кана за чай, подарък от Кейт за сватбата им. Един бегъл поглед към съпруга ѝ беше достатъчен, за да разбере, че нещо го тревожи. Сложи чаените листа, разклати каната и запита спокойно:

— Какво има, Хенри?

— Тръгваме по следите на Том Дъфи — отговори с равен тон той. — Лейтенант Ур има сведения, че той и Уолъри се намират на

място, наречено „Големите скали“.

Ема остави каната и нежно хвана ръцете на мъжа си. Придърпа го до себе си и тихо попита:

— Ти не искаш да участваш в тази акция, нали?

Хенри отчаяно поклати глава. После продължи:

— Господин Ур е най-добрият полицай, когото познавам. Ти знаеш, когато тръгне по следите на някого, не се предава, докато не го залови. Този път Том няма шанс.

Наведе поглед, за да не ѝ даде възможност да види в очите му, и продължи:

— С него е и онзи туземец, Уолъри.

Не беше нужно да обяснява защо този факт го тревожи. Жена му знаеше за ужасното чувство на вина, което го преследваше още от времето на разселването на племената в западната и централната част на Куинсланд. Често нощем сънуваше безмилостното клане на жени и деца, на което беше станал безмълвен свидетел, и се будеше разплакан. Срещата с последния воин на нирамбура го изпълваше с някакъв примитивен, суеверен страх. Това беше странно за войник като Хенри, който беше преживял много битки и опасности. Но страхът не идваше от физическата сила на Уолъри, а от възмездието, което той може би носеше със себе си.

— Защо господин Ур е решил да ви поведе в такова време? — нервно заговори Ема. — Рисува да бъдете блокирани от придошлите реки наоколо.

Хенри погледна тъжно жена си:

— Той знае, че Том разчита именно на това. Двамата с Уолъри ще си мислят, че са в безопасност, докато ваят дъждовете. Но Ур ще ги изненада. „Големите скали“ са само на няколко дни път с коне. Тръгваме веднага.

Той се вторачи в каната с чай. Спомените го върнаха към онзи момент, когато лежеше безпомощно след ухапването и гледаше в дулото на пушката, която Уолъри беше насочил към него. Огромните черни очи бяха лишени от милост. Ако не беше Том Дъфи, туземецът щеше да го застреля като куче. Спомни си как Том рискува свободата си, за да се върне в магазинчето и да потърси помощ за Хенри. Разбойникът се оказа човек с голямо сърце. И сега той щеше да му се отблагодари за човешината, като тръгне срещу него, за да го арестува

или по-скоро, да го убие. Защото той знаеше, че Том няма да се даде жив в ръцете им. Какво можеше да направи Хенри? Полицейската клетва го задължаваше да участва в акцията. И този път нямаше да има милост. Един от тях щеше да умре.

Ема наля чай в емайлирано канче. Добави голяма лъжица захар.

— Чудя се защо лейтенантът не те остави в участъка — каза, докато разбъркваше чая. — Кой ще се грижи за казармите през това време?

— В момента се нуждае от всичките си хора — обясни мъжът ѝ. — Не иска да рискува да го изпусне пак. Ще се опита да го хване жив, но ако не успее... — замълча и отпи от чая.

Ема спря поглед върху съпруга си и за пръв път си каза, че може би го вижда за последен път. Може би никога повече нямаше да усети острата му брада върху лицето си. Никога вече Хенри нямаше да качи сина си на широките си рамене. Опасностите, които следваха живота на полицаите, бяха нищо в сравнение със схватката, която им предстоеше.

Тя преглътна сълзите, които напиреха в очите ѝ, и рязко стана от масата:

— Ще ти приготвя сандвич. Трябва да хапнеш нещо, преди да тръгнете.

Той кимна, но мислите му бяха другаде. Трябваше да се погрижи за хората си. Да осигури амуниции, храна и дрехи. Сигурността на момчетата беше по-важна от неговите чувства, дори и от живота му.

Един час по-късно Ема стоеше сред червеникавата кал на задния двор и гледаше към облечените в сини униформи полицаи, които насочваха конете си към изхода. Тя помахаша за сбогом на едрия сержант, който яздеше на края на колоната. Малкият Гордън държеше ръката ѝ и смучеше палеца си, долепил глава до престилката на майка си. Дватамата останаха под дъжда, докато и последният конник не се скри от погледа им. После бавно поеха към малкото си жилище. Когато влязоха, тя забеляза на масата сандвича, който беше приготвила за Хенри. Ема тихо зарида.

46.

След кратко пътуване от Рокхамптън до Таунсвил и няколко работни срещи Кейт най-сетне се предаде в ръцете на добродушния търговски агент към борсовата агенция, с която работеше в Таунсвил. Той щеше да я заведе да огледа имението на Хари Хюбнър. Мястото не беше далеч от града и след половин час бяха там. Когато приближиха и къщата се показа пред тях, Кейт веднага се влюби в нея.

Беше дървена къща, построена на най-издигнатото място в околността, с раздвижена форма и голяма веранда. Няколко високи евкалиптови дървета пазеха сянка. Хари беше засадил малка мангова горичка наблизко и тя осигуряваше свеж, прохладен въздух в тропическата жега.

Развълнувана, младата жена обиколи къщата и несъзнателно започна да прави планове за подобрения и ремонти. Посредникът ѝ каза, че Хари е прекарал последните дни от живота си тук. Вярна на клетвата пред духа на стария си приятел, тя се усмихна и още веднъж му обеща, че един ден този дом ще се оглася от детски смях и глъч на щастливо семейство. Имаше много работа, за да пригоди къщата за живеене, но времето и парите щяха да ѝ помогнат. Беше млада, силна и амбициозна и не се съмняваше, че един ден ще бъде най-богатата жена в колонията... а може би и в Австралия. Тя беше Дъфи. Техният клан беше преживял много трагедии. Време беше съдбата да се обърне и да им подаде ръка.

За миг сърцето ѝ се изпълни с болка, когато си спомни за своите мъртъвци: баща ѝ, стария Били и Майкъл, когато толкова много обичаше. Том водеше живот на преследвано животно и също беше загубен за нея. Колко много ѝ липсваха всички те...

Прогони черните мисли от главата си и се заслуша в думите на Кейф, който я развеждаше из стаите.

— Къщата има шест спални, госпожо О'Кийф — обясняваше той. Двамата влязоха в помещение, което явно беше замислено като трапезария. Кейт си отбеляза, че тиковото дърво на пода има нужда от ново полиране, а отлепените тапети по стените трябваше да се свалят и

да се сменят с боя. Тя издържаше повече на директните слънчеви лъчи. Къщата беше удобна и широка, но в обзавеждането личеше липсата на женска ръка. Всичко беше функционално подредено, но без капчица уют. Това не я притесни. Имаше богато въображение. Щеше да превърне тази мъжка бърлога в красив дом.

— ... Достатъчно голяма за едно щастливо семейство — отбеляза посредникът, но съжали за думите си, като си спомни семейната трагедия на новата собственичка на имението. Той се закашля, за да прикрие неудобството си, и Кейт изпита симпатия към него заради деликатността му.

— Достатъчно голяма, за да мога да събирам роднини и приятели, когато ми дойдат на гости, господин Кейф — каза, за да го измъкне от неловката ситуация.

Той кимна с благодарност. Харесваше младата жена. Това не беше трудно. Тя излъчваше доброта и интелигентност, и още нещо, което я правеше много мъдра за нейните двацет и три години. Около нея витаеше дух на древна мъдрост, който го караше да чувства уважение към думите ѝ.

По обратния път към града Кейт щастливо бърбеше как ще обнови къщата, какви промени ще направи. Господин Кейф кимаше, заразен от ентузиазма ѝ. Едва сега разбираше как такава млада и крехка жена успява да ръководи успешно този тежък, чисто мъжки бизнес. Унесени в плановете си, те неусетно стигнаха до неговия офис.

В сградата беше доста по-хладно и двамата с облекчение затвориха тежката дъбова врата на кабинета след себе си. Стаята не беше много голяма, но беше подредена и мебелирана с вкус. Миришеше на кожа от тапицерията на столовете и дивана. За разлика от вмирисаните на цигари кабинети на посредническите фирми, с които Кейт работеше в Рокхамптън, тук въздухът беше чист и свеж. Големият стенен часовник мързеливо тиктакаше над главата на млад, срамежлив секретар, забил глава в някакви документи на бюрото си в ъгъла на стаята. Той чу, че шефът му влиза, вдигна поглед и завъртя очи, за да го предупреди, че го чака посетител. Господин Кейф проследи погледа му и забеляза нисичък, елегантно облечен мъж, който стоеше зад бюрото му. Плътният тъмен костюм беше с европейска кройка. Въпреки жегата сакото му беше закопчано

педантично догоре и това, изглежда, не го притесняваше. Кейт също огледа непознатия. Видът му показваше, че не е австралиеца.

— А, фройлайн О'Кийф, надявам се! — стегнато, по войнишки се обърна към нея той с твърд акцент, характерен за всички германци.

— Налага се да ви поправа — отговори тя на немски и накара всички да зяпнат от почуда. — Аз съм госпожа О'Кийф.

— Силно съм впечатлен от немския ви, госпожо О'Кийф! — мило каза непознатият и ѝ протегна ръка. — Не знаех, че говорите езика ми.

Кейт пое ръката му и мило се засмя:

— Няма начин да не научиш немски, когато растеш с „чичо“ германец, който знае само няколко английски думи. Моля да ме извините, но не съм сигурна, че мога да се изразявам като дама на немски. Чичо Макс е бил моряк.

Непознатият, в началото толкова строг и официален, сега избухна в смях:

— Той истински чичо ли ви е?

— Нали ви казах, бил е моряк и когато корабът му достигнал до Мелбърн, останал тук, за да си пробва късмета в златните мини в Балаклава. И после... не знам как стана част от семейството ни.

— Разбира се — каза германецът вече със сериозен тон. — Тази дружба между ирландци и немци е съвсем разбираема. Нашите народи са приятелски настроени един към друг, за разлика от отношенията ни с англичаните.

Кейт погледна неспокойно към господин Кейф и младия му служител, които се опитваха да следят разговора, макар да не разбираха нито дума. Почувства се неудобно от думите на непознатия. Австралия беше далеч от европейските интриги. Хората тук се възприемаха като една нация, отделена от останалия свят от двата океана — Индийския и Тихия, и не желаеха да се конфронтират нито с Англия, нито с Германия, нито с която и да било държава. Немецът усети неудобството ѝ и премина на английски:

— Но аз не ви се представих! Моля да ме извините за грубостта. Казвам се Юрген Рубинщайн — обърна се той към всички присъстващи. После отново насочи вниманието си към Кейт. — Пропътувах много дълъг път от Сидни дотук, за да разговарям с вас, госпожо О'Кийф. Но бих искал това да стане насаме, ако не

възразявате. Дали ще е много нахално от моя страна да ви помоля да ни осигурите уединение, господин Кейф?

Посредникът кимна и любезно им предложи кабинета си.

— Ела, Хари! — обърна се той към секретаря си. — Да идем до гостилницата и да видим какво предлагат днес за обяд.

Когато излязоха, Рубинщайн любезно предложи стол на Кейт. Тя седна и зачака обясненията му.

— Аз представям икономическите интереси на моята страна, която ме изпрати в Австралия да проуча възможностите за изграждане на месопереработвателни фабрики тук. Моята фирма осъществи връзка с господин Исак Леви, един от съдружниците на адвокатска къща „Леви и Съливан“...

„Даниъл — сети се Кейт. — Ето я връзката!“

Сякаш прочел мислите ѝ, германецът се усмихна и каза:

— Там имах щастието да се запозная с ваш много близък роднина. Даниъл Дъфи е един прекрасен млад човек, госпожо О'Кийф.

— Сигурно и вие сте еврейин — отбеляза тя без никакви предрасъдъци. — Затова сте близък с господин Леви.

Той хвърли изпитателен поглед към нея, но не откри и следа от фанатизъм или някакво недоверие.

— Права сте, госпожо, аз съм еврейин. В Германия има много евреи, които поставят интересите на държавата, в която живеят, пред древната си религия.

Кейт кимна. Земята, на която живееше, беше много по-важна от религията, тя беше убедена в това. Очакваше да разбере конкретната причина за разговора.

— Искан да обсъдя с вас евентуална покупка на земя за отглеждане на добитък в района на Рокхамптън. Имах възможност да говоря с господин Коен по този въпрос. Той ме насочи към вас. Каза ми, че и вие имате подобна идея, и дори сте намерили подходящо място на запад от града.

— Господин Леви ли ви насочи към Соломон Коен?

— Не... — засмя се Рубинщайн. — Господин Даниъл Дъфи ми спомена за него. Вие сте му писали за вашия добър приятел Коен.

Кейт беше учудена. Не си спомняше да е споменавала на братовчед си за Соломон, но, от друга страна, можеше ли да помни

всичко, което му беше писала през всичките тези години? Мъжът продължи:

— Той ми каза, че мислите за покупка на имението Глен Вю, което в момента е в затруднено положение заради спада на цените на говеждото месо и памука. Трябва да призная, че имате отличен нюх, госпожо О'Кийф. Тази ферма отговаря идеално на нуждите ни.

— Да разбирам ли, господин Рубинщайн, че сте готов да субсидирате една такава покупка на земя?

— Точно така, госпожо О'Кийф! — потвърди немецът. — Надявам се, че вие ще бъдете в състояние да участвате с някакъв дял при закупуването на земята и организирането на бизнеса.

Кейт повдигна вежди:

— Не мога да разбера, господин Рубинщайн, за какво съм ви аз? Доколкото разбирам, вие имате достатъчно средства, за да осъществите сами сделката. Защо ме потърсихте?

Малкият човек млъкна и тя ясно видя как се мъчи да намери думи, за да ѝ обясни нещата, без да разкрие твърде много:

— Ние сме германска компания, *mein Frau*. Не можем да афишираме финансовите си интереси в английска колония. Надявам се това да задоволи любопитството ви.

— Искате да кажете, че моята компания ще бъде юридическото лице, извършващо сделката, а вие ще останете скрит партньор?

— Точно така! — с облекчение въздъхна Рубинщайн. — Надявам се, че ще се споразумеем, особено като се има предвид сантименталната стойност, която има за вас Глен Вю.

Кейт се замисли. По-добре да дели имението с чужденци, отколкото изобщо да няма никакъв шанс за покупка на Глен Вю. Така ще има достъп до тази така скъпа на сърцето ѝ земя, където се намираха гробът на баща ѝ и свещената планина на нирамбура. Удаваше ѝ се възможност да изпълни обещанието си Глен Вю да бъде собственост на Дъфи.

— Съгласна съм, господин Рубинщайн! — отсече.

Той се усмихна доволно и ѝ помогна да стане.

— Тогава — заключи той — всичко, от което се нуждаем, е дискретен адвокат, който ще подготви документите. С най-голямо уважение ви каня на вечеря в моя хотел, за да уточним детайлите. Искам да знаете, че няма да ви пречим в управлението на Глен Вю.

Всичко ще бъде под ваш контрол. Това, на което държим, е нашата част от печалбата и изключителните права над фабриките за преработка на месо, които ще построим. Сигурен съм, че и двамата ще бъдем доволни от сделката. Имате ли предвид подходящ адвокат, госпожо О'Кийф?

— Без никакви колебания ви препоръчвам господин Хю Дарлингтън от фирма „Дарлингтън и Дарлингтън“ в Рокхамптън — каза уверено тя. — Ползват се с много добра репутация. Аз самата работя с тях.

— Щом им имате доверие, аз нямам нищо против. Тогава до довечера, госпожо О'Кийф.

Германецът тракна токове като военен и двамата излязоха от офиса на господин Кейф. Кейт се спря да изчака посредника. Зачуди се за какво е цялата тази конспирация. После сви рамене. Странна или не, тази тайнственост нямаше да я разколебае да отнеме Глен Вю от Макинтош. Тайните подбуди на германците не я интересуваха. И ако те засягаха по някакъв начин интересите на Англия — още по-добре.

Четири дни по-късно тя седеше срещу Хю Дарлингтън в кантората му и очакваше неговия коментар за предстоящата сделка. Той разлисти ненужно някакви документи, изхъмка няколко пъти, което я развесели, и накрая затвори папката. Облегна се на бюрото и се приведе към нея:

— Сигурна ли се, че не грешиш, скъпа?

— Ти знаеш колко много значи Глен Вю за мен, Хю — отвърна тя. — Не искам отново да го обсъждаме.

Хю избърса потта от челото си, сякаш искаше да изтрие тревогите, които се струпаха на главата му. Погледна красивите сиви очи и за кой ли път се почувства в плен на чара им. Как да я отклони от тази сделка? Как да предотврати трагедията, която, той беше абсолютно сигурен, ще се случи в имението на Макинтош?

— Ти съзнаваш, разбира се, че твоят относителен дял ще бъде значително по-малък от този на твоите съдружници — започна с надеждата да събуди в нея здравия търговски дух, който сега беше отстъпил място на чисто женската фиксидея за отмъщение. — Това не може да се нарече стабилна финансова сделка по нито един параграф.

— Знам — изрече простичко Кейт. — Но моите партньори ми дадоха гаранции, че ще имам предимство да откупя дела им в бъдеще. Има го записано в документите.

Тя посегна към папката, но Хю я спря. И двамата знаеха всяка дума наизуст.

— Хю — погледна го право в очите, — сигурна съм, че ще направиш всичко по силите си, за да защитиш интересите ми в тази сделка. Ти доказа любовта си с хилядата паунда, които инвестира в моята компания. Не познавам друг мъж, който би направил това заради едно глупаво, самонадеяно момиче като мен. Успокой се и направи каквото трябва, за да може сделката да се осъществи.

Той разтвори отново папката и впери поглед в красиво изписаните букви, за да прикрие вината, изписана на лицето му. Прочисти гърлото си и тихо каза:

— Знаеш, че те обичам, Кейт, и... бих направил всичко за теб...

Внезапно думите му ѝ прозвучаха като куха фраза от дълнопробна театрална пиеса. Но тя прогони тази мисъл като глупава и неоснователна.

— Знам това — увери го — и ще ти кажа нещо, което ще те зарадва. Днес имам уговорка с отец Марли да поговорим за възможностите да анулирам брака си.

Хю се усмихна.

Кейт стана и му пожела лека работа. Напусна кантората, изпълнена с необясними съмнения относно истинността на уверенията в любов, които си размениха с Хю. Имаше нещо в поведението му, което я тревожеше. Тя не можеше да го определи точно. По-скоро го долавяше с женската си интуиция, но беше сигурна, че той крие нещо от нея.

48.

Полицаяте дойдоха заедно с бурята. Беше ранен следобед, но сърдитите облаци отдавна бяха погълнали слънцето и ездачите имаха чувството, че нощта ще настъпи всеки момент. Мислите им летяха по-скоро към уюта на домове им, отколкото към предстоящата задача. Те зъзнеха на седлата си, мокри до кости под потоците вода, които се изливаха от небето.

Лейтенант Ур се взираше в хълмовете на юг от тях. Напоената с вода униформа тежеше на раменете му и студът пронизваше тялото му, но сега не му беше до това. Съзнанието му беше изцяло заето с предстоящата акция. След него яздеше сержант Хенри Джеймс, потънал в обърканите си мисли.

Колоната застигна разузнавача, който беше избързал напред, за да проучи терена. Той ги видя и изтича към лейтенанта да докладва:

— Бандити натам, Махми — посочи с ръка към стената от дъжд, която ги ограждаше от юг. — Един черен, един бял и женска.

— Много добре, полицай! — отвърна Ур и се обърна към Хенри: — Сержанте, с вас ще се разделим тук. Изберете си двама от хората. Аз ще продължа с останалите пет.

Хенри кимна. Планът на нападението беше уточнен още миналата нощ. Посочи двама от полицаите, които познаваше още от участъка в Рокхамптън. Бяха опитни момчета и той знаеше, че може да разчита на тях. Издаде нарежданията си и тримата ездачи поеха на юг. Тяхната задача беше да заемат позиция от другата страна на възвишението и да преградят пътя за бягство на Том и Уолъри, когато главната полицейска сила под командването на Ур нападнеше от север.

Сержантът и хората му се скриха зад водната завеса и лейтенант Ур вдигна поглед към сърдитото небе над тях. Проливният дъжд беше цяло бедствие, но им осигуряваше удобно прикритие, докато се придвижват към лагера на престъпниците. Този път щяха да ги пипнат. Щяха да ги хванат неподготвени за полицейска атака в такова дяволско време.

— Слезте от конете! — заповяда той.

Схванатите от язденето и студа полицаи с готовност изпълниха заповедта. Стъпиха на мократа земя и раздвижиха скованите си крайници. После се струпаха под близкото дърво, за да изчакат придвижването на сержант Хенри до обратната страна на хълма. Чакаха близо час, преди лейтенантът да даде начало на похода. Мъжете грабнаха карабините и го последваха през скалите към върха.

Лагерът на Том и Уолъри беше прикрит под издадена навън скала, която осигуряваше естествен подслон от неспирния дъжд. Мястото беше удобно и за поддържане на огън, понеже позволяваше на дима да се разсейва, без да ги задушава. Естествено защитено от три страни, то даваше възможност да се наблюдават всички подстъпи към него. Но тези предимства важаха само при ясно време. През този сезон на годината единствен страж на малката им група беше неспирният дъжд, който държеше всеки разумен човек на топло вкъщи. Така поне си мислеше Том и спокойно чакаше обяда.

Мондо извади изпечения хляб от жаравата и плесна Питър по ръката, който нямаше търпение да си грабне един къшей. Той беше най-големият от децата им. Имаше тъмна кожа като майка си, но беше наследил сивите очи на Дъфи. Беше само на пет години, но под вещото ръководство на майка си и Уолъри вече добре се оправяше с живота из дивите земи. Не изоставаше и с английския, който учеше от баща си. Вторият им син, Тим, беше с по-светла кожа и приличаше изцяло на Том. Само очите му бяха тъмни и големи като на майка му. Накрая идваше Сара, най-светлата от тримата. Тя беше двегодишна, любимката на баща си.

— Пари! — извика Мондо на английски, за да предупреди Питър, но той вече беше усетил и сам. Засмука изгорените си пръсти и изгледа сърдито баща си, който му се присмя.

— Това ще те научи, лакомнико — каза той и разроши къдравата му четина. Питър не се даде и двамата се сборичкаха на шега. Мондо се загледа в тях. Усмихна се и леко погали корема си. Чакаха четвъртото си дете. И защо не? Том беше добър и грижовен съпруг. Осигуряваше достатъчно храна, за да растат децата й силни и здрави, а това беше най-важната работа за един женен мъж. В началото видът на децата я учудваше. Те бяха толкова различни от нейните хора, светли и

високи. Но с течение на времето философски заключи, че както и да изглеждат, те носят кръвта на дарамбал и на Том, значи щяха да бъдат добри и смели.

Мондо продължи с домакинската работа. Остави хляба да изстива, запари чай и го разля в канчета. Постави пред мъжете и конфитюр, който Том и Уолъри бяха донесли след един от набезите си из фермите. Тя обичаше сезона на Дъгата. Тогава мъжете си бяха вкъщи. Седяха с кръстосани крака около огъня и с часове говореха на техен собствен диалект, смесица от езика на дарамбал и английски, играеха с децата и се шегуваха помежду си. Двамата бяха станали по-близки от братя и чудесен екип, който държеше полицията на разстояние от нея и децата.

Докато чакаше чаят да поизстине, Том продължи да дразни Питър, като го държеше на разстояние от себе си. Момчето ръмжеше като зверче, хвърляше се към баща си и се опитваше да го повали на земята. Том отби поредната му атака и хвърли поглед през огъня към Мондо, за да види усмивката ѝ. Но тя не се усмихна. С широко отворени очи, като че ли се учудваше от нещо, се опита да заговори, но вместо думи от устата ѝ изригна фонтан от кръв и тя се строполи в огъня. Том инстинктивно прикри с тяло Питър, който замръзна при вида на майка си, лежаща с лице в огъня. После се надигна и видя кървящите дупки в тялото ѝ. Силните гръмотевици около тях бяха заглушили изстрелите и те не бяха усетили нищо.

Том изкрещя на приятеля си и в същото време скочи, за да отдръпне Сара от мъртвата си майка. Момиченцето гледаше учудено към тялото и не разбираше защо главата на мама е в пламъци. Тя винаги ги предупреждаваше да се пазят от огъня. Защо не се махаше оттам тогава? Тим видя, че баща му изблъсква Сара от огъня. Не разбираше какво точно се случва, но страхът изпълни сърцето му и той се сви като кученце на земята. Стоя така, докато Уолъри го сграбчи и го хвърли зад скалите.

Когато предаде децата на туземеца, Том се хвърли към Мондо, хвана я за краката и неистово задърпа тялото ѝ, за да го извлече от огнището. Но в този момент го засипа дъжд от куршуми. Под светлината на огъня беше идеална мишена за полицаите, които пълзяха сред скалите към тях.

— Остави я! — извика Уолъри и се метна към Том, за да го издърпа назад. — Тя е мъртва, не виждаш ли?

Том усети как ръката на приятеля му го сграбчва за косата и бясно го дърпа назад. Опита се да повлече Мондо със себе си, но всичко беше напразно. Един куршум се заби до тях, изрови земята и лицата и на двамата се покриха от кал. Като по даден знак, те се хвърлиха към сушината, където, загънати в одеяло, бяха оръжията. Полицайте отново ги засипаха с куршуми. Те попаднаха в мъртвото тяло на Мондо и то заподскача като топка върху огъня. Скрит зад близката скала, Питър с ужас видя как майка му започна да цвърчи върху огъня. Искаше му се да ѝ кресне да се махне оттам, защото огънят щеше да я изпържи. Но единственото, което можа да направи, беше да затвори очите си, за да не вижда какво става с нея. Чу баща си да кресци. Казваше му да внимава за Тим и Сара. Той стисна здраво ръчичките им и те се прилепиха за него, сякаш тримата представляваха едно неделимо цяло.

Том и Уолъри бяха вече въоръжени и изпратиха първите си куршуми съвсем близо до струпалите се един до друг полицаи. Знаеха, че нямат никакъв шанс да се измъкнат живи, но стрелбата щеше да забави евентуална организирана атака поне за известно време. Легнали по корем, те стреляха безразборно. На всеки техен куршум полицаите отговаряха с десет. От време на време Том хвърляше поглед към скритите зад скалата деца и напомняше на Питър да пази малките. И той стискаше ръчичките на двете деца до посиняване, без да може да откъсне поглед от майка си.

Сред писъка на куршумите лейтенант Ур призова бандитите да се предадат в името на Нейно величество. Вместо отговор по лицето му се посипаха парченца разтрошена скала. Това го ориентира за местоположението на мъжете отгоре. Той стреля в посоката, откъдето дойдоха откъртените парченца, и куршумът му мина на милиметри от Том. След секунди отгоре заваля олово и Ур разбра, че бандитите няма да се предадат живи.

Полицайте напредваха много внимателно към върха. Притичваха от позиция на позиция, като изчакваха прикриващия огън на другарите си. С всяко движение се оказваха все по-близо до лагера на двамата мъже. Том разбра, че са обречени. Беше въпрос на време полицаите да достигнат до лагера и да ги арестуват или да избият и тях, и децата.

Трескаво затърси изход. Досега огънят идваше само отпред. Но това не означаваше, че от другата страна няма хора, които ги причакват. Познаваше тази обходна тактика, която ги лишаваше от всяка възможност за измъкване. Той повика тихо приятеля си, който беше на няколко крачки зад него:

— Уолъри, искам да вземеш децата и да слезеш по задния склон. Аз ще се опитам да ги задържа...

— Не, Том! — прошепна той. — Те са твои деца и ти трябва да си до тях. Аз ще остана тук и ще изстрелям и последния си куршум срещу черните гарвани. После ще се опитам да им избягам. И понеже съм по-добър от теб в това, няма да спориш повече.

Том кимна. Уолъри беше прав. Потупа го по рамото и прошепна:

— Когато съм готов, ще ти дам знак.

Искаше да му каже още нещо, но лавина от камъчета се изсипа на метри от тях. Нямаше време за повече приказки.

Той запълзя към децата. Грабна Сара в едната си ръка, а в другата стисна пушката.

— Тръгваме — тихо изрече на диалекта на нирамбура.

Уолъри незабавно изстреля пълнителите на два пистолета надолу, в ниското. Когато патроните свършиха, той се претърколи настрани, заговори високо сам на себе си и откри огън с третия пистолет. Полицаите инстинктивно закриха главите си с ръце и не усетиха изтеглянето на Том. Уолъри пак се премести и заговори. Привидният разговор на двама мъже, които бяха на различни позиции, обърка нападателите. Туземецът щеше да удържи върха цяла нощ. Но сутринта щеше да настъпи и неговият блъф щеше да бъде разкрит.

49.

Кейт знаеше, че е в беда. Лежеше свита в леглото и напрягаше слуха си да долови някакъв познат звук, който би я успокоил. Не можа да си обясни какво точно я събуди, само знаеше, че нещо не е наред. Най-накрая изострените ѝ сетива доловиха тежките стъпки по дървената веранда пред къщата. „Мили Боже — замоли се тя, — дано въображението да си играе лоша шега с мен!“ Придърпа чаршафа до брадичката си. Спомни си за малкия пистолет, който Джудит ѝ беше подарила за пътуването ѝ на запад. Къде ли го беше сложила? Трябваше да е в чекмеджето до леглото. Отхвърли чаршафа и плъзна краката си на пода. Но пружините на матрака рязко изскърцаха и тя застина, стиснала до болка зъби от напрежение. В този момент ясно се чу изскърцване и външната врата бавно се отвори. Кейт приклепна и тихо отвори чекмеджето. Затършува в него. Скоро напипа дървената дръжка на пистолета и го премести на леглото до себе си. После достигна до газената лампа и се опита да я запали, но клечката падна от треперещите ѝ пръсти. Вратата на спалнята се отвори с трясък и въздухът се изпълни с воня на уиски и пот. Кейт изпищя.

— Няма нужда да крещите, госпожо О'Кийф! — каза някой.

Тя се хвърли на леглото и заопипва около възглавницата. В паниката си не успя да намери пистолета.

— Не съм дошъл да те убивам! — пиянски се провикна мъжът. — Само исках да те предупредя, че Глен Вю никога няма да бъде твой, докато аз съм жив. А дори и след това.

Кейт моментално разбра на кого принадлежи грубия глас.

— Господин Макинтош! — просъска. Помнеше този глас, сякаш се бяха срещнали вчера, а не преди пет години. Тогава Люк я защити от смъртния ѝ враг. Но сега него го нямаше и тя беше беззащитна срещу мъжа, който беше виновен за смъртта на баща ѝ и на много невинни туземци.

— За теб съм сър Доналд, кукличке! — изръмжа той. — Само най-близките ми хора ме наричат със старото ми име, а ти не си от тях.

Кейт дочу шум, който ѝ подсказа, че фермерът се свлече на стената до вратата на стаята ѝ. Не можеше да се надява, че ще успее да се промъкне покрай него и да избяга навън. Опита се да овладее паниката си и да се подготви за отбрана от пияния грубиян. Докато се преместваше, напипа пистолета и тя въздъхна дълбоко.

— Какво правите тук, сър Доналд — попита сърдито, макар че сърцето ѝ щеше да изхвъркне от страх.

Той изсумтя:

— Отивам в Сидни за погребението на малкия ми син. Отбих се да ти кажа, че знам за безплодните ти усилия да купиш земята ми. Имам новина за теб, госпожичке. Току-що осигурих заем, с който ще рефинансирам Глен Вю и ще платя вноската си.

— Разбрах! А сега напуснете къщата ми! — отвърна Кейт и в гласа и се долови заплаха.

— Ще си тръгна, когато аз реша! Не съм свършил. Искам да ти кажа някои неща за нашите две семейства... госпожо О'Кийф.

— Какво още бих могла да науча?

— Например, че има проклятие, което тегне над нашите фамилии. Проклятие, което уби двамата ми синове и брат ти... Проклет да съм, ако мога да се сетя как му беше името.

— Майкъл — прошепна тя.

— Точно така, Майкъл Дъфи. Е, аз дадох две жертви, сега е ваш ред. Може би е време за оня размирник, втория ти брат. Рано или късно полицията ще го хване.

Кейт пламна и гневно извика:

— Том никога няма да се остави да го хванат жив. Той е Дъфи! Точно като татко, когото твоите английски войници гониха из цяла Ирландия и тук, в Юрика. Но въпреки всичко той остана жив.

— Докато не дойде в Глен Вю! — прекъсна я свирепо Доналд. — Докато не застана между мен и убиеца на сина ми! И плати с живота си за предателството си.

Кейт слушаше и ликуваше. Мръсникът сам призна, че има пръст в убийството на баща ѝ. Изпълнена със спокойствие и решителност, тя дръпна ударника на пистолета. Страхът и омразата се смесиха и образуваха смъртоносна комбинация.

— Ти си виновен за смъртта на баща ми, чудовище! — процеди с хладна решимост.

Доналд се засмя:

— Не съм казал такова нещо, кукличке. На твоє място бих бил по-внимателен в оценките. В тази страна има закони за такива случаи. Не съм убил баща ти, но съм доволен от това, което му се случи.

Кейт насочи пистолета си към него и спокойно изрече:

— Ще те убия, сър Доналд. Пистолетът ми е насочен право към теб.

— Тогава стреляй, кукличке — кротко отвърна той. — Ще ми направиш услуга. Тъкмо проклятието на майолите ще свърши работата наведнъж. Нали се сещаш, че ако ме убиеш, самата ти ще бъдеш обесена за убийство и двамата с теб ще танцуваме заедно в пламъците на ада. Давай, момиченце, стреляй! Или всички Дъфи умеете да нападате само от засада?

Той се засмя и продължи да се смее, докато хълцането му премина в хлипане. Кейт не се поддаде на предизвикателството. Мъжът страдаше жестоко и убийството само щеше да прекрати мъките му. А тя не искаше това. Искаше той да се мъчи и да знае, че болката му е причинена от нея. Решително отхвърли съжалението, което предателски пропълзя в сърцето ѝ. Мъката му беше голяма, но не беше ли равна на трагедията, която сполетя нейното семейство?

Обзета от обърканите си мисли, тя не усети, кога Доналд се надигна и излезе през вратата, без да обръща внимание на насочения към него пистолет.

Кейт остана свита в леглото. Затрепери, сякаш беше лист, изложен на напора на вятъра. Припомни си думите на Доналд. Той беше споменал нещо, което я измъчваше години наред. Наистина ли имаше проклятие над двете фамилии? Първо баща ѝ, после Майкъл и на края Том, когото не беше виждала цяла вечност. Ох, колко много ѝ липсваха те...

Тя се заслуша в шумовете, които идваха отвън. Щурците свиреха със своите малки цигулки една и съща досадна мелодия. Отнякъде се чу лай на куче, придружен от протяжния вой на дъждосвирец. Познатите звуци трябваше да ѝ донесат спокойствие, но не беше така. Защото имаше още един въпрос, който я измъчваше. Откъде сър Доналд знаеше за намерението ѝ да купи Глен Вю?

Том слизаше по склона от другата страна на хълма. Главната цел сега беше да спаси децата си. Заради Мондо. В нейния свят най-важната задача на възрастните беше да създадеш деца и да осигуриш живот за новото поколение.

Изстрелите все още се чуваха, но от тази страна изглеждаха побезобидни. Питър и Тим се поуспокоиха и старателно изпълняваха всяко нареждане на баща си. Групата безпрепятствено се придвижваше надолу. Но когато се добраха до подножието на скалистия хълм, всичко се обърка. Най-неочаквано дъждът спря и черните облаци се разкъсаха. Луната изгря и освети скалистия склон, по който бяха слезли, и равнината около тях. Пред погледите им се ширна море от тънка трева, висока колкото човешки ръст. Тук-там се виждаха короните на ниски и разкривени дървета. Том свали Сара от раменете си и хвана пушката с две ръце. Огледа се внимателно. Ако можеха да достигнат до тревата, щяха да оцелеят. Тя щеше да ги погълне, както морето поглъща мъртъвците, изхвърлени от преминаващи кораби, и никой нямаше да може да ги проследи. Въпросът беше как да прекосят откритото пространство дотам.

— Стой, в името на кралицата!

Том замръзна. Копите им бяха устроили капан. Проклетата луна ги издаде само на дващест крачки от избавлението. Командата дойде отдясно и гласът му се стори смъртно познат.

— Сержант Хенри Джеймс, ти ли си?

Том зададе въпроса си и зачака отговор, за да определи точното местоположение на полицаия. Не бяха на по-малко от трийсет-четирийсет крачки от тях. Все още не всичко беше загубено. Все още можеше да застреля сержанта и да се хвърли с децата към тревата. Но Питър се хвана за колана на баща си и така спъваше движенията му. Сара хвана Тим за ръка и тихичко заплака.

— Аз съм, Том — долетя до него гласът на Хенри. — Хвърли пушката! Този път не съм сам.

Полицаят беше наясно, че луната им направи услуга. Ако не се беше показала, Том лесно щеше да се изплъзне от тримата полицаи. Но разкъсаните облаци отново започнаха да се събират, подгонени от вятъра. Хенри заподозря, че преследваният ще се опита да удължи разговора им, за да даде възможност на луната да се скрие зад тях. Тогава щеше да има възможност да достигне до гъстата трева.

— И аз не съм сам, сержанте — отвърна Том. — Децата ми са с мен. Кажи на твоите хора да гледат къде стрелят.

Хенри се вгледа в силуета, очертан от лунната светлина, и не видя никого освен Том. Но Питър се размърда и полицаят забеляза движението. Това го смути. Не знаеше, че в групата има и деца. Ако нещата тръгнаха зле, как щеше да ги опази? Той подвижна:

— Колко са?

— Три... две момчета и едно момиче — отговори бащата и погледна нагоре. Облаците все още бяха твърде далече от луната. Щеше да бъде трудно да протака разговора.

— Тогава в името на децата си хвърли пушката! — удари го на молба Хенри. — Не искам да си цапам ръцете с кръвта им. Нито пък ти.

Том трябваше да признае, че сержантът е прав. Ако хукне към тревата с децата, щеше да принуди полицаите да стрелят, а в тъмнината куршумите нямаше да подбират мишените си по възраст. Не можеше да подложи децата на такъв риск.

Сега луната беше на минути от носещите се към нея буреносни облаци. Том погледна с надежда към разлюляната трева. Но в този момент оттам се подадоха главите на двама полицаи с насочено към тях оръжие. Отгатнали плановете му, те бяха минали пред него и на практика препречиха единствения възможен път за бягство.

Той въздъхна примирено. Ако беше сам, щеше да опита да се шмугне под тъмния килим на тревата, но сега трябваше да мисли за децата. Хвърли пушката в калта и вдигна ръце над главата си. Хенри изплува от тревата с насочена към главата му пушка и тръгна към него. Но преди да излезе на оголеното място до бегълците, се чу изстрел и един куршум прониза гърба на Том. Той политна напред и се строполи в краката на Хенри. Сержантът погледна объркано зад Том и видя настъпващите към тях полицаи на Ур с готови за стрелба пушки.

Барутният дим се стелеше покрай главите им като злокобен дъх от ноздрите на огромен змей.

— Какво правите, за Бога! — изкрещя Хенри и хукна към ранения мъж. — Това е някаква дяволска грешка — отчаяно занарежда той, — това не беше в плана.

Достигна до Том и се свлече на колене до него. Издърпа шала си и се помъчи да го напъха в раната, за да спре кръвта, макар да съзнаваше безсмислието на действията си. Хвана главата на ранения и я залюля отчаяно в ръцете си пред широко отворените очи на трите деца.

— Сержанте — промълви Том, — веднъж ми беше казал, че познаваш Кейт. — Той кимна и раненият продължи: — Аз няма да доживея до зори, чувствам го. Искам да ми обещаеш, че ще вземеш децата и ще ги заведеш при Кейт, където и да се намира тя.

Том спря за миг. Силите го напуснаха, но той се насили да задържи още малко тъмнината далеч от очите си. Имаше да уреди важни неща.

— Ще ги заведа, Том — обеща Хенри. — Кейт живее в Таунсвил и аз ти обещавам, че ще изпълня всичко, което поискаш от мен. Това, което стана тази нощ, не беше мое дело.

— Знам, сержанте — глухо отвърна умиращият. — Искях да ти кажа... Питър е най-големият. Онзи, дето държи ръката на Сара, е Тим... — Задъха се, но продължи. — Малко са диви. Кейт трябва да бъде строга с тях... Виж, виж — надигна се той, — луната най-сетне се скри, а аз лежа в ръцете на някакъв шибан полицаи. Това е непоносимо, сержанте — опита се да се засмее, но се задави.

Хенри погледна към небето. „Каква ирония, наистина!“ — помисли си. Тялото в ръцете му изведнъж се напрегна. Последва дълга, тъжна въздишка и Том затвори завинаги очи.

Сержантът бавно се изправи.

— Той е мъртъв — отбеляза с равен глас и погледна към децата — те трепереха, вперили в него големите си уплашени очи. Лейтенант Ур се зададе от склона и се приближи към тях. Той погледна учудено към трите деца, а после към мъртвия в краката на Хенри.

— Това е Том Дъфи, сър, а това са неговите деца. Той се предаде, сър, не изстреля нито един куршум към нас... — започна гневно, но

спря наред изречението. Знаеше, че при такива обстоятелства никой не е застрахован от грешки. Такива неща просто се случваха.

Лейтенантът избърса уморено лицето си с ръка.

— Добре, сержант — каза с дълбока въздишка. — Поне един от тях е в ръцете ни. Черният избяга. Метна се като пантера между нас и изчезна по склона, по който ние се изкачихме.

Той застана пред децата и се взря в уплашените им лица:

— Трябва да ги предадем на властите в Бърктаун. Те ще решат какво да правят с тях. Ще изчакаме сутринта на хълма и преди да тръгнем, ще погребем жената. Можеш да разположиш хората за почивка. Безсмислено е да гоним туземеца. И без това няма да издържи дълго сам.

— Сър! — отдаде чест Хенри и отиде при групата. Реши, че е поуместно да говори с лейтенанта за децата утре сутринта. Сега всички бяха уморени и първата грижа беше да настани хората си за сън. Но той беше сигурен, че ще успее да заведе децата при Кейт. Тя нямаше да изостави децата на брат си. Те бяха от клана Дъфи.

Уолъри не спираше да тича. Пращящият звук от полицейските пушки беше останал далеч зад него, но той не спираше. Жалният писък на дъждосвиреца го накара да се закове на място. Духът на Том ли беше това? Нима приятелят му беше мъртъв? Туземецът нямаше как да разбере какво точно е станало от другата страна на възвишението, но Праотците му прошепнаха, че повече няма да види белия си брат. Освен отвъд Съновидението...

Туземецът захвърли пушката и револверите в гъсталака. Вече не му трябваша. Принадлежаха на белите, които бяха негови врагове. Всички до един, след като Том умря. Щеше да отиде гол и невъоръжен при своите хора в свещената пещера. Време беше да се прибере в родната земя и да потърси отмъщение за народа си.

Уолъри вдигна очи към небето, за да помоли духовете на нирамбура да го закрилят по неговия път. Щеше да тръгне веднага, след като изпее погребалната песен за мъртвия си приятел.

Хю се беше свил от острия поглед на Кейт, която остана изправена до вратата на кабинета му, без да пристъпи навътре:

— Ти си казал на Макинтош, че организирам покупката на Глен Вю — хвърляше тя думите към него, сякаш бяха куршуми. Очите ѝ изпускаха искри, които изгаряха адвоката. — Ти ме предаде, въпреки че се кълнеше в любовта си към мен. Защо? Искам да знам защо?

Последните ѝ думи бяха отчаян опит да даде на любовника си последен шанс за разумно обяснение.

— Не мога да ти кажа, Кейт — сподавено отвърна и се сви зад бюрото си.

За миг тя изпита съжаление към него. Изглеждаше толкова жалък. Беше се смъкнал на стола така, че едва се подаваше от бюрото. Това ли беше мъжът, в когото беше влюбена? Заради този червей беше пренебрегнала най-добрия, най-милият човек на света, Люк Трейси. Защо се получаваше така? Дали наистина имаше някакво проклятие над тях? И двамата мъже, на които се беше отдала, я предадоха. А тези, които наистина обичаше, баща ѝ, братята ѝ и Люк, ѝ бяха отнети от съдбата.

Без да каже дума повече, тя затръшна вратата зад себе си и се затича през улицата към своя офис. Двама младежи с любопитство изгледаха красивата дама, която пресичаше улицата пред тях. Но когато видяха изражението на лицето ѝ, благоразумно я подминаха без закачки.

Кейт достигна до сградата, където се помещаваше офисът ѝ, изтича по стълбите и с треперещи пръсти затвори вратата зад себе си. Хвърли се на тежкия диван и избухна в сълзи. Не плачеше за предателството на Хю. Плачеше за мъжа, който я обичаше нежно, но когото нямаше да види никога вече.

51.

Кейт дочу шума от приближаващ се фургон зад къщата и паниката отново я обзе. Това сигурно бяха сержант Джеймс и децата на Том. В телеграмата, която ѝ беше изпратил, той пишеше, че ще пристигнат днес. Тя се приближи към огледалото и за пореден път приглади идеално подредената си коса. Пое дълбоко въздух и тръгна към външната врата. Новата ѝ копринена рокля приятно шумолеше. Кейт се опита да се успокои, но когато отвори външната врата, цялата ѝ увереност се изпари.

Пред нея стояха тримата ѝ племенници и гледаха уплашено с големите си очи. Бяха облечени в парцаливи дрехи. Явно Хенри не беше успял да намери нещо по-добро в Бърктаун. Децата имаха вид на хванати в капан диви животинчета, а той беше техният ловец.

— Добър ден, госпожо О'Кийф! — поздрави официално сержантът и изтупа панталоните си от прахта, полепнала по тях от пътя. — Водя ви ги живи и здрави. Не ми създаваха големи неприятности, но все още им е трудно да се ориентират в новата обстановка.

— Заповядайте, сержанте — отвърна Кейт и хвърли нервен поглед към трите деца. — Ще влезете ли да пийнем по един чай?

— С най-голямо удоволствие! — кимна Хенри. — Пътят беше дълъг.

Младата жена отвори широко вратата и покани изморените от пътя гости.

Скоро четиримата се наредиха около масата и зачакаха Кейт да налее чая. Докато Хенри мърмореше благодарности, децата се престашиха и се огледаха. Всичко блестеше от чистота. Стените и прозорците бяха прясно боядисани, но ремонтът все още не беше довършен. Печката беше стара и опушена. Кейт се премести тук веднага щом разбра, че Том е мъртъв и поверява грижата за трите си деца на нея. Веднага се захвана с освежаването и подреждането на къщата, но времето беше твърде малко, за да успее с всичко.

Преместването ѝ от Рокхамптън в Таунсвил не беше лесно за нея. Щяха да ѝ липсват приятелите, работата, забавленията. Но Соломон и Джудит отново ѝ се притекоха на помощ. Увериха я, че ще поемат работата в офиса и ще имат грижа за редовното придвижване на стоките, докато тя подреди дома си за трите сирачета. Обещаха да я посещават често, за да не се чувства самотна.

Кейт намаза три филии пресен хляб с масло и го предложи на децата. Те благодариха срамежливо и лакомо ги захапаха. С изцапани от маслото бузки те дъвчеха и предпазливо поглеждаха към красивата госпожа. Сърцето на Кейт се сви. Почувства вина, че се съгласи да поеме отговорността за тях. Какво разбираше тя от деца? Щеше ли да се справи с тези наплашени до смърт зверчета?

— Горките мъничета! — обади се Хенри, като отпи от чая си. — Дори не съзнават колко са загазили.

— Мога да ви уверя, че всичко ще бъде наред с тях, сержанте — побърза да каже младата жена, сякаш той можеше да прочете мислите ѝ. — Просто ще им трябва малко време, за да свикнат с новия си дом.

— През целия си живот са бродили из пустинята с Том и съпругата му... — Хенри усети, че думите му могат да засегнат жената, и смутено добави: — Извинете ме госпожо, не исках да ги обидя.

— Няма нищо, сержант Джеймс — успокои го тя. — Разбирам, че са водили номадски живот. Но съм сигурна, че всичко ще се оправи.

Тя приближи стола си към него и тихо попита:

— Том... той... получи ли подобаващо погребение?

— Погребахме го като християнин. Поне това успях да направя за него. Той беше добър човек, Кейт... въпреки че живееше извън закона — запъна се Хенри. Беше му трудно да изрази смесените си чувства към брат ѝ.

— А майката? Тя погребана ли е?

Лицето му потъмня, когато си спомни трагичната смърт на туземката.

— Тя не беше християнка — смутено отговори. — Оставихме я на хълма. Предполагам, че това е по-близо до представите на майолите за погребение.

Кейт поклати глава:

— Сигурно сте прав. Нейният дом е била скалистата земя и душата ѝ е останала там. Просто си мислех, че... Брат ми сигурно би искал майката на децата му да бъде с него във вечния му сън...

Хенри нямаше отговор. Той беше войник и за него смъртта беше просто смърт. След нея нямаше нищо друго.

Той изпи чая и се надигна. Беше време да се върне при жена си и сина си. Кейт го изпрати до вратата и маха с ръка, докато фургонът се скри от погледа ѝ. Постоя така, загледана в прашния облак, който конете оставиха зад себе си. После затвори и решително се върна в кухнята. Посрещнаха я три чифта широко отворени очи, изпълнени с подозрение. Тя отново се почувства безпомощна. Сълзите ѝ потекоха неудържимо. Ето какво беше останало от брат ѝ — три деца от смесена раса, които цял живот щяха да се люшкат между два свята — този на белите и другия, на тяхната майка, и може би никога нямаше да намерят своето място. Можеше ли да промени това?

Неочаквано малката Сара несигурно се приближи към нея и обви пухкавите си ръчички около бедрата ѝ. Кейт притисна малкото телце към себе си и в отчаянието ѝ плахо затрептя светлинката на надеждата. До съзнанието ѝ достигна глас, слаб и далечен, но удивително напомнящ на гласа на Том, и ѝ прошепна, че всичко ще бъде наред.

Никой вече не си спомняше откъде беше тръгнала легендата за прокълнатата земя. Старите овчари я разказваха на по-младите с такава увереност, че никой не си и помисляше да се усъмни в истинността ѝ. Всички говореха, че в горещите нощи около старите вулканични скали на Глен Вю вилнеят огнени вихрушки и изгарят всичко по пътя си. Разказите за техния злокобен танц будеха суеверен страх дори и у неверниците. Всички старателно избягваха неплодната земя в този район.

Единствен сър Доналд не вярваше в тези приказки и презрително ги наричаше „бабини деветини“. Сега той живееше сам в новата си къща — просторна, модерна сграда с широки веранди отпред. Имаше много стаи, предназначени за семейството на Ангъс. Той трябваше да доведе тук своята съпруга и да ги напълни с наследници на фамилията. Сега стояха заключени и мебелите в тях, изписани чак от Европа, събираха прах, който никой не се сещаше да избърше. Доналд седеше на стъпалата пред дома си и се взираше в пространството зад стопанския двор, където беше гробът на любимия му син. Днес беше годишнина от неговата смърт. На този ден той посещаваше мястото, където копието на онзи дивак беше застигнало Ангъс. Там, сред сивите храсти, недалече от лагера на нирамбура, можеше да усети най-добре духа на сина си, да сподели с него всичко, което му тежеше. Разказваше му за Глен Вю, за това как беше превърнал това полупустинно място в райски кът и колко горд щеше да бъде той с постиженията на баща си. А когато думите му свършеха, ридаше с глас за разбитите си мечти.

И днес Доналд стана и оседла коня си за традиционното пътуване до лобното място. По залез-слънце вече беше до рекичката, която някога ограждаше лагера на избитите туземци. Слезе от коня и напълни шепите си с кристалночистата вода на реката. Тя беше намаляла наполовина през продължителния сух сезон, също като в онзи черен ден преди шест години. Доналд приседна да изчака конят му да утоли жаждата си. Загледа се в удължените сенки на

заобикалящата го ниска растителност. Беше времето между деня и нощта, когато всичко в природата изгубваше острите си очертания и приемаше меката приглушена светлина на залязващото слънце. Подтикнат от някакъв вътрешен импулс, той се обърна към близките скалисти зъбери и се загледа в свещената планина. Там имаше някой. Тъмен силует се открие на фона на последните залязващи лъчи на слънцето. Доналд не можеше да види лицето му, но сърцето му го разпозна.

— Ти! — изсъска, стана и извади пистолета от колана си. Черната сянка помръдна едва забележимо и готовият за стрелба Доналд с учудване видя тялото му да пада назад, а от гърдите му да се подава дръжката на дълбоко забито в него копие.

Уолъри клечеше в червената прах и безстрастно наблюдаваше предсмъртните гърчове на белия мъж. Копието му го беше улучило безпогрешно. След толкова години виновникът за унищожаването на неговия род беше наказан. Умирацията гледаше езекутора си с безсилна омраза и крещеше нещо на своя келтски, докато най-сетне се отпусна безжизнен. Уолъри стана и се запъти към свещената пещера. Трябваше да отиде там. Воинът, изрисуван на стената, го викаше, за да му каже, че отмъщението още не е приключило. Оставаше още един бял дявол с бледи сини очи и черна душа.

Уолъри знаеше, че хората на Макинтош скоро щяха да го потърсят и да открият трупа му на прокълнатото място. Щяха да разпознаят и острието, което беше пронизало гърдите му. И да осъзнаят, че техният господар не е убит от случаен туземец. Всички бели дяволи трябваше да разберат, че това е копието на последния воин от клана нирамбура.

„Още малко — заговори майолът на своите хора, — остава още един и духовете на Праотците ще се успокоят.“

ЕПИЛОГ

До голямата река, която разделя Мексико от Съединените щати, се намира градчето Форт Блис, съвсем близо до Ел Пасо. Майор Алфред Лийс от американската армия яздеше по пътя от Форт Блис за града близък на Ел Пасо, Ел Пасо дел Норте, който се намираше точно на отсрещния бряг на реката. Компания му правеше мъж, познат на всички като Черния Джак. Преоблечени като рибари, двамата прекосиха широката река под палещите лъчи на слънцето. Мисията, която трябваше да изпълнят в Мексико, беше от такова естество, че униформите им бяха неуместни. Не можеха да се явят с тях в бордея, където ги очакваше мъжът, разпознат от Черния Джак седмица по-рано. Но под ризите си носеха револвери. В място като това един гринго можеше да се прости с живота само заради новите си кожени ботуши. Сигурно нямаше да се намерят чак такива смелчаци. Видът на майор Лийс издаваше, че е военен, а белезите по лицето на якия мъжага до него недвусмислено показваха, че не се плаши от битки.

Когато стигнаха центъра на градчето, те завързаха конете пред местния бар и влязоха вътре. Мрачното, смрадливо място за миг ги накара да се поколебаят, но Черния Джак забеляза техния човек, който се подпираше на високата маса до бара и се оглеждаше за тях. Даде му знак и двамата с Лийс си запробиваха път към него:

— Ето ни, човече! Доведох ти майора. Той иска да говори нещо с тебе, дете не е моя работа — каза Черния Джак вместо поздрав и остана прав до дървената маса. Младият мъж кимна и хвърли преценяващ поглед към новите посетители с единственото си сиво око.

— Благодаря, Джак! — каза, без да става от стола си. — Поръчай си едно, докато ние с майора поговорим.

Извади един сребърен долар и го плъзна по масата към него. Джак се ухили и бързо покри монетата с дланта си.

— Що не! — сви рамене и се запъти към бара.

— Чух, че се казвате Майкъл Дъфи — приближи се майорът и седна до мъжа на масата — и търсите работа.

Майкъл кимна, плъзна една чиста чаша, явно приготвена от рано, към него и посочи бутилката.

— Има нещо такова — измърмори. Изчака събеседникът му да напълни чашата си и доля в своята. — Откакто избраха Пабло Хуарес за президент на Мексико, съм безработен.

Майорът отпи и отбеляза:

— Вие имате доста интересна история, господин Дъфи. — Очите му се насълзиха от силната местна напитка. Трябваше да преглътне няколко пъти, преди да продължи: — Отличихте се и във войната с маорите в Нова Зеландия под командването на граф Фердинанд фон Темпски, сражавахте се храбро на страната на янките в Америка. Покъсно ви видяхме до Хуарес, когато прочистваха Мексико от французите... Вие сте мъж със забележителна военна кариера, като се имат предвид годините ви. Всъщност на колко години сте, господин Дъфи? Двайсет и пет? Трийсет?

— Двайсет и седем — сухо отвърна Майкъл. — Това има ли някакво значение за работата, която искате да ми възложите?

— Не пряко — подсмихна се Лийс. — Просто говори за вашите заложи. Черния Джак ми разказа за мнимата ви смърт в Нова Зеландия. Взехте медал за храброст и чин капитан, ако не се лъжа.

— Всичко това ми костваше едното око — измърмори младият мъж. — Честно да ви кажа, предпочитам да си бях останал с две очи, отколкото с медал. Външността ми ме издава, където и да отида...

— Но Джак ви откри именно по черната превръзка, и може би тази среща ще донесе късмет и на двама ни. Доколкото знам, вие с Джак сте служили заедно при Фон Темпски?

— За какво става дума, майоре? За каква работа говореше той онази вечер? — попита Майкъл и сивото му око проблесна любопитно. — Шпионаж?

Майор Лийс се намръщи и се приведе към него:

— Сега го наричаме разузнаване и е толкова важно, че една война зависи повече от него, отколкото от героични, но безсмислени военни битки.

— Такава работа ли имате предвид? — разочаровано попита Майкъл. — Сигурен ли сте, че аз съм човекът, който ви трябва?

— Сигурен съм в това, господин Дъфи! Веднага щом получа разрешение от Вашингтон да ви наема, ще получите работата. Ще

можете да се приберете у дома, в Щатите, и да забравите тази мизерна страна — отвърна майорът и се огледа наоколо с лека погнуса.

— У дома? Майоре, за мен „у дома“ е на хиляди километри оттук, от другата страна на Тихия океан — тихо отвърна Майкъл.

— О, да! — Лийс храбро отпи от чашата си. — Вие сте ирландец.

Майкъл го изгледа и отвърна:

— Не, някога бях австралиеца. Но сега съм човек, който се бие за всякакви каузи, стига да са добре платени.

— Може би един ден ще се приберете у дома. — Майорът стана и потърси с поглед Черния Джак. — Елате другата седмица в щаба на Форт Блис. Ще започнете работа в Южните щати. Джак ми каза, че знаете испански доста добре.

Майкъл кимна. Без повече приказки майор Лийс се отдалечи, подвикна на Черния Джак и двамата бързо напуснаха бара. Той остана да гледа след тях, а в главата му продължаваха да отекват думите на майора: „Може би един ден ще се приберете у дома.“ Дали наистина някога щеше да се върне у дома? Беше наясно, че ако това стане, ще отиде в Австралия под чуждо име. Но това нямаше да бъде толкова трудно. Сега изглеждаше така, че никой освен близките му не би го познал. Войните го бяха превърнали в друг човек. Той не беше вече възторжен младеж, който обичаше да рисува и да се шегува с приятелите си. Сега Майкъл Дъфи беше войник с каменно сърце и точен мерник. И ако един ден стъпеше на родна земя, щеше да потърси сметка на някои хора за разбития си живот.

Издание:

Питър Уот. Черните гарвани
Австралийска, първо издание

Peter Watt

Cry of the Curlew, 1999

Bird/Duffy №1

Редактор: Лилия Анастасова

Дизайн на корица: Димитър Стоянов — Димо, 2006 г.

ИК „Плеяда“, 2006 г.

ISBN: 954-409-235-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.